

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

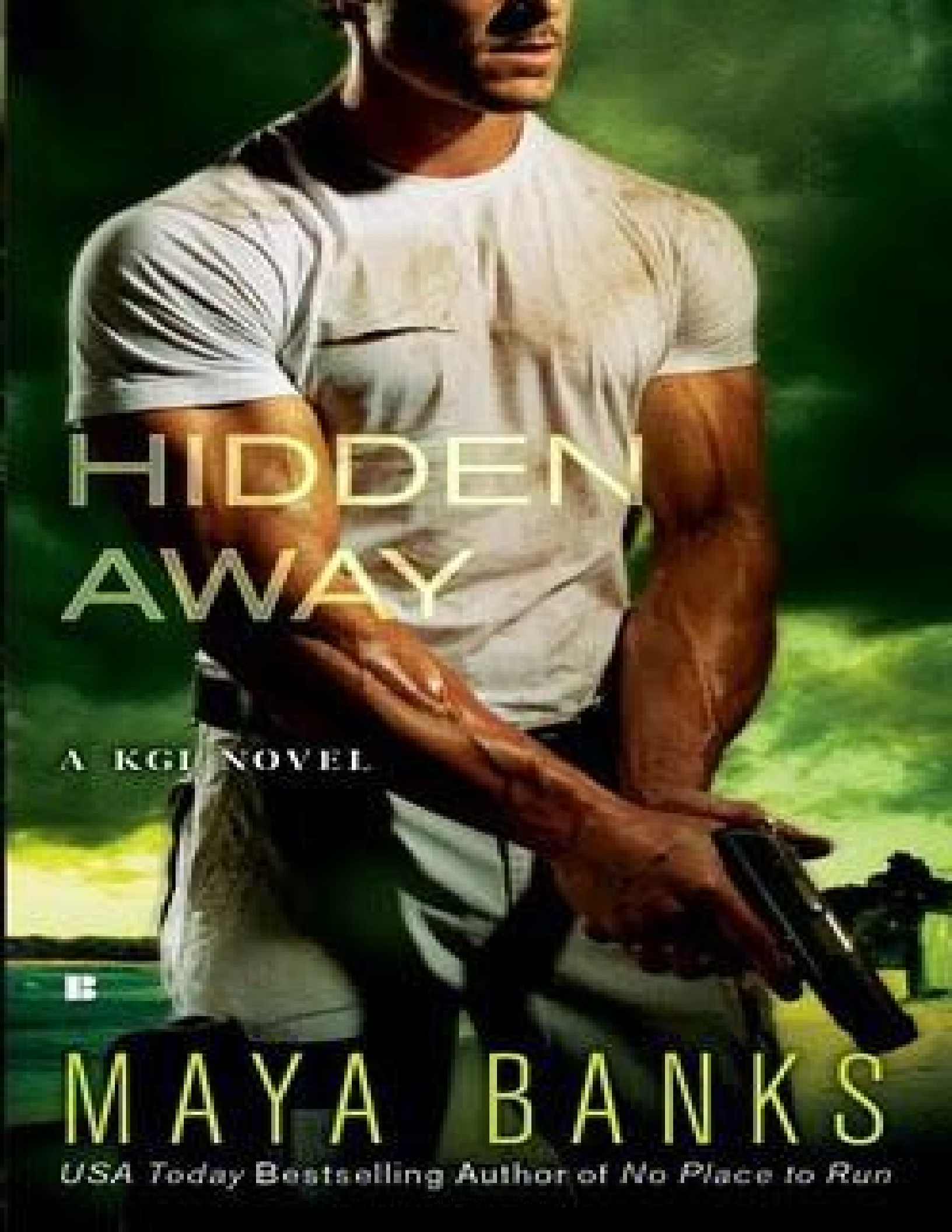
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HIDDEN AWAY

A KGI NOVEL

E

MAYA BANKS

USA Today Bestselling Author of No Place to Run

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Başlık Sayfası Telif
Hakkı Sayfası İthaf](#)

[BÖLÜM 1](#)
[BÖLÜM 2](#)
[BÖLÜM 3](#)
[BÖLÜM 4](#)
[BÖLÜM 5](#)
[BÖLÜM 6](#)
[BÖLÜM 7](#)
[BÖLÜM 8](#)
[BÖLÜM 9](#)
[BÖLÜM 10](#)
[BÖLÜM 11](#)
[BÖLÜM 12](#)
[BÖLÜM 13](#)
[BÖLÜM 14](#)
[BÖLÜM 15](#)
[BÖLÜM 16](#)
[BÖLÜM 17](#)
[BÖLÜM 18](#)
[BÖLÜM 19](#)
[BÖLÜM 20](#)
[BÖLÜM 21](#)
[BÖLÜM 22](#)
[BÖLÜM 23](#)
[BÖLÜM 24](#)
[BÖLÜM 25](#)
[BÖLÜM 26](#)
[BÖLÜM 27](#)

[BÖLÜM 28](#)

[BÖLÜM 29](#)

[BÖLÜM 30](#)

[BÖLÜM 31](#)

[BÖLÜM 32](#)

[BÖLÜM 33](#)

[BÖLÜM 34](#)

[BÖLÜM 35](#)

[BÖLÜM 36](#)

[37. BÖLÜM](#)

[BÖLÜM 38](#)

[BÖLÜM 39](#)

[BÖLÜM 40](#)

[BÖLÜM 41](#)

[Teaser bölümü](#)

Maya Banks'in romanları için övgüler

TATLI GÜNAHA

"Cızırtı, seksapeli ve duygusalılık! Maya Banks her şeye sahip... Bu kitap ateşin cehennem tarafında ve bu her sayfada kendini gösteriyor ... Bu hikâyeyi kaçırmak istemeyeceksiniz."

-Romance Junkies

"Hayata ikinci bir şans vermenin keyifli öyküsü."

-Genre Go Round Yorumları

TATLI BAŞTAN ÇIKARMA

"Maya Banks, okurlarda duygusal bir tepki uyandıran zorlayıcı hikâyeler anlatmakta asla başarısız olmuyor.. Beni koltuğumun tuttu."

-Romance Junkies

TATLI İKNA

"Tüm beklentilerimi aştı. İnanılmaz derecede yoğun ve karmaşık karakterler, lezzetli çatışmalar ve sayfalardaki baskıları eriten patlayıcı seks sahneleri ile Tatlı İkna, Maya Banks hayranlarını, hem yeni hem de mevcut olanları, şehvetli bir şekilde daha fazlası için yalvartacak."

-Romantic Times (4½ yıldız)

"Sayfaları tutuşturuyor... Okurlar Maya Banks'in heyecan verici erotik romantizminden keyif alacaklar."

-The Best Reviews

"İyi yazılmış ve çağrıştırmacı."

-Sevgili Yazar

YANIMDA OL

"Kesinlikle bayıldım! Tek kelimeyle harika bir yazım.
Yükselişte olan yeni bir yıldız var ve onun adı Maya Banks."

-Sunny, Lucinda'nın ulusal çok satan yazarı,
Tehlikeli

"Büyüleyici bir erotik romantik gerilim."

-Midwest Book Review

TATLI TESLİMİYET

"Bu hikâye kalbimi birden fazla kez burktu."

-CK2S Kwips and Kritiques

"İlk sayfadan itibaren hikâyenin içine çekildim ve kelimenin
tam anlamıyla son sayfaya kadar okumayı bırakamadım."

-The Romance Studio

"Maya Banks'in hikayeleri her zaman şu durumlarla doludur
Okuyucuları cezbeder, ancak hikayeyi hayata geçiren şey
yaşadığınız duygusal çekimdir."

-Romance Junkies

ONUN ZEVKI İÇİN

"[Bu kitap] okuma zevkinin son noktası. Etkileyici,
Büyüleyici ve günahkâr şekilde şehvetli, daha iyi bir antoloji
isteyemezdim."

-Joyfully Reviewed

"Duygusal durumlar, sevimli karakterler ve sizi daha fazlası için
çaresiz bırakacak vurucu hikayelerle dolu... İçin

Gerilim unsuru içeren baharatlı romanları seven okuyucular
-Kesinlikle okunması gereken bir kitap!"

-Romance Junkies

"Tamamen sarhoş edici olan For Her Pleasure, yakın zamanda
unutamayacağınız kitaplardan biri."

-Romantizme Giden Yol

Maya Banks'in Berkley kitapları

ONUN ZEVKI İÇİN
TATLI TESLİMİYET
BENİMLE OLSUN
TATLI İKNA TATLI
BAŞTAN ÇIKARMA
TATLI AYARTMA

EN KARANLIK SAAT
KAÇACAK YER YOK
SAKLANACAK

GİZLİ UZAKTA

MAYA BANKS

BERKLEY SENSATION, OMYORK

BERKLEY YAYIN GRUBU
Penguin Group Penguin Group (USA) Inc.
tarafından yayımlanmıştır.

375 Hudson Street, New York, New York 10014, ABD

Penguin Group (Kanada), 90 Eglinton Avenue East, Suite 700, Toronto, Ontario M4P 2Y3, Kanada (Pearson Penguin Canada Inc.'in bir bölümü) Penguin Books Ltd., 80 Strand, London WC2R 0RL, İngiltere

Penguin Group Ireland, 25 St. Stephen's Green, Dublin 2, İrlanda (Penguin Books Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Group (Avustralya), 250 Camberwell Road, Camberwell, Victoria 3124, Avustralya (Pearson Australia Group Pty. Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books India Pvt. Ltd., 11 Community Centre, Panchsheel Park, Yeni Delhi -110 017, Hindistan

Penguin Group (NZ), 67 Apollo Drive, Rosedale, North Shore 0632, Yeni Zelanda (Pearson New Zealand Ltd.'nin bir bölümü)

Penguin Books (South Africa) (Pty.) Ltd., 24 Sturdee Avenue, Rosebank, Johannesburg 2196, Güney Afrika

Penguin Books Ltd., Kayıtlı Ofisler: 80 Strand, Londra WC2R 0RL, İngiltere

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yayıncı, yazar veya üçüncü taraf web siteleri veya içerikleri üzerinde herhangi bir kontrole sahip değildir ve herhangi bir sorumluluk kabul etmez.

GİZLİ UZAKLARDA

Bir Berkley Sensation Kitabı / yazarla yapılan anlaşmayla yayımlanmıştır

BASIM TARİHİ

Berkley Sensation kitlesele pazar baskısı / Mart 2011

Telif hakkı © 2011 Maya Banks tarafından.
Pamlea Clare'in Breaking Point adlı kitabından alıntıdır,
telif hakkı © Pamela Clare'e aittir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı ya da elektronik formda dağıtılamaz. Lütfen yazarın haklarını ihlal ederek telif hakkıyla korunan materyallerin korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin.

Yalnızca izin verilen baskıları satın alın.

Bilgi için, adres: Berkley Yayın Grubu,

Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümüdür,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

eISBN : 978-1-101-47740-3

BERKLEY® SENSATION

Berkley Sensation Books, Penguin Group (USA) Inc. şirketinin bir bölümü
olan The Berkley Publishing Group tarafından yayımlanmaktadır,
375 Hudson Street, New York, New York 10014.

BERKLEY® SENSATION ve "B" tasarımı Penguin Group (USA) Inc. şirketinin ticari
markalarıdır.

<http://us.penguingroup.com>

Cindy Hwang'a, bu kitaba ve kitabın doğru olması için çabalarken bana gösterdiği bitmek bilmeyen sabrı için.

Her zaman benim için mücadele eden ve bana durmadan stres yapmamamı söyleyen Kim Whalen'a. Hâlâ stres yapıyorum ama sen bunu benim için çok daha kolay hale getiriyorsun. Teşekkür .

MB Okuyucuları, Annmarie, Valerie, Fatin ve Lillie'ye. Sizler en iyisisiniz. Sizi kesinlikle hak etmiyorum.

Ve son olarak, tüm inişleri ve çıkışları, yüksekleri ve alçakları paylaşan ve en çok ihtiyacım olduğunda bana her zaman cesaret ve destek sunan T.J. için. Bunu gerçekten sensiz yapamazdım.

Sen kesinlikle hayatımın ve kariyerimin en ayrılmaz parçasısın. Seni her zaman seviyorum.

BÖLÜM 1

Marcus Lattimer'ın yapılmasını istediği her işi yapabilecek çok sayıda adam vardı. Yaşamı boyunca bir servet ve sayısız bağlantı biriktirmişti, bunların çoğu grinin karanlık tonlarına batmıştı. Adamlar doğrudan Lattimer tarafından istihdam edilenler sadakatlerinde mutlaktı. daha azına tahammül edemezdi ama kimseye tam olarak güvenmesine asla izin vermedi.

Bazı işler... Bazı işler kişisel tatmin gerektirir.

Bu bir onur meselesiydi. Diğerleri Marcus'un onuru iddia edebilir. Onların tanımına göre, haklı olurlardı. Ama o çok sıkı bir sadakat kuralına bağlıydı. Önemli olan onun onuruydu.

Allen Cross kibirli, kuyruk sallayan bir pislikti. Dünya onun gibi pislikler olmadan daha iyi bir yer olacaktı ve Marcus bu görevi bugün tamamlamaya kararlıydı.

Marcus susturucuyu taktı ve silahı pantolonunun beline soktu. Armani takım elbisesinin önünü kapatarak arabasından çıktı ve şoförüne beklemesini söyledi. Cross Enterprises'in bulunduğu yüksek binanın girişine doğru telaşsız bir tempoyla yürüdü. Etrafında şehrin ışıkları karanlığında parıldıyor ve geçen arabaların farları ara sokaklarda sekiyordu.

Sokaklar çoğunlukla ve bina hafta içi düzenli olarak girip çıkan çalışanlardan arınmıştı. Binadan kısa bir mesafe uzakta durdu.

ve saatini kontrol etti. Hafta sonları ön girişte görev yapan güvenlik görevlisi bir aile babasıydı ve çoğu aile babası gibi makul miktarda borcu vardı ve maaş gününden maaş gününe bütçesini zorluyordu.

Bu geceden sonra muhafız, sınıfındaki diğerlerinin yaşadığı maddi endişeleri yaşamayacaktı. Marcus bunu görmüştü. Şu anda gardiyan görevine stratejik bir ara verecek ve aynı anda güvenlik kameraları da Aşağı in.

Para birçok şeyi satın aldı. Sadakat. Sadakatsizlik. Kör bir göz. Bir anlık dikkat dağınıklığı. Marcus'un dünyayı Allen Cross'tan kurtarmak için ihtiyacı olan tek şey on beş dakikaydı.

Cross alışkanlıklarına bağlı biriydi. Her Cumartesi saat yediden sonra ofisine gelir ve akşam saat dokuza kadar kalırdı.

aynı restoran on blok ötede. Evrak işlerini gözden geçirmek için birkaç saatlik yalnızlığı seviyordu ama belki de en çok sevdiği şey, çaresiz bir kadını cezasızlıkla kurban etme özgürlüğüydü.

Marcus'un çenesi öfkeyle gerildi. Öngörülebilirlik bir adamı öldürür. Cross'un üzere olduğu gibi.

Marcus asansöre binerek yirmi birinci kata çıktı ve ucuz, sahte İtalyan mermer döşemeye adımını attı. Boş resepsiyon alanında yürürken ayakkabıları belli belirsiz yankı yapıyordu.

Cross'un ofisinin kapısı aralıktı ve aralıktan belli belirsiz bir ışık sızıyordu. Marcus kapıyı itti ve sessizce açılmasına izin verdi. Cross masasının arkasındaydı, sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, bir elinde şarap kadehi, diğer eliyle bir tomar kâğıdı okuyordu.

Marcus avının avlandığının farkına beklemekten memnun bir şekilde izledi.

Bir süre sonra Cross bardağını yere bıraktı ve öne doğru eğildi. Hareketinin ortasında durdu ve başını kaldırıp bakışlarını Marcus'a kilitledi. Cross'un gözleri telaşla açıldı. Sonra toparlandı, dudaklarında bir küçümseme belirdi.

"Sen kimsin ve ofisimde ne halt ediyorsun?"

Marcus öne doğru yürüdü, paltosunu gevşetirken yüz ifadesi kasıtlı olarak yumuşaktı. Cross ayağa kalktı, eli

Masasındaki dahili telefondan.

"Çık dışarı yoksa güvenliğı çağırırım."

Marcus gülümsedi. "Sanırım onu müsait bulmayacaksın."

Marcus gülümsemeye devam edince Cross'un yüzünde bir tedirginlik titreşimi belirdi. Marcus silahını çıkardı, Kundağın sürgüsünü avucunun üzerinde keyifle gezdirdi. Emniyeti açtı ve namluyu Cross'un göğsüne doğrulttu.

"Oturarak mı yoksa ayakta mı ölmeyi tercih edersiniz?"

Cross'un kızardı ve elleri yönetici masasının cilalı maununa çarparak sendeledi. "Ne yapıyorsun Ne istiyorsun?" diye sordu kısık sesle. "Para mı? Param var. Sadece ne kadar olduğunu söyle. Ne kadar istersen. Sana her şeyi veririm."

Marcus'un dudaklarını bir alay büktü. "Ayakkabılarıma paran yetmez."

Parmağı tetikte sıkılaştı ve Cross'un gözlerindeki farkındalığı, öleceğinin panikle farkına varışını izledi.

Cross yana doğru hamle yaptı ve kurşunun sesi göğsüne çarpan bir yumruk geniş ofiste yankılandı. Cross yere düştü, kolunu çaresizlik içinde uzattı. Beyaz ipek gömleğinden sızan kan, nefes almak için çırpındıkça artıyordu.

Marcus her ne kadar piçin gözlerindeki hayatın yavaş yavaş sönmesini izlemek istese de, bu işi şimdi bitirmek zorundaydı. Silahını kaldırdı ve Cross'un gözlerinin arasına nişan aldı. Kurbanının bakışlarındaki kesinliği, ölümün gri kabullenişini gördü.

Tetiğı çekti ve adaletin yerini bulmuş olmasından memnun bir şekilde döndü.

Taksi, Sarah Daniels'ın altı ay boyunca çalıştığı binanın aniden durdu. Bir yıldır geri dönmemişti. Yürümeyi düşünmek bile Cross Enterprises'a girmesi onu fiziksel olarak hasta etti.

Taksiciye bir yirmilik fırlattı ve teklifini görmezden geldi. ona para üstü verdi. Beceriksizce kapıyı açtı ve

taksiye bindi ve koşar adımlarla yüksek binaya girdi.

Lobi boştu. Güvenlik görevlisi bile yerinde değildi. Çok mu geç kalmıştı? Adama ne söyleyebilirdi ki? Kardeşinin Stanley Cross'u öldürmek için burada olduğunu mu?

Asansöre doğru koştu ve burada olması için dua ederek yukarı düğmesine bastı. Rahat bir nefes aldı ve kapılar açıldığında kendini içeri attı.

Başparmağını yirmi birinci katın düğmesine sıkıştırdı ve ardından kapıyı kapatma düğmesine tekrar tekrar bastı.

Acele edin. Acele et. Acele et.

Zamanında gelmeliydi. Marcus'un bunu yapmasına izin veremezdi.

Aptalca. Çok aptalca.

Bunu bilmeliydi. Marcus'un gözlerindeki öfkeyi görmüştü. Çok sessizdi. Sakince onu götüreceğini söylerken çok sakindi. İtiraz etmemişti.

Bütün planları onun yapmasına izin vermişti. Tüm kararları. Nereye gittiklerini bile bilmiyordu, sadece Marcus'un özel jetinin yakıtının dolu olduğunu ve onları beklediğini biliyordu.

Sonunda asansörün kapıları açıldı ve aceleyle resepsiyon alanına girip Allen'ın odasına doğru döndü.

Ofis. Allen'ın kapısının ardına kadar açık olduğunu gördü, Marcus'un profilini gördü ve sonra Marcus'un silahını tekrar beline sokmasını izledi.

Dehşete kapılmış bakışları yerde yatan Allen Cross'a yöneldi, tertemiz beyaz gömleğine kan bulaşmıştı.

Eli ağızına gitti ve aceleyle geri .

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Oh Tanrım.

Çok geç kalmıştı. Buraya zamanında gelememişti.

Allen ölmüştü. Marcus onu öldürmüştü.

Aman Tanrım.

Mide bulantısı boğazında düğümlendi. Sürekli geri geri giderken neredeyse ayağı takılıyordu. zorundaydı. Polis yakında burada olacaktı. değil mi? Birisi sokakta elini kolunu sallayarak dolaşıp birisini öldüremezdi. ofis binası.

Dönüp asansöre doğru koştu ve hâlâ orada olması için dua etti. Hafta sonları en az iki asansörün hizmet dışı kaldığını biliyordu ama bu durumda geriye iki asansör kalıyordu. binanın yan tarafında.

Başparmağıyla aşağı düğmesine bastı ve nefesini tuttu, gerekirse merdivenlere koşmaya hazırdı. Kapı kayarak açıldı ve içeri girerken kendini yere bıraktı. Zemin kat için düğmeye bastı ve tam kapılar kapanmaya başlarken döndü, ancak kendini birkaç metre ötede Marcus'un donmuş yüz ifadesine bakarken buldu.

"Sarah-"

Kapılar kapandı ve onun önü kesildi. Asansör aşağı inerken Sarah'nın midesi daha da karıştı.

Az önce tanık olduğu şeyi sindirememişti. Marcus, Allen Cross'u öldürmüştü. Pişmanlık bile . Sadece korku. Marcus için korku. Nasıl düşünebilirdi ki bu kadar cüretkâr bir şeyden kaçabilir mi?

Asansör durdu ve kadın kapıları iterek daha hızlı açılmalarını sağlamaya çalıştı. Başını eğdi lobiye girdi, ayağını toplamak için tökezledi. Tam o sırada Kendini toparladığında, bir el koluna dolandı ve onu ayağa .

"Burada ne halt ediyorsun?"

Nefes nefese kaldı ve şeytanın gözlerinin içine baktı.

Stanley Cross, Allen'in erkek kardeşi, kızın kolunu tuttu. acı içinde haykırdı. Gözleri öfkeyle parlıyordu ama bundan da öte, onun nasıl bir adam olduğu konusunda onu uyarıyordu. Her şeyi çok iyi biliyordu.

Son bir yıldır kâbuslarına giren adamla boğazından bir hıçkırık yükseldi. Allen'in ofisinde, Allen'la birlikte hayatının akışını sonsuza dek değiştirdikleri o geceden beri onu görmemişti.

İkisinden de, başka bir insandan nefret edebileceğini hayal edemeyeceği kadar nefret ediyordu.

Korku onu sonsuz gibi görünen bir süre boyunca felç etti. kapandı ve içindeki top

Stanley'nin ayakkabılarının üzerine kusmamak için elinden gelen her şeyi yapana kadar midesi acıyla düğümlendi.

"Sana bir soru sordum," diye tersledi Stanley. "Burada ne halt ediyorsun?"

Tanrım, Allen'ın cesedini bulacak ve onu öldürdüğünü düşünecekti. Ya da daha kötüsü, Marcus'u görür ve Marcus hapse . Stanley ikisini de olay yerine yerleştirebilir. Hatta eğer

kendisi olsa da Marcus aleyhine tanıklık etmeye zorlanabilir.

İçinde bir şeyler koptu. Öfke kabardı ve bir kasırga gibi dönmeye başladı. Dizini adamın kasıklarına bastırdı, yumruğunu sıktı ve adam acı içinde inleyip iki büklüm olurken olabildiğince sert bir yumruk savurdu.

Yumruğu adamın çenesine çarptı ve adam yere yığıldı.

Adam ayağa fırlamaya başladığında, kadın girişe doğru koştu, gecenin içine daldı ve sokağa doğru fırladı. Köşeyi dönmekte olan bir taksi gördü ve onu durdurmak için kolunu kaldırarak taksinin önüne koştu. Taksi gıcırdayarak dizine birkaç santim kala durdu. Şoför yumruğunu camdan dışarı fırlattı ve küfürler havada uçuştı.

Sarah onun öfkesine aldırmadan arka kapıyı çekip açtı ve sürünerek içeri girip kapıyı arkasından çarptı. "Sür!"

Taksici dikiz aynasından ona hoşnutsuz bir bakış attı, sonra aniden hızlandı ve trafikte direksiyonu kırarken çılgın kadınlar hakkında mırıldandı. "Hanımefendi, hizmette değildim."

"Buna değmesini . Sadece sür!"

Bıkkın bir iç geçirdi. "Nereye?"

Kendini toparlamaya çalışırken bir an için gözlerini kapadı. Nereye gidebilirdi ki?

Düşün. Tanrım. bir durumda insan ne yapar?

Boynuna astığı çantasına baktı. Biraz nakit para, pasaportu, kredi kartı ve ehliyeti vardı. Dairesine geri dönemezdi, değil mi?

Stanley şimdiye kadar kardeşinin cesedini bulmuş olurdu. Muhtemelen çoktan polisi aramıştır.

Düşün, Sarah, düşün!

"Havaalanı," diye çıkmayı başardı.

Cep telefonu çalınca . Çantasını karıştırdı ve LCD'yi kontrol etmek için çevirdi. Marcus.

Gözyaşları göz kapaklarını yaktı. Kardeşi. Dünyada onu seven tek kişi. Sahip olduğu şey oydu ve şimdi onun için öldürmüştü.

Telefonu açtı ve kulağına götürdü.

"Sarah," diye havladı Marcus, o daha selamını bile alamadan.

"Marcus," diye mırıldandı çatlak ve cızırtılı bir sesle.

"Sarah, tatlım, ?"

"Önemli değil. Yapamam.. yapamayız... Uzak durmak zorundayım. Gitmem gerek."

Gevezelik ediyordu ama umurunda değildi.

"Sarah, dur. Beni dinle."

"Hayır." Sözüünü kesti, sesi şimdi daha sertti. "Gitmek zorundayım."

Görmüyor musunuz? . Seni gördüğümü bilecekler. Onlar O binada güvenlik kamerası var. Tek gereken güvenlik kasetini oynatmak ve ikimizin de orada olduğunu bilecekler. Buradan çıkmalısın, Marcus. Git hadi. Ben de gidiyorum."

"Sarah, lanet olsun, beni dinle!"

Telefonu kapattı ve geri aramaması için kapattı. Başını koltuğa yasladı ve gözlerini kapattı.

Nereye gittiğine ya da oraya vardığında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu ama burada kalamazdı. Asla geri dönemezdi.

"Çok üzgünüm Marcus. Onu öldüren ben olmalıydım," diye fısıldadı.

GARRETT Kelly irkilerek , kasları gergindi, alnında boncuk boncuk ter vardı. Nefesleri hızlı ve sert geliyordu.

huffs. Bir süre orada öylece yattı, odaklanmamış bakışları pencerenin ötesindeki karanlığa kaydı.

Patlamalar kulaklarında yankılandı. Silah sesleri irkilmesine neden oldu, kan ve yanık et kokusu
Burun deliklerine saldırdı ve nefesleri ciğerlerini parçaladıkça alevlenmelerine neden oldu.

Tanrım.

Başını salladı ve gözlerindeki uykuyu silmek için elini kaldırdı. Omzu itiraz etti ve hırladı
Hâlâ sızlayan ağrıyı sabırsızlıkla dinledi. Yuvarlandı ve yatakta doğrulup ayaklarını yere dikti. Orada kaldı,
Başı dizlerine doğru sarkmış, temel eğitimdeki bir pantywaist gibi iki mil koşusundan sonra bağırsaklarını kusmak üzereyken hava emiyordu.

Geçmiş anılar onu pusuya düşürdüğünde bu onu kızdırdı. Uykusunu bölen görüntüler olmadan uzun bir süre geçirmişti. Nedense, yengesi için kurşun yedikten sonra uyumakta zorlanmıştı. Bilinci, dışarıda bıraktığı şeylere karşı daha savunmasız görünüyordu.

Saate yan gözle bir bakış attı. Tekrar uyumayacaktı ve herkes bir saat içinde kalkacaktı.
Her neyse. Belki bir koşu kafasını toparlar ve kanının yeniden akmasını sağlardı.

İç çekerek duşa girdi ve örümcek ağlarından ve kalan kan kokusundan kurtulmak için duşu soğuğa çevirdi. Kuruduktan ve giyindikten sonra sessizce koridorda yürüdü ve ön kapıdan çıktı.

Göle paralel uzanan dolambaçlı yoldan aşağı inmeye başladığında hava hâlâ karanlıktı. Bu sabah daha uzağa koşmuştu,
Kendini normal rutininin ötesine itiyordu. Patlamaları ve takım arkadaşlarını hâlâ duyabiliyordu. Gözlerini kapadı ve ciğerleri çığlık atana kadar hızını artırdı
ve bir tarafı ağrıyordu.

Bitmişti. Bir ömür önce. Bunu aşması gerekiyordu. O
. Tüm bu R ve R kuşlar içindi. O vardı

sadece onu tembel ve aylak yapmaya yaradı. Siktir et. Geri dönmek istiyordu. Bir görev. Tüm bu lanet olası boş zamanın dışında bir şey.

Eve döndüğünde ciddi bir rüzgâr emiyordu. Gökyüzü lavanta tonlarına bürünmüştü ve elmas büyüklüğünde bir yıldız, şafağın yumuşak tonlarıyla örtülü gölün üzerinde inatla asılı duruyordu. İskelede durmuş, tek bir dalgalanma bile olmayan pürüzsüz suya bakıyordu.

yüzeyi rahatsız ediyor ve temiz, bozulmamış havayı soluyordu.

Evinin ve sevdiği gölün huzurunun, geçmişin tüm gürültüleri azalana ve geri çekilene kadar onu sarmasına izin verdi.

BÖLÜM 2

Son tamamlarken Garrett'in alnında **ter** boncukları oluşmuştu. Kasları kıvrılıp bükülene ve omzu yanana kadar kendini tuttu, çenesi barın üzerinde asılı kaldı. Dudakları inceldi ve burun delikleri açıldı. Kolları titremeye başladığında yere düştü ve omzundaki yara izini avuçladı.

Hâlâ kendisini eden rahatsızlık hissi karşısında sabırsızlanarak yere düştü ve bir dizi sınav çekmeye başladı. Tamamen iyileşme hedefi dışında her şeyi zihninden uzaklaştırdı; bu süreç zaten onun hoşuna gitmeyecek kadar uzun sürmüştü.

Dün sabahki koşudan ve tüm gün süren egzersiz programından sonra, dün gece bir önceki geceye göre biraz daha iyi uyumuştur. Ama yine de rüyalarından kalan görüntülerden kurtulamamıştı. Bir süredir onu rahatsız etmeyen rüyalar, şimdi kendilerini bilincinin ön saflarına geri itmeye kararlı görünüyordu.

"Hey, adamım."

Garrett pozisyonunu korumak için kollarını uzattı ve kardeşi Donovan'ın bodrumun kapısında durduğunu görmek için döndü.

"Neden antrenmanımı bölüyorsun?" "Resnick bizi ziyaret ediyor. Bir dahaki sefere burada olur. az."

Garrett içini çekti ve ayağa fırladı. Ayağa kalktı ve kanepenin üzerine attığı havluyu alıp yüzündeki teri sildi. "Ne istiyor bu herif?"

"Söylemedi. Ama bir şey istemediği sürece buraya gelmeyeceğini biliyorsun."

"Artık kimse lanet telefonu kullanmıyor mu?"

Donovan kıkırdadı. "Ben savaş odasında olacağım. Bir uyarı. Sophie mutfakta gözyaşı döküyor."

Garrett inledi. Çok hamile olan baldızı son bir haftadır öfkeyle yuva yapıyordu. Evi baştan aşağı temizlemişti ve bir sonraki projesi kıyamete kadar yetecek kadar yemek pişirmektir.

Sam'le evlendiğinden beri herkesi aile zamanına zorluyordu. Onlara sürekli hatırlatmaktan hoşlandığı gibi, onlar artık onun ailesiydi ve ailece yemek yerlerdi, bu da herkesin zamanında masada olması anlamına geliyordu. Yemeği kaçırmanın tek mazereti hastaneye yatmaktır.

Garrett ve kardeşleri onu şımarttı çünkü aile her zaman eksikliğini hissettiği tek şeydi. İlk başlarda Çok kalabalık olan Kelly ailesi karşısında şaşkın ve temkinliydi ama sonra hepsini kucakladı ve yeni hayatına bir ördeğin suya alışması gibi alıştı.

Bodrum katından merdivenleri çıkarken omzunu döndürerek yarasını test etti. Hastaneden ayrılalı aylar olmuştu ve yara hâlâ onu tatmin edecek kadar iyileşmemişti. Egzersiz yaptığında ağrıları devam ediyordu ama egzersizleri bir günden fazla sürdürmezse omzu sertleşiyordu.

Oturma odasına girdiğinde hâlâ kolunu döndürüyordu. Sophie oaktan başını kaldırdı ve kaşlarını çatı. "Omzun hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

Onun cevabını beklemeden aceleyle köşeyi döndü. -Onun durumundaki bir kadının yapabileceği kadar hızlıydı ve önünde durdu. Karnı çıkıktı, neredeyse adamın kalçasına çarpacaktı. Yaklaşık on üç aylık hamile görünüyordu; bunu ona söyleyemezdi.

"Ben iyiyim Soph," dedi iyi huylu bir şekilde.

"Yine egzersiz yapıyorsun. Kendini bu kadar zorlamalı mısın?"

Gözlerini devirdi ve yanağına bir öpücük bıraktı. "Ben iyiyim. Ben güçlendirmedikçe asla yüzde yüze ulaşmayacak."

Mavi gözleri bulutlandı ve kısa bir sürelğine başka tarafa baktı. Adam iç çekti. Kurşunu yemesinin nedeni oydu ve bu gerçeği unutmamaya kararlı olan tek kişi de oydu. Sırf onu kızdırmak için saçını çekiştirdi ve kız ona dönüp baktığında kaşlarını çatı.

Üzüntüsü sadece iki saniye sürdü. Omuzları titremeye başladı ve dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Tamam, tamam," dedi ve geri ellerini havaya kaldırdı. "Suçluluk duygusunu ve ana tavuk rolünü bırakacağım."

"Evet, bunu çocuğa sakla."

Kadın mutfağa geri döndü ve adam da havayı koklayarak onu takip etti.

"Ne pişiriyorsun? Güzel kokuyor."

"Sanırım asıl soru, neyi pişirmediğim." Tüm yüzeyine yiyecekler saçılmış olan masayı işaret etti. Çılgın bir aşçı bir ineği ve bütün bir bahçeyi kesmiş gibi görünüyordu.

"Dondurmak için lazanya, tavuk ve köfte, birkaç güveç ve bir bamya yapıyorum. Aç mısın?"

Karnını ovuşturdu. "Yemek yiyebilirim."

Saatini kontrol etti. "Öğle yemeği bir saat içinde masada olacak."

"Beni bir saat bekletecek misin?" diye sordu dehşet içinde.

Bir kaşını kaldırdı. "Eğer senin yemene izin verirsem Donovan ve Sam de yemek yemek isteyecek ve zamanı geldiğinde birlikte yemek yiyecek kimse kalmayacak."

Garrett, "Sen acımasız, zalim bir kadınsın," diye yakındı. "Sam sana neden katlanıyor anlamıyorum."

Bakışları onun sızlanmalarından etkilenmediğini . "Sam'den bahsetmişken, nerede o?"

Sophie tencerenin üzerinden baktı ve kokladı. "Donovan'la birlikte ofise gitti. Yapmaları gereken bazı telefon görüşmeleri varmış. Sam, müteahhitlerin bugün yerleşkedeki helikopter pistinin temelini atması gerektiğini söyledi."

Garrett onun ısrarla "ofis" demesi üzerine başını salladı. "Ben şimdi savaş odasına gidiyorum. Öğle yemeğinde ne yiyeceğiz? Yaralı olduğum için ben mi seçeceğim?"

"Şimdi de acınacak halde olmak istiyorsun," diye mırıldandı. "Sanırım. Ne istersiniz?"

Sırıttı. "Ben tavuk ve köfte alacağım. Benim durumumdaki biri için iyi bir rahatlatıcı yemek."

Gitmek için döndü ama kızın derisini yüzdüğü tavuktan bir ısırık aldı ve kışına tekmeyi basmakla tehdit ederek oradan ayrıldı.

Kıkırdarak araba yolundan evin bitişiğindeki arsada bulunan binaya doğru ilerledi. Sade bir görünümü vardı, kardeşleriyle birlikte yaşadıkları ev gibi kütük kulübeyle tamamen tezat oluşturuyordu.

Kentucky Gölü'nün kıyısında yer alıyordu. Kare şeklinde ve heybetli bir görüntüsü vardı, gri çimento çelikle güçlendirilmiş duvarları vardı, penceresi yoktu ve Donovan'ın teknik uzmanlığı sayesinde CIA'in giremediği bir güvenlik sistemi vardı. CIA'in her an gelebileceğini düşünürsek bu komikti.

Giriş tuşladı ve kapı açıldığında içeri girdi. Donovan, hayatının aşkı Hoss'un bilgisayarının önünde oturuyordu ve Sam ayakta duruyordu.

Donovan'ın arkasında, ekrandan okuyor.

İnşaat bittiğinde burayı gerçekten özleyecekti.

O ve kardeşlerinin tasarladığı KGI yerleşkesinde tamamlandı. Hepsi Sam'e paranoyaklığından dolayı bok atmaya severdi ama gerçek şu ki Garrett bunun çok iyi bir fikir olduğunu düşünüyordu. Ailesinin korunmasını istiyordu. Özellikle de annesinin kaçırılmasından önceki aylarda olanlardan sonra.

KGI'yi güvenli, son teknoloji ürünü bir tesise taşımak tüm Kelly'lerin daha iyi korunmasını sağlayacaksa, Garrett dün taşınmaya hazırdı. Sorun böylesine büyük bir girişimin zaman alacak olmasıydı. Her şeyin tamamlanması aylar alacaktı.

"Resnick'in kışında ne var?" diye sordu kardeşlerinin yanına giderken.

Sam döndü. "Bilmiyorum. Aradı, yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta olduğunu söyledi. Sesi tedirgin geliyordu."

"Sesi ne zaman tedirgin gelmiyor? O çok sinirli bir orospu ."

Donovan sandalyesinde döndü, Sam'e baktı ve sonra ikisi de kahkahalara boğuldu.

"Ne?" Garrett talep etti.

Sam başını salladı. "Merhaba, tencere. Çaydanlığa gergin mi diyorsun?"

Garrett arkasını dönüp kanepeye uzanırken orta parmağını kaldırdı. Resnick her ne istiyorsa, bu iyi bir şey olamazdı. Onu en son yüz yüze gördüklerinde Sophie'yle ilgili her şey ortaya çıkmıştı. O zamandan beri sessizdi. Tam da Garrett'in sevdiği gibi. Bela her zaman Resnick'in izinden gitti.

Sam de onu izledi ve kanepenin diğer ucuna oturdu.

"Annem Rusty için bir parti veriyor ve bunu açıkça belirtti. tüm aile katılacaktır."

Garrett iç çekti. "Parti ne için? Bir ay boyunca beladan uzak durması için mi?"

Donovan homurdandı ve klavyesinde yazmaya devam etti.

"Okuldaki son yılının başlangıcını kutlamak için.

Ve hakkını vermek lazım, annem onu eline alıp sınıfta kışının üstüne oturduğundan beri iyi iş çıkardı."

Garrett homurdandı. Tamam, evet, annelerinin aldığı kız - Marlene Kelly'nin çok ünlü olduğu başıboşlardan bir diğeri- berbat bir tavrı ve ona uygun bir ağız olmasına rağmen kendine çeki düzen vermişti. Ama Garrett, annesinin Zaten yapması gereken şeyi yaptığı için, yani sorumluluk aldığı ve bir yetişkin gibi davrandığı için tebrik ederim.

"Tanrım, muhtemelen şimdi de ona bir araba alacaklar," diye mırıldandı.

"Çoktan yaptım," diye Donovan.

Bunun üzerine Sam'in kaşları havaya kalktı. "mi? Bu ne zaman oldu?"

"Annemle daha önce konuştum ve babamın araba alışverişine çıktığını söyledi. Düzenledikleri parti için bir sürpriz olması gerekiyordu," dedi Donovan.

Sam gözlerini kapattı ve Garrett başını salladı. "Tanrım. Tam da ihtiyacımız olan şey. Kendi arabası olan deli bir genç. Umarım onu sigortalarlar. Bir kazaya karışacak annemle babam bir ay içinde dava edilip sokaklarda yaşamaya başlayacak."

Sam kuru bir sesle, "Her zaman her şeyin iyi tarafını bulacağına güvenebiliriz," dedi.

Sessizlik çöktü ve Garrett arkaya yaslayarak gözlerini kapattı. Gelişigüzel uyku ve iki gün boyunca uzun süreli egzersizler, silinmişti.

"İyi uyuyor musun?" Sam sordu.

Garrett gözlerini açtı ve kardeşinin düşünceli bir ifadeyle kendisini izlediğini görmek için başını çevirdi. "Evet, ben iyiyim."

"Sophie çok uyanık olduğunu söyledi."

Garrett kaşlarını çatı. Lanet olası bir komünde yaşamamanın kesin dezavantajı. "Gecede on dört kez tuvalete gitmiyor olsaydı, uyumadığımı anlamazdı."

Sam kıkırdadı ama sonra ayıldı. "Seni rahatsız eden bir şey mi var dostum?"

Garrett sabırsızca saçlarını itti, saçlarının düzeltilmesi gerekiyordu.

iyi bir kırpma. Şu anda kafasında bir plaj serserisi özentisi gibi duruyordu. "Ben iyiyim, tamam mı?"

İsteyeceği son şey geçmişi yeniden konuşmaktı. Bu Altı yıl önce görevi boka sardığında kardeşlerinin parçaları toplayıp onu sağlığına kavuşturmak zorunda kalması yeterince kötüydü. Sırf birkaç kötü rüya gördüğü için yeniden bebek bakıcılığı yapmak istemiyordu.

"Sophie, müteahhitlerin bugün helikopter pistinin temelini söyledi."

Sam başını salladı. "Resnick'le görüştüktan sonra oraya gitmeyi planlıyorum. Etrafa bir göz atıp geri kalanın nasıl bakacağım. Sophie'ye ev planlarını inceletiyorum. Bir türlü karar veremiyor.

Kaç yatak odasına ihtiyacımız var, çünkü her ne kadar daha fazla çocuk istese de, bu çocuğun tek çocuk olabileceğine yemin ediyor."

Garrett kıkırdadı. "Ethan, Rachel'ın evlerine çoktan karar söyledi."

"Evet, peki ya sen?"

Garrett kaşlarını çattı. Bir ev mi? Kahretsin, bunu pek düşünmemişti. O kadar uzun süre kardeşleriyle yaşamıştı ki Kendi evine sahip olma fikri henüz aklına yatmamıştı. Ama güzel olurdu. Evet, bunu biraz düşünmeye başlaması gerekiyordu.

Dahili telefonun bip sesi yanıt vermesini engelledi. Donovan bilgisayarın başındaki sandalyesinden kalktı. "Görünüşe göre Resnick burada."

Garrett kanepede kalınca Sam, "" dedi. "Ona içeri kadar eşlik edeceğim."

Garrett sırtıttı. "Teşekkürler. Rahattım."

Sam ona bir bakış fırlattı ve ziyaretçilerini içeri almaya gitti.

Birkaç dakika sonra Sam, yanında Resnick'le döndü.

Resnick genellikle bir elini saçlarına götürür, diğer eliyle de ağzının sarkan sigarayı karıştırırdı. Hızlı, kısa adımlar atıyor ve bakışları sürekli bir o yana bir bu yana hareket etti. Evet, gergin, sinirli bir orospu çocuğuydu.

Garrett Resnick'e bir kaşını kaldırdı. "Seni gördüğüme sevindim Adam. Bu beklenmedik zevki neye borçluyuz?"

Resnick Garrett'ı bakışlarıyla sabitledi ve Sigarayı ağzından çıkarıp baş ve işaret parmakları arasında tuttu. "Lattimer sonunda boku yedi."

Garrett bir an için diğer adama baktı, zihni tamamen boştu. Silah sesleri kulaklarında yankılandı ve keskin kan kokusu burun deliklerini doldurdu. Altı yıl geriye gitti. Ekibinin, kurtarmak için gönderildikleri adam tarafından tuzağa düşürüldüğü bir yere ve zamana.

Soğukkanlılığını korumaya ve diğerlerinin ne kadar etkilendiğini anlamasına izin vermemeye çalışmasına rağmen öfkesi damarlarında dolaşıyordu

Marcus Lattimer'in adının anılması bile.

"Sadede ," diye araya girdi Sam. "Neden buradasın ve Lattimer'in bizimle ne ilgisi var?"

Resnick'in bakışları Garrett'i hiç terk etmedi. O biliyordu. Resnick'in hangi düğmeye basacağını ve onun zayıflığından nasıl yararlanacağını bilmesi Garrett'i kızdırmıştı.

"Lattimer'i alaşağı etmek için elimize geçebilecek en iyi fırsat bu. Bu iş için sana ihtiyacım var," dedi Garrett'a.

Donovan oturduğu yerden kalktı ve Garrett'in oturduğu kanepenin yanına geldi. "Garrett şu anda görevde değil. Başka birini bul."

Garrett elini kaldırdı. Donovan iyi niyetliydi ve bunun için Garrett sinirlenemezdi. Sam çoktan kaşlarını çatmış, mısır koçanını kışına daha fazla sokmaya hazırlanıyordu.

"Konuş," dedi Garrett kısaca. "Sakıncası yoksa kısaltılmış versiyonu."

"Marcus Lattimer'in kısaltılmış bir versiyonu yok."
Resnick dedi ki. "Size karıştığı tüm pislikleri anlatmama gerek yok. Ya da geçmişte neler yaptığını."

"Hayır, bana söylemene hiç gerek yok. O lanet olası bir hain ve o orospu çocuğu yaşamayı hak etmiyor."

Resnick yumuşak bir sesle, "Bu benim için de kişisel bir mesele," dedi. "Ama bu iş için doğru kişi ben . Sen uygunsun."

Garrett'in ilgisi iyice . Yıllar boyunca Lattimer'in pek çok insanı kızdırdığından şüphesi yoktu.

bir o kadarına da ihanet etmişti. CIA' ona büyük bir ilgi duyması onu şaşırtmamıştı ama Garrett için, ekibinin Lattimer'i kurtarmaya gittiği gün kaybettiği adamlarının yüzlerinden başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Neden bu iş için doğru kişi ben oluyorum? Lattimer'in nasıl çuvalladığını bana hâlâ anlatmadın."

Resnick sigarayı tekrar ağzına soktu ve elini tekrar tekrar saçlarında gezdirdi.

parmağını prize sokmuş.

"İki hafta önce Boston'da yüksek bir ofis binasına girdi. On beş dakika sonra dışarı çıktı ve Allen Cross ofisinde vurularak öldürülmüş halde bulundu. Metro Kamera kayıtları Lattimer'in binaya ve on beş dakika sonra geldiği gibi çıktığını gösteriyor. İçeriye gözetleyemiyoruz çünkü sistem

Lattimer içeri girer girmez rahatça aşağı indi. Ek bir kolaylık olarak, o gece görevde olan güvenlik görevlisi ortadan kayboldu. Tüm ailesiyle birlikte."

"Evet, oldukça uygun," diye mırıldandı Garrett. "Lattimer gibi bir adam için oldukça büyük bir hata," dedi Sam. dedi. "Allen Cross'u Lattimer'in bu işi kendi başına yapmasını kadar özel yapan neydi?"

"Bunu bilmiyorum," diye itiraf etti Resnick. "Hâlâ noktaları birleştirmeye çalışıyoruz."

"Peki ben nerede devreye giriyorum?" Garrett sordu.

Resnick sigarasıyla oynuyordu ve Garrett Ona şu lanet şeyi yakmasını ve bu bitirmesini söylemek geldi içimden. Sanki zaten sigara içmiyormuş gibi. Baca.

"Ona geliyorum. Sarah Daniels, daha önce Allen Cross ile iş ilişkisi olan Lattimer içeri girdikten kısa bir süre sonra tedirgin bir halde binaya girdi. Birkaç dakika sonra Şeytan'ın kendisi peşindeymiş gibi kaçtı. Zaten berbat olan duruma bir de Stanley Cross'un binaya girerken güvenlik kameralarına yakalanması eklendi.

Sarah çok önce. Kardeşinin cesedini bulduktan sonra cinayeti ihbar eden kişi o. Ama o inkar ediyor

"Sarah ya da Lattimer'ı görmek."

Garrett inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. Marcus başını salladı. "Evet. Sanırım Lattimer onu ele geçirdi ve korkudan ödü koptu.

herhangi bir şey."

"Sence Lattimer'in Cross'u öldürdüğüne tanık olmuş mudur?" Donovan sordu.

Resnick nefesini içine çekti ve sigaranın etrafında üfledi. "Bence sadece düştüğünü kalmadı, aynı zamanda bunun olacağını da biliyordu."

"Vay canına, beni orada kaybettin," dedi Garrett. "Bu çok büyük iddia."

Resnick elini kaldırdı. "Sarah Daniels şimdiye kadar bağlantı kuramadığımız bir nokta. Sadece kurbanı tanımakla kalmıyor, aynı zamanda Lattimer ile bir ilişkisi olduğuna inanıyoruz."

"Ne tür bir ilişki?" Sam sordu. "Sen Sarah'nın Cross için çalıştığını, Lattimer ile romantik bir ilişkisi olduğunu ve Lattimer'in patronunu vurduğunu mu söylüyorsunuz?"

Resnick başını salladı. "O Lattimer'in üvey kız kardeşi."

Garrett öne doğru oturdu. "Onun hiç Aile. Öz babasını öldürdü ve sonra da babasının işlerini . Annesi o daha çocukken ölmüş.

ve başka kardeşi yoktu. Bilmem gerekirdi. Yıllardır o piç kurusuna ulaşmanın bir yolunu aradım. Van bile bir şey bulamadı ve onun bulamayacağı pek bir şey yok."

Resnick, "Lattimer'in organizasyonunda gizli çalışan bir adamımız vardı," dedi. "Lattimer'i yakalamaya bu kadar yaklaşmıştık ki, Lattimer şüphelendi ve adamım ortadan kayboldu. Lattimer'i bunun için istiyorum. Hem de çok istiyorum. Ortadan kaybolmadan önce, ajanım Sarah hakkında bilgi verdi. Ve olay şu. Resnick onu önemsiyor. Ona karşı son derece korumacı. Onunla olan ilişkisini gizli tutmak için çok uğraştı çünkü ona dokunulmasını istemiyordu. Olağanüstü, değil mi? O piçin bir kalbi ya da vicdanı olmadığına bahse girerdim.

"Sarah'ya yaklaşıyorduk ve onu gözetlemeye başlamıştık. Cross'la olan olay patlak verdiğinde onun telefonu için dinleme cihazı alma aşamasındaydım. O piçle aynı lanet şehirdeydik ve o da elimizden kaçtı. parmaklar."

Garrett, Resnick'in sözlerinin kafasında yer etmesine izin verirken dalgınca omzunu ovuşturdu. Lattimer'in bir zayıflığı vardı. Zayıflıklardan faydalanılabiliirdi.

"Ben de girmek istiyorum."

"Bir dakika bekle Garrett," dedi Sam. "İşin ne olduğunu bilmiyorsun."

"Fark etmez. Her neyse, ben istiyorum."

Donovan kaşlarını çattı ve başını iki yana salladı "Henüz aksiyona dönmeye hazır değilsin dostum. Konuştuğumuz şey önemsiz bir pasta işi değil, ayrıca bu senin için fazlasıyla kişisel."

Resnick boğazını temizledi. "Aslında bu onun için mükemmel. Bu yüzden geldim. O piçten ne kadar nefret ettiğini bildiğim doğru Garrett ve bunu kendi için kullanmaktan kesinlikle çekinmiyorum. Ama senin yaralanman mükemmel bir kılıf sağlıyor."

"Sadede ," diye tersledi Garrett.

"Sarah, Cross'un öldürüldüğü binadan kaçtıktan sonra ortadan kayboldu. Onu bulmamız biraz zaman aldı. Miami'ye uçmak için gerçek adını kullandı ama ondan sonra işler biraz karıştı. Biraz araştırmamız gerekti ama onu Isle de Bijoux'ya götüren bir pilot bulduk. Havale yoluyla ödeme yapmış ve sahte bir isim kullanmış. Belli ki Marcus onu finanse ediyor. Şu anda sahilin ücra bir köşesinde bir kulübede saklanıyor."

Donovan kollarını göğsünde kavuşturdu ve Garrett'in yanındaki kanepenin koluna oturdu. "Bunun gidişatından hoşlanmadığımı şimdiden söyleyebilirim."

"Peki neden adamlarından birini göndermiyorsun?" Sam sordu.

"Isle de Bijoux küçük bir yer, çok fazla turist yok. İhtiyacım olan

Uyum sağlayacak biri. Orada olmak için bir sebebi olan biri. Ayrıca Garrett'in motivasyonu var. Lattimer'nefret ediyor.

Ben de ona onu etme fırsatı vermek istedim," diye ekledi eşit bir sesle.

"Karışmak mı? Sence karışır mı?" Donovan eğlenerek sordu.

"O mükemmel," dedi Resnick. "Zaten bok gibi görünüyor. Tıraş ve saç kesimine ihtiyacı var. Bir ameliyattan sonra iyileşiyor.

Yaralanma. Sarah'nın sahil kulübesini alırdın. Biraz balık tutardın. Sahilde takılırsın. Biraz dinlenirsin. Mini bir tatil olur ve Lattimer gelene kadar tek yapman gereken Sarah Daniels'a göz kulak olmak."

Garrett ayağa kalktı ve kanepenin önünde bir ileri bir geri başladı. Omzu ağrıyordu ama ovalama isteğine eğerse lanetlenirdi. Sam ve Donovan ağırdan alması konusunda üzerine ve şu anda yapmak istediği son şey ağırdan almaktı. Sakat gibi yatmaktan çok yorulmuştu. Oyuna geri dönmek için can atıyordu. İşe gitmek için. Bebek bakıcılığı gibi bir iş olsa bile.

Onu cezbeden bu değildi. Plaj, güneş ve kum onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama Lattimer'ı çivileme fırsatı? Eğer bu onun Bumfuck Afrika'ya gitmesi anlamına geliyorsa umurunda bile değildi.

Adımlarının ortasında durdu ve bakışlarını Resick'e çevirdi. "Geleceğinden o kadar eminsin ki."

"Evet. Gelecektir. Sarah onun için çok önemli. Dünyada önemseydiği tek şey o. Eğer ortaya çıkmazsa, eninde sonunda Sarah'nın ona gelmesini sağlayacaktır. Her iki durumda da, eğer onun peşindeysen, onu enseleyeceğiz."

"İşte bu . Bu adaya gideceğim ve ona göz kulak olacağım. Lattimer'in elini göstermesini ve kışını duvara çivilemesini bekleyeceğim."

Resnick nefesini üfledi. "Onunla yatman ya da rahibesine rahiplik yapman umurumda değil. Sadece işlediği zaman haberin olacak kadar yakınında olmanı istiyorum. Lattimer onunla mı yoksa o Lattimer'la mı temas kuruyor bilmek istiyorum.

Ve bir şey daha, Garrett. Bu yüzden kafanı kaybetmeni istemiyorum. İşini doğru yap. Kahraman olmaya çalışma. Lattimer ortaya çıkarsa, aptalca bir şey yapmaya kalkma. Onu canlı istiyoruz."

Sam'in gözleri kısıldı. "İşler boka sararsa ne tür bir desteği olacak? Kulağa ne kadar basit gelirse gelsin, herhangi bir işe tek bir adam gönderme fikrinden hoşlanmıyorum."

"Kaynaklarımın tüm gücü," dedi Resnick. "Neye ihtiyacınız varsa."

Garrett önce pek heyecanlı görünmeyen Sam'e, sonra da sadece endişeli görünen Donovan'a baktı. Sonra tekrar Resnick'e baktı. "Sarah hakkında bir dosyanız var mı? Fotoğrafları? Yaşı? Alışkanlıkları?"

Resnick'in gözleri seğirdi ve tekrar sigarasına uzandı. "Tabii ki." Takım elbisesinin içine uzandı ve bir dosya çıkardı. Dosyayı Garrett'a doğru itti, o da alıp çevirerek açtı. İlk sayfaya iliştirilmiş kâğıtta bir fotoğraf vardı.

Sarah çok güzeldi. Rachel gibi klasik ve zarif ya da Sophie gibi sevimli ve tatlı görünümlü değil, sayfadan size atlamayan, aksine yerleşen sessiz bir güzellik güzel ve rahat.

Uzun kestane rengi saçları, burnunun üzerinde hafif çilleri ve koyu yeşil gözleri vardı. Fotoğrafta gülümsemedi ama gülümsediğinde tüm yüzünün aydınlandığına son dolarına kadar bahse girebilirdi.

Kadının bilgilerine göz gezdirdi ve işine baktı. İdari asistandı. On sekiz ay önce Allen Cross'un yönetici asistanı olarak işe alınmıştı.

Bu sadece altı ay sürmüştü. O zamandan beri bir işe girmemişti. Bunun üzerine bir kaşını kaldırdı. Belki de faturalarını kardeşi ödüyordu.

Boston'da yaşıyordu ama Alabama'da doğup büyümüştü. Resmi olarak kardeşi yok. Anne babası yok. Kayıtlarına göre çocukluğunun büyük bir kısmı koruyucu aile yanında geçmiş. Kaşlarını çattı. Eğer Lattimer'in üvey kız kardeşiye, o gümüş kaşıkla büyümüşken neden koruyucu ailede büyümüştü?

Boston'un mütevazı bir bölgesinde bir dairesi vardı. Yalnız yaşıyordu. Tanıdıkları vardı ama görünürde yakın arkadaşları yoktu. Cross'taki işinden ayrıldıktan sonra eskiden birlikte takıldığı insanlarla temasını kaybetmiş görünüyordu.

Yüzünün hatlarını resmin üzerinde takip etti. Yani yalnız biriydi. Muhtemelen olduğu şeydi. Başka bir hayatta,

Garrett bir münzevi olduğunu hayal ediyordu ve eğer zorba ailesi izin verseydi, şimdi tam bir mağara sakini olacaktı.

Garrett boynunu ovuşturdu ve sonra tekrar Resnick'e baktı. "Benden başka bir bilgi saklamıyorsun, değil mi? Sen mi? Bu mı? Zamanı geldiğinde Sarah Daniels'a sadık kalırım ve Lattimer'ı çivilerim."

"Özetle, evet. Bunu ücretli bir tatil olarak düşünün. Hem de güzel bir kadınla."

Garrett nefesini dışarı üfledi. "Tamam, beni ne zaman aşağıda istiyorsun?"

Resnick ona alaycı bir bakış fırlattı. "Dün dene."

BÖLÜM 3

Cennet cehenneme dönmüştü. Çevresinin güzelliğine rağmen Sarah Daniels her günün her dakikasını omzunun üzerinden bakarak ve bekleyerek geçiriyordu. Keşfedilmeyi bekleyerek. Adaya vardıktan sonra, ilk haftasının tamamını kiraladığı küçük kulübeye kapanarak geçirmiş, keşfedilme korkusuyla zar zor uyuyabilmişti.

Marcus her zaman onunla ilgilenmeye kararlıydı. Cömert hediyelerini, parasını ya da her ihtiyacını karşılayacak personeliyle birlikte ona bir ev alma teklifini kabul etmemesi onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Yaptığı şey bir banka hesabı açmak ve yüklü bir miktar gelene kadar aralıklarla para yatırmaktı.

denge birikmişti. Her ne kadar

Bu rezervleri kullanmamaya kararlıydı ama şimdi bunu yaptığı için minnettardı.

Parayı onu korumak için kullanacaktı, tıpkı onun kendisini koruduğu gibi.

Geçmişteki ve şimdiki iblisler, yorgunluktan bitkin düşene kadar rüyalarına musallat olmuştu. Kendi kendine dayattığı yalnızlığının sekizinci gününde, şafak vakti kalkmış ve güneşin ilk parmaklarının masmavi suyun üzerinde yayılışını izlemişti. Dalgaların kuma hafifçe köpürmesini, ulaşmasını ve sonra geri çekilmesini izlemişti.

Görünüşte sunduğu huzura kapılıp yalınayak kumlara basmış ve yüzü güneşe dönük bir şekilde suyun kenarında durmuştu. Burada geçmişinin bir önemi yoktu. Bu yeniden doğmak için bir şanstı. Bunu kabul etmek zorundaydı. Yapması gereken buna inan.

Güneş tenini ısıtmış olsa da içi hâlâ . Hayatta kalma modundaydı. Her şey kilitlenmişti. Hissetmiyordu. Hissedemiyordu.

Yavaş yavaş yiyecek almak için dışarı çıkmaya cesaret etti. Kulübesinden hiç çıkmayarak yerel halkla kaynaşmasından daha fazla şüphe çekecekti. Ada büyüleyici bir kültürler karışımıydı ve dünyanın her yerinden gelen insanlar yeni bir başlangıç için bu yere seyahat etmiş olmak.

Turistler adayı henüz bulmamıştı. Yerleşim vardı. Büyük ölçüde yıl boyunca yaşayanlar, fare yarışını bırakan kurumsal insanlar, ilham arayan sanatçılar ve kendisi gibi seyrek nüfuslu bir adaya sığınan yalnızlar tarafından herkes hemen hemen kendi halindeydi.

Bugün kulübesinden kolsuz bir bluz ve rahat bir pantolon giyerek çıktı. Tercih ettiği ayakkabılar parmak arası terlikler ve kaydıraklardı ve birkaç gün önce birkaç çift satın almıştı. Yerel manzaraya uyum sağlamak için. Hedefi, bir sahil manzarasına gelişigüzel tünemiş bir kahve dükkânıydı. Kulübeden bir mil uzakta. Popüler bir yeri. Kahve iyiydi ve çeşitli sandviçler ve kruvasanlar servis ediyorlardı. Ayrıca ücretsiz Wi-Fi vardı.

Dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi ve ardından pantolonunun cebinde Marcus'la iletişim kurduğu e-posta hesabını nasıl kontrol edeceğine dair talimatların yazılı olduğu kâğıdı aradı. O ve Marcus'un e-posta hesabı olmasına rağmen birkaç yıldır birincil iletişim yöntemi olmasına rağmen, karmaşık adımları henüz hafızasına kaydedememişti. Marcus ondan umudunu kesmiş, her şey için listeler ve notlar almasına sinirlenmişti. Ona kâğıt izleri konusunda öğütler veriyordu ama kız onun homurtularını hiç dikkate almamıştı. Böyle bir şey için gerçekten endişelenecek bir konumda olabileceğini hiç .

Zaten bir hata yapmıştı. Gerçek adını kullanmıştı. Pasaportunu. Bir aptal gibi. Boston'dan o kadar aceleyle ayrılmıştı ki, Marcus'un korktuğu şeyin olası tuzaklarını hiç düşünmemişti. Kağıt üzerinde bir iz. Gideceği yer bile planlanmamıştı. Havaalanındaki bilet gişesinde kredi kartını yere atmış ve Boston'dan kalkan ilk uçağa bindim. Bu sadece

Miami'ye gidiyordu. Uçakta, son varış noktaları Isle de Bijoux olan yaşlı bir çiftin yanına oturmuştu. Kulağa mükemmel geliyordu. Miami'ye indiğinde ne yaptığını gerçekten düşünecek zamanı olmuştu, bu yüzden oradan adaya özel bir Cessna kiraladı, sahte bir isim kullandı ve Marcus'un belirlediği hesaptan havale yoluyla ödeme yaptı. onun için. Pilot muhtemelen onun bir uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünüyordu ama teklif ettiği parayı geri çevirmemişti.

Sonra Los Angeles'a başka bir ticari uçuş rezervasyonu yaptırdı.

o uçağa hiç binmedi. Ve Miami'ye kadar izini sürmek için kimsenin işini zorlaştırmış da değildi. Yine de, bu kadar az tecrübesi olmasına rağmen kurnazlıkla adaya gitmeyi ve göze batmamayı başarmıştı. Ama bu stres

yetkililer tarafından mı yoksa

Stanley Cross zaten yıpranmış olan ruh halini iyice yıpratmıştı.

Bu yüzden yaptığı ilk şeylerden biri seçeneklerini tartmak ve bir kaçış rotası planlamak oldu. Saçma sapan bir casus filmindeki bir karakter gibi davranması onu eğlendiriyordu. Buraya uçarak gelmişti ve aceleyle geri dönmek gibi bir seçeneği yoktu. Eğer kaçmak zorunda kalırsa, en iyi kaçış yolu deniz yoluyla olacaktı.

İki büyük charter servisine bakmak yerine, Bunun yerine, genellikle diğer iki hizmet için es geçiliyormuş gibi görünen küçük, duvarın içinde, tek teknelik bir işletmeyi tercih . Sahibine araştırma yapan bir yazar olduğuna dair saçma bir hikaye anlattı.

bir suç romanı yazdığını ve kendisini adanın batı ucundan alıp komşu adaya götürmesi için nöbetçi olmasını ayarlamak istediğini söyledi.

Onu daha da eğlendirmek için, ona bir deneme çalışması yaptırdı. Muhtemelen parasını ödediği sürece neden bu kadar gülünç davrandığı umurunda değildi ve o da buna değdiğinden emin oldu, ama karakterini korudu, hatta

Bir sonraki adaya giden iki saatlik yol boyunca bol bol not alıyormuş gibi yaptığı bir not defteri getirdi.

Memnuniyetle, orada aralarından seçim yapabileceği birkaç charter hizmeti vardı, ancak o neredeyse zafer dansı yapıyordu.

bunlardan birinin bir perakende mağazasına mal teslim etmek için Meksika'ya rutin uçuşlar yaptığını öğrendi. Yine bir gerilim filmi araştırmasıyla ilgili bir masal uydurduktan sonra, pilotu hazır olduğunda kendisini uçağa bindirmesi için ikna etti. Ona hiçbir zaman hazır olmamayı tercih ettiğini söyleme zahmetine girmede ama en azından

İhtiyaç duyulması halinde adadan kaçmak için uygun ve biraz da güvenli bir yolu vardı.

Küçük tekneyle adaya dönüş yolu boyunca, sırtını sıvazlamış ve aldatma konularında kararlı bir amatör olmasına rağmen tam bir aptal. Sonra bir öğleden sonrasını kafede Meksika'daki seçeneklerini araştırarak geçirdi.

Allen Cross ona tecavüz ettikten sonraki korkak halinden çok uzaklaşmıştı. Birini değiştirmişti. ama burada kaderini Boston'da olduğundan çok daha fazla kontrol . Ve dizginleri tekrar elinden bırakacak gibi değildi.

Adada üç hafta geçirdikten sonra rutinine alışmıştı ama gardını düşürmeye cesaret edemiyordu. Hatalar onu öldürebilirdi. Sadece bir aptal kayıtsız kalırdı. Ama kendine birkaç basit zevk için izin verdi. Kasabadaki dükkânda kahve içmek ve ilgisini çeken şeyleri görmek için ara sıra pazara gitmek gibi.

kadar yürüdüğünü zar zor hatırlıyordu, içinde bulunduğu duruma o kadar konsantre olmuştu ki. O

Kulübesinin sadece birkaç yüz metre ötesinde sona eren dolambaçlı, çukurlarla dolu ana yola girmek yerine dar sahil patikasında kaldı. Köhne kulübeye çıkan yıkık dökük taş basamaklara ulaştığında durup etrafına bakındı. Hiçbir şey olmadığından emindi

yanlış bir şey varmış gibi görüldüğünden, aceleyle dükkânın arka girişine doğru ilerledi.

İçeri girdiğinde kahve kokusu etrafını sardı ve burun deliklerini doldurdu. Nefes aldı ve sırtını duvara dayadığı uzak köşeye oturdu. Yumuşak Fransız aksanlı garson Marie ona yerel kahveden bir fincan getirdi, bir gülümseme sundu ve geldiği gibi hızla uzaklaştı.

Sarah bunu sevdi. Herkesin onunla arkadaş olmak, hayat hikâyesini öğrenmek ya da içinde bulunduğu koşullara burnunu sokmak istememesi hoşuna gidiyordu. Kahvesinin ilk yudumlarının tadını çıkardıktan sonra dizüstü bilgisayarını açtı ve katlanmış talimatları dikkatlice çıkardı.

Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olmak için yukarı baktı ve ardından güvenli sunucuya erişmek için bir dizi adımı hızla geçti. Sayfanın açılmasını beklerken nefesini tuttu. yükledi ve sonra bir değil birkaç mesajı olduğunu gördü. Neredeyse bir düzine. Hepsi Marcus'tan. Çoğu çok az değişiklikle aynı şeyi söylüyordu.

Kahretsin, Sarah, ?

Sarah, hemen bana ulaş. Senin için geleceğim.

Endişeliyim. Tek başına gitmemeliydin. Bana nerede olduğunu söyle.

Ve sonra sonuncusu.

Sarah, bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni yakınında istemedim. Yapılması gerekiyordu. Pişman değilim. Benden korkmanı istemiyorum. Benden asla. İnsanlar seni arıyorum. Benim yüzümden. Nerede olduğunu söylemeni istiyorum ki ayarlamaları yapabileyim.

Titreyen parmaklarıyla son e-postaya bir yanıt yazdı.

Ben iyiyim. Güvendeyim. Nerede olduğumu bilmesen daha iyi.

Sana karşı kullanılmak istemiyorum. Senden korkmuyorum. Senin için korkuyorum. Benim için ayağa kalkan tek sensin. Kendimi savunmamın zamanı geldi. İhtiyacım olursa iletişime geçeceğime söz veriyorum. İşler senin için güvenli olduğunda bana haber ver.

Sonra aceleyle dizüstü bilgisayarını kapattı. Boğazındaki ağrıya karşı gözlerini kapattı. O kadar çok "eğer" vardı ki

sadece "ler. Aklından kontrolden çıkmış bir atlıkarınca gibi geçip gidiyorlardı. Ama artık ""leri geride bırakmanın zamanı gelmişti. İlerlemenin. Yeni bir hayat. Yeni bir kararlılık.

Bir ses onu uykusundan uyandırdı. Sarah tamamen uyandı, Yatakta , elleri titriyordu ve midesi bulanıyordu. Bir an için korkudan felç oldu ve sonra odanın karanlığa gömüldüğünü fark etti. Bakışları çılgınca her zaman açık bıraktığı lambaya kaydı. Yuvarlandı, ona uzandı ve neredeyse lambayı tekrar için aceleyle komodini çevirdi. Düğmeyi çevirdi ama hiçbir şey olmadı. Ampul yanmış mıydı? Yandı. uykuya daldıktan sonra patlamış olmalıydı. Omzu, okumakta olduğu kitaba sürtündü ve yastığının altına itti.

Sesi duymak için zorlayarak dinledi. Hayal mi etmişti?

Bacaklarını yatağın kenarına doğru salladı, çıplak ayakları eski ahşap zemine çarptı. Ayağa kalktığında zemin gıcırdayarak protesto etti ve kendini korumak için kullandığı tek araca uzandı

Kulübenin dışında bulduğu eski bir pipo.

Parmakları onun etrafında kıvrıldı ve açık kapı aralığından koridora bakarken onu göğsüne doğru çekti.

Nefesini tuttuğunu fark edene kadar görüşü bulanıklaştı ve başı dönmeye başladı. Nefesini yavaşça bıraktı ama dudaklarında kekeledi ve sonra da ses çıkarmamak için kısıp kapattı.

Koridorda sürünerek ilerledi, çok korkmuştu ama yine de güçsüz bir kurban olmamaya kararlıydı. Keşke o anı geri alabilseydi. O anı zihninde defalarca canlandırmıştı. Daha çok mücadele edebilirdi. Yapabilirdi kendini daha iyi savundu. Ama kaç kez geri dönerse dönsün, sonuç hep aynıydı. Başarısız olmuştu.

Bir daha başarısız olmayacaktı.

Yenilenmiş kararlılık ve cesaretle boruyu kavradı ve koridorda adımlarını hızlandırdı. Sonunda duraksadı ve küçük oturma odasını inceledi. Gece lambası Duvara takılı fişler etrafı aydınlatıyor ve hiçbir şey yerli yerinde görünmüyordu.

Mutfaktan gelen hafif bir hışırtı nabzının yükselmesine neden oldu. Duvara yaslandı ve seçeneklerini düşündü. Ön kapıdan kaçabilirdi ama nereye? Sahile mi? Kasabadan bir mil uzaktaydı ve şu anda boş olan en yakın kulübeden en az iki yüz metre uzaktaydı.

Yine de dışarıda mutfağındaki her neyse ondan uzak duruyordu ve kaçınmak her zaman yüzleşmeye tercih edilirdi.

Yutkundu, gözlerini kapattı ve sonra yeniden açtı, gözleri ön kapıdaydı. Mücadele etmesi gereken iki sürgü, bir zincir ve normal bir kilit vardı. Hızlı olması gerekiyordu çünkü kapıyı kurcalamaya başladığı anda davetsiz misafir alarma geçecekti.

Daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan ön kapıya doğru hamle yaptı, parmakları ilk sürgüye uzandı. Tam sürgüyü çözmüştü ki, çok belirgin bir miyavlama duydu.

Dondu kaldı. Kedi mi?

Döndüğünde mutfağın kapısında duran pasaklı, patiska bir kedi gördü. Kedi ona baktı, sonra tekrar miyavladı ve Sarah'nın bacağına sürtünmek için yere doğru ilerledi.

Rahatlaması o kadar sarsıcıydı ki, hâlâ boruya tutunarak yere yığıldı. Başını dizlerinin üzerine eğdi, gözlerini kapadı ve güldü. Gözyaşları yanaklarından aşağı akana kadar güldü ve sonra pes edip hıçkıra hıçkıra ağladı.

Sıcak kürkü koluna sürtündü ve bir mırıltının alçak sesi kulaklarına ulaştı. Başını kaldırdığında kedinin arka ayakları üzerinde durduğunu gördü; başını Sarah'nın tenine sürterken pençelerini onun kalçasına koymuştu.

"Ödümü kopardın," dedi Sarah boğuk bir sesle. "Buraya nasıl girdin?"

Kedi miyavladı ve başını eğdi, belli ki Sarah'nın onu sevmesini istiyordu. Sarah boruyu yere bıraktı ve kedinin kulaklarını kaşımak için uzandı. Kedi daha da yüksek bir mırıltı ve dalgali bir zevk sesiyle karşılık verdi. Sarah'nın kolunu yoğurmaya başladı ve Sarah pençeleri nazikçe derisinden çıkardı.

Kedinin şefkatine acıyarak minnet duydu ve hayvanı daha da yakınına çekerek göğsüne yasladı. Kedi Sarah'nın çenesini dürttü ve kafasını defalarca Sarah'nın çenesine çarptı.

"Aç mısın? Mutfakta yaptığın şey bu muydu?"

Kasabadan döndüğünde düşüncelerine o kadar dalmıştı ki kedinin içeri girdiğini görmemiş miydi? Yoksa daha önce kapıyı aralık mı bırakmıştı? Bu düşünce onu endişelendirdi. Daha dikkatli olması gerekecekti. Hiçbir şeyi göze alamazdı. dikkat eksikliği.

Kedi daha fazla mırılarak karşılık verdi ve Sarah yanağındaki yaşları silerken gülümsedi. Kediye bir kolunun altına alarak ayağa kalktı ve mutfığa doğru yürüdü. Işığı açtı ve yüzünü buruşturdu. Kedi tezgâhtan bir bardak düşürmüştü ve yerde parçalar halinde duruyordu, kenarları ışıktaki parlıyordu.

Sarah içini çekti ve patilerini kesmemesi için kediye tezgâhın üzerine koydu. "Çok yaramaz bir kediydin," azarladı. "Ben ortalığı temizlerken orada kal ve sana yiyecek bir şeyler bulayım."

Kedi kalçalarının üzerine yerleşti ve patisini yalayıp çenesine silmeye başladı. Sarah farası topladı ve kilerdeki süpürgeyi alıp kırıkları temizledi. Daha sonra küçük buzdolabının içindekileri gözden geçirdi ve tavuk göğsünün en iyi yemek olduğuna karar verdi.

marketten kuru gıda alabilene kadar uygun bir yemek.

Sarah tavuğu ısırık büyüklüğünde parçalara ayırırken kedi birkaç kez burnunu tavuğa sokmaya çalıştı. Sarah onu uzaklaştırmak için kedinin kafasını itti ama kedi sadece mırıldandı ve ovuşturdu.

avucuna dayadı. Sarah gülerek tavuğu bir tabağa yığdı ve kedinin önüne koydu.

Yorgun bir şekilde tezgâha yaslandı ve zavallı hayvanın yemeği son yemeğiymiş gibi mideye indirmesini izledi. Dayanamayarak elini kedinin tüyleri üzerinde gezdirdi ve kedi lokmaları mideye indirmeye devam ederken onu okşadı.

Arada bir kedi başını kaldırıp Sarah'ya tatlı tatlı bakıyor ve Sarah gülümsüyordu. "Bir evin varmış gibi görünmüyor ya da davranmıyorsun, tatlım. Benimle kalmak ister misin?" Doğrusu, burada bir evcil hayvan beslemek fikri cazip geldi. Bu kulübeyi daha az korkutucu hale getirdi ve yalnız olmadığı fikri - sadece bir kediyle bile olsa - büyük bir rahatlama sağladı.

Son lokmayı da yedikten sonra kedi tabağı yaladı ve sonra Sarah'ya bakıp miyavladı. Sarah onu tezgahından aldı ve yatak odasına yöneldi.

Yarın, mamaya ek olarak, kum ve tavaya da ihtiyacı olacaktı. Bu gece için kedinin sabaha kadar dayanmasını ummak zorundaydı çünkü yatak odasının kapısını kapatıp kilitliyordu.

Her ne kadar korkuları yersiz olsa da, yaşadığı korkunun etkisiyle hâlâ gergindi ve kendini olabildiğince güvende hissetmek istiyordu. Kediye yatağın üzerine bıraktı ve sonra yorganın altına girmek için şiltenin üzerinde süründü.

Şaşırtıcı bir şekilde, kedi Sarah'nın başına doğru ilerledi, Sarah yorganı geri çekene kadar yorganı mıncıkladı ve sonra çarşafın hemen altına, Sarah'nın yanına sokuldu. Sarah orada yatarken, kedi onun yanında titreşiyordu ve gülümsedi. Bu güzel bir duyguydu. Çok güzeldi. O ve kedi çok iyi anlaşacaklardı.

Sarah yiyecek ve barınak sunarak kedinin bir ihtiyacını karşılayacak, kedi de Sarah için çok ihtiyaç duyulan akıl sağlığını sağlayacaktır.

BÖLÜM 4

GARRETT iki bavulunu evin kapısından içeri taşıdı. kulübeyi ve çevresini acımasızca inceledi. Denize sadece birkaç adım mesafede, harika manzaralı bir sahil evi hayal ettiğinde, biraz daha modern bir şey hayal etmişti. Düz ekran televizyon, hamaklı bir ön sundurma, tam donanımlı bir mutfak ve belki de sahile bakan bir jakuzi.

Elindeki, son kasırga sezonundan sağ çıkamamış gibi görünen, harap bir ön verandası ve sarkan basamakları olan köhne bir kulübeydi. İçerisi büyükannesinin evi gibi kokuyordu. Küflü ve eski. Mobilyalar yıpranmıştı ve en az otuz yıllıktı. Mutfak altmışlı yıllarda tasarlanmıştı ve aletleri de ona uygundu.

Daha da kötüsü, bir televizyon bile yoktu ve jakuzi umutları suya düştü.

Omuz silkerek çantalarını bıraktı ve odaları havalandırmak için pencereleri açmaya başladı. Deniz Kuvvetleri'nde geçirdiği yıllar boyunca kesinlikle daha kötü yerlerde kalmıştı.

Yatak odasının penceresinden kumsalın aşağısına, Sarah'nın kulübesinin uzakta durduğu yere baktı. Bu pek uygun değildi. Gölgesi olması gereken kadına daha yakın olmayı tercih ederdi ama sahilin bu kısmında evler seyrekti.

İlk işimiz yemek için kasabaya oldu.

Doğrudan evinin önünden geçen sahildeki patikadan gitmeyi planlıyordu. Hemen çok açık olmak ve buluşmaya zorlamak istemiyordu ama eğer kız

O geçerken dışarıda ve etrafta olduğu için, yeni komşusuyla tanışmak için iyi bir fırsattı.

Ön kapıdan geri dönüp okyanusa bakmak için eğik verandada durduğunda, bunun

hayal ettiği kadar kötü olmayacaktı. Her ne kadar iyileşme sürecine ihtiyacı olduğunu söylese de, sahilde birkaç hafta egzersiz yapmak, güzel yemekler yemek ve şu anda evinde yaşayan insanlara takılıp düşmemek kulağa oldukça iyi geliyordu. Eğer işe geri dönebilmesi için onu yüzde yüz hazır hale getirecekse, bu dinlenme süresini kabul ederdi.

Plajda giydiği haki şortu, kaslı tişörtü ve parmak arası terlikleriyle kendini biraz gülünç hissediyordu ama çenesindeki kırışıklıklar ve saçlarını her zamanki gibi kestirmemiş olması sadece arkasına yaslanıp rahatlamakla ilgilenen bir adam için geçti.

Sarah'nın kulübesine doğru yıpranmış patikadan ilerlerken güneş üzerine vuruyor ve omuzlarını ısıtıyordu. Kolunu esnetti ve geçirdiği uzun zamana rağmen omzunun esnek olduğunu ve sertleşmediğini fark etmekten mutlu oldu. seyahat etmek ve çok küçük bir koltuğa tıkmak. Puddle jumper'lar onun boyundaki erkekler için yapılmamıştı ve üstelik klostrofobikti.

Ayak arasına ve ayaklarının altıyla parmak arası terliklerinin arasına kum girmişti. Değersiz ayakkabılar. Durdu

periyodik olarak üzerlerindeki kumları silkeledikten sonra sahilde ilerlemeye devam etti.

Sarah'nın kulübesine yaklaşırken gereksiz bir merak göstermemeye dikkat ediyordu, ancak evin her ayrıntısını çevresinden ezberlemişti. Her ne kadar onunki yakın zamanda yeni boyanmış olsa da, kendi kaldığı yer gibi o da daha iyi günler görmüşü. Yine de içeri girmek için hiçbir şey gerekmezdi. A

Kapıya, hatta duvarlara bile iyi bir tekme atabilirdi.

Kadının görüldüğü gibi ilgisiz olup olmadığını merak ederek geçip gitti. Bir plaj kiralamak için sahte bir isim kullanmak ev anonimliği garanti etmiyordu. Boston'dan beri izi yarım yamalaklı. Miami'ye ulaştığında izlerini örtmek için daha iyi bir iş çıkarmıştı ama yine de temiz değildi. Resnick onu bulmayı başarmıştı. Garrett yine de onu suçlayamayacağını düşündü. İnsanların ders alması gibi değildi.

okulda nasıl kaçak olunacağını öğrendi. Kaçak olarak sınıflandırıldığından değil ama öyle de olabilirdi. Nerede olduğuyla ilgilenen yeterince insan vardı.

Kasabaya yaklaştıkça sol tarafındaki kum tepeleri daha da yükseliyordu. Kum tepesinin üzerinden yol üzerindeki sapaklara doğru birkaç tane derme çatma yürüyüş yolu vardı. Halkın erişimi

ama kasabaya doğru yürürken tek bir plaj müdavimine bile rastlamamıştı.

Kum bir kaya çıkıntısına doğru uzanıyordu ve taşlara oyulmuş basamaklar bir kahve kulübesine çıkıyordu. O tırmandı ama ön tarafın etrafında dönerek arnavut kaldırımlı sokaktan pazarın yere kadar.

Ön cephenin dışında taze meyve ve sebze standları vardı. Şimdilik bunları atladi ve temel ihtiyaçları bulmak için içeri girdi. Kırmızı et.

Çok geçmeden yerel halk için "et "in balık ya da diğer deniz ürünleri anlamına geldiğini öğrendi. Kıyma çeşitlerini homurdanarak inceledi ve sadece iki biftek bulabildiği için yüzünü buruşturdu. Tüm domuz pirzolalarını aldı ve tavuk göğsüne sağlıklı bir çentik attı. Balık seven biri değildi. Bir tanesine olta atabilirdi ama onları yemek pek cazip gelmiyordu. Yeterince özlü değillerdi.

Bu da ona yerel yem dükkânına gidip bir sörf oltası alması gerektiğini hatırlattı, böylece balık tutarak biraz zaman geçirebilirdi. Bu ona sahilde olmak için iyi bir bahane verecek, Sarah'nın kulübesini izleyebilecek ve rutini hakkında bir fikir edinebilecekti.

En azından yerel halk biraya değer veriyordu. fazla çeşit vardı ve konu bira olduğunda seçici davranmıyordu. Birkaç altılı paket aldı, onları arabaya attı ve Bir süre daha karnını doyurmak için başka neye ihtiyacı olduğunu görmek üzere koridorlara yöneldi.

Yumurtalar, protein karışımları için malzemeler. Sonra kaşlarını çattı. Kulübesinde bir blender olma ihtimali neydi ki? Yemek pişirmek için birkaç tencere ve tavası olduğu için şanslıydı. Peynir, ekmek, mayonez, hardal ve ketçap. Kesinlikle ketçap. Hangi yemek onsuz tamamlanırdı ki?

Annesinin onun her şeye ketçap dökme ihtiyacı hakkında homurdanmasını hatırlayınca gülümsedi.

Sonunda el mağazanın önüne getirdiğinde, birkaç meraklı bakışla karşılaştı. İşte o zaman diğer herkesin sepetinde belki bir günlük yiyecek olduğunu fark etti. Tek bir tezgâhtar olduğu için çıkış yapmak biraz zaman aldı ve herkes tüm yiyeceklerinin sayılmasını beklerken sıra onun arkasında yığıldı.

Onlu yaşlarında görünen genç bir adam, Garrett ödemeyi bitirirken ona yaklaştı.

"Yiyecekleri kaldığınız yere teslim etmemi ister misiniz? Arkadaşlarımı yardıma çağırabilirim. Ucuza çalışırız."

Garrett hevesli çocuğa baktı. "Ne kadar ucuz?" "Tanesi yirmi avro."

Garrett kuru bir sesle, "Ben dün doğmadım," dedi. "Sana yirmi Amerikan doları vereceğim ve sen de bunu arkadaşlarınla paylaşacaksın."

Çocuk ona gülümsedi. "Anlaştık."

Garrett cüzdanını çıkardı. "Kahve kulübesinden sahile inen son kulübeyim."

"Evet, biliyorum. Onları aşağı getirip verandana bırakacağım. Uzun sürmesin. Etinizin bozulmasını istemezsiniz."

Hayır, yemeğinin bozulmasını istemiyordu. Marketin balık dışındaki et ürünlerini stoklamasının ne kadar uzun sürdüğünü kim bilebilirdi ?

Çocuk yiyecekleri aldığı için Garrett balıkçılık malzemeleri satan dükkânlardan birine doğru ilerledi. İçeri girdiğinde dükkân sahibinin kasanın arkasında oturduğunu ve ayaklarını tezgâha dayadığını gördü. Sarkık şapkasını gözlerinin üzerine kadar indirmişti ve kestiriyor gibi görünüyordu. Adam şapkanın kenarını kaldırıp ona üstünkörü bir bakış attıktan sonra başını salladığında Garrett neredeyse onun yanındaydı.

"Etrafa bakmaktan çekinmeyin. Yardıma ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli."

Garrett bir Amerikan duyunca şaşırdı. Sadece Amerikalı değil, açıkça güneyliydi. "Biraz sörf balıkçılığı yapmak için bir şey önerin var mı?"

Dükkan sahibi ayaklarını tezgahın üzerinden kaydırđı ve bir takırtıyla yere düştü. şapkayı geri itti ve Garrett'ı daha iyi ölçüp biçti. Sonra homurdandı. "Asker, ama muhtemelen birkaç yıl daha değil. Omzundan yaralanmışsın. Son zamanlarda. Biraz dinlenmek istiyorsun ve diğer insanlardan pek hoşlanmıyorsun. Haksız mıyım?"

Garrett hemen şüphelenerek bir kaşını kaldırdı. "Sakin ol. İnsanları okuyorum. Etrafta yapacak başka bir şey yok.

Turist sezonumuz bittiğinde burada olacağız." Elini Garrett'a uzattı. "Rob Garner. Emekli ordu mensubu.

Beş yıl önce burada bir dükkan açtım. Burada yaşamak için fazla bir şey gerekmiyor ve manzara da güzel. İyi bir zamanda girdim. Birkaç yıl içinde dünyanın geri kalanı burada sahip olduğumuz şeyi yakalayacak ve emlak değerleri yükselecek. O zaman ben de satıp köşeyi dönebilirim."

Garrett elini sıkan adama karşılık verdi. "Garrett Kelly. Deniz Piyadesi. Ve evet, biraz dinlenmek için buradayım ve hayır, insanları pek sevmem."

Rob güldü ve ellerini birbirine vurdu. "Ben de onları pek kullanmıyorum. Eğer sörf balıkçılığı yapmak istiyorsan, sana uzun bir mesafe gidebileceğin bir olta öneririm. Sonra oltayı tutucuya takabilir, birayla arkanıza yaslanabilir ve balığın ısırmasını bekleyebilirsiniz. Levrek balıkçılarının yaptığı tüm o atma ve makaralama aptallar içindir. Balıkçılık rahatlatıcı olması gerekiyordu."

Garrett gülümsedi. "Siktiğimin A'sı."

", sana ihtiyacın olanı getireyim. Yem olarak tirsi balığı ya da karides kullanabilirsin. Kesilmiş yem de iyidir."

Garrett, Rob'un yaklaşık on iki metrelik bir oltayı indirip Garrett'a vermesini ve ardından kancaları, sörf ağırlıklarını ve litreleri almak için başka bir koridora gitmesini izledi. Birkaç dakika sonra her şeyi üzerine yığdı. "Her şey hazır. Seni ararım ve istersen öğleden sonra balığa çıkabilirsin."

"Teşekkürler. Bunu yapabilirim. Birayı çoktan aldım. Belki biraz biftek ızgara yapar ve sahilde akşam yemeği yerim."

Rob başını salladı. "Evet, kulağa oldukça iyi bir lanet gibi geliyor.

Benim için bir gün. Keyfini . İhtiyacınız olan başka bir şey olursa, tekrar gelmekten çekinmeyin."

Garrett çubuğu daha kolay taşınabilecek hale getirmek için kırdı, sonra da diğer malzemelerin bulunduğu çantayı aldı. Başını sallayarak dışarı çıktı.

Umarım Garrett yem dükkanındayken çocuk yiyecekleri teslim etmiştir. Kahvaltı uçahta kuru bir simitten ibaretti ve midesi ciddi bir şekilde itiraz ediyordu. Bir biftek ve biraz balık avı kulağa cennete yakın geliyordu.

Markete doğru bir bakış attı ve bir kadının dışarı çıktığını, çantasını göğsüne bastırdığını gördü. Kadın sinsice sola baktı ve sağa dönüp kahve kulübesine doğru yürüdü. Nabızı hızlandı. Eğer yanılmıyorsa, az önce ilk

Sarah Daniels'ın gerçek hayatından bir kesit.

İçinden gelen bir dürtüyle caddenin karşısına geçip kahve kulübesine doğru gitti. Ana yoldan geri dönmeye niyetlenmişti ama oltasını ve malzemelerini taşıdığından sahil yolunu kullanmak için hazır bir bahanesi vardı.

Kulübenin köşesini döndüğünde, kadının başının sahile inen taş basamaklardan aşağı sallandığını gördü. O da Ona daha büyük bir avantaj sağlamak için bir an bekledi ve sonra peşinden gitti.

İlk başta onun kendisini takip ettiğini fark etmedi. Bu da onun umutsuzca saf olduğu fikrini daha da pekiştirdi. Omzunun üzerinden baktığında gözleri alarmla parladı. Sonra tepkisini gizlemek için yoğun bir çaba harcadı. Hatta arkasını dönüp hızını artırmadan önce adamın taşıdığı olta takımına bakıp gülümsedi bile.

İki kez daha onu görebileceği kadar döndü ve her seferinde hızlandı. Kulübesine ulaştığında, hâlâ onu görüyor olmasından dolayı telaşlandığını anlayabiliyordu.

onu takip etti. Adımlarını aceleyle attı ve kapıyı açmak için acele ederken taşıdığı çantalardan birini düşürdü.

Kapıyı çekerek açtı ve eşyalarını toplarken onu görebilmek için döndü. Eşyaları çantasına geri koyarken bakışları onu hiç terk etmedi. Garrett kendini garip bir şekilde büyülenmiş ve gözlerini kaçıramaz halde buldu. Resimler onun hakkını verememişti, gölgelerle çevrili perili, korkmuş gözlerini de yakalayamamışlardı. Son derece kırılgan görünüyordu, aklını kaçırarak kadar korkmuştu, ama aynı zamanda başka bir şey. Belki korkmuş görünmemeye çalışmasıydı, belki de omuzlarının belli belirsiz sertleşmesiydi. ve dudaklarındaki asi kıvrım. O bir savaşçıydı, hayal ettiği gibi ürkek bir fare değil.

Farkındalık derisini diken diken etti ve tüyleri sıkılaştırdı. Anlık rahatsızlığını gidermek için ensesini ovuşturdu. Verdiği tepki onu aynı anda hem sinirlendirmiş hem de meraklandırmıştı.

Dostça bir el salladı ve bakışlarını ondan ayırmakta zorlansa da yoluna devam etti. Kendisini tehdit altında hissetmesini istemiyordu, çünkü o Onu daha çok görmeyi planlıyordum.

BÖLÜM 5

SARAH ahşap panjurunun çıtaları arasından adamın sahilde koşmasını izledi. bir durur, yere eğilir ve bir dizi şınav çekerdi. Ter

Güneş ışığında parılıyordu ve kendini daha da zorlarken yüzündeki gerginliği görebiliyordu.

İki gün önce adamın kendisini takip ettiğini fark edip çılgına döndüğünden beri yeni komşusuna çok dikkat ediyordu. Hayal gücünün sınırlarını zorladığını kabul ediyordu ama dikkatli olduğu için kendini suçlamıyordu.

Büyük bir adamdı. Güzeldi. Hayali düşünceleri için kendini azarladı ama adam çok güzeldi. Sağlam yapılıydı, zayıf ve kaslıydı, görebildiği hiçbir yerinde fazla et yoktu. Siyah saçlarının tepesi sanki daha sert bir askeri kesimden çıkmış gibi dağınıktı. Spor yapmak için harcadığı zamana ve vücut geliştirme tarzına bakılırsa yüzünü buruşturarak omzunu çevirdiğinde, onun yaralandığını düşündü. Belki izindegdi, belki de yaralandıktan sonra terhis edilmişti.

Ya da belki de sadece yeni komşusunun kendisi için bir tehdit olmadığına kendini ikna etmeye çalışıyordu.

Gözlerini kapadı ve çıtanın düşmesine izin verdi. Herkes düşman değildi. Sorun kimin düşman olmadığını bulmaktı. ayırt etme lüksüne sahip değildi.

Bu adama duyduğu ilginin -kadınsı bir ilginin- kıpırtılarını hissetmek onu rahatlatmıştı. Bakabildiği ve Onu takdir etmek ve hatta merak etmek onda yumruklarını havaya kaldırma isteği uyandırdı. Seninkini kaldır, Allen Cross. Sen kazanmadın. Beni yok etmedin.

Ağlamaklı bir miyavlama onu düşüncelerinden kopardı ve tezgahın üzerinde oturmuş, ona bakan kediye görmek için döndü

bekliyordu. Sarah gülümsedi ve eliyle kedinin başını okşamak için yanına gitti.

"Sanırım sana bir isim vermem gerekiyor. Sana Cat demeye devam edemem, değil mi?"

Kedi gözlerini kırptırdı ve bir mırıltı çıkardı, sonra Sarah'nın kedi mamalarını koyduğu dolaba doğru yürüdü. Arka ayakları üzerinde şaha kalktı ve kapıyı pençeledi. Sarah kıkırdadı ve gitti

Aç hayvanı memnun etmek için.

Yeni komşusu çoktan bir rutin oluşturmuştu. Onun her hareketini izleyen bir sapık gibi hissediyordu. Bunun bir nedeni temkinli olmasıydı ama diğer nedeni de merakı. Burada suyu izlemekten başka yapacak pek bir şey yoktu. Çoğu kiralık olan evlerin sayısı az olduğu için bu yolda çok fazla trafik yoktu. Sahilin kendi tarafında düzenli olarak gördüğü tek kişi oydu ve kendini ondan etkilenmiş buldu.

Sabahları erkenden kalkar, koşu yapar, bazen de koşardı. Sonra kulübesinde kaybolur, ancak daha sonra olta takımlarıyla yeniden ortaya çıkardı. Takımını , oltasını atmak için sörfün içine girer ve sonra geri dönüp oltasını tutucuya yerleştirirdi. Sonra köhne görünümlü bir çim sandalyede arkasına yaslanır, buz sandığını yere koyar ve beklerdi.

Onun sabrını takdir etmek zorundaydı. Oltanın ucu bükülene kadar uzun süre oturur, sonra sıçrayarak kancayı ve makarayı sarmaya başlardı. Balıkların çoğu daha küçüktü, ama o penceresinde durup tam yarım saat boyunca izledi büyük bir avı güreşerek kıyıya çıkarmasını izledim.

çıkartır, hayranlıkla seyreder, güneşte tutar ve sonra tekrar serbest bırakmak için yüzerdi. Sonra sürece baştan başlardı.

Onun özgürlüğünü kıskanıyordu. Tamamen bakımsızdı. Güneşin altında sakın bir gün geçirmekten bir derdi varmış gibi görünmüyordu. Kedi mamasını döktü kasenin içine koydu ve yere bıraktı, sonra kedicik onu birinci sınıf bir biftek parçasıymış gibi yemeye başlayınca geri çekildi.

"Patches," diye karar verdi. "Pek orijinal değil. Eminim dışarıda aynı isme sahip binlerce başka calico vardır ama bahse girerim bu adadaki tek calico sensindir."

Patches yemeğinden başını kaldırmadı.

Sarah komşusunu bir kez daha görüp göremeyeceğini anlamak için pencereye geri döndü. Sürpriz bir şekilde, adam Bir ift mayo giymişti ve şimdi suyun kenarında . Ufka bakarken dalgalar köpürüyor ve ayaklarını kaplıyordu.

Kollarını kaldırdı ve ona bir dövüş sanatları antrenmanı gibi görünen bir dizi harekete başladı. Belki Tai Chi? Onun hareketlerinin duygusallığına kapılmış bir halde izledi. Onun cssesinde bir adamın sakar olmasını bekleyebilirdi ama adam onu şaşırtan bir zarafetle hareket ediyordu.

Lirik. Suyla uyum içinde hareket ediyordu, sanki onu çevreleyen güzellik dışında her şeyi bloke etmiş gibiydi. O anda, onu bir aura gibi saran huzuru delicesine kıskanıyordu.

Adam hareketlerine devam ederken kadın hiç utanmadan ona baktı.

Bir ara adam döndü ve kız, adamın onu gördüğüne yemin edebilirdi.

onu izliyordu, ama bu düşünceden kurtuldu. Bir santimden daha büyük olmayan bir açıklıktan bakıyordu ve adam en az elli metre uzaktaydı. Belki daha da uzakta.

Yine de bu onu pencereden uzaklaştırmaya yetmişti. Odaklanacak başka bir şeye ihtiyaı vardı. Yalıtılmışlık onu çıldırtıyordu. Bakışları dizüstü bilgisayar çantasına takıldı.

Beklemek onu deli ediyordu. Belki kasaba meydanındaki küçük kitapçıya . Hatta markette DVD kiraladıkları bir bölüm bile görmüştü. Televizyonun ya da DVD oynatıcısının çalışıp çalışmadığını görmek için televizyonu bile amamıştı ama filmler hoş bir kafa dağıtıcı olabilirdi.

Ve aklını kaçırmadan önce bu kulübeden kesinlikle çıkması gerekiyordu.

Çantasını aldı, kedinin kapının yakınında olmadığından emin oldu ve kendini dışarı attı. Sahile inen merdivenlerden inerken saçına baktı ve onu gördü

Komşu kıydan hızla uzaklaşıyordu. Adam çok uzaklaşana kadar bir süre durup izledi.

Artık onu göremiyordu ve sonra sahilde ters yöne doğru .

İlk durağı, her zamanki köşesine kahve kulübesiydi.

Marie ve sonra e-postasını kontrol etmek için adımları takip etti. Şüphelendiği gibi, yeni bir mesajı yoktu. Bu Boston'daki yerel haberleri araştırmak cazip gelmişti ama çok paranoyaktı. İsteyeceği son şey yerini ihbar etmektir. İnternette neler yapılabileceğini kim bilebilirdi ki?

Evet, paranoyaktı ama bununla yaşayabilirdi. Bu onun hayatını kurtarabilirdi. Bu onun bir teknoloji konusunda tam bir aptal.

İçgüdüsel olarak kahvesini aceleyle içip, tuvalete gitmek istedi.

kitapçıya ve kulübesine geri dönmek için acele etti. Ama bu isteğini bastırdı ve kahvesini yudumlamaya ve küçük kafede bitenleri izlemeye devam etti. Kulübeye geri dönme fikrinden nefret ediyordu, orada bir kez daha

yalnız olmak. Yalnız olmaktan nefret ederdi. iç içeydi. Çok fazla etkileşime girmese bile insanların etrafında olmayı severdi, tüm renk ve kültür parıltılarıyla büyük şehri severdi.

Ön pencereden dışarı bakarak gelip geçenleri izledi ve onların durumları, nereden geldikleri, nereye gittikleri hakkında spekülasyonlar yaptı. Garson kız gelip yeniden doldurmasını teklif ettiğinde gülümsedi ve kabul etti. kalmak ve izolasyondan kurtulmanın tadını çıkarmak.

İkinci fincandan sonra, çifte kafein sarsıntısından dolayı gergindi ve gitmek için sabırsızlanıyordu. Dizüstü bilgisayarını çantasına koymaya dikkat ederek sandalyesinden kaydı ve kitapçıya giden caddeyi geçmek için dükkânın önünden çıktı. Marketten iki kapı aşağıdaydı ve onları ayıran tek şey bir balıkçı dükkanıydı.

İçeri girdiğinde, eski kitapların kokusu onu anında etkisi altına aldı. Beğeniyle kokladı ve seçkilere göz atmak için raflara gitti. Sıcak yüzlü yaşlı bir kadın Gülümseme kasanın arkasındaki sandalyesinden el salladı ve Sarah önündeki rafa dönmeden önce kısa teşekkür etti.

Kitapların içinde kaybolmak kolaydı. Orada ne kadar uzun süredir kitaplara baktığını fark bir saatten fazla zaman geçmişti. Kenara yığıldığı bir düzine kadar kitaba hayıflanarak baktı ve şimdilik bu kadarının yeterli olduğuna karar verdi. Onları bitirdiğinde geri dönmek için iyi bir bahanesi olacaktı. kasaya taşıdı ve kadının önüne bıraktı.

"Merhaba, görüyorum ki okumayı seviyorsunuz," dedi kadın neşeyle. "Buraya gelenlerin çoğu sadece bir ya da iki tane . Onlara plaj okumaları diyorlar. Bana sorarsanız, plaj için her kitap iyidir."

Sarah gülümsedi. "Kitaplardan hoşlanıyorum. Bunların bana uzun süre yeteceğini sanmıyorum ama şu anda yanımda taşıyabileceğim tek şey ."

"Ben Martine," dedi kadın elini uzatarak. "Ben de ... Sarah."

"Sarah, başka bir kitapseverle tanışmak çok güzel. Bunları bitirdiğinizde geri . Başka kitap alımlarınız için size kredi vereceğim."

"Teşekkür ederim, yapacağım."

Martine hesapları kapattı ve Sarah ona nakit ödeme yaptı. Sonra Martine kitapları plastik bir market poşetine koyup Sarah'ya uzattı. Sarah dizüstü bilgisayar çantasını omzunun üzerinden daha uzağa taşıyarak hokkabazlık yaptı ve poşeti dükkan sahibinden aldı. El sallayarak dışarı çıktı.

Azıcık insan etkileşimi bile Sarah'nın içini . Buna ihtiyacı vardı. Yüzeysel bir şekilde bile olsa diğer insanlarla bağlantı kurmaya ihtiyacı vardı. Başını eğerek kitapçının köşesinden küçük bir ara sokağa döndü. mağazayı komşusundan ayırdı. DVD kiralama yeri

marketin arkasındaydı. Kısa mola verir, birkaç film alır ve sonraki birkaç gün boyunca eğlenmeye olurdu. Komşusunu izleyerek geçirdiği zamanlar arasında yani.

Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, adama çarpana kadar önündeki kişiyi görmedi. Damarlarında adrenalin yükselirken sıçradı. Aptal, aptal, aptal!

Tepki yüzünde bir bıçağın donuk parıltısı belirdi ve dizüstü bilgisayarını taşıyan çantasının kayışı koptu. neredeyse omzunu yuvasından çıkarıyordu. Kitap dolu çantayı yere bıraktı ve saldırgan onu kurtaramadan kayışı yakaladı.

Geri çekilip tökezledi ve yirmili yaşlarının başında görünen kirli görünümlü bir adamla yüz geldi. Adam yıkanmamış ve tıraş olmamıştı ve burun delikleri ezici vücut kokusuyla alevlendi.

"Çantayı bana ver," diye kırılmış bir İngilizceyle emretti.

Saçlarını kavradı ve çekerek onu kendine yaklaştırdı. -Ve burnunun sadece bir santim önünde tuttuğu bıçağa.

Dizüstü bilgisayarını kaybedemezdi. Tüm hayatı o bilgisayarın içindeydi. Panik ve yükseldi ve bir çimento kamyonu gücüyle damarlarına çarptı.

"Hayır!"

Ünlem boğazında düğümlendi ve daha iyi düşünemedi dışarı çıkmak zorunda kaldı.

Bir el saçlarını sıktı ve ardından nefesini kesecek ve gözlerini yaşartacak kadar büyük bir güçle dükkânın dış duvarına çarptı. Adam beceriksizce çantasını kaptı ve bıçak kadının görüş alanında dalgalandı. Onun bu dalgınlığından yararlanarak bileğini kavradı ve bıçağı elinden aldı.

Ve aniden özgür kaldı. Duvara yaslanmış, az önce ne olduğunu anlayamadan şiddetle titriyordu. İnançsızlıkla komşusunu izledi,

ortaya çıkmış gibi görünen saldırganın yüzüne yumruğunu indirirken öfke dolu bir hırıltı çıkardı.

Gürültü izleyenlerin dikkatini çekti. Birkaç kişi de ve bir dakika sonra polis memuru araya girmek için aşağı koştu. Neredeyse başladığı anda bitmişti. Saldırgan kanlar içinde yerde yatıyor, merhamet için acınası bir şekilde yalvarıyordu. Komşusu onu kaldırdı ve yaklaşan polis memuruna doğru itti. Sonra Sarah'ya döndü, endişesi alınına kazınmıştı.

"Hey, iyi misin?"

Adam yaklaştı ve kadının omuzlarını kavradı. Kadın irkildi ve uzaklaşmaya çalıştı ama adam gözlerinin içine bakarken onu sıkıca tuttu.

"Ben iyiyim."

"Sana zarar verdi mi?" diye sordu.

Başını salladı ve şaşkınlık içinde dişleri bir bardağın içinde yuvarlanan buz gibi birbirine çarpmaya başladı.

Yanağına dokundu, sonra gözlerinin üzerine dökülen saçlarını geriye itti. Polis memurunun saldırgana kelepçe taktığını görmek için başını çevirdi. "Bıçağı vardı." Kadın düştüğü yeri işaret etti.

Komşusu eğilip bıçağı aldı ve güneş ışığında incelerken havaya kaldırdı. Sonra kaşlarını çattı ve bıçağı polis memuruna uzattı.

"Bu sefer çok ileri gittin Didier," diye çıkıştı polis memuru saldırgana.

Sarah kaşlarını çattı ve kendini komşusunun etrafından itti. "Ne demek istiyorsun? Bu adamı tanıyor musun?"

Polis memuru içini çekti. "O bir baş belası. Onu birkaç kez yakaladım ama hiç şiddete başvurmadi. O küçük bir hırsız."

Yanaklarına sıcaklık yayıldı. "Beni tehdit etti! Umarım bu sefer onu kilit altında tutarsınız, böylece başkalarını korkutamaz."

Polis memurunun kaşları, sanki onun kendisine görevlerini nasıl yerine getireceğini söylemesinden hiç hoşlanmıyormuş gibi birbirine yaklaştı.

"Bayana bıçak çekti," dedi komşusu tehlikeli bir sesle. "Eğer konuyla ilgilenmezseniz, bu durumu üstlerinize bildireceğim."

"Elbette konuyla ," diye homurdandı polis memuru. "Hapse girecek. Yargıç karşısına çıkması için çağrılacak." Hem Sarah'ya hem de komşusuna baktı. "İkinizin de benimle gelip düzgün bir rapor vermenizi istiyorum."

Boynunun dibindeki nabız şiddetle atıyordu. Suçu bildirmek. Korkaklığı ve utancıyla daha önce yapmadığı şeyi. O kadar öfkeli bir şekilde Polis memuruna, bu adamın başkalarını korkutmak için özgür olmasını istemediğini, ancak aylar önce kendisine karşı işlenen suçu bildirmeyi reddettiğinde tam da bunu yaptığını söyledi.

Saldırgana kasvetli bir şekilde baktı, utanç zihnini dolduruyor, korkusunu, öfkesini ve diğer her şeyi katı bir şekilde bir kenara itiyordu. O bir ikiyüzlüydü. Ve bir korkak. O yapmadı

Adaleti hak ediyordu çünkü kendisi için hiç aramamıştı.

"Korkmana gerek yok," diye mırıldandı komşusu. "Korkmana gerek yok. seninle geleceğim."

İrkilerek bir adım geri attı ve kendini tekrar duvara yaslanmış halde buldu. İri adama dikkatle baktı Onu kurtarmaya gelen, istemeden de olsa omurgasını saran korkudan nefret .

Orada durmuş bekliyor, sanki onu ne kadar korkuttuğunu biliyormuş gibi ona doğru bir hareket yapmıyordu. Sakince izledi, bekledi, bakışları kızın yüzünde gezindi, içine çekti her detayı. Bu durum onu tedirgin etmiş ve savunmasızlığını ortaya çıkarmıştı. "Eğer hemen karakola gelerseniz," dedi polis memuru.

Didier'i kelepçeli olarak ara sokağa iterken ısrar etti. "Uygun suçlamaların yapılabilmesi için tam bir rapor tutmam gerekecek. basıldı."

Sarah boğazına dolan mide bulantısını yuttu. Geçmişte yaptığı hatalardan duyduğu pişmanlık göğsünü yakıyordu. Ama bu hatayı bir daha yapmayacaktı. O artık bir

Kurban. Kontrolü geri istiyordu ve korku içinde yaşamaktan bıkmıştı.

Komşusu elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı, yüz ifadesi herhangi bir duygudan yoksundu. Sanki mümkün olduğunca tehditkâr görünmemeye ; ve işin aslı, kız onun elini tutmak istiyordu. Sadece birkaç dakikalığına başka birine yaslanmak istiyordu. Bunu her şeyden çok istiyordu.

Titremesini gizlemek için elini ağzına sildi ve sonra bakışlarını kaçırdı. Elini tutmadan, "Gitmeliyiz," dedi. Kurtarıcısını takip etmesi için bırakarak polis memurunun peşinden gitti.

Adam onun arkasına geçti ama en az bir adım mesafe bıraktı. Yine de, caddeye adım attıklarında güneşi engelleyerek ona doğru yaklaştı. Kadın adımlarını hızlandırdı, adamdan rahatsız olmuştu ve nedenini bilmiyordu.

Kasaba meydanının en ucundaki küçük istasyona vardıklarında komşusu kapıyı açtı ve onu içeri aldı. Havalandırma yoktu ve kutu gibi binanın içi yirmi derece daha sıcaktı. Hiçbiri pencereler deniz esintisini içeri almak için açıktı ve endişeyle kapıya doğru baktı. Bu havasız yerde birkaç dakikadan fazla kalamazdı.

Çıldırırdı.

Genç bir memur masasında oturmuş evrakları karıştırıyordu. Kadın ve komşusu içeri girince başını kaldırdı.

"Comment puis-je vous aider, madame?"

"İngilizce lütfen," dedi. "Parlez-vous Anglais?"

Memur başını salladı. "Ama tabii ki."

Komşusu, "Polis memuruna vermek için buradayız," dedi.

"Ah, çok iyi. Oturursanız, birazdan sizinle birlikte olacak."

Sarah başıyla onayladı ve metal sandalyelerden birine oturdu,

ayaklarından kurtulduğu için rahatlamıştı. Komşusu

Onun yanına oturdu, rahat etmek için yer değiştirirken bacakları birbirine sürtündü.

"Benim adım Garrett."

"Ben Sarah," dedi sessizce.

"Güzel isim. Çok klasik. Frou-frou olmayan isimleri severim."

Yukarı baktı ve gülümsedi. O da gülümsedi ve kendini onun masmavi gözlerinin büyüsüne kapılmış buldu.

"Teşekkür ederim."

Başını eğdi. "Bir değil." "Biz komşuyuz," diye ağzından kaçırdı.

Tekrar gülümsedi. "Biliyorum."

"Çantamı almaya çalıştı. Ona izin veremezdim."

Sözcükler ağzından dökülmeye başladı ve nasıl Savunmacı ve aptalca konuşuyordu. Yanlış bir şey yapmamıştı.

"Bu senin hayatına değmez," diye belirtti.

Başını iki yana salladı. "Sen anlamazsın.

Her şey o çantanın içinde. Yapamam. Onu kaybedemem.

Özellikle de zorba bir ahmağa."

Garrett kıkırdadı. "Yardıma ihtiyacın olduğuna bile ikna olmadım. Ben sana ulaşmadan onu etkisiz hale getirmiştin."

Yüzünü buruşturdu. "Aklımı kaçıracak kadar korkmuştum. Orada olduğun için çok minnettarım." Sonra kaşlarını çattı.

"Sen

Kulübeden ayrıldığımda yüzüyordum. Kasabaya nasıl bu kadar hızlı gelebildin?"

Kaşlarını kaldırdı ve gözlerinde eğlence parıldadı. "Beni takip mi ediyorsun?"

Kızardı ve yere baktı. "Seni egzersiz yaparken gördüm. Ben ayrıldığımda sudaydın."

"Yzdkten sonra kasabaya geldim. Ara sokaktaki kargaşayı duyduğumda daha yeni ."

"Mükemmel bir zamanlaman var," dedi hayıflanarak.

Polis memuru küçük bekleme odasına doğru yürüdü ve Sarah ile Garrett'a kendisini takip etmelerini işaret etti. Sarah ayağa kalktı ve gergin bir şekilde avuçlarını yanlarında gezdirdi. Her ne kadar kızgın olsa da ve her ne kadar

O pisliğin suçun cezasını çekmesini istiyordu, dikkatleri üzerine çekmesi aptalcaydı. Adının ve bilgilerinin kamuya açık olacağı bir yerde kayıtlara geçmesi daha da aptalcaydı.

Sorun şu ki, düşünmemiştir. Tepki vermiştir. Duygularının sağduyusunu gölgelemesine izin vermiştir.

"Fikrimi değiştirdim," diye ağzından kaçırdı. "Suç duyurusunda istemiyorum."

Memurun ağzını açmasına ve Garrett'in kaşlarını çatmasına aldırmadan, her adımda kendine lanet ederek karakoldan çıktı. Aceleyle caddeye çıkarken kapı arkasından çarparak kapandı. Garrett daha bir blok bile gitmeden yetişti. Ona dokunmasa da önüne geçerek onu olduğu yerde durdurdu.

Kaşlarını çatarak yüzünü kararttı. "Hey, orada ne oldu?"

Adamın etrafından dolaşmaya çalıştı ama adam kaşısını engelledi. "Hiçbir şey, tamam mı? Fikrimi değiştirdim."

"Bunu yanına mı bırakacaksın?" Garrett talep etti.

Öfke damarlarını pıhtılaştırırken nefesini dışarı üfledi.

"Bakın, tercihim o küçük piçin çürümesine izin vermek olurdu ama dikkatleri üzerime çekmeyi göze alamam."

Gözlerini kapattı. Kahretsin, ama bugün yürüyen bir felaketti. Hiçbir şey doğru çıkmıyordu. Ona durumuyla ilgili her şeyi anlatmış da olabilirdi. Zaten ağzından kaçırmış ve ona ilk adını söylemişti. Ama sorun değildi. Sarah yeterince yaygın bir isimdi ve komşusu ona yerlilerle sohbet edecek bir tip gibi gelmemiştir.

"Tamam, anladım."

Garrett'in derin sesi üzerine çökmüş, gergin sinirlerini yatıştırmıştı. Şaşırtıcı bir şekilde, sesinde azarlama yoktu. Sadece onu ürperten samimi bir nezaket vardı.

"Neden seninle eve kadar yürümüyorum?" diye teklif etti. "Madem ben de aynı yoldan gidiyorum."

Bir an tereddüt etti, dudakları konsantrasyonla büzülmüştü. Sonra ne kadar sa maladığını fark etti. Aynı yöne gidiyorlardı. Resmi olarak ona eşlik etse de etmese de sonunda birlikte yürüyeceklerdi.

Rahatladı ve toplayabildiği en inandırıcı sundu. "Bu hoşuma gider. Teşekk rl r."

BÖLÜM 6

Kasaba meydanının ortasına geldiklerinde **GARRETT** Sarah'ya ayak uydurdu. "Sahil yolundan geri dönmek ister misin?"

Başını salladı ve onu takip etmesi için bırakarak kahve kulübesine doğru döndü. Onun bir adım gerisinde durdu ve onu yakından inceleme fırsatı bulmuştu. Adam ara sokakta o pisliği üstünden çektiğinde korkudan aklını . Hâlâ korkuyordu. Cesur görünmeye çalışıyordu ama beti benzi atmıştı ve parmakları kontrolsüzce titriyordu.

Bir an önce uydu telefonuna bağlanıp Resnick'le konuşması gerekiyordu ama ilk önceliği onun güvende olduğundan emin olmaktı. Bundan da öte, ona sakinleşmesi ve perili görüntüsünden kurtulması için bir şans vermek istiyordu.

Ona günün olaylarının ötesinde bir şeyler olmuştu. Bu bakışı biliyordu. Bunu baldızının gözlerinde hatırlamak istemediği kadar çok kez görmüştü. Sokakta ona dokunduğunda Sarah irkilmiş ve her fırsatta mesafesini korumaya özen göstermişti. Biri onu incitmişti.

Tek bildiği, çoğu insanın giydiği kıyafetler gibi onun da etrafında bariyerler olduğuydu. Bana dokunma havası vardı. onu sardı ve korkmuş bakışlarına yansdı.

Sarah suç duyurusunda bulunmamış olsa da. Nedenini anlamıştı ama küçük piçin yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin vermeye hiç niyeti yoktu. O pislikle Resnick'in ilgilenmesine izin verecekti.

Sessizlik içinde yürüdüler ve o da bunu bozmaya çalışmadı. İlgileniyormuş gibi görünmek istiyordu ama müdahaleci değildi. Onun güvenini kazanmak düşündüğünden daha zor olacaktı ve dikkatli davranmak zorundaydı yoksa onu korkutup kaçırma riski vardı.

Kulübesine vardıklarında verandasına doğru bir adım attı ama sonra durdu ve yüzünü ona döndü.

Onun karşısında durmanın büyük bir cesaret gerektirdiğini hissetti. Sanki kulübesine kaçıp kapıyı kilitlemekten başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu. Ama orada durdu, alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve bakışlarını doğrudan ona dikti, açık yeşil gözleri ışığı yakaladı ve ısındı.

"Tekrar teşekkür ederim," dedi kısık bir sesle. "Deli olduğumu düşündüğünüzü biliyorum ama yaptığınız her şey ve beni eve bıraktığınız teşekkür ederim. Ve... orada bu konuyu zorlamadığın için."

Sıradan bir gülümseme sundu ve sanki kadının ne karar verdiği onun için zerre kadar önemli değilmiş gibi omuz silkti. "Bir şey değil. Doğru zamanda doğru yerde olduğuma sevindim."

Onun kendini garip hissetmesini istemediğinden, önce o ayrıldı ve kendi kulübesine doğru yöneldi. Doğru yer, doğru zaman. Bu uydurmanın dudaklarından bu kadar kolay dökülmesine neredeyse homurdanacaktı. Kulübesinden çıkar çıkmaz onu takip etmişti. Evine dönmesi sadece yirmi dakika sürmüştü,

üstünü değiştir ve onun peşinden kasabaya git.

Kendini eve bıraktı ve hemen uydu telefonuna yöneldi. Önce Resnick'i aradı ve olayları polis memurunun ve Sarah'ya saldıranın adıyla birlikte aktardı. Yarım saat içinde Resnick onun aletinin boyutunu ve en son ne zaman sıçtığını öğrenecekti. Garrett'in yapması gereken bir şey varsa, Resnick onu daha sonra etiketleyecekti.

Bir sonraki araması Sam'e idi ve sabırsızlıkla kardeşinin cevap vermesini bekledi.

"Bebek bakıcılığı nasıl gidiyor?" Sam sordu.

Garrett suratını ekşiterek, "Sadece bir merhaba işe yarıyor," dedi.

"Ama o kadar da eğlenceli değil. Ne var yok? Cennette her şey yolunda mı?"

Garrett bir eliyle buzdolabını karıştırdı ve sandviç malzemelerini almak için tekrar dalmadan önce bir bira çıkardı. "Fena değil. Biraz balık tuttum. Spor yapıyorum, biraz yüzüyorum. Fena bir tatil değil."

Sam anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve Garrett sırttı, Sam evde diken üstünde kızının doğmasını beklerken Garrett'ın tropik bir adada olmasının Sam'i rahatsız edeceğini biliyordu.

"Hey, Van konserden döndü mü?"

"Evet, bu sabah," diye yanıtladı Sam. "Uyuyor." "Kaldır onu. Benim için bir şey yapmasını istiyorum."

"Bekleyemez mi? Dördüncü gündür dinlenmiyor."

Garrett sabırsızlıkla, "Hayır, ," dedi. "Bekleyebilseydi aramazdım."

"Sabırsız piç kurusu," diye homurdandı Sam. "Eğer bu yüzden karımla başımı belaya sokarsan, kışına tekme basarım. Şu anda çok acımasız."

Garrett kıkırdadı. "Hâlâ çocuğu düşürmedin, ha?" "Tabii ki hayır. Eğer yakında doğurmazsa, cidden taşınmayı düşünüyor."

Garrett gözlerini devirdi. "Neden böyle saçmaladığını anlamıyorum. Saçmalıyorsun ve bunu ikimiz de biliyoruz."

", Van'ı ."

Garrett boğuk sesler ve belirgin bir inilti duydu. Sırttı. Donovan uykusunu severdi ve yatağından kaldırılmasından hiç hoşlanmazdı. Ama Garrett, Donovan'ın ne yaptığını öğrenmek için yirmi dört saat daha beklemek istemiyordu. Donovan güzellik dinlenmesini tamamlarken kardeşinin de ihtiyacı vardı. "Ne istiyorsun lan?" Donovan'ın ağlamaklı sesi çizgiyi aştı.

"Sana da merhaba. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Bu birkaç saat bekleyemez mi?"

Garrett'ın kaşları . Huysuz orospu çocuğu. Bu kadar huysuz olabilmesi için ciddi bir uykusuzluk çekmiş olmalıydı.

"Hayır, bekleyemez."

"Lanet olsun," diye mırıldandı Donovan. "Hoss'a ulaşmam için bana bir saniye ver."

Garrett sabırla bekledi parmaklarını bira kutusunun yanındaki tezgâha vurdu. Zamanı değerlendirmeye karar vererek

Akıllıca davranarak telefonu omzuyla kulağı arasına yerleştirdi ve biranın yanına birkaç sandviç hazırlamaya koyuldu.

Birkaç dakika sonra Donovan'ın sinirli homurtusu duyuldu. "Birkaç saat uyumamı bekleyemeyecek kadar önemli olan şey nedir?"

"Sarah Daniels hakkında biraz bilgi bulmanı istiyorum."

"Ne? Sana onun dosyasını verdim zaten. Buna inanamıyorum."

Garrett sandviçten bir ısırık alıp ağzına ve ardından mırıldandı. "Hayır, hayır, daha derine inmeni istiyorum. Sanırım burada bir şeyi kaçırıyorum. Senden kontrol etmeni istiyorum. içinde adı tüm polis raporları. Hastane kayıtları. Kurban olduğunu gösteren her şey."

Uzun bir duraklama oldu. "Neyin kurbanı, Garrett?"

"İstediğim şey de bu. Resnick'in verdiği dosya Lattimer ve öldürdüğü iddia edilen adamla ilgili bilgi verdik. Sarah'nın kendisi ve onu neyin harekete geçirdiği hakkında daha fazla şey bilmem gerekiyor. Cehennem gibi ürkek ve bugün saldırıya uğradı."

"Ne oluyor be?" Donovan araya girdi. "Orada her şey yolunda mı? Bize ihtiyacınız var mı?"

Garrett bir yudum bira içti. "Halledemeyeceğim bir şey değil. Pisliğin biri çantasını almaya çalıştı. Ama o dağıldı. Yani ölümüne korkması normal değil ama yine de ürkütücüydü. Sonra polis memurunun ofisine gidiyoruz ve birden fikrini değiştiriyor, suçlamada bulunmak istemediğini söylüyor ve çıkıp gidiyor. Sanırım bir kısmı, son dakikada, bu ama aynı zamanda bir şey düşünüyorum. Burada başka şeyler dönüyor ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum. Bulabileceğim tüm cephaneye ihtiyacım olacak, çünkü o kırılması zor bir ceviz olacak."

"Tamam, ne bulabileceğime bakacağım. İşim bittiğinde seni aramamı ister misin yoksa beni daha sonra mı ararsın?"

Garrett, "Seni bir saat kadar sonra ararım," diye cevap verdi.

Donovan homurdandı. "O zamana kadar istediğın şeyi emin misin?"

"İnek olan sensin."

"İşte sana Bay İnek ve kıcıımı öpebilirsin."

Garrett telefonda bir öpücük sesi çıkardı ve sonra telefonu kapattı. Yarisını yediğı sandviğı bitirdi ve Sarah'nın kulübesinden sahile bakmak için pencereye doğru ilerlemeden önce birasının son damlasını da yudumladı.

Kaşlarını çatı ve kadının merdivenlerde başını eğmiş oturduğunu görünce daha da yaklaştı. Tamamen yenilmiş görünüyordu, omuzları çökmüştü, saçlarının uçları havaya kalkmış ve okyanus esintisiyle bir o yana bir bu yana savruluyordu. Kulübesine hiç gitmiş miydi?

rahatsız eden şeyin ne olduğundan emin değildi. Dışarıda oturup günün tadını çıkarıyor ama daha önce olanlardan sonra buna pek inanamıyordu. O onu bir süre daha görmeyeceğini ve kulübesine kapanacağını düşündü.

Kımıldadı ama sadece yüzünü ellerinin arasına gömmek içindi.

Sonra parmakları alnından saçlarına doğru kaydı. Lanet olsun. Ağlıyordu.

Midesi bulandı ve kadının bariz sıkıntısından tedirgin olarak arkasını döndü. Bu, kadınların erkeklerin hassas olmasından hoşlandığı her neyse, onun üzerine gitmek ve hassas olmak için iyi bir fırsattı. Ama o bir tur daha atmayı tercih ederdi. Bir kadının gözyaşlarıyla yüzleşmektense bok kafalı Didier.

İç çekti ve nefesini dışarı üfledi. Oraya gitmesi . Eğer kadın saklanırsa, muhtemelen onu günlerce göremezdi. Ve eğer görünürde değilse ona göz kulak olamazdı.

Tatil olsun ya da olmasın, diz boyu ormanda olmayı tercih ederdi.

dünyayı kendi dürbününden izliyordu. En azından bu tür durumlarda ne yapması gerektiğini biliyordu. Önce ateş et, sonra soru sorma. Bu kolaydı. Korkudan altına sılmış bir kadının güvenini nasıl kazanacağını bulmak? Evet, boku yemişti.

Çikolata. Kadınların kuduz çikolata avcıları olması gerekmiyor muydu? Sophie'nin burnunun önünde birden fazla kez çikolata sallamış ve her türlü günahı için affedilmişti.

Yatak odasına gitti ve çantasını karıştırdı. Bir sürü protein barı vardı ama her zaman iyi şeylerden bir zulası vardı. Çikolatalı karamelli bar. Hayır, bu onu feda etmezdi. Sade sütlü çikolatayı tercih etti ve paketi yatağına geri attı.

Kendini bir dahi gibi hissederek sahile doğru yola çıktı ve Sarah'ya tekrar baktı. Kadın hareket etmemişti, o da hızlı adımlarla yola koyuldu. Olabildiğince yaklaşmak istiyordu. içeri kaçmadan önce çikolatasını alabilirdi.

Başını kaldırıp onu gördüğünde sadece birkaç metre uzaktaydı. Ayaklarının dibindeki çantaya uzandı ve adamın çantayı kapacağını düşünmüş gibi ellerini çantanın askısına doladı.

Yanıliyordu. Ağlamıyordu. Ancak üzgündü. Yüzü çiğdi ve gözleri... kederle mi parlıyordu?

Yavaşça çantasını bıraktı. Onu ovuşturdu yüzünü buruşturdu ve saçlarını aceleyle geriye itti, sonra da saldırıya hazırlanır gibi ellerini basamaklara koydu. Geçirdiği sabahtan sonra onu suçlayamazdı.

"Hey," dedi kayıtsızca. "Hâlâ dışarıda olduğunu gördüm. Sana bir hediye getirdim. Baldızlarım bana bir kadının çikolata getiren hiçbir erkeği geri çeviremeyeceğini söyledi."

Adam elini uzatırken kızın alını şaşkınlıkla kırıştı. çikolata. Önce adama, sonra da şekere baktı, açıkça şaşkıındı. Sonra yüzü çöktü ve başını tekrar öne eğdi.

"İçeri giremem," dedi kısık bir sesle.

uzaklaşırken kendini öldürmeyeceğini düşünerek, yanındaki basamağa çıktı. "Kulüben mi?"

Başını salladı, saçları tekrar öne düşerek yüzünü kısmen gizledi. Parmakları saçlarını taramak için kalktı.

Kendine gelmeden önce. Elini tekrar kucağına bıraktı ve gözlerini suya dikti.

Şeker çubuğunu yanlara doğru uzattı, böylece gözünün önünden geçti. Bir tereddütten sonra onu aldı ve tuttu, parmağı alüminyum üzerinde gezindi. Kendini vahşi bir hayvanı yiyecek vererek evcilleştirmeye çalışan bir adam gibi hissediyordu.

"Evet, benim kulübem," dedi sonunda. "Tanrım, kendimi çok aptal hissediyorum. Kapının önünde durdum ve içeri giremedim."

"Neden?"

Başı aşağı eğildi ve çikolatayı öyle bir kuvvetle kavradı , sıcak güneşle birlikte bir avuç dolusu çikolata şurubu içecekti.

"Korku," dedi acıyan bir sesle. "Tanrım, bundan nefret ediyorum. Kendimi çok ... güçsüz hissediyorum." Başını çevirdi, onun bakışlarını ararken gözleri parlıyordu. "Bunun nasıl bir olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Sonra alaycı bir kahkaha attı ve tekrar başka tarafa baktı. "Muhtemelen hayır. Daha önce hiçbir şeyden korkmuşa benzemiyorsun."

"Ağlayan kadınlar beni korkutuyor," diye itiraf etti.

Güldü. "Şanslısın ki tüm gözyaşlarımı aylar önce tükettim."

"Beni korkutan pek çok şey var. Hamile kadınlar beni korkutuyor."

Tekrar yüzünü ona döndü, dudakları seğiriyordu. Gözlerindeki vahşiliğin bir kısmı kaybolmuştu. "Kadınların her haliyle seni korkuttuğu izlenimine kapılıyorum."

Omuz silkti. "Onlar daha vahşi türler. Ve öngörülemezler. Bir yaban domuzuyla kapışmayı tercih ederim. Kadınları vuramazsın."

Bu kez kahkahası geliyordu. Dolu dolu gırtlaktan geliyordu ve o kadar güzeldi ki, adam tepkisi karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakakaldı.

"Tamam, ciddi ol. Hiçbir şeyden korkmaz mısın sen?" "Pek çok kez," dedi usulca.

"Korktuğunuz şey tüm mantığa meydan okusa bile mi?"

"Özellikle de o zaman. Benim deneyime göre korkunun bir dizi parametresi yoktur. Onu sadece

korkmamamız gerektiğini fark ederek."

Başını salladı, dudaklarında alaycı bir bükülme vardı.

"Bak ne diyeceğim. Neden önce kulübene girmeme izin vermiyorsun? Ben kontrol ederim. Sen verandada bekle. Ben öcülerin canına okurum, sonra içeri girersin."

Başını tekrar yukarı kaldırdı ve gözlerindeki rahatlama onu şaşırttı. Kahretsin, gerçekten korkmuştu. Parmakları kucağında sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı, o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri bembeyazdı. Alnındaki ve saç çizgisindeki nemi fark etti. Hayır, sadece korkmamıştı. Dehşete düşmüştü.

Karşı koyamayarak, çekingen bir el ile onun omzuna dokunmak için uzandı. Her ne kadar daha önce kaçtığı gibi kaçmasa da, parmaklarının altında gerildi ve titredi. Onu daha fazla strese sokmak istemeyen adam elini çekti. hızla uzaklaştı. Ayağa kalktı ve sonra ona yardım etmek için bir elini aşağı uzattı. Orada durdu, onun bu jesti kabul etmesini bekledi ve kendi şartlarıyla ona dokunmasına izin verdi.

Sonunda uzandı ve nemli avucunu onunkinin üzerine kaydırıldı.

Diğer elini çantasının askısına sardı ve omzuna çekti. Parmaklarını onunkilere doladı ve kadın merdivenlerden kalkarken çekti.

"Sakıncası yok değil mi?" diye sordu endişeyle. Adam gülümsedi. "Hiç de değil."

Omuzları kalktı ve sonra nefes sarktı. "Teşekkür ederim. Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Hatta mantıksız. I-"

"Şşşt," diyerek onun gevezeliğini yarıda kesti. "Bu aptalca ve mantıksız değil. Daha önce çok korkmuştun. Şimdi, ben içeri girerken burada bekle."

Adam kapıya doğru ilerlerken, kadın aniden arkasından merdivenlerden fırladı.

"Sana kediden bahsetmeyi unuttum," diye . "Dışarı çıkmasına izin verme, yani ona dikkat et. Adı Patches." Sözüünü kesti, sonra bir adım geri çekildi ve iç çekti. "Yine gevezelik ediyorum."

Onu rahatlatmak için gülümsedi. "Patches'e göz kulak olacağım ve öcünün onu da yakalamadığından emin olacağım."

"Oh, anahtar. Anahtara ihtiyacın olacak." Aceleyle çantasını karıştırdı, yüzü sinirli bir şekilde kaşlarını çatı. Sonunda üzerinde üç anahtar bulunan bir anahtarlık çıkardı ve ona doğru itti. "Hepsine ihtiyacınız olacak. Yani, iki tane var ölü sürgü ve normal kilit."

Bir kaşını kaldırdı ama kapıya dönerken bir şey söylemedi. Çok dikkatliydi. Bunu ona verebilirdi.

Birkaç dakika hangi anahtarın nereye gireceğini düşündükten sonra kapıyı iterek açtı ve içeri adım attı. Patches koltuktaki pozisyonundan miyavladı Garrett'in bir yabancı olduğunu anlayınca kulaklarını dikti.

Garrett odanın boşluğuna dikkat ederek etrafına bakındı. Kendisinininkinden çok daha güncel değildi. daha iyi bir kura çektiğini not etti. Ve bir televizyonu vardı. Sessizlik evi kaplamıştı. Sadece onun ayak sesleri koridordan yatak odasına doğru ilerlerken yankılandı. Banyoya bir göz attı ve kızlara özgü eşyalarla dolu olmamasına şaşırdı. Sonra yatak odasına girdi, tertemiz yapılmış yatağa ve yerde tek bir ayakkabı bile olmamasına dikkat etti.

Düzgün ucube. Tanrı onu korusun.

Yerinde olmayan hiçbir şey yoktu. Aslında hiçbir şey yerinde değildi. O yatağının kenarındaki hâlâ dolu bavula baktı. Bavuluyla yaşıyordu. Banyo malzemeleri bile ambalajından çıkarılmamıştı ve banyodaydı.

Her an kaçmaya .

içinde bulunduğu durumun tam olarak farkında olmadığını düşündüyse, yanıliyordu. Resnick yanıliyordu. Bu, zamanının sınırlı olabileceğini çok iyi bilen bir kadındı. Korkuyla yaşıyor ve nefes alıyor, her an dünyasının altüst olmasını bekliyordu.

Tanrım, böyle yaşanmaz.

Öfke, diline asit tadı gelene kadar boğazında . Ve hayal kırıklığı. Yoğun bir şekilde Her şeyi bilmemenin verdiği hayal kırıklığı. daha önce

Çünkü Garrett sırları olan bir kadınla karşı karşıyaydı. Ve Sarah'yla başa çıkmanın en iyi yolunu bulmak için onun geçmişinin her lanet parçasını bilmesi gerekiyordu.

Eğer bir cinayete tanık olduysa, olan tek şey bu değildi. Biri ona zarar vermiş ya da koparmıştı ve bu onu öfkelenlendirmişti. Evet, o bir işti ve o her işi ciddiye alırdı. Görevini çok ciddiye alıyordu.

Ciddiydi. Ama bu korkmuş, kırılgan kadına her baktığında hissettiği korumacılık bir işin ötesindeydi. Ve bunu açıklayamıyordu.

Döndü ve evi taramayı bitirdi. Ön kapıdaki iki sürgüyü fark etmesine rağmen, pencereler tamamen güvensizdi. Herhangi geçmek çocuk oyuncağıydı ama kadının şifonyeri yatak odasındaki pencerenin tam önüne taşıdığını fark etti. Her türlü görüşü engelliyordu ama o zaman manzara için burada değildi.

Sarah'nın çantasını bir cankurtaran halatı gibi tutarak durduğu dışarıya yürüdü. "Her yer temiz."

Omuzları çöktü ve yüzüne bir rahatlama yayıldı. "Teşekkür ederim."

Kaçınılmaz kovulmayı bekledi. Onun yanından geçip içeri girmesi ve kapıyı arkasından kapatması için. Ama o sadece Orada durmuş, sanki ilk adımı atacak cesareti toplamaya gibi girişe bakıyordu.

"Hey," dedi nazikçe, "bir fikrim var."

Bakışlarını ona çevirdi ve sanki onun varlığını unutmuş gibi gözlerini .

"Buraya geldikten sonra yiyecek stokladım. Sanırım marketteki etlerin çoğunu tükettim. Neden gidip tüm malzemeleri aldıktan sonra geri dönüp bize biftek pişirmiyorum? Bira sever misin? Ondan iyi stokum var."

Adamın teklifi karşısında şaşırdı ve ne diyeceğini bilemedi. Kaşlarını çattı ve sonra dudaklarını birbirine bastırdı. O

Kararsızlığıyla mücadele ederken önce sahildeki evine, sonra da tekrar ona baktı.

"Korkudan sakinleşene kadar bir arkadaşın olmasının iyi olabileceğini düşündüm. Kulübeni daha az korkutucu hale getirecektir."

"Evet," diye mırıldandı. Derin bir nefes aldı. "Tamam. Teşekkür ederim. Biftek kulağa hoş geliyor."

Gülümsedi ve onun alanına girmemeye dikkat ederek merdivenlerden indi ve kulübesine doğru yola koyuldu. Sahile ulaştığında, kadının kendisini izlediğini görmek için döndü.

"Bana birkaç dakika verin, geri geleceğim. İçeri yalnız girmek istemiyorsan beni burada bekleyebilirsin."

Gülümsemesi ağzının kenarlarından süzüldü ve dişlerinin parıltısını görene kadar köşelerini kaldırdı. "Teşekkür ederim."

BÖLÜM 7

SARAH çantasını basamaklara bıraktı ve ardından üşümemek için ellerini kollarında aşağı yukarı ovuşturdu. Güneş üzerine vuruyordu ama yine de içi üşüyordu. Garrett'in telaşsız adımlarla sahilde ilerleyişini izledi.

Onun için bir bilmeceydi. Çok büyük ve yoğun görünüyordu ama rahat ve... sıradan biriydi. Rahat. Bir türlü anlaşılamıyordu. Onu korkutmalıydı ve bazı açılardan korkutuyordu da.

Yine de onun kısa bir süre için bile olsa kulübesinde olması fikri, omurgasından aşağıya rahatlatma dalgaları gönderdi.

"Seni kurtardı, aptal herif," diye mırıldandı. "Bu kurtarma sendromu. Seni kurtardığı için kendini güvende hissediyorsun."

Ve şimdi onu içeri davet etmişti. Evine. Güvende hissetmesi gereken bir yere. Aptal.

Elleri titredi ve mide bulantısı keskin ve bunaltıcı bir şekilde yükseldi. Kulübesinin kapısına ve ardından Garrett'in kaybolduğu sahile baktı.

Sonra bir karar verdi, aceleyle merdivenleri çıktı, eğildi kulübeye girdi ve kapıyı kapattı. Ağır bir şekilde kapıya yaslandı, kalbi bir yumruk gibi göğsüne çarpıyordu.

Patches'i kanepede görmek için tek gözünü açtı. bir patisini yıkarken onu izliyordu. Sarah kanepeye doğru yürüdü ve kedinin yanına yığıldı. Çantası bir gümbürtüyle yere düştü ve orada oturup başını kaldırarak tavana baktı.

"Ben bir karmaşayım, kedicik. Büyük bir karmaşa yumağı. Bu şekilde yaşayamam."

Göz kapakları yaşlarla doldu ve bir tanesinin bile düşmesine izin vermeyerek gözlerini kırıştırdı. Ağlama zamanı sona ermişti. Bu işe yaramadı

çaresizlik hissini geri getirmekten başka bir işe yaramaz.

Kapının çalınması onu ürküttü. Aptallığı karşısında başını salladı. Sadece Garrett vardı. Garrett.

verandada beklemesi gerekiyordu. Garrett, birlikte yemek yemeyi kabul ettiği kişi.

Bir dakika boyunca orada oturdu, kararsızlık zihnini kurcalıyordu. "Sarah, benim, Garrett. Şunlardan birini alıp gelebilir misin?

çanta?"

Bu istek yüzüne bir tokat gibi inmişti. Ayağa fırladı ve kapıyı açmak için acele etti, eve saklanmayı ve geldiğinde onu görmezden gelmeyi planladığını unutmuştu. Evet, bu çok olguncaydı.

Kapıyı açtığında adamın kolları dolu bir şekilde kapı aralığında belirdiğini gördü. Tehlikeli bir şekilde eğilmiş olan çantaya ve onu çekti. Geri adım attı ama adam içeri girmek için bir hamle yapmadı. Kadın bir moron gibi kıpırdanırken adam ona .

"İçeri gel," diye davet etti, tekrar geri adım atarak.

Gülümsedi ve onun yanından geçti. "Bunları masanıza koyabilir miyim?"

Kendi çantasını yere koymak için onun etrafından dolandı. "Hayır, devam et. Neye ihtiyacın varsa al. Buzdolabı şurada." Bariz olanı işaret etti ve sonra kendini gülünç hissetti. "Tabii ki orada. Gözden kaçırmak zor."

Garrett eşyaları masanın üzerine bıraktı ve sonra ona döndü. Yüz ifadesi ciddiye ama ona doğru bir hareket yapmadı. "Rahatla, Sarah. Gergin olmana gerek yok. Eğer burada olmam seni rahatsız ediyorsa, gidebilirim. Sorun değil."

Bu adam gerçek miydi? Çok sakın ve... tehditkâr değildi. Tanrım, buna ihtiyacı vardı. Şu anda tehdit . Sağlam bir şeye ihtiyacı vardı.

Sadece bir akşam yemeği için bile olsa inanılacak bir şey.

"Aklımı kaybediyorum," dedi çatlak bir sesle. "Kalmanı istiyorum. Tabii hâlâ istiyorsan."

"İstediğim şey senin korkmaman. Kendini güvende hissetmeni istiyorum." Ona doğru bir adım attı ama sanki Yaklaşmasına izin verme isteğini test ediyordu. Sonra çenesine dokundu, sadece bir parmak ucuyla. Ama Sarah bunu ruhuna kadar hissetti. "Benimle güvendesin, Sarah. Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Başka birinden gelse, bu ifade şöyle olurdu melodramatik ve klişe. Ama bu açıklamayı yaparken gözünü bile kırpmadı. Adam çok ciddiye ve kız da ona tamamen inanmıştı. Ona inanmak istiyordu.

Ona inan.

Orada durdu, onun dokunuşundan kaçmadı. Bu ... hoş. Tam olarak anlayamadığı daha derin bir seviyede rahatlatıcıydı. Bir erkeğin dokunuşundan bu kadar zevk almalı uzun zaman olmuştu. Sadece basit bir jest, parmaklarının fırçası. İçinde uzun zamandır korkudan felç olmuş şeye dokunmuştu.

"Kimsin sen?" diye ağzından kaçırdı. "Gerçek misin? Yoksa seni ben mi uydurdum?"

Onun sorusuyla irkilmiş görünüyordu. Başını yana eğdi ve sonra yumuşak bir kıkırdama çıkardı. "Beni bilmem ama yemek gerçek."

Merakla tezgâhın üzerindeki çantalara baktı. "Ne getirdin?"

Dönüp çuvallardan birini açtı ve bir paket biftek çıkardı. "Biraz etle başlayalım, daha fazla ete geçelim ve bitirelim diye düşündüm-"

"Dur tahmin edeyim. Daha fazla et mi?"

Sırıttı. "Ben büyüyen bir çocuğum. Proteine ihtiyacım var."

Gözlerini devirdi ve sonra bakışları onun omzunda parlayınca kaşlarını çattı. "Kendine nasıl zarar verdin?"

Tek kaşını kaldırdı ve kalçasını tezgâha yasladı.

Kızardı. "Seni pencereden izledim. Egzersiz yaparken seni rahatsız ediyor gibi görünüyor."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, bir kurşunun yanlış ucuyla olabilirim."

Gözlerini kırıştırdı. "Bir merminin iki ucu da iyi midir?"

Bir an için ona baktı ve sonra başını geriye atıp güldü.

"Tamam, beni tamamen kandırdın."

"Peki ne oldu?"

"Diyelim ki bazı kötü insanlar sevdiğim birine zarar vermeye çalışıyordu."

"Ve bu seni vurdu mu? Asker gibi görünüyorsun. Orduda mıydın?"

Gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Ordu mu? Tabii ki hayır."

Dar gözlerle onu inceledi. "Denizci mi? Eskiden denizci miydin?"

"Ben bir denizciyim," diye düzeltti.

"hâlâ askersin? İzinde misin?"

"Çok fazla soru soruyorsun. Kendimi voleybol oynuyormuş gibi hissediyorum."

Kızardı. "Özür dilerim. Kendimi ."

"Tamam. Ve hayır, artık askere alınmadım. Ama kendimize eski denizci de demiyoruz."

"Ah, evet. Bir zamanlar denizciydim..." Başını salladı.

Dudaklarını büzdü, başka bir soru sormaya hazırdı ama sonra vazgeçti. Adam gülümsedi. "Sorabilirsin. Ben sadece Bu kadar çok soru sorman konusunda şaka yapıyorum. Şaka yapmıyorum ama umurumda değil."

"Çok rahat birisin," dedi.

Adam şaşkınlıkla ona baktı ve sonra tekrar güldü. "Bu kadar komik olan ne?"

"Dostum, bunu söylediğini kardeşlerime söylemeliyim. Gülmekten kendilerini öldürecekler. Benim gelmiş geçmiş en tutucu orospu olduğumu düşünüyorlar."

Şok gözlerini açtı. "Gerçekten mi? Ama çok rahat görünüyorsun. Çok... sakın."

Bir elini dağınık saçlarında gezdirdi ve hınzırca sırıttı.

"Belki de kesinti yüzündendir. Tam olarak almadım

... şey, sonsuza dek. Kilometrelerce uzanan kumsal, su ve mavi gökyüzü varken gergin olmak biraz zor."

Ellerini kollarında , çizdiği resme çekildi. Huzur. Onu kişileştiriyor gibi görünen kelime buydu. Özlem dev bir dalga gibi kabarmış, tek yapabildiği olana dek üzerine çökmüştü. Huzur için ne yapabilirdi?

Gerçek huzur. Kemiklerinize yerleşen ve Memnuniyet acı tatlı sızlayana kadar damarlarını istila etti.

Onu çevreleyen huzurun küçük bir parçasına bile sahip olmak için ruhunu satabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?"

"seni kıskanıyorum," dedi dürüstçe.

Bakışları birleşti ve mavi gözleri titredi, derinliklerinde sadece bir tepki ipucu vardı. Cevap vermedi. Saçma sapan bir cümle kurmadı. Sanki hiçbir söze gerek yokmuş gibi sadece onu izledi ve inceledi çünkü anlamıştı. Saçma düşüncelerden kurtulmak için başını salladı kafasının içinde dans ediyordu. Tamamen yabancıyken nasıl bir şey anlayabilirdi ki?

döndü, artık onun gözlerine, o kadar sıcaklığa bakamıyordu. Onu aptallaştırdı. Tamamen ve tamamen aptalca. Sırf aptal olduğu için onu kurtardı. Minnettarlığı mı? Evet. Sadece onu kurtardığı için değil, bunun ötesine geçip güvende hissetmesini sağladığı için de son derece minnettardı.

Zihinsel olarak aralarına yaklaşık bir metre mesafe koydu. Arkasını döndüğünde dudakları sert bir çizgi halindeydi.

"Salata yapmamı ister misin?"

"Olmaz. Bütün etkiyi mahveder. Ben dışarı çıkıp ızgarayı yakarken sen de eti baharatlayabilirsin."

Yapacak bir işi olduğu ve Garrett'ın bir süreliğine odadan ayrılacağı için rahatlamış bir şekilde başını salladı ve küçük kilerden baharatları almaya gitti. Masaya döndüğünde Garrett ön kapıdan çıkıp gözden kaybolmuştu. Kadın rahat bir nefes aldı ve tezgâha yaslandı.

Daha önce bir erkeğe karşı hiç bu kadar kafa karıştırıcı bir tepki vermemişti. Garrett onu hem korkutuyor hem de yanında olduğu sürece hiçbir şey ona zarar veremezmiş gibi hissettiriyordu. çok yaklaşımdan korkuyordu ama yine de gitmesini istemiyordu.

Adamın bifteklerin yanı sıra tavuk göğsü ve domuz pirzolası da getirdiğini görünce gülümsedi. Üç çeşit et yemeği önerdiğinde şaka yapmıyordu. Ne kadar çalışsa ve ne kadar kaslı olsa da muhtemelen günde milyonlarca kalori tüketmek zorundaydı. Ve çok çok fazla protein.

Eti bolca baharatladı ve sonra lavaboda ellerini yıkadı. Verandaya bakan pencereden dışarı bakarken küçük ızgarada yanan ateşi gördü. Garrett durup alevleri izledi ve nihayet kapağı kapatıp ön kapıya doğru geri dönmeye başladı.

Mutfağa döndüğünde, "Et pişerken verandada oturmak ister misin?" sordu.

Bu fikir anında cazip gelmişti. Zamanının çoğunu kulübesinin güvenliğinden okyanusu izleyerek geçirmişti. Ama dışarıda oturmak, havayı koklamak, okyanus yüzünde hissetmek kulağa harika geliyordu. Savunmasız olmayacaktı ve yalnız. Garrett vardı.

"Kulağa harika geliyor." Bunu söylerken gülümsemeyi bile başardı.

Birdenbire dışarı çıkıp öğleden sonra özgürlüğün tadını heveslendi ve hâlâ soğuk olan birayı bulmak için çantasını karıştırdı.

Hepsi birbirinden farklı üç şişeyi havaya kaldırdı ve ona doğru sorgulayan bir kaş kaldırdı.

Sırıttı. "Birini seç. Seçici değilim."

Omuz silkti ve bir tanesini tezgâhın üzerine bıraktı. Geri kalanını daha sonra içmek üzere buzdolabına koydu. Garrett birayı aldı ve onun sorgulayan bakışlarına karşılık verdi.

"Bir tane yok mu?"

Burnunu kırıştırdı. "Korkarım pek bira seven değilim."

"Ah."

O küçük kelimenin içinde çok şey vardı ve bakışları keskinleşti. "Ne?"

"Sadece ah. Daha çok şarap içen benziyorsun." "Bu da ne demek şimdi?"

Başını yana eğdi ve onu inceledi. "Zarif ve şık bir görünüşün var. Eminim klasik müzikten, operaya gitmekten, kaliteli şaraptan ve şık yemeklerden hoşlanıyorsundur."

Kızardı. "Benim züppe olduğumu mu düşünüyorsun?"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Hiç de değil. Seni tanımıyorum. Sadece bir tahmin. Haksız mıyım?"

"Hmm, hem evet hem hayır. Klasik müziği severim, ancak dürüstçe söyleyebilirim ki hiç operaya gitmedim ve

özellikle gitmek istiyorum. Şarabı severim. Sadece beyaz. Ama yemeğe gelince, korkarım ben hamburger ve kızartma seven bir kıyım."

Garrett boşdaki eliyle göğsünü kavradı ve sendeleyerek geri çekildi. "Sakin ol atan kalbim. Benim dilimi konuşuyorsun. Çok iyi hamburger yaparım."

"Yani benim zarif ve kibar olduğumu mu düşünüyorsun? Bu örtülü bir hakaret mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Hayır. Ben zarif ve rafine severim. Klasik görünüyorsun." "Teşekkür ederim. Sanırım."

"Bu tamamen bir iltifattı. Sen çok güzel bir kadınsın."

Adamın bakışları altında yanakları kızardı ve aniden utanarak gözlerini kaçırdı. İltifat etmek için her şeyi göze almıştı ve şimdi ne kadar açık davrandığı için utanıyordu.

Garrett et tabağına doğru uzandı. "Kapıya bakabilir misin? Biramı düşürmek istemem."

Sarah kıkırdadı. "Oh dehşet."

Kapıyı açmak için onun önüne geçti ve ikisi birlikte güneşin ısıttığı verandaya çıktılar. İnanılmaz güzel bir gündü. Tam olarak görme fırsatı bulamadığı bir gündü.

Kasabaya yaptığı gezinin felaketle sonuçlanmasını takdir ediyordu. Garrett eti pişirmeye koyarken o da merdivenlere tünedi.

Birkaç saniye sonra onun yanına oturdu ve uzun, bronz bacaklarını merdivenlerden aşağı uzattı. Birasından uzun bir yudum aldı ve iç çekti.

"Bundan daha iyisi olamaz."

Kabul etmek istedi ama gerçekten edemedi. Diğer koşullarda, evet, bu gerçekten bir cennetti. Kadın kabul ettiği şeklinde yorumlanabilecek bir ses çıkardı ve adam birasını indirirken yan gözle ona baktı.

"Bu sabah şehre ne için geldin? Bir şeye mi ihtiyacın vardı? Senin için her zaman geri dönebilirim."

Onun düşünceli tavrına şaşırarak kadın başını salladı. "Birkaç kitap almak için kitapçıya uğramıştım. O salak bana saldırdığında onları düşürdüm."

"Üzgünüm, onları görmedim bile. Sana çok odaklanmıştım."

"değil. Belki birkaç gün gidip biraz daha alırım. Eğer Bir daha kulübemden ayrılmaya cesaret edebilir miyim?"

Elinin basamağın üstünde durduğu yere uzandı ve hafifçe örttü. "İyi olacaksın."

Adam elini orada bıraktığında, kadın eli serbest kalana kadar yana doğru eğildi. Elini kucağına ve parmaklarını sıkı bir top haline getirdi. Bir yıl önce Garrett'a nasıl karşılık verebileceğini hayal etmeye çalıştı. Acaba onu cesaretlendirir miydi? Flört eder ve ona şakacı gülümsemeler atar mıydı?

Bir erkeğe karşı bu kadar rahat davrandığını hatırlamak zordu. Son bir yıldır kendini korumaya odaklanmıştı ve bu onun için kaçınma anlamına geliyordu. Ama kaçınma Utanç duygusunu, sık sık yaşadığı anksiyete ataklarını ya da uykusuz geceleri durdurmak için hiçbir şey yapmamıştı. Hayatının daha önce nasıl olduğunu hatırlayamadığı günler vardı ...

, Sarah. Tecavüze uğradın. Tecavüze uğradın. Güvendiğiniz biri tarafından saldırıya uğradınız.

Dudakları heceleri oluşturamıyordu ama kafasının içinde çılglık çılgına yankılanıyordu, ta ki kafasını bir o yana bir bu yana sallayıp en az eylem kadar acımasız olan bu kelimedenden kurtulana kadar.

Ve burada, bir yabancının yanında oturuyordu. Adam'dan tanımadığı biri. Güvenmediği ve bilmediği biri
Burada bir kurşun yarasından iyileşiyor olmasından başka bir şey değildi. Güvendiği biri böylesine korkunç bir şey yapabiliyorsa, tamamen yabancı birinin aynı şeyi yapmayacağına nasıl inanabilirdi?

BÖLÜM 8

Onun gerginliğini **hisseden** Garrett ayağa kalktı ve gereksiz yere eti çevirmeye gitti. Izgaranın başında ve Sarah'yı izlemek için zaman ayırdı. Ona dokunarak bir hata yapmıştı ama rahatlatma dürtüsüne karşı koyamadığını fark etti. Kadınları rahatlatmak ona tamamen yabancı bir şeydi. Bu, erkek kardeşlerinin çok daha becerikli olduğu bir şeydi. Rachel'a aşıktı, tamam, şimdi de Sophie'ye. Belki de bu konuda tamamen başarısız değildi. kadınlara geldi, ama bu onları anladığı anlamına da gelmiyordu.

Sarah hakkında bildikleri de onu kızdırmış ve incitmişti. Birini incitmenin hiçbir mazereti olamazdı. Kadın. Hiçbir zaman. Bu onu her çok çileden çıkarmak için tasarlanmış tek şeydi. Ve Sarah incinmişti. Bunu biliyordu. Hissediyordu. Ona her baktığında gözlerinde görmüştü.

Normal bir adam ona sorular sorardı. Ve o normal bir adam olması gerekiyordu. Çoğu erkek Sarah gibi bir kadını merak ederdi. Hatta bir tatil kaçamağı için yakınbile çalışabilirlerdi. Resnick'in bunu önerdiğini hatırlayarak nefesini üfledi. Sorun şu ki, o normal bir adam değildi. Burada bir iş için bulunuyordu ve sıradan bir ilgi gösteremezdi.

Ama Sarah hakkında hiçbir şey bilmemesi gerekiyordu ve normal bir erkek ondan biraz korkardı. Görünüşte tuhaf davranışlar. Garrett mı? O bunu anladı. Hem de çok iyi.

Yine de biraz burnunu sokmaya çalışmasaydı tuhaf görünebilirdi.

Nefesinin altında homurdandı. Bu tür nefret ederdi. Gizli işler yapmazdı. Bu daha çok Sam'in uzmanlık alanıydı. İçeri girip kötü adamların canına okumayı, sonra da eve gidip bira içmeyi tercih ederdi.

En azından bira işini halletmiş.

"Bir bira daha alacağım. Sen bir şey ister misin?"

Dönüp o kocaman gözleriyle ona baktı ve adamın midesi kasıldı. Lanet olsun. Bu tuhaf cazibe karşısında sakinleşmek zorundaydı. Resnick'in önerisi ne olursa olsun bir kadının pantolonuna girmeye çalışacak kadar aptal değilim.

"Hayır, ben iyiyim," dedi.

İçeri girdi ve Patches tarafından karşılandı; Patches tezgâhın üzerine atlayarak onun bir bira daha çıkarmasını izledi. Buzdolabına.

"Biraz ister misin?" diye sordu kediye.

Adama sertçe baktıktan sonra kuyruğunu sallayarak döndü ve onu görmezden gelmeye devam etti.

Omuz silktili. Tipik bir kadın.

Verandaya geri döndü ve tekrar Sarah'nın yanına oturdu. Kız uzaklaşmadı, bu da ona saçma bir heyecan verdi. Birasından bir yudum aldı ve dışarıya baktı.

Gelen dalgalar.

"Peki seni buraya getiren nedir? Tatil mi?"

Ona ürkmüş bir bakış attı. Harika. En zararsız sorusu olmasına rağmen onu hazırlıksız yakalamıştı. çağırabilirdi. Belki böyle soruyla karşılaşmayı düşünmemişti ama bu herkesin ona soracağı bir şey değil miydi? Biri onunla her yakınlaştığında çıldırırsa ortama uyum sağlayamazdı.

"Evet. Tatil. Biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı." Başını salladı. "Bunu duydum. ?"

Her geçen saniye daha da rahatsız oluyordu, ama Donovan'ın televizyonda izlemekten hoşlandığı güzellik yarışması kraliçelerinden biri olabilecek kadar sahte olmasına rağmen gülümsemeyi başardı.

"Aslında her yerde. Çocukken çok taşındım."

"Gerçekten mi? Hayatım boyunca hemen hemen aynı yerde yaşadım. Orduda olduğum zamanlar hariç."

"Oh? Ev nerede?"

Kızın durumu tersine çevirme şeklini ya da asıl sorusunu geçiştirdiği için duyduğu rahatlamayı fark etmemişti. Ama yine de devam etti. Aptal turisti herkes kadar iyi oynayabilirdi.

"Tennessee. Kentucky Gölü kıyısında küçük bir kasaba. Tüm ailem orada yaşıyor."

İç çekti. "Kulağa hoş geliyor. Büyük bir ailen mi var?"

"Öyle de denebilir. Annem ve babam var. Beş erkek kardeşim var. Ben en büyük ikincisiyim. Ayrıca iki baldızım var, biri her an çocuk doğurmaya hazır. Sonra annemin evlatlık kızları var. En son asık suratlı bir genç kız. doğru ve dar. Kardeşlerim ve ben ettik ve Ma'ya şans diledik."

Sarah kıkırdadı. "Bütün genç kızlar değil midir?"

"Kahretsin, bilmiyorum. Bana sorarsanız hepsi dengesiz." Yan gözle ona baktı. "Peki ya sen?"

Hafif bir sırıtış ağzının kenarlarıyla flört etti. "On altı yaşımda aklımı kaçırdığıma eminim."

"Ukala. Ailen ne olacak demek istedim?"

Yüz ifadesi daha da dalgınlaştı. "Koruyucu ailelerin yanında büyüdüm."

Rahatsızca kıkırdandı. Bunu zaten biliyordu ama bilmemesi gerekiyordu ve şimdi burada oturup aptal oynamak zorundaydı. Ona Lattimer'ı sormak için can ve eğer kız kardeşiyse ve onu bu kadar koruyorsa, neden onun sahip olduğu tüm avantajlardan yoksun olarak mı büyüdü? Bunun yerine, ne söyleyeceğini gerçekten bilmediğini ifade eden ezik bir cevap verdi.

"Ahh. Bu zor olmalı."

"O kadar da kötü değildi. Ama çok fazla taşınmayı gerektiriyordu. Çoğu yerleştirme, daha kalıcı bir şey ortaya çıkana kadar geçiciydi. Sorun, kalıcı durumların hiçbir zaman kalıcı olmamasıydı."

Dudakları sempati ile büküldü. "Bu berbat."

Omuz silkti. "İstismar edilmiş gibi değildim. Yiyeceğim ve giysilerim vardı. Yaşayacak bir yerim vardı. Benden çok daha şanssız bir sürü çocuk vardı. Yetişkin hayatımı çocukluğuma ağıt yakarak geçirmiyorum. Güzel zamanlarım oldu."

Buna ne diyeceğinden emin değildi. Onun tavrını seviyordu. Bektan şeyler olur ve başa çıkarsın. Ona göre Kelly'nin sloganından sonra ikinci sıradaydı. Kimse Kelly'lere bulaşamaz.

"Peki ne kadar süre buradasın?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Henüz karar vermedim."

"Ah. Uzatılmış tatil o zaman. Buna gerçekten ihtiyacın olmalı. Stresli bir iş mi?"

Gerginlik yüzüne yayıldı. "Şu biraz nefes alıyorum. Bir kariyer değişikliği düşünüyorum. Belki biraz daha az stresli bir şey... sizin deyiminizle."

"fikrin var mı?"

Acı acı gülümsedi. "Hayır. Pek sayılmaz. Belki öğretmenlik. Çocuklarla ilgili bir şey. Yetişkinlerden sıkıldım artık."

"Öğretmenliğin daha az stresli olduğunu mu düşünüyorsun? Annem ve baldızım eskiden öğretmenlik yapardı. Akıl sağlıkları yerindeyken nasıl hayatta kaldıklarını hiç anlayamadım."

"Dur tahmin edeyim. Sen de mi çocuklardan korkuyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Korkmadım. Temkinli. Belki biraz endişeli. Tamam, dehşete düştüm. Yani, onlar sevimli küçük insanlar kılıfına girmiş teröristler."

Adamın omurgasında bir ürperti yaratan o gırtlaktan gelen kahkahayı attı. Kahretsin ama güldüğü zaman çok güzel oluyordu. Bir Noel ağacı gibi parlıyor ve gözleri ışıldıyordu. Esprili bir adam olmaması çok kötüydü. Onu tekrar güldürmek için her şeyini verebilirdi.

"O kadar da kötü değiller. Sadece ilgiye ihtiyaçları var. Ve sevgiye."

Tıpkı diğer herkes gibi."

"Diğer herkes üzerine kasmıyor. Ya da sümüklerini gömleğine sürmüyor."

Sırıttı. "Antibakteriyel mendiller bunun içindir." Garrett,

"Tüm vücut zırhını dene," diye mırıldandı.

Gözlerini devirdi. "Senin gibi kaslı bir adam, kadınlardan ve çocuklardan korkuyor. Ne pısrık."

"Hey." Soğuk şişeyi kızın bacağının çıplak tenine bastırdı ve kız kayarak uzaklaşırken inledi. "Gerek yok kişisel."

Kadın tekrar güldü ve Tanrım, eğer adamın içi yapış yapış olmadıysa. Kadın haklıydı. O birinci sınıf bir hercai menekşeydi. Kaşlarını çattı ve kardeşlerinin burada olup ona bok atmadıkları için şükretti.

"Biftekleri kontrol etsen iyi olur. İyi eti yakmak günahtır."

Kendini ayağa kaldırdı ve "yanlışlıkla" soğuk şişeyle onu tekrar yakalamaya çalıştı. Kadın Kıkırdadı ve kendini yukarı itti. Onu ızgaraya doğru takip etti ve kapağı açtığı anda takdirle kokladı.

"Harika kokuyor."

"Evet, sadece bir iki dakikaya daha ihtiyacım var. Tabakları alıp burada yemek ister misin?"

Şemsiyesi tehlikeli bir şekilde yana yatmış olan küçük veranda masasına baktı. "Evet, kulağa harika geliyor. Ben eşyaları alıp masayı hazırlayayım."

Alacakaranlık suların üzerine çökerken yoldaşça bir sessizlik içinde yemeklerini yediler. Gökyüzü önceki parlak maviliğinden sıyrılmış, pembe ve altın tonları ufukta ipeksi kanatlar gibi yayılmıştı. Bütün bu R ve R olayı için söylenecek bir şey vardı. Bunu kardeşlerine asla itiraf etmezdi. Ama lanet olsun ki eğlenmiyordu. Ve arkadaşlıktan.

Tabaklarını bir kenara ittiklerinde, ikisi de Ayağa kalkmak için hareket etti ve onu takip etmekten memnun oldu. Suyun rengi koyulaşırken sandalyesine geri yerleşti.

yaklaşan akşam karanlığı. Ay ufukta süzülürken zar zor görülebiliyordu. Neredeyse dolunaydı ve iki gece sonra dolunay olacaktı ama okyanusun yüzeyinde sıçrarken hâlâ parlaktı.

"Seni çok uzun süre alıkoydum," dedi Sarah sessizliği bozarak. Sesinde bir rahatsızlık notası vardı, o kadar da değil.

Onunla zaman geçirmişti, ama rahatsızlık olarak gördüğü şey için pişmanlık duyduğunu gösteren bir tereddüt vardı.

"İyi vakit geçirdim. Harika bir arkadaşsın."

"Sen de öyle," dedi bir süre durakladıktan sonra. "Ben de iyi vakit geçirdim."

Sesinin tonundan bu gerçeğin onu şaşırttığı anlaşıyordu. Muhtemelen de şaşırmıştı. Her fırsatta gözünüz omzunuzun üzerindeyken birkaç saatliğine rahatlamak biraz zor.

Adam ayağa kalktı ve tabakları toplamaya başladı ama kadın uzanıp elini bileğine koydu. Serin, yumuşak parmaklar ama yine de derisini kömür gibi yakıyorlardı.

"Ben yaparım," dedi boğuk bir sesle. "Zaten çok şey yaptın." "İyi olacağına emin misin?"

Kadın başını salladı ve adamın bileğini bıraktı. Elini geri almak istedi, böylece ona dokunmaya devam etti. Onun ellerini seviyordu.

Küçük ve çok zarif ve kadınsı. İnce parmakları ve sivriltilmiş tırnakları vardı. Parmak uçları pürüzsüz ve sonsuz yumuşaklıktaydı.

"İyi olacağım ve beni daha iyi hissettirmek için bu kadar çok şey yaptığınız için tekrar teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım."

Onu öpmek istediğini söylerse ne yapacağını merak ediyordu. Söyleyeceğinden değil. Söyleyecekti yani. Onu öpecekse, hiçbir uyarı almamasını isterdi. Düşünecek zamanı olmasın. Ama onu korkutmak da istemiyordu. Bu yüzden orada durdu, onun ağzını izledi ve tadının nasıl olduğunu merak etti.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, tereddüt etme, tamam mı? Sahilin hemen aşağısındayım. Ve her şeyi kastediyorum. Eğer korkarsan, yanına gelirim. Sorun değil."

Uzun bir süre öylece ona baktı, kalbi gözlerindeydi. Yumuşak ay ışığında ve dudakları sanki acı çekiyormuş gibi büzülmüştü.

"Senin gibi adamlar yarattıklarına inanmayı bıraktım," dedi adamın içini acıtan bir sesle. "Yanıldığımı kanıtladığın için teşekkür ederim."

Neredeyse geri dönüp onu yine de öpecekti. Bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi, ama döndü ve kumsaldan kulübesine doğru yürüdü. Yolun ortasında durup arkasına baktığında kız hâlâ orada duruyordu, ay tenine gümüş rengi bir ışık sıçratıyordu.

Elini sallayarak kaldırdı ve sonra yolun geri karanlıkta kat etti.

Kulübesine girdiğinde, mutfak tezgahının üzerinde bıraktığı uydu telefonunu görünce inledi. Donovan onu öldürecekti. Bu işi bir an önce daha iyiydi ve kardeşinin Sarah Daniels hakkında ne bulduğunu duymak için sabırsızlanıyordu.

Numarayı çevirdi ve çalmasını bekledi. Bir dakika sonra hattan kesinlikle kadınsı bir ses yükseldi.

"Alo?"

"Sophie? Bu hatta cevap vererek ne halt ediyorsun?" Garrett sordu. "Orada her şey yolunda mı?"

"Selam, Garrett."

"Hala hamile misin, tatlım?"

Homurtu gibi çıkan bir ses çıkardı. Belki de çenesini kapalı tutmalıydı.

"Van nerede?"

"Bilgisayarın başında uyuyor," dedi baldızı. "Sen aradıktan sonra Ethan ve Rachel geldi, o yüzden yatağına dönmedi."

"Rachel ?"

"İyi görünüyor. O ve Ethan yüzmeye gittiler. Sam benim gitmemi izin vermedi. Eğer boğulmaya başlarsam etrafımda bana uyacak bir can simidi olmadığını söyledi."

Garrett homurdandı. "Ne göt herif ama. Senin için onun kışını tekmelememi ister misin?"

O güldü ve Garrett gülümsedi. "Rachel onu benim için tekmeledi. Düşmeden bacağımı o kadar yükseğe kaldıramazdım."

"Kendine ve yeğenime iyi bak. Doğuma girdiğin anda beni aramanı bekliyorum."

"Sanırım o gün geldiğinde tüm dünya öğrenecek," dedi yorgun bir sesle. "Yani, fillerin bile bu kadar uzun süre hamile kaldığını sanmıyorum."

"Zavallı tatlım. Sam sana ayak yapsın."

"Donovan kıpırdanıyor ve masadaki salyaları silmem gerekiyor. Onunla konuşmak ister misin?" Sophie sordu.

"Evet, teşekkürler. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Telefondan boğuk sesler geldi ve ardından Donovan'ın sinirli hırıltısı ve Sophie'nin kahkahası duyuldu.

"Bu kadar acelesi olan biri için geri aramakta çok geç kaldın."

Garrett yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm Van. Bir şey . Benim için bir şeyin var mı?"

Donovan içini çekti. "Aslında hayır. Bütün öğleden sonra bunun üzerinde çalıştım. Ona bir şey olduysa bile hiçbir yerde kaydı yok. Boston'da benim için biraz daha araştırma yapan bir bağlantım var. Komşularını, tanıdıklarını ve iş arkadaşlarını araştırıp neler bakacak ama dikkatli olmalıyız çünkü onu arayan bir sürü lanet insan var."

Garrett iç çekti. Kayıt yok. Yani her ne olduysa başına gelenler rapor edilmedi. Yumruğunu duvara vurmak istedi. Taciz içeren bir ilişkisi mi vardı? Rastgele bir şiddetin kurbanı mıydı?

"Bana bir iyilik yap Van. Geçmiş ilişkilerini araştır. Erkek arkadaşlar, sıradan randevular, her neyse. Bazı boşlukların doldurulmasına ihtiyacım var. Resnick ya bize hikâyenin tamamını anlatmadı ya da kendisi de bilmiyor, bu kadar titiz bir piç olduğu için buna inanmak zor."

"Gerçekten ne , Garrett? Bana yardım et. Ne aradığımı bilmem gerek."

Garrett elini yüzünde gezdirdi. "Sanırım saldırıya uğradı. Belki de tecavüze uğradı. Güvendiği biri tarafından yapıldığından oldukça eminim. Yani tacize uğrayıp uğramadığını, birlikte olduğu bir adamın onu dövüp dövmediğini ya da cinsel saldırıya uğrayıp uğramadığını bilmiyorum.

onu. Burada birinin öldürölmesine tanık olmasının ötesinde bir şeyler oluyor."

"Tanrım," diye mırıldandı

Donovan. "Evet, bir de bana sor."

Konu kadınlar ve çocuklar olduğunda Kelly'lerin hepsinde güçlü bir koruma dürtüsü vardı, ancak Donovan'ın özellikle kadınlara ve çocuklara karşı bir mil genişliğinde yumuşak bir noktası vardı. Çoğu zaman bu onun aleyhine oluyordu çünkü bir çocuk ya da kadın tehlikedeyse bir işi geri çeviremiyordu. Bir kadının elinde oyuncak gibiydi. Kadınlara tapardı ve onlar da ona tapardı.

Garrett, "daha adil sekse" hitap eden şeyin ineklik olduğunu söyleyerek onunla geçti. Ama işin gerçeğı, Donovan son derece zekiydi ve ayak parmaklarına karşı iyiydi. Kadınlar Bunu hissettiler ve sinekler gibi ona üşüştüler.

Kardeşlerinden daha sessizdi. Diğerleri kadar büyük ve geniş omuzlu değildi. Genellikle en çok

Herkese karşı arka planda kalmaktan rahattı. Sınırlarda durur ve izlerdi. Sonuç olarak Donovan'ın insanlar hakkında Garrett'in hayal edebileceğinden çok daha fazla bilgisi vardı.

Ve Garrett'in arkasında olmasını tercih edeceği başka kimse yoktu.

"Garrett, Resnick'in söylediğı o saçmalık. Orospu çocuğunun biri ona zarar verdiyse bu şekilde içeri giremezsin."

Garrett öfkmesini kontrol etti çünkü Donovan'ın en iyi yaptığı şeyi yaptığını biliyordu. Kadına göz kulak olmak. "Bunu biliyorum Van. Sarah... Şu anda savunmasız durumda. Bir arkadaşına ihtiyacı var. Ben o arkadaş olmaya niyetliyim."

"Bana ihtiyacın olursa haber ver, tamam mı? Bir gün içinde orada olabilirim. Bu arada, biraz daha araştırma yapacağım ve bulduklarımı size bildireceğim."

"Teşekkürler, Van. Şimdi git biraz uyu. Sesin berbat geliyor."

"Siktir git."

Garrett sırtıttı ve bağlantıyı kesti. Boynunun arkasını ovuşturdu, parmakları kafatasının tabanını kazıyordu. Yorgundu ve şu anda sıcak bir duş kulağı daha iyi geliyordu

seksten daha önemli. Yatağa biraz dinlenmesi .
Çünkü ertesi gün sabah erkenden yapması gereken bir işi vardı. Tercihen Sarah kalkıp etrafta dolaşmaya fırsat bulamadan önce.

BÖLÜM 9

SARAH gözlerini penceresinden giren güneş ışığıyla açtı. Sersemliğini göz kırparak üzerinden attı ve dönüp saate baktı. Rakamları doğru görmediğinden emindi, dirseğine doğru itti ve daha iyi görebilmek için kıstı. Sabah 10 mu? Vay anasını.

Pathches yatağın üzerine atladı ve ona şüpheyile baktı. Genellikle yataktan ilk kalkan Sarah olurdu ve kedi her zaman sıcak yerinden kaldırılmasına itiraz ederdi.

Sarah yastığının üzerine uzandı ve gözlerini tavana dikti. Kedi yan tarafına sürtündü ve yüksek sesle mırıldandı. Sarah hayvanın kulaklarını okşamak için elini indirdi ve teşekkür etmek için nazik bir miyavlama aldı.

Geldiğinden beri en fazla uyuduğu geceydi. Çoğu gece birkaç saat geçirebildiği için şanslıydı. Rüyalari onu rahatsız ediyordu, ve bazen gözlerini kapatmayı reddetti çünkü iblisleri uzak tutmak için her şeyi yapardı.

Her nasılsa bütün bir gece başarmakla kalmamış, gün ağardıktan sonra kuşluk vaktine kadar uyumuştı. Gerindi ve sonra yorganına daha sıkı sarıldı. İşte o zaman panik duygusunun bir kısmının yok olduğunu fark etti. Anksiyete aylardır hiç eksik olmamıştı, öyle ki onsuz hayatının nasıl olduğunu hatırlayamıyordu. Bu sabah kendini son derece hafif hissediyordu.

Yarım saat daha orada yattı, sadece huzurun tadını çıkardı. Sonunda midesinden gelen gurultular onu hızlı bir duş almak için banyoya zorladı. bittiğinde başının etrafına bir havlu sardı ve mutfığa yöneldi.

Kahveyi demlemek için ocağa koydu ve fokurdayıp tıslarken pencereden dışarı baktı. Su o kadar maviydi ki ona bakmak neredeyse gözlerini acıtıyordu. Güneş camdan yansıyor

ve milyonlarca küçük elmas gibi yansiyordu. tek bir bulut bile yoktu, oysa bir gün önce kasabada akşama kadar bir fırtına sistemi beklendiği konuşuluyordu.

Kahve makinesi son tıslamasını yaparken, tencereyi çıkardı. ve bir fincan dolusu lezzetli demleme döktü. Kapalı bir yerde geçirilemeyecek kadar mükemmel bir sabahtı. Verandada bir fincan kahveyle oturmak kulağa harika geliyordu ve belki Garrett'ı da görebilirdi.

Yanaklarına sıcaklık yayıldı ve başını salladı. İlk oğluna aşık olan sersem bir genç kız gibi davranıyordu. Hâlâ öyle, ön kapısını açarken gülümsedi. Bakışları suya takıldı ve neredeyse kapı aralığındaki bir şeye takılıp düşüyordu. Tökezledi ve kahvesi kenarından taşı. Kendini topladı, kahvesini pencere kenarına bıraktı ve verandada duran sepeti görmek için aşağıya baktı.

Şaşkınlık içinde diz çökerek iki şişe beyaz şarap ve saldırıya uğradığında ara sokakta düşürdüğü kitapları buldu. Kitapların sırtlarını sevgiyle okşadı ve her bir başlığı görebilmek için onları çekti.

Hatta satın aldıklarına birkaç tane daha eklenmişti. Şarabın yanında birkaç çikolata ve üzerinde adının yazılı olduğu katlanmış bir not vardı.

Göğsü o kadar sıkıydı ve o kadar kocaman gülümsüyordu ki yanakları ağrıyordu. Titreyen parmaklarıyla notu açtı.

Bana hiçbir kadının şarap, kitap ve çikolataya karşı koyamayacağı söylendi.
Günün tadını çıkarın.

-G

Notu kucakladı ve gözlerini hediyelerine dikti. Gidip kitaplarını almıştı! O artık Kitaplarını almak, ona şarap ve çikolata almak için özel bir yolculuk yapma fikri onu gülünç bir şekilde duyulandırdı.

Ayağa kalkıp sepeti kollarına gözleri kuşkulu bir şekilde sultanmıştı. Kahvesini unutarak sepeti verandadaki masanın üzerine koydu ve çeşitli kitaplara göz atmaya başladı. Bir tanesine karar verdikten sonra önce okumak istediğinden, şarabı buzdolabında soğutmak için aceleyle içeri geri döndü. Erimemesi için çikolatayı ekledi ve sonra dışarıda kitabına döndü.

Bir saat sonra öğle yemeğini hazırlamak için içeri girdi. Şarap soğuktu ve yemeğinin yanında içmek için bir bardak doldurdu. Acele etmedi, güneş tenine işlerken yemeğin tadını çıkardı. Bugün... bugün hiç acelesi yoktu. Bir önceki günün olayları eriyip gitmiş ve o sadece... tadını çıkarma özgürlüğünün tadını çıkarmıştı.

Göğsüne bir kitap dayamış, ayaklarını karşısındaki sandalyeye uzatmış uyukluyordu. Koca bir yağmur damlası alnının ortasına çarparak onu uykusundan uyandırdı. Gözlerini açtığı anda gökyüzünün büyük ölçüde değişmiş olduğunu gördü. Masmavi kanvas yerine, kızgın gök gürültüsü başları yuvarlanmıştı, dev mantar gibi gökyüzünde dalgalanıyor.

Hava karanlıktı ve kumsalın üzerine düşen gölgeler sakin cenneti uğursuz bir şeye dönüştürüyordu. Su yuvarlanıyordu ve köpüklü dalga şapkaları yüzeyin üzerinden eserek sahile yuvarlandı ve kumun üzerine yayıldı.

Ayaklarını koydu ve ağrıyan kaslarını gerdi. Şarap kadehini ve kitabını topladıktan sonra içeriye çekildi. Hayal kırıklığı kemiriyordu. Garrett'ı bir kez bile görmemişti.

Garrett pencerenin önünde durmuş Sarah'nın içeri girişini izliyordu. Fırtına daha da şiddetlenmeden onu uyandırmak için kendisi de oraya gitmek üzereydi. Bütün öğleden sonra uyumuştı ve o da uzaktan onu izlemişti.

Birlikte geçirdikleri akşamı düşünmesi için ona zaman tanımak amacıyla bugün bilerek uzak durdu. Onun güvenini istiyordu ve bu amaca ulaşmak için işlerin gerektiği kadar yavaş ilerlemesine razı olduğunu fark etti.

Şimşek gökyüzüne saplandı, yanıp söndü ve dalgali denizi aydınlatıyordu. Gök gürültüsü uzaklarda yankılandı.

Fırtına hızla ilerliyor ve her geçen saniye daha da yaklaşıyordu.

Arkasını döndü ve perdenin düşmesine izin verdi. İyi bir gök gürültülü fırtınayı severdi. Birayla arkasına yaslanıp yağmuru dinlemek için mükemmel bir akşamdı.

Çok geçmeden yağmur hızlandı ve düzenli bir ritimle yağmaya başladı. Kulübenin tenekeli çatısını sessiz bir kükremlle dövüyordu. Sadece bu ses bile esnemesine neden oldu; üzerine çöken uyuşukluk kaslarını jöleye çevirdi.

Kanepeye çöktü ve bacaklarını yukarı kaldırdı. Tabii ki rahatladığı anda uydu telefonu ötmeye başladı. O da Başını kaldırdı ve odanın öbür ucunda, pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde yattığı yere doğru baktı.

Yol boyunca homurdanarak kendini yukarı itti ve telefonu almak için yanına gitti.

"İyi olsa iyi olur," dedi kanepeye geri uzanırken.

"Bunu beni iki kez uyandıran pislik mi söylüyor?"

Garrett kıkırdadı. "Rahattım dostum. Kanepeye uzandım."

Donovan devam etmeden önce alaycı bir ses çıkardı.

"Elimdekini istiyor musun, istemiyor musun?"

Garrett doğrulup oturdu, birden çok ciddileşti. Midesi düğümlendi ve derin bir nefes aldı. Evet, bilmek ama yine de istediğinden emin değildi. İçini çekti. "Evet, vur bana."

"Sarah Daniels çok sıradan bir hayat sürüyor, çok sıradan bir dairede yaşıyor. Kimsenin onun hakkında söyleyecek tek bir kötü sözü yok. Bildiğim kadarıyla yakın zamanda erkek arkadaş olmamış. Birkaç rutin kontrol dışında tıbbi kaydı yok. Şu anda gerçek raporları almaya çalışıyorum ama bu biraz zaman alacak.

Aylardır işsiz. Muhafazakar

harcama alışkanlıkları var ama banka hesabı kabarık değil, bu yüzden

bir yerlerden destek alıyor. Bahse girerim Lattimer. Ama kısacası, o normal. İğrenç derecede mükemmel."

Hayır. Mükemmel değil. Kırılmış. Ve sonsuz derecede kırılğan. Garrett nefesini dışarı üfledi. "O zaman ne oluyor?" "Belki de bazı şeyleri yanlış yorumluyorsun, Garrett. O

bir cinayete tanık oldu. Ya kardeşinden korkuyor. Ya da onu korumaya çalışıyor. gereken çok şey var. Tabii ki gergin."

Saçmalık. Evet, korkmuştu ve temkinliydi ama bundan fazlası da vardı. Garrett bu konuda yanılmıyordu. Ona dokunmuştu. Onun gerginliğini hissetmişti. Gözlerindeki kederi ve acıyı görmüştü.

"Bu konuda yanılmıyorum, Van."

Donovan içini çekti. "Mesele şu ki, eğer saldırıya uğradıysa ve bunu rapor etmediyse, muhtemelen kimseye söylememiştir. Ona en yakın olanlara bile. Ne yazık ki kadınlara karşı işlenen pek çok suç bildirilmiyor."

Garrett, Donovan'ın haklı olduğunu bilerek lanet okudu. Eğer Sarah yaralandıysa, bunu bilen tek kişinin kendisi olması büyük bir olasılıktı. Ve ona saldıran orospu çocuğuydu.

"," diye mırıldandı Garrett. "Bu iş çok karışık."

"Araştırmaya devam edeceğim. Bir şey bulursam seni ararım." "Sağ ol dostum. Sophie nasıl? Ve onunla konuştun mu?"

Rachel'a?"

Donovan kıkırdadı. "Kadınlar hakkında bilgi edinmek isteyeceğinize güveniyorum."

Garrett kaşlarını çatı. "Gitmeden önce uğrayıp Rachel'ı göremedim. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Onun için endişeleniyorum. Ve Sophie için. Ben ayrıldığımda yaklaşık on dört aylık hamile görünüyordu."

"Dostum, hoparlördesin," dedi Donovan.

Garrett yüzünü buruşturdu. "Siktir. Bunu duymadı, değil mi?" "Ağlamaya başlamış olabilir ve Sam kışını tekmelemekle tehdit ediyor."

"Ağlıyor musun?" Hay aksi. Çikolata göndermesi gerekirdi. Bir sürü ikolata. Hamile kadınlar delidir.

Donovan kıkırdarak, "aka yapıyorum," dedi. "Pislik herif."

"Rachel iyi durumda. Senden haber alıp almadığımızı sormak için günde en az bir kez arıyor."

Garrett'in ii yumuşadı. Rachelok seviyordu. Her zaman sevmiştı. Onun için endişelendiğı fikri, kendisini biraz duygusal hissetmesine neden olmuştı.

"Sophie de yavaşladı, benim ve Sam'in içini rahatlattı. Bugün Sam onunla ilgilenirken ayaklarını uzatarak kanepede yattı. Yorgun ve sanırım yakında doğum Sam'in bir yavru kedisi olacak. Doğurmazsa doktorun kıcını tekmelemekle tehdit etti bile. onu ikna et."

Baldızlarını ve ailesini ne kadar çok sevse de, şu anda Sam'den uzakta olduğı için minnettardı. Karısı söz konusu olduğunda adam biraz alıngandı ve sağ salım doğum yapana kadar Sam tam bir sepet kutusu olacaktı.

"Babam nasıl? Rahat mı?"

Donovan güldü. "Annem ve Rusty onu delirtiyor. Günde en az iki kez buraya gelip birimizin onu kurtarması için yalvarıyor. Yemek istediğı şeyleri yemesine izin vermiyorlar. Hırdavatıda birkaç saatten fazla çalışmasına izin vermiyorlar."

Garrett, iri yarı babasının ailedeki kadınlar tarafından zorbalığa uğradığını düşünerek sırttı. İşte böyle bir şeydi. genellikle giderdi. Marlene Kelly bir şeyi kafasına koyduğunda acımasızdı. Kocasını ve altı oğlunu düz bir çizgide tutuyordu ve karşı koymak anlamsızdı.

Babasının aylar önce kalp krizinden beri onu sıkı bir tasma altında tutuyor ve demir bir yumrukla yönetiyordu.

"Peki ya Beavis ve Butthead? Hâlâ Sam Amca için gizli bir göreve mi gidiyorlar?"

"Ah, onlar hakkında."

Garrett'in omurgasında bir telaş iğnesi belirdi. En küçük kardeşleri hâlâ aktif ordudaydı ve onlar için sürekli endişeleniyordu. "Uh-oh. Ne oldu?"

Donovan aceleyle, "Kötü bir şey yok," dedi. "Joe dün Sam'i aradı. Nathan'la yeniden birleşmeyeceklerini söyledi. KGI için çalışıp çalışamayacaklarını öğrenmek istediler."

Garrett homurdanarak, "Eh, ," dedi. Rahatlama göğsündeki baskıyı . KGI çocuk oyuncağı değildi. Onlar Tehlikeli görevlerden paylarına düşeni almışlardı ama tüm kardeşlerinin tam önünde, arkalarını kollayabilecekleri bir yerde olmasını tercih ederdi.

"Evet, Sam de öyle dedi. Bir hafta içinde tekrar yola çıkacaklarmış. Joe nerede olduğunu söylemedi, bu da beni rahatsız ediyor. Genelde en azından bana bir yer söylerdi. Bana iyi olmadığını söyler. Ama bu tur bittiğinde ikisi de eve dönmek istiyor."

Garrett kuru bir sesle, "Annem kendini kaybedecek," dedi.

Donovan kıkırdadı. "Bütün piliçleri bir haftadan fazla bir tek bir yerde mi? Sam lise son sınıftan beri böyle şey olmamıştı. Hepimizi delirtecek."

"Güzel olacak."

"Evet," diye onayladı Donovan. "olacak."

"Tamam, bu kadar yeter. Benim gitmem gerek. Kanepeyle randevum var," dedi Garrett. "Baldızları benim için öp."

"Şu anda seni tersliyorum," diye homurdandı Donovan.

Garrett sırtıttı ve uydu telefonunu sehpanın üzerine fırlattı. Yağmur hâlâ çatıyı dövüyor ve pencerelerin dışında flaş ışığı gibi şimşekler çakıyordu. Gök gürültüsü bir yatıştırıcı gibi davranarak onu uzun ve güzel bir uykuya .

Esnedi. Muhtemelen yatağa gitmeliydi. Ama bunun için hareket etmesi gerekiyordu.

BÖLÜM 10

Ertesi sabah Sarah verandasında durmuş, moloz yığınlarıyla dolu sahile bakıyor ve köpüklü dalgaların kıyıya vuruşunu izliyordu. Palmiye yaprakları, ağaç dalları ve dün geceki fırtınanın kalıntıları olan çeşitli dalgaların karaya attığı odunlar kumun üzerine yayılmıştı.

Bu sabah gökyüzü açıktı ve hafif bir esinti saçlarını kaldırıp yüzüne vururken, o da suyun üzerinde durup seyrediyordu. Kasabaya geri dönmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Tek başına. Garrett'tan yardım istemeden.

Gece boyunca rüzgârı ve yağmuru dinlerken, onun nezaketinin ve anlayışının karşılığını vermek için bir şeyler yapmak istediğine karar vermişti. Ona yemek pişirmiş ve kitaplarını almış, ona çikolata ve şarap vermekten bahsetmemişti bile. Bu onun gözünde bir şeyi hak ediyordu ve onun yanında bir ninni gibi davranmayı bırakmıştı.

Tüm bu zamanı gizlenerek geçirecekse, en azından eğlenmeye .

Şimdi tek yapması gereken kasabaya yalnız dönme korkusunu . Derin bir nefes aldı ve kumun üzerine çıktı. Et ve biranın Garrett'ın kalbine giden yol olduğu aşikârdı ama o tatlı bir şeyler de atacaktı.

Dizüstü bilgisayar çantasını omzuna attı ve fikrini değiştirmeden önce sahile doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başladı. Şehirdeyken e-postalarını kontrol edecek ve Marcus'un sinirlenip peşine düşmemesi için ona güvence gönderecekti. Birbirlerinden mümkün olduğunca uzak durmaları gerektiğinin farkındaydı.

Sessiz kaldığı ve Boston'dan uzak durduğu sürece, her şey yoluna girecekti. Stanley Cross'la tekrar karşılaşma riskini asla göze alamazdı. Allen gitmişti.

herhangi bir pişmanlık hissetmek için kendini getir. Sadece Marcus'un bu işi yapmış olmasından. Boston'u uzun zaman önce terk etmeliydi ama dışarı çıkmaya korkarak evinde kilitli kalmıştı. Yaşamaktan korkuyordu.

O iş bitmişti. Hayatının kontrolünü yeniden ele geçirme zamanıydı. Burada, bu adada olsa bile. Köklerinden koparılmaya ve her şeye alışmak zorunda kalmaya alışık değildi. Hayatını taşıyarak ve uyum sağlayarak geçirmişti.

Önce kafeye gitti. E-postalarını kontrol ederken bir fincan kahvenin tadını çıkardı. Marcus'tan yeni bir tane görünce kalbi hızlandı.

Bana iyi olduğunu söyle.

Ona iyi olduğuna dair hızlı bir yanıt yazdı. Hatta yanıtını daha önceki e-postalarında olduğundan biraz ayrıntılı hale getirdi. Sanki uzun bir tatile çıkıyormuş gibi konuştu. Belki de öyleydi. Kim bilebilirdi ki? değil miydi?

Dizüstü bilgisayarını topladıktan sonra kahvesinin kalanını içti ve markete doğru yola koyuldu. Garrett'in zevklerini hatırlayarak küçük bir göğüs eti, büyük fırın patatesleri ve tüm malzemeleri . Kendisi et yemeklerinin yanında salata tercih ediyordu ama Garrett belli ki marul ve domates gibi daha hafif yiyeceklerle midesini boşa harcamıyordu.

Bira dizisini inceledi, Garrett geldiğinde ne tür bira içtiğini hatırlayamadığı için kaşlarını . Gerçekten önemli olmadığına karar vererek üç farklı marka seçti ve onları sepetine attı.

Fırın olarak kullanılan küçük bölümde Garrett'in hoşuna gideceğini düşündüğü hiçbir şey yoktu. Hepsi fazla süslü ve meyveli, oysa Garrett'i daha çok saf şekerden hoşlanan biri olarak hayal etmişti.

Pasta iş görürdü. Egzotik ve karmaşık bir şeyle uğraşacak zamanı yoktu. Hele de onu bu akşam yemeğe davet edecekse.

Bir karışım seçti ve tüm bunların günahından titremesine rağmen hazır krema aldıSonra onu yaptı

kasaya gitti ve ağır yiyeceklerin kulübesine teslim edilmesi için ödeme yaptı.

Eve dönerken kendini mırıldanırken buldu. O Aslında kumda durdu ve Garrett'ı tekrar görme fikrinden dolayı saçma sapan bir heyecan duyduğunu fark ederek sıırttı. Kollarına sarıldı ve sıkıştı, o kadar mutlu ve minnettardı ki kişisel alanında bir erkeğin olması fikri artık onu korkutmuyordu.

Kendini mucizevi bir şekilde iyileşmiş olarak görmüyordu. Belli ki herhangi bir erkek olamazdı. Garrett farklıydı. Ona kendini güvende hissettiriyordu. Ve saldırıya uğradığından beri ilk kez karşı cinse ilgi duymaya başladığını hissetti. Sadece bunun için bile her zaman minnettar olacaktı.

Yüzüne saçma bir gülümseme yerleşmiş bir halde sahile doğru geri dönmeye başladı. Güzel bir gündü. Ve daha da iyi olacaktı.

İki saat sonra Garrett'ın verandasında durdu ve onun günün çok harika geçtiğine dair cıvı cıvı iddiasını ikinci kez tahmin etti. Elleri nemli, ağzı kuru ve kalbi göğsünden fırlamak üzereydi.

Bu neden bu kadar zordu? Garrett'tan korkmuyordu. Korkmuyordu! Sanki ruhu işbirliği yapmayı reddetmiş ve beynindeki panik düğmesine basmıştı. Bu tamamen mantıksızdı ama korkunun mantıklı bir şey olmadığını zaten kabul etmişti.

Paniğin iyi ruh haline ciddi bir zarar vermesine biraz daha fazla sinirlenerek çenesini tuttu ve kapıyı çaldı hızlıca kapıya vurdu. Bir dakika sonra Garrett kapıyı açtı ve gözleri şaşkınlıkla açıldı. Bu onu ama sonra genişçe gülümsedi ve yüz ifadesindeki memnuniyeti görebiliyordu. Kalbi sarsıldı ve komik bir takla attı.

Adamın üzerinde sadece mayo vardı ve kadının göğsünü yakından görmesi mümkündü. Uzaktan bakıp ağzının suyunu akıttığı aynı göğüs. O cilalı, tüysüz, bronz tenli ve yumuşak tenli güzel çocuklardan biri değildi.

Onun. Hayır, sertti, karnı ve göğsü kolları ve yüzüne göre daha solgundu. Ve kıllıydı. İğrenç bir kurt adam gibi değil. Göğsünün üst kısmında, ona daha sert bir hava katmaya yetecek kadar az miktarda kıl vardı ve bu kıllar göbeğine doğru koyu bir çizgiyle aşağıya doğru iniyor ve mayosunun bandı altında ne olduğunu hayal etmesine yetecek kadar alçalıyordu.

Yüzü alev alev yanıyordu ve yanakları o kadar gergindi ki patlayacağını düşündü. Utançtan mı yoksa farkındalıktan mı, emin değildi.

Bakışları adamın omzundaki taze yara izine kaydı. Başka yara izleri de vardı. Çok daha eski. Bazıları diğerlerinden daha soluktu. Omzundaki hâlâ kızgın ve buruşuk bir görünümdeydi. Adam onun bakışlarını takip etti ve avucunu yara izinin üzerinde kaydırды.

Suçluluk duygusuyla kızardı. "Özür dilerim. Bakmak istememiştim. Sanırım baktım. Merak ettim. Yine de özür dilerim. Hâlâ acıyor mu?" Tanrım, saçmalıyordu. Aptal gibi.

Omuz silkti. "Bazı günler diğerlerinden daha fazla. Hey, ben de yüzmeye gitmek üzereydim. Gelmek ister misin?"

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve bir adım geri attı. "Yüzmek mi?"

Gözleri eğlenceyle parlıyordu. "Evet. Hani şu okyanusta yaptığınız şey var ya? Genellikle mayoyla, ama çıplak yüzmeye de karşı değilim."

"Ah. Şey. Yani, seni yemeğe davet etmek için geldim."

"Gerçekten mi? . Ama yemeğe gitmememiz için bir neden yok.

önce bir yüz. Tabii domuz falan pişiriyorsanız ve hemen başlamanız gerekiyorsa o başka."

Adam tamamen onunla dalga ve bu gülümsemenin sıcaklığı altında paniğin bir kısmı eriyip giderken kadın sırtıttı. "Domuz yok ama bir ineğin güzel bir parçasını satın aldım."

Karnını ovuşturdu ve iç çekti. "Bir erkeği nasıl baştan çıkaracağını biliyorsun. Yüzmeye ne dersin? İşimiz bittikten sonra yemek pişirmeye yardım ederim."

Başını iki yana sallayarak, "Hayır, ," dedi. "Geçen sefer bütün yemekleri sen yaptın. Bu sefer ben yemek yaparken sen de güvertede oturup sana aldığım birayı yudumlayacaksın. Kek yaptım bile."

"Lanet olsun. Beni şımartıyorsun, kadın."

Yanakları tekrar gerildi ve sıcaklık göğsüne yayıldı. "Ve evet, sanırım yüzmek istiyorum. Gidip üstümü değiştireyim ve seninle burada buluşalım."

"Harika. Seni sahilde bekleyeceğim."

Sarah kulübesine geri döndü ve adaya geldikten sadece birkaç gün sonra satın aldığı mayoyu bulmak için eşyalarını karıştırdı. Henüz kullanmamıştı. Bir kez bile. Ama birden okyanusu hissetmek için can atmaya başladı.

Mütevazı bir tek parçaydı ve mütevazı derken her şeyi örtüyordu. Yüksek yakalı, geniş omuz askılı ve dizlerinin ortasına kadar inen bir etek. Kendini bir büyükanne gibi hissediyordu, ancak pek çok büyükanne bu kadar çirkin takımlar giydiğinden şüpheliydi.

Bir kurbağa kadar çekici olduğunu bilmek heyecanını biraz azaltmalıydı ama umursamadığını fark etti. Garrett onun garip davranışlarına ve tuhafliklarına aldırıyor gibiydi. Bundan zevk alacaktı.

bugün onu öldürse bile.

Güvertenin merdivenlerinden inip güneşin ısıttığı kumlara doğru yürürken Allen ve Stanley Cross'a zihinsel olarak takla attırdı. Allen zaten cehennemdeydi ve Stanley de onun kışını öpebilirdi. Eğer dünyada adalet varsa, o da eninde sonunda kardeşine katılacaktı.

Söz verdiği gibi Garrett kulübesinin önünde, omzuna asılı bir havluyla bekliyordu. Yaklaşırken yavaşladı ve bir tane getirmeyi unuttuğunu fark etti.

"Ben bir aptalım," dedi. Garrett kaşlarını kaldırdı.

"Havlumu unuttum. Geri dönüp bir tane almam gerek."

Sırıttı. "Gerek yok. Benimkilerden birini kullanabilirsin. Hadi suya ."

Bakışlarını okyanusa ve bir elmas çağlayanı gibi parıldayan muhteşem mavi tuvale çevirdi. "Soğuk mu?"

Abartılı bir şekilde bön bön baktı. "Yani bilmiyor musun? Henüz içeri girmedin mi?"

Başını salladı ve yüzünü buruşturdu.

"Sıcak. Oldukça iyi hissettiriyor. Altta pislik yok. Kum pürüzsüz. Deniz yosunu yok."

Kahkahalar yükseldi. "Neyse ki dibinde pislik yok. Bu berbat olurdu."

Ona göz kırptı. "Benim kadar bokun içinde yüzdüğünüzde, güzel ve temiz suyun kıymetini biliyorsunuz."

"Son gelen çürük yumurtadır," diye bağırdı, tam suya doğru havalanırken.

"Seni küçük!" Garrett bağırdı. "Hileci!"

Suya büyük bir çarptı. Garrett arkasından içeri daldı ve onu derhal dalgaların üzerine devirdi. Kadın saçları yüzünde, ama aptal gibi sırtarak kekeleyerek geldi.

"Ben kazandım," dedi muzaffer bir edayla. "Hile yaptın."

Burnunu çekti ve dağınık saçlarını karıştırdı. "Benim kurallarına göre, ben kazandım."

Garrett güldü. "Kurallar söz konusu olduğunda bir kadınla tartışılmayacağını artık daha iyi biliyorum."

Arkasına yaslandı, gökyüzüne bakarken hafif dalgaların üzerinde sallanıyordu. "Haklıymışsın. Su harika ve dipte hiç pislik yok."

Sırt üstü döndü ve onun yanında tembelce süzülürken kollarını iki yana açtı. "Bu iyi bir şey. Böyle olacağını düşünmemiştim. Buradan nefret etmeye tamamen hazırdım."

Kaşları çatıldı ve ona çalıştı ama yüzü suyla doldu. "O zaman neden buraya geldin?"

Bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Diyelim ki ailem tatile çıkmam için bana oldukça baskı yapıyordu. Onlar koydu

beni bir uçağa bindirdiler ve işte buradayım. Kabul etmekten nefret ediyorum ama haklıydılar. Dinlenmeye ihtiyacım vardı. Kendimi yeniden neredeyse yüzde yüz hissediyorum."

"Neredeyse mi?"

"Evet, oraya geliyorum."

"Ben de," diye mırıldandı.

Suyun içinde okşarken parmakları onunkilere değdi. Parmağını yakaladı, sadece bir parmağını, ama dalgalarla birlikte sallanırken aralarındaki bağı koruyarak . Burada, kilometrelerce ötede kimsenin olmadığı uçsuz bucaksız bir su kütleğinde, kendini inanılmaz derecede yalıtılmış ve yalnız hissetmesi gerekirdi.

O hissetmedi. Bir yıldır ilk kez başka biriyle bir bağ hissetti. Bir erkekle. Bu, ruhunun küçük bir parçasının iyileşmesine yardımcı oldu. Kendini sonsuza dek diğer insanlardan uzak tutmaya mahkûm olup olmadığını merak eden parçasını.

Bir süre sonra Garrett elini tuttu ve daha yakına çekti. Kız sırtüstü yüzmeye devam ederken Garret onun yanında takla attı ve suya girdi. "Eğleniyor musun?"

Ayaklarını indirdi ve dibe dokunamadığını fark etti. Adamın kolunu tuttu ve onunla birlikte suyun üzerinde kalana kadar kendini düzeltti. "Evet. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Burası... çok huzurlu."

"Şu anda kıyıdan oldukça uzaktayız. Sence geri dönebilecek misin?"

Yukarı baktı ve sahilden ne kadar uzağa sürüklendiklerini fark edince nefesi kesildi. Yeterince iyi yüzüyordu ama bu çok uzun bir yoldu.

Islak bir parmak eklemiyle yanağını dürttü. "Hey, bunun için endişelenme. Kaşlarını çatman için söylemedim. Tek yapman gereken omzuma tutunmak ve süzölmek. Bütün işi ben yapacağım."

Tıpkı başından beri yaptığı gibi. Her zaman ona yardım ediyordu.

Her zaman çabayı omuzlar.

"," dedi. "Tutun. Acıktım."

Güldü. "Buna izin veremeyiz. Bu vücutla açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunuz çok açık."

"Vücudumu beğendin mi?"

Gözlerindeki şeytani parıltı neredeyse onu mahvediyordu. Adam iflah olmazdı. Ve ailesi onun "tutucu bir piç" olduğunu mu düşünüyordu? Bu hiç mantıklı değildi. Belki ailesi onu anlamıyordu, belki de tutucu olan onlardı. Daha önce hiç bu kadar rahat ve Garrett gibi anlamak.

Onun balık tutmasına gözlerini devirdi. "Harika bir vücudun olduğunu biliyorsun."

"Beni süzüyormuşsun," dedi beğenmiş bir tavırla.

"Duh," diye mırıldandı nefesinin altında.

Elini tuttu ve parmakları omzuna takılana kadar sert bir kas duvarının üzerinden kaydırıldı. Kahretsin ama adam iyi hissettiriyordu.

". İşte başlıyoruz."

Bir tekmeyle kaçtı. Bir süre yardım etmeye çalıştı, ta ki çırpınışlarının aslında ona yardım değil engel olduğunu fark edene kadar. Bu yüzden su üstünde kalmaya odaklandı ve yolculuğa devam etmekten memnun oldu.

Onları ayakta durabileceği kadar kıyıya yaklaştırdığında yüzmeyi bıraktı ve yürümeye başladı

Kadın hâlâ onun omzunu kavrarken öne doğru uzandı.

Parmaklarını geçici olarak elinin üstünden geçirdi ve sonra diğer elini ona vermesi için bir jestle geri uzandı.

Artık onun yanında değil, arkasında olana kadar tekmeledi ve diğer elini ona verdi. Kolları boynuna dolanana ve sırtına sarılana kadar çekti. Sonra ilerlemeye devam etti ve ikisini de zahmetsizce suyun içine çekti.

Su sığlaştıkça, adam sudan yükseliyor ve kızın daha yükseğe ulaşması gerekiyordu. Belinden biraz daha derine indiğinde durdu ve ona göstermek için ellerini okşadı

Hâlâ tutunması gerekiyordu ve sonra onu dizlerinin

arkasından kavramak için geriye uzandı. Onu yukarı kaldırdı ve bacaklarını beline dolayarak ilerlemeye devam etti.

Tamam, şu anda tamamen ayakta durabilirdi ama Sirtına binmekten o kadar keyif alıyordu ki, bunu kendi başına da yapabileceğini söyleyemiyordu. Kız adamın sert vücuduna sarılmıştı ve adamın iri elleri kızın kalçalarını yakıyordu. dizlerinin üstünde tutuyordu.

Sudan çıkıp kumun üzerine doğru yürüdü ve yine de onu yere bırakmak için hiçbir çaba göstermedi. Aşağı doğru inmeye başladı.

Sahilden kulübesine doğru. Çenesini onun başının üzerine yasladı ve memnuniyetle iç çekti. Neredeyse yolculuğun daha uzun sürmesi için adamın yavaşlamasını dileyecekti. Ama çok geçmeden

ulaştı ve onu alt basamağa bırakabilmek için döndü.

"Teşekkürler," dedi hafifçe.

"Sorun değil. Artık her tarafın kum değil." Ayaklarına ve bacaklarına yapışmış kuma baktı.

"Burada bekle. Seni durulamak için biraz su getireceğim."

Aceleyle içeri girip bir sürahi su doldurdu ve sonra dışarı çıkıp adamın şu anda çim sandalyelerden birinde oturduğu yere gitti. Durulaması için her bir ayağını itaatkâr bir şekilde kaldırdı ve sonra onları tekrar güverteye bıraktı.

"Havlularla ilgili tüm o tartışmalardan sonra benimkini sahilde bıraktım," dedi.

Gözlerini kırıştırdı. Aklındaki son şey bir havluydu. " değil. Gidip bir tane getireyim. Eğer birkaç dakika bekleyebilirsen, ben de gidip üstümü değiştireyim. dışarı."

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedi tembelce, kollarını güneşi arar gibi başının üzerine uzatırken. Ellerini başının arkasına koyup gözlerini kapattı ve uzun bir an adamın ne kadar güzel olduğunu fark etti. Onun tarafından tamamen büyülenmişti. Böylesine sert hatlara ve yaralı bir vücuda sahip bir adamın - açıkça

Bir savaşçının vücudunun aynı zamanda bu kadar nazik ve anlayışlı olabilmesi onu hayrete düşürmüştü.

Kendini zorlayarak eve girdi ve aceleyle yatak odasına gidip takım elbisesini çıkardı.

Yüzünü buruşturarak yere baktı ve bazı ilginç yerlerde kum biriktiğini gördü.

Banyoya girdi, duşu açtı ve soğuk spreyn altına girdi. Tüm bu süre boyunca titreyerek kumları hızla duruladı ve hazır başlamışken saçlarını da yıkamaya karar verdi.

On beş dakika sonra Garrett'ı bu kadar uzun süre yalnız bıraktığı için kendini suçlu elinde havluyla güverteye geri döndü ve onu bıraktığı gibi gördü. Sandalyeye geri tekme attı, Başı arkada, gözleri kapalı ve tamamen rahatlamış görünüyordu. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedi. "Her yerde kum vardı, o yüzden Duş aldım."

Tek gözünü açtı ve ona baktı. "Evet, hassas bölgelerdeki kum tam bir baş belası. Biraz sürtünmeye neden olabilir sorunlar."

"Sen... benim duşumu kullanmak ister misin? Muhtemelen senin de kum sorunun vardır."

Kıkırdadı. "Evet, kalmamın bir sakıncası yoksa hızlıca bir durulanabilirim. Aksi takdirde evime gidip duş alabilir ve üstümü değiştirebilirim."

Eve gitmek onun için en mantıklısıydı. Sanki çok uzakta değilmiş gibi. Ama onun gitmesi fikrinden nefret ediyordu. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa.

"Benim için fark etmez. Duşumu ve havlularımı kullanabilirsin. Sadece kız sabunum var. Kusura bakma."

"Kokuya dayanabilirsen durulayacağım," diye söylendi.

Ona o kadar güzel koktuğunu ve sabun kullanmanın günah olacağını söylemek dilinin ucundaydı.

"Sen temizlenirken ben de yemeğe başlayacağım."

Bacaklarını indirdi ve ondan önce kulübeye girdi. Adam yatak odasında kayboldu ve kadın

Mutfağa karnında o kadar çok kelebek uçuşuyordu ki başının döndüğünü hissetti.

Yatak odasında bir adam vardı. Banyosunda. Duşunda duş alıyordu. Çırılçıplak. Hem de şu anda. Sırıttı. Ve

Diğer tarafa koşmuyordu bile, hiperventilasyon ya da başka bir şekilde çıldırmıyordu. Bu bir başlangıçtı.

Bu bir randevu bile olabilir. Muhteşem bir erkek örneğiyle gerçek akşam.

Göğüs etini baharatladı, patatesleri yıkadı ve her şeyi fırına koydu. Sonra üç tane çeşit bira ve kendi şarap şişesini aldı ve Garrett'ı beklemek üzere güverteye çıktı.

Birkaç dakika sonra yalınayak ve mayosuyla dışarı çıktı ve o kadar lezzetli görünüyordu ki kız onu yalamak istedi. Nemli saçlarını ovaladı ve ardından cam kapıyı arkasından kapatırken birayı gördü.

"Kahretsin, bira konusunda yalan söylememişsin. Sadece benim için aldığın için onur duydum."

Şişeleri işaret etti. "Seç bakalım. Ne alacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden alabildiğimi aldım."

"Bana iyi görünüyor. Islak ve soğuk. Önemli olan da bu."

Kadın şarabını, adam da birasını yudumlayarak öğleden sonranın tadını çıkarıyorlardı. Güneş batı ufkunun üzerine yerleşiyor, gökyüzünü altın, pembe ve morun canlı tonlarına bürüyordu. Devasa turuncu küre suyun üzerinde yansıyıp parıldıyor, durgun okyanusun üzerinde ateşten parmaklar gönderiyordu.

"Günün en sevdiğim zamanı," diye mırıldandı. "Burada günbatımı çok güzel. Nefesimi ." Garrett, "Bana evimi hatırlatıyorlar," dedi. "Kardeşlerim

Eskiden arka güvertede oturur, uzun bir günün ardından birkaç bira içer ve gölün üzerinden güneşin batışını izlerdik. Bir süredir bunu yapmıyorduk. Eve döndüğümde bunu daha sık yapmamız gerektiğini düşünüyorum."

Sarah gülümsedi. Sonra akşam yemeğini hatırladı. "Oh kahretsin! Göğüs etini kontrol etmem gerek!"

Aceleyle eve girdi ve hemen pişen et kokusuyla çevriliydi. Ev gibi ve lezzetli kokuyordu. Daha da önemlisi, yanık kokmuyordu. O

güveç kabını fırından çıkarıp ocağın üzerine koydu ardından bir fırın eldiveni ile uzanıp iki patatesi aldı.

Göğüs eti mükemmel görünüyordu. Birkaç dakika dinlenmesi gerekiyordu, bu yüzden patatesleri tereyağıyla birlikte bir tabağa koydu, peynir ve ekşi krema ekleyip dışarı taşıdı, böylece Garrett patatesini hâlâ sıcakken giydirebildi.

Sonra içeri dönüp kendisi için küçük bir salata hazırladı, Garrett için biraz daha bira aldı ve göğüs etini dilimleyip yontulmuş bir tabağa ustaca yerleştirdi. Kalçasıyla kapıya vurup açarak yiyecek ve içecekleri dışarı taşıdı ve yiyebilmeleri için her şeyi masaya koydu.

"Harika kokuyor," dedi minnettar bir . "Çabuk yemeliyiz yoksa bu kadar şeyle çok çabuk soğuyacak. esinti."

Kıkırdadı. "Söz konusu yemek olduğunda hiç oyalanmam."

Kadın oturdu ve ikisi de yemeğe daldı. Garrett şok edici miktarda yiyecek koymuştu, ama sonra onun egzersiz rejimini görmüştü ve çok fazla kaloriye ihtiyacı olduğu açıktı. Zamanla Akşam yemeğini bitirdiğinde, güneş uzakta zar zor sallanıyordu ve doğuda yıldızlar kararan gökyüzünde patlamaya başlamıştı.

"Benim tatlım var," dedi.

Bunun üzerine gözle görülür bir şekilde canlandı.

"Çikolatalı kek. Çikolatalı krema. Kremanın marketten alınmış olduğu gerçeği için şimdiden özür dilerim."

"Şeker konusunda seçici değilimdir."

Gülümsedi ve sonra tereddüt etti. "Acaba... İçeri gelip yemek yemek ister misin? Dışarıdaki ışığı böcekler çok kötü olur."

"Bu hoşuma giderdi," dedi usulca.

Ayağa kalktı ve bulaşıkları toplamaya başladı. Garrett birkaç tanesini üst üste yığdı ve onu mutfaka kadar takip etti.

"Oturun," diye yönlendirdi. "Dağınıklığı sonra temizlerim."

İri gövdesini barın diğer tarafına yerleştirdi ve kadının pastanın üzerini açıp

tabaklar. Garrett için büyük bir parça ve kendisi için çok daha küçük bir parça kesti ve sonra tezgahın üzerinden Garrett'a doğru kaydıldı.

Birbirlerine bakacak şekilde ayakta durmayı tercih etti. Aslında onu izlemek hoşuna gidiyordu.

"Bugün için teşekkür ederim," dedi.

Başını kaldırıp baktı, yüzünde meraklı bir ifade vardı.

"Yüzme. Çok eğlendim. Rahatlamak güzeldi. Su harika. Buradaki her şey harika."

Ses tonunu hafif tutmak için çok uğraştı, tatilde olan herhangi biri gibi konuşuyordu, ama sesindeki hüznü notayı tam olarak tutamadı. Suçluluk hissetmemek ya da Gerçek yüzeye bu kadar yakinken bir an için bile olsa gardını düşürmek istemiyordu. Bir adam ölmüştü ve tetiği kendisi çekmemiş olsa bile bu olaya karışmıştı -sorumluydu-.

Şu anda bile muhtemelen onu arayan çok sayıda insan vardı. Marcus da dahil.

Eğer bunu kafasına koyduysa onu bulamayacağını hayal etti. Adamın onun nerede olduğunu zaten biliyor olabileceğini düşündü ama adam aptal değildi. Onun için akıllıca olmadığını biliyor olmalıydı.

Allen'ın cinayeti soruşturulurken ona yakın bir yerde olmasını istemiyordu. E-postaları "Neredesin?" sorusundan "İyi misin?" sorusuna dönüşmüştü. Evet, muhtemelen tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Stanley Cross başka bir meseleydi. Boynundan aşağı bir ürperti süzüldü. Boş boş oturacak ve kardeşinin ölümünü sadece yetkililerin araştırmasına izin verecek biri değildi. O da onu arıyor olacaktı ve kız ne kadar acımasız olduğunu çok iyi biliyordu.

Olabilir.

"Fantastik şeyler düşünüyor gibi görünmüyorsun," diye araya girdi Garrett.

İrkilerek bakışlarını tekrar ona çevirdi ve onu gördü düşünceli bir şekilde onu izliyordu. "Özür dilerim. Bir dakikalığına dalmışım."

"Her neredeyse, hoş bir yolculuk olmadığını söyleyebilirim."

"Değildi."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Hangisinin onu daha çok şaşırttığından emin değildi. Onun açık sözlü sorusu mu yoksa bir an için dökmek için karşı konulmaz bir dürtü. Bu konuşmanın gidişatını görebiliyordu. Garrett ona siyah-beyaz bir adam gibi görünmüştü. Grinin tonu yoktu. Ve içinde bulunduğu durum o kadar bulanıktı ki, bataklık suyu kristal Karayip suları gibi görünebilirdi.

"Mükemmel geçen bir günü mahvetmek istemezdim," dedi hafifçe.

Dikkatle onun gözlerinin içine baktı. "Herkesin biri, Sarah. Eğer fikrini değiştirirsen, o kişi olmak benim için sorun olmaz."

Gülümsedi, onun ses tonundaki samimiyetten ayak parmaklarına kadar ısınmıştı. "Teşekkür ederim Garrett. Çok harikaydın."

"Hayır, teşekkür ," diye karşılık verdi. "Akşam yemeği harikaydı.

Tatlı çok lezzetliydi. Ama şirket mükemmeldi."

Son sözünü söylerken ayağa kalktı ve paniğe kapıldı. Neredeyse gülecekti. Paniklemiyordu çünkü adam burada, onun kişisel alanında bulunuyordu. Panikliyordu çünkü adam gitmek üzereydi.

"En azından bunu . Benim için çok şey yaptın Garrett. Sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Gülümsedi. "Bir şey değil. Belki yarın görüşürüz."

Bu daha çok bir soru gibi geldi ve adamın kararı kendisine bıraktığını fark etti.

"Bu hoşuma giderdi. Belki yine yüzebiliriz."

Barın öbür ucuna uzandı ve elini onun elinin üzerine koydu. Sıcak ve hafif pürüzlü. Parmaklarının teninin üzerindeki hissi elektrik gibiydi. Karnında bir ısı birikti ve anında verdiği tepki karşısında şok oldu. Barın etrafında koşmak ve ona sarılmak istedi. Bundan çok daha fazlasını yapmak istiyordu ama o anın bitmesini istemeyerek olduğu yerde öylece durdu.

"Buralarda olacağım."

Adamın eli kadıninkinden uzaklaştı ve kadın parmaklarını kıvırdı, bu hissi mümkün olduğunca uzun süre canlı tutmaya kararlıydı. Bir sırtıtma ve gösterişli bir el sallama ile kendini kapıdan dışarı bıraktı ve gittikten sonra uzun süre arkasından bakması için onu mutfakta bıraktı.

BÖLÜM 11

Ertesi gün bir fırtına daha çıktı ve öğleden sonra erken saatlerde gökyüzü kapkara ve tehditkârdı.

Rüzgâr sudan kıyıya doğru durmaksızın esiyordu. Sarah sinirlenmişti. Uyandığında kendini canlı ve hazır hissediyordu. Piknik malzemeleri almak için kasabaya bir gezi planlamıştı ve sonra Garrett'ın kulübesine gidip onu yüzmeye ve geç bir öğle yemeği yemeye davet edecekti.

Şimdi dışarıda olmak isterken içeride yağmurun yağmasını . Garrett'la birlikte.

Bunun yerine, Garrett'ın ona aldığı kitaplardan birine kıvrıldı ve son çikolatayı açtı.

Yine de Garrett'ın uğrayacağına dair içinde bir umut vardı. Hangi noktada onun arkadaşlığına güvenmeye başladığından emin değildi ama Garrett içeri sızmış, savunmasını aşmış ve bundan oldukça hoşlandığını fark etmişti, hem de çok. Bir arkadaşına sahip olmak güzeldi. Bir süreliğine de olsa yanında gardını indirebileceği biri.

Artan göğüs etinden biraz yedi. Çikolatalı pastadan bir parça bile kesti. Sonra kitabına geri döndü, ama Gökyüzü daha da ve rüzgâr daha sert eserken tedirginlik üzerine çökmüştü. Sonunda aynı sayfayı az bir düzine kez okuduğunu fark edince okumaya çalışmaktan vazgeçti.

Sahile bakan ön pencere ile Garrett'ın kulübesini görebildiği yan pencere arasında bir ileri bir geri yürüdü. Dalgalar kızgın tokatlarla sahile çarpıyordu ve bir gün önce akuamarin renginde olan su şimdi gri ve uğursuzdu.

Hayalperest davranıyor ve endişesinin kontrolü çok fazla ele geçirmesine izin veriyordu.

Sonra ışıkları yanıp söndü ve nabızı dakikada yaklaşık yirmi atım hızlandı. Nefesini tuttu. titreme durdu ve rahat bir nefes aldı.

Tüm bu stres yüzünden başı çatlayacak gibiydi. İhtiyacı olan şey biraz Tylenol'dü, sonra yatacak ve yarının daha iyi olmasını umacaktı. O zaman yüzmemesi ve piknik yapmaması için bir neden yoktu.

İlaçları bir bardak suyla içti. ve sonra pijamalarını giydi. Patches yatağın üzerinde bekliyordu, gök gürültüsünün ilk patlamasında kanepede Sarah'nın yanında tünemekten vazgeçmişti.

Sarah yorganın altına girerken, "Korkak," diye mırıldandı.

Patches ona sıkılmış bir bakış attı ve patisini yalamaya başladı. "En azından bana eşlik edebilirdin."

Patches çenesini yatağın üzerine yerleştirdi ve Sarah'ya onun küçümsemesinden ne kadar etkilendiğini göstermek için gözlerini kapattı. Sarah iç çekerek lambayı söndürdü ve çarşafın altına sokuldu.

Uyuması uzun zaman alıyordu ve uyuduğunda da geçmişten gelen görüntülerin şimdiki durumla harmanlanmasıyla bölünüyordu. Rüyasında kaçıyordu ve Stanley kanlı bir bıçakla onu takip ediyordu. Rüyanın mantıklı olmadığını bilerek onunla savaşa da, görüntülerin durması için uyku perdesini aralayamıyordu.

Onun adını söyledi. Sesi çatlak bir fısıltı gibiydi. Kaşlarını çattı. Adamın yabancı bir aksanı vardı. Stanley'nin aksanı yoktu.

Sesi tekrar duydu ve bu sefer gökyüzünde bir gök gürültüsü daha patlarken gözleri fal taşı gibi açıldı. Orada öylece yatıyordu ki göğsü nefes alış verişleriyle zar zor inip kalkıyordu. Koridordan mutfağa doğru bir gıcırta duyuldu.

Yorganın altından fırladı ve Patches'in yataktan fırlamasına neden oldu. Oh Tanrım, oh Tanrım. Mutfağında biri varsa dışarı nasıl çıkacaktı? Bakışları pencerenin önüne ittiği köhne şifonyere takıldı.

Geriye dönüp baktığında o kadar da iyi bir fikir değildi. Yine sessiz olursa, pencereden sürünerek çıkıp Garrett'in kulübesine koşabilecek kadar kenara itebilirdi.

Onun peşinde kim olabilir? Eğer yetkililer olsaydı, mutfağında sinsice dolaşmazlardı. İçeri girip onu tutuklarlar ve götürürler. Ama ya Stanley onun peşinden birini mi göndermişti?

Bu fikir omurgasından aşağıya doğru onu neredeyse felç eden bir ürperti gönderdi. Hareket etmek için kendini zorlamak zorunda kaldı.

İçine bir orman yangını gibi yayılan paniğin üstesinden geldi.

Şifonyeri pencereden uzaklaştırdı, nefesini tuttu ve davetsiz misafirinin kaçtığını fark etmemesi için dua etti.

Pencere bir iniltiyle yukarı doğru kaydı. Sarah davetsiz misafirinin duyup duymadığını öğrenmek için beklemedi. Kendini pencereden dışarı attı ve acı dolu bir gümbürtüyle aşağıdaki zemine çarptı. O

Ayağa kalkmaya çalışırken çamurda kaydı, kendini tutmak için ellerini indirdi ve sonra kendini tekrar ileri attı.

Sahile ölü bir koşuyla vurdu, ayakları suya batıyordu. doymuş kum. Yağmur üzerine yağıyor, saçlarını ve pijamalarını ikinci bir deri gibi ona yapıştırıyordu. Tek düşüncesi Garrett'a ulaşmaktı.

Garrett'ın ense köküne **bir** alarm iğnesi battı ve kafasındaki tüm tüyler diken oldu. Gözleri saniyeler içinde açıldı.

Ön kapısı şiddetle vurularak yankılanmadan önce. Anında uyandı, yastığın altındaki silaha uzandı ve ayağa fırladı.

Sarah'nın sesini duyduğunda odanın yarısını geçmişti. "Garrett!"

Kapıyı çekip Sarah'nın verandada durduğunu gördü, sırlı sıklamdı, saçları yüzüne yapışmış, uçlarından su damlıyordu. O daha bir şey söyleyemeden ya da sormadan kendini ona doğru fırlattı.

Kadın adamın göğsüne vurdu ve adam ikisinin de yere düşmesini engellemek için kollarını kadının etrafına sardı. Ona karşı şiddetle sarsıldı ve sanki kendini tamamen onun korumasına gömmek için bir yol arıyormuş gibi daha derine gömüldü. Kalbi göğsüne doğru çok hızlı çarpıyordu. Her ne kadar

Orada durup ona sarılmak istiyordu, onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu öğrenmeliydi.

Onları içeri soktu ve kapıyı tekmeleyerek kapattı. arkasından. Sonra silahını pencerenin yanındaki küçük masanın üzerine bıraktı ve onu yavaşça göğsünden uzaklaştırdı.

"Sarah." Kadının omuzlarını ellerinin arasına aldı ve onu kendisine bakmaya zorladı. Islaklıktan mı, yoksa Yağmur ya da gözyaşları... Ama gözleri kocaman ve göz büyümüştü. Yanağına dokundu ve teninin buz gibi soğuk olduğunu gördü.

Onun dokunuşu altında titredi ve kendini itmeye çalıştı. tekrar kollarının arasına aldı. "Sarah," dedi yine. Bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Ne oldu? Neyin var?"

Kadının ifadesindeki donukluk onu endişelendirmişti. Ve Titremesi durmamıştı ve aslında tepki yerleşmiş gibi göründüğünden daha da kötüleşmişti. O kadar sert titriyordu ki dizleri büküldü ve eğer o olmasaydı yere düşecekti.

dik durmasını sağlamak için kollarını sıkıca kavradı. Bir küfür savurarak onu kanepeye doğru çekti ve oturttu. Bir battaniye alacak kadar uzun süre onu bıraktı ve sonra yavaşça etrafına sardı ve sıcak olması için uçlarını çenesinin altında topladı.

Dudakları titredi ve gözlerini kapattı, yüzü buruştu. Başını eğdi ve omuzları sanki kendini dünyaya kapatıyormuş gibi içe doğru kamburlaştı.

Yanına oturdu ve onu kollarının arasına aldı, sıcaklığının çok soğuk tenine geçmesi için ona sarıldı. Sırılsıklam olduğu gerçeğini görmezden gelerek onu başını altına aldı ve bir elini ıslak saçlarının üzerinde gezdirdi.

"Hey, artık sorun yok. . Hiçbir şeyin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Güvendesin."

Adamın kucağına daha da sokuldu, kolları battaniyenin sınırlarını terk ederek umutsuzca adamın belini kavradı. Sonunda onu bir yerde tutmaya çalışmaktan vazgeçti ve kucağına çekti. Arkasına yaslandı ve bir koluyla battaniyeyi ikisinin etrafında topladı.

O zamana kadar ondan tek kelime alamayacağını fark ederek Şokun bir kısmı geçmişti, bunun yerine onu ısıtmaya ve gözlerindeki korkunç korkuyu biraz olsun yatıştırmaya odaklandı.

"Her şey yolunda," diye mırıldandı kolunu okşarken. "Artık güvendesin. Derin nefes al."

Kadın ona karşı ürperdi ve adam birbirlerine o kadar sıkı sarılincaya kadar tutuşunu sıkılaştırdı ki Kıyafetler onunkilerdeki tüm ıslaklığı emdi.

Yavaş yavaş kalp atışları yavaşladı ve artık nabzının düzensiz atışlarını hissedemiyordu. Başını kaldırdı, Odanın öbür ucunda silahının durduğu masaya bakarken çenesine çarptı.

"Silahın var," diye fısıldadı.

Yüzünü buruşturdu. Bu detayı fark edeceğine güvenin. Kadın Muhtemelen silah görünce bayılan kadınlardan biriydi.

"Evet."

Gözlerinin içine bakmak için kendini onun göğsünden kaldırdı. "Alabilir ?"

Ne bok yiyeceğim anları arasında bu en büyüklerinden biriydi. Mesele şu ki, kadın son derece ciddiydi. Bakışlarında, silahını ona vermesini gerçekten istediğini gösteren bir ciddiyet vardı. Kahretsin.

Yanağına dokundu ve parmaklarının çenesinden aşağı inmesine izin verdi. Tenine inatla yapışan ıslak bir tutamı çekiştirdi ve kulağının üzerine sıkıştırdı. "Sarah, tatlım, bana ne olduğunu anlat."

Derin bir nefes aldı ve tekrar verdi. Dudaklarının arasından kesik kesik bir kekeleme olarak çıktı. "Kulübemde biri vardı. Onu duydum."

Garrett doğruldu ve neredeyse onu kucağından indiriyordu. Kollarından tutup kendine doğru çekti ama az önce söylediklerini düşünerek dik oturdu.

"Nasıl dışarı çıktın? Sana zarar verdi mi? Bana neler olduğunu anlat. Her şeyi anlat."

"Penceremden sürünerek çıktım. Dünyanın en büyük korkağı gibi göründüğümü biliyorum ama tek yapabildiğim orada yatmaktı, dehşet içindeydim. Kendimi ayağa kaldırmak zorunda kaldım."

Bilinçsiz bir teselli jestiyle dudaklarını kızın saçlarında gezdirdi. "Kendine bu kadar yüklenme, tatlım. Korku en güçlü insanı bile hareketsiz bırakabilir. Şimdi bana gerisini anlat."

"Şifonyeri pencereden uzağa ittim ve sürünerek dışarı çıktım."

"Gürültüyü nereden duydunuz?"

Kaşlarını çattı. "Mutfakta. Bir gıcırdama sesi vardı. Bir dolap açılışı gibi. Beni buydu. İlk başta rüya gördüğümü sandım."

"Sence rüya görüyor olabilir misin?"

Başını tekrar kaldırdı ve gözlerinde ateş parladı. "Ben deli değilim Garrett. O oradaydı. Onu duydum."

"Şşt. Sana inanıyorum, Sarah."

"Orada kalamam." Bir hıçkırık olarak çıktı. "Tanrım, bunu yapamam." Yumruğunu adamın göğsüne vurdu ve sonra Başı öne, omzuna düştü.

Garrett onu kollarına aldı ileri geri sallayarak kulağına yatıştırıcı saçmalıklar mırıldandı. Kadın Ona Rachel'ı hatırlatıyordu, o kadar kırılmış ve korkmuştu ki. Sarah uçuşunun kenarında sallanıyordu ve bunun, soğukkanlılığını sıkı sıkıya korumasında bardağı taşıran son damla olup olmayacağını merak ediyordu. Er ya da geç kırılacaktı. Hiç kimse bu kadar uzun süre dayanamazdı. Başına gelen onca şeyden sonra olmazdı.

"Orada kalmak zorunda değilsin," diye mırıldandı. "Burada benimle kalabilirsin."

Ona karşı hareketsiz kaldı ve sonra kendini itti. uzaklaştı. O zaman ona olduğunu fark ettiğini biliyordu. Ona dokunduğunu. Onu rahatlatmasına izin veriyordu. Başlangıçtaki dehşeti o kadar azalmıştı ki bariyerler tekrar yükselmiş ve kendini koruma moduna geri dönmüştü.

Gözleri tedirginleşti ve geriye doğru çekildi, ama ilk kez adam konuyu zorladı ve onu sıkıca tuttu. Gerçek bir sıkıntı belirtisi olup olmadığını anlamak için onu yakından izledi ama gördüğü şey belirsizlikti. Korku değil.

"Beni dinle Sarah. Ben kulübenizdeki işleri kontrol ederken sizin burada istiyorum."

Kadın başını salladı ama adam parmağını kadının dudaklarına götürerek inkârını bastırdı.

"Sizden yapmanızı istediğim şey, ben kulübenizdeyken sıcak bir duş almanız. Eşyalarını geri getireceğim. Donuyorsun."

Elini tuttu, soğuk parmakları onunkilerin etrafında kıvrıldı. "Garrett, yapamazsın! Ya hâlâ oradaysa?"

"Umarım öyledir."

Onu kaldırıp yan tarafa koydu ve sonra Battaniyeyi dizlerinin üzerine kadar çekti ve uçlarını boynuna doladı.

"Lütfen dikkatli ol," diye yalvardı.

"Silahımı alacağım. Önce ateş edip sonra soru sorma eğilimindeyim. Ben yokken, kendini hasta etmeden önce sıcak bir duşa girmeni istiyorum." Parmaklarıyla çenesini yukarı doğru itti. "Tamam mı?"

Kadın başını salladı ve adam ayağa kalktı. Şimdi yanaklarında daha fazla renk vardı ve çevresinin daha farkında görünüyordu. Adam kontrol ederken ona bir şey olmazdı. Ama işini şansa bırakmayacaktı.

"Banyoya girdiğinde kapıyı kilitlemeni istiyorum. Ben dönüp sorun olmadığını söyleyene kadar dışarı çıkma."

Kadın tekrar başını salladı ve adam Glock'unu eline aldı. kapıya doğru yöneldi. Açıklıkta dururken döndü

ve sözlerine kulak vermesi için yeterince güç . "Banyoya gir.
Şimdi yap."

BÖLÜM 12

SARAH yüzünü duşun spreyinin altına soktu.

Sıcak ve buharı tercih etmek yerine soğuşu açmış, hala içinde olan korkunç korkudan kurtulmaya karar vermişti.

zihninin doldurdu. Artık o olmadığına

Cildinin üzerinden akan buzsuya dayanamayınca suyu kaynar sığağa çevirdi.

Orada durdu, küçük banyoda buhar yükselirken çözülmeye başladı. Gözlerini kapattı ve spreyin buz gibi soğuk teninin üzerinde gezinmesine, damarlarında dolaşan kanı ısıtmasına izin verdi. Deliriyor muydu? Bu gece büyük bir halüsinasyon ?

Hayır, mutfağında biri . Evinde.

Bunu hayal bile etmemişti. O her şeyle çok uyumluydu Kulübesinin çıkardığı sesi. Hangi tahtaların gıcırdadığını biliyordu. Rüzgar çok sert estiğinde duvarların nasıl inlediğini biliyordu.

Duyduğu sesler davetsiz bir misafirdi ve yalnız olmadığının sarsılmaz bilgisiyle anında uyandı.

Tamamen su içinde kalana kadar duşta kaldı ve terden alnı boncuk boncuk oldu.

ezici bir sıcaklık. Tamamen esnekti ve sıcaklık, soğuşun onu amansız pençesine aldığı yere kadar sızmıştı.

Suyu kapatmak için uzandı ve perdeyi kenara itip eski püskü bir paspasın üzerine çıkmadan önce birkaç saniye boyunca derin nefesler durdu. Kaptı

Tuvaletin üzerindeki rafta düzgünce katlanmış havlulardan birini alıp sardı. Bir tane daha aldı ve kurutmayı bitirmek için tekrar açmadan önce saçlarına sıkıca sardı.

Garrett'in talimatlarını hatırlayarak komodinin kapağını kapattı ve yere çökerek havluyu sıkıca kavradı. Garrett ne yapıyordu?

Ona bir şey olursa buna dayanamazdı. Ya onu bir tuzağa gönderdiyse? Ya kulübesine giren kişi hâlâ oradaysa ve onun dönmesini bekliyorsa? Eğer Garrett

Onu şaşırtırsa Garrett yaralanabilir ya da ölebilirdi. Ve o burada sıkışıp kalmıştı. Tek başına.

Garrett'in gitmesine asla izin vermemeliydi. Sabah hava aydınlanana ve fırtına geçene kadar bekleyebilirlerdi. O zaman gidip eşyalarını toplayabilir ve defolup gidebilirdi.

Zaman acı verici bir şekilde yavaş ilerliyordu. Oturmaya dayanamayarak ayağa kalktı ve inanılmaz derecede küçük alanı adımladı. Kapıya doğru iki adım. Tuvalet'e iki adım geri. Adam neredeydi?

Havluyu saçından çekip aldı ve parmaklarını nemli saç tellerinde gezdirerek yüzünün etrafına yerleştirdi. Hâlâ boğulmuş, korkmuş bir sıçan gibi görünüyordu ama gözlerindeki vahşiliğin bir kısmı azalmıştı. Gözbebekleri normal büyüklükteydi ve muhtemelen duştan gelen muazzam ısı sayesinde yanaklarına renk gelmişti.

Ne kadar zaman geçmişti? Bir saat gibi gelmişti ama belki de sadece birkaç dakika olmuştu. Yine de kendisine söylenen yerde kaldı ve kapıyı kilitli tuttu. Bilmemek onu ne kadar korkutuyorsa, savunmasız olma fikri de o kadar korkutuyordu.

Koridordan gelen ayak seslerini duyana kadar saçları neredeyse kurumuştu. Nefesini tuttu ve tamamen hareketsiz kaldı, kulakları gerildi.

"Sarah, benim, Garrett. Geri döndüm. Kapıyı açabilirsin."

Delinmiş bir balon gibi söndü. Bir an orada öylece oturdu, rahatlaması o kadar sarsıcıydı ki ayağa kalkmak için enerji topladı. Sonunda ayağa kalktı ve banyo kapısının kilidini açmak için iki adım attı.

Kapı açıldı ve Garrett elinde Patches'le orada durdu. Kedinin mutlu olmadığı belliydi ve kuyruğunun kulaklarına kadar her yeri ıslaktı. Garrett da pek iyi görünmüyordu.

Dönüp kuru havlulardan birini aldı ve ardından kediye Garrett'tan alıp göğsüne yaklaştırdı. Garrett çantasını tutan diğer elini uzattı. "Kıyafetlerini hazırladım. Giyin ve mutfığa gel. Üzerimi değiştirdikten sonra bize yiyecek bir şeyler getireceğim.

İç."

Adam çantayı kızın ayaklarının dibine bıraktı ve kız o anda üzerinde sadece bir havlu olduğunu hatırladı. Ve çok ıslak bir kedi.

"Patches'i almamı ister misin, böylece giyinebilirsin?"

Sözünü sakınmadan kediye, havlusuyla birlikte adama geri itti ve diğer havlunun kaymaması için iki kolunu da göğsünün üzerinde tuttu. Adam tek kelime etmeden geri çekildi ve kapıyı arkasından kapattı.

Aceleyle giyindi, hiçbir şeyin birbirine uyup uymadığına dikkat etmedi. Garrett'ın kulübesinde ne bulduğunu duymak için sabırsızlanıyordu. Çok sinirlenmiş görünmüyordu, belki de ziyaretçisi çoktan gitmişti.

Her şeyi çantasına geri tikiştirdi ve havluları kurumaması için askıya astı. Garrett'ın getirdiği banyo malzemelerinin hiçbirisiyle uğraşmadan aceleyle banyodan çıktı ve oturma odasına döndü.

Patches kanepede oturmuş kendine bakım yapıyordu, Garrett ise mutfakta bir şeyler karıştırıyordu. Ona doğru gitti ve iki bardak çay doldurmasını izlerken kapı aralığında durakladı. "Ne buldun?"

Döndü, elinde çay vardı ve ona uzattı. Kadın soğuk bardağı aldı ve ellerinin arasına sıkıştırdı. Tatlı birayı yudumladı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi.

"Hiçbir şey mi? Gitti mi? Sanırım bu iyi bir şey. Oraya gidip onu şaşırtmandan endişelendim."

gevezelik etti.

Garrett ona baktı, gözlerinde bir sempati parıltısı vardı. Bu bakıştan hoşlanmamıştı. Duymak istemediği bir şeyin habercisiydi.

Çayını tezgâhın üzerine bıraktı ve omuzlarını dikleştirdi. "Ne?"

Garrett yüzünü buruşturdu ve onu oturma odasına geri götürmek için omzuna bir el koydu. "Tatlım, davetsiz bir misafirden iz bulamadım."

Tedirginlikle etrafında döndü. "Ne sen? Hayal ettiğimi mi düşünüyorsun? Deli olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Kaşlarını çattı. "Otur ve sakinleş."

Emrin gücü karşısında gözlerini kırıştıtarak, bilinçsizce itaat etti ve Patches'in yanındaki kanepeye çöktü.

"Deli olduğumu düşünmüyorum, tamam mı? Tek söylediğim, kulübenizde birinin olduğuna dair herhangi bir işaret bulamadığım. Ama dışarıda deli gibi yağmur yağıyor. Kanıtlar akıp olabilir. Çok iyi göremedim ama kulübenize kimsenin girdiğine dair bir işaret bulamadım. Ben olacağım Yarın daha iyi bakabileceğiz. Size söyleyebileceğim tek şey, orada biri varsa bile artık gitmiş olduğu."

Oturma odasında bir şimşek daha çaktı ve Sarah'nın ayaklarının altındaki zemin titredi.

"Bunu hayal etmemiştim. Hayal . Yapabilir miydim?" Sesi çatladı ve son kelime yüksek, histerik bir notayla çıktı.

Garrett iç çekti. Onun çenesini dürttü ve gözlerinin içine baktı, koyu mavi gözleri yoğunluğuyla onu yakıyordu. "Beni dinle Sarah. Sana inanmadığımı söylemedim. Sana ne bulduğumu söylüyorum. Ya da bulamadığımı."

"Özür dilerim," dedi alçak bir sesle. " dilerim. Bu senin hatan değil. Tanrım, buraya bir deli gibi geldim. Seni uyandırdım. Var olmayan bir davetsiz misafiri bulmak için yağmurda dışarı çıkmaya neden oldu." Garrett'in elini yüzünden çekerek ayağa kalktı. "Gitmeliyim. Gerçekten gitmeliyim. Seni çok fazla sıkıntıya soktum."

Onu itmeye başladı ama adam kolunu yakaladı, parmakları hafifçe etine doğru kıvrıldı. Ağzına şok edici bir şekilde yaklaşıp kadar onu kendine doğru çekti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Burada benimle kalacaksın."

Ağzını açmaya başlamıştı ki, Garrett dudaklarını onunkilerin üzerine kapattı.

Elektrik çarpmasıydı, tüm sistemini kızartan bir sarsıntıydı. sinir sistemi. Elini ensesine doladı ve onu yerinde tutarken parmaklarını saçlarına geçirdi. Ağzı onunkinin üzerinde duyusal bir şekilde hareket etti, nazikti ama o kadar talepkârdı ki dizleri onun dokunuşunun gücü altında titredi.

Daha önce hiç böyle öpülmemişti. Bu bir dudak değdirme ya da sıradan bir sevgi gösterisi değildi. Cinsel bir şeydi. Ateşli ve sahipleniciydi. Sessiz bir hak iddia ediyordu ve bu onu dehşete düşürmeliydi. Çığlık çığlığa bağırması gerekirdi ama bunun yerine adam uzaklaşırken, gözleri yumuşak ışıpta parlarken ona aptal aptal baktı.

"Kalacaksın," dedi, ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu. O da kendini başını sallarken buldu.

"Güzel. Bunu da aradan çıkardığımıza göre, gidip yatağına temiz çarşaf lar serileyim."

Kolunu tuttu, hâlâ o kadar sarsılmıştı ki ne söylemek istediğini zar zor anlıyordu. "Hayır. Burada, kanepede uyuyacağım."

Başını iki yana salladı. "Yatağı alabilirsin."

"Garrett, hayır. Tamam mı? Ben iyiyim. Yemin ederim. Bu kanepeye sığmana imkân yok ve sen de kesinlikle yerde uyuyabilirsin. Kanepede yatabilirim."

Ona sabırsız bir bakış attı ve sonra içini . "Bak ne diyeceğim. Yatağı paylaşacağız."

O daha kelimeleri çıkaramadan kendini başını sallarken buldu. Panik omurgasına kadar yükseldi. Soğuk çarpmalar Yükseldi ve , cildinin üzerinde küçük jiletler gibi diken diken oldu.

Yüzünün yan tarafına dokundu. "Beni dinle Sarah. Sana zarar vermeyeceğim. Tamam mı? Yatak oldukça büyük. Yapabiliriz

Aramıza yastık koyarız. Ben kendi tarafımda kalacağım, sen de kendi tarafında. Seni bu ön odada tek başına istemiyorum, bu yüzden ya ikimiz de yatakta uyuruz ya da kanepeyi almakta ısrar edersen, ben de senin yanında yerde kamp kurmak zorunda kalırım."

Aptalca davranıyordu. Bunu biliyordu ama onu saran ezici korkuyla mücadele edemiyordu. Mantıksızdı. Bu Kör. Ama korku ne zaman mantıklı olmuştu ki? Bu adama güvenmek istiyordu. Bu da hiç mantıklı gelmiyordu ama öyleydi işte. Sorun şu ki, bu onun karar vermesi gereken bir konu değildi.

Ona güveniyordu ya da güvenmek istiyordu ve normal bir insan gibi hayatına devam edebilirdi.

Kalbinin ne dediği aklının umurunda değildi. Aklı ona aptallığı bırakmasını ve akıllanmasını söylüyordu.

Garrett uzun bir süre ona baktıktan sonra elini arkasına götürdü ve silahı çıkardı. Namluyu kavradı ve dipçiği kadına doğru uzattı.

Kadın silaha baktı ve sonra bakışlarını çevirdi, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı.

"Bunu yastığının altına koyup uyuyabilirsin. Böylece benden korunmuş olursun. Bütün gece hareket etmeyeceğim. Sadece tek bir pozisyonda uyumaya alışkın değilim, aynı zamanda seni korkutup taşaklarımın havaya uçması riskini almak istemediğimden eminim."

Gülümsemeye çalıştı ama sadece hayatının ne kadar acınası geldiğini düşünebildi. Bir erkeğin onunla aynı yatakta izin vermesinin tek yolu, kendini koruması için ona bir silah teklif etmesi miydi?

Gözlerini kapattı. Tanrım. Bu onu kızdırdı. Hem de çok kızdırdı.

Sonunda başını salladı.

tekrar beline sokarken Garrett'in bakışları yumuşadı. "Sana yemin ederim ki benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, Sarah."

Sarah yeminini kabul ettiğini başıyla onayladı ve kendini tekrar kanepeye bıraktı. Patches kendini tımar etmeyi bıraktı ve Sarah'nın eline sürtmek için yanına geldi. Sarah kediye sevdi ve bu basit hareketin kızarmış sinirlerini yatıştırmasına izin verdi.

Ve Garrett'ın birkaç santim ötesinde uyuyor gerçeğini düşünmemeye çalıştı.

BÖLÜM 13

Şafağın **soluk** tonları odayı yavaş yavaş aydınlanan gölgelere boyuyordu. Garrett yan yatmış, başı Sarah'nın uyuduğu yastık bariyerinin üzerinden bakarken eliyle destekledi. Bütün gece hiç kıpırdamamıştı. Bunu biliyordu çünkü hafif bir uyku çekmişti ve onu kontrol etmek için düzenli olarak uyanıyordu.

Ona bakacak şekilde yan yatmıştı ve düşmeden yatağın kenarına kadar . Patches göğsüne yaslanmış, bir tüy yumağı halinde kıvrılmıştı. Kedi şu anda uyanıktı ve Sarah'nın omzuna düşen saç tellerine tembelce vuruyordu.

Sarah uyuyor olmasına rağmen yüz ifadesinde hiç huzur yoktu. Alnı kırışmış ve dudakları çenesi gibi gergin bir çizgi halinde çekilmişti. Gözlerinin altında sanki gecelerdir dinlenmemiş gibi koyu lekeler vardı. Muhtemelen uyumamıştır. Uyuduğuna sevinmişti.

burada. Belki de onun yanında kendini güvende hissediyordu. Ya da yabancı bir adamla ne kadar güvende hissedebilirse o kadar.

Uzanıp bir parmağıyla elmacık kemiğine dokundu, sonra usulca çenesine ve oradan da dudaklarına doğru bir çizgi çizdi. Bir gece önce tadına baktığı dudaklara. Nefes nefese bir iç geçirdi ve yüz hatları gevşedi, yüzündeki gerginlik azaldı.

Belli ki büyük bir yükü olan bir kadın için duygusal davranacak kadar aptaldı. Bu işe de diğer işler gibi davranması için o kadar neden vardı ki. Bu kadar yumuşak davrandığı için dünyanın en büyük korkağı olmalıydı-

ona karşı kalpsizdi. Ne yazık ki bu, kadınlar konusunda sahip olduğu bir hastalıktı. Rachel. Sonra Sophie. Ve şimdi de Sarah. Başlangıçta Sophie'den hoşlanmamıştı bile, ama bu onu bir kurşunu göze almaktan alıkoymamıştı.

onun için. Ve şimdi iki baldızı için neredeyse her şeyi yapardı.

Buradaki fark, baldızlarını hiç öpmek istememiş olmasıydı. Onlara karşı son derece korumacıydı. Buna şüphe yok. Ama Sarah ile durum farklıydı. Ve bundan hoşlanmamıştı. Azıcık bile. Ama ona verdiği tepkiye de engel olamıyordu.

Sanki onun yanındayken otomatik pilota geçmiş gibiydi. Ne düşünürse düşünsün, onun gözlerine baktığı anda hepsi pencereden uçup gidiyordu.

"Bu saçmalık sona ermeli," diye mırıldandı. Tarafsızlığını hızla kaybediyordu ve daha da kötüsü, elindeki görevi unutuyordu. Tek yapması gereken onu güvende tutmak ve Lattimer'in harekete geçmesini beklemektir.

Güneş henüz ufukta belirmemişti. Sarah muhtemelen bir süre uyuyacaktı. Bu ona kulübeye geri dönüp etrafı kontrol etme şansı verecekti. Bir gece önce yağın sağanak yağmur, Sarah'nın evini bulmayı zorlaştırmıştı.

Ama hava aydınlanmaya başladığına göre kulübeyi baştan aşağı kontrol edecekti.

SARAH ön kapının kapandığını duyar duymaz gözlerini açtı. Yataktan fırladı ve pencereden dışarı baktığında Garrett'in kumsaldan kulübesine doğru koştuğunu gördü. O geri gelmeden önce dışarı çıkmak istiyorsa hızlı hareket gerekiyordu.

Deliriyor olabilirdi. Belki kulübesinde kimse yoktu ama aklını kaçırmış olma ihtimaline karşı burada kalmaya niyetli değildi. Bir kaçış planı vardı, hem bu kadar az kaynak için oldukça iyi bir plan.

gibi. Ve her ne kadar bu düşünce onu korkutsa da Marcus'tan yardım istemenin zamanı gelmişti.

Çantasına gitti ve bir kıyafet çıkardı ama parmakları iç cebindeki şişkinliğe göz atana kadar daha derine indi. Kullandığını kadar öde cep telefonunu çıkardı.

Şimdiye kadar sadece bir kez kullandığı telefonunu ve hafızasına kaydettiği numarayı tuşladı.

"Allo?"

"Frederick, ben Sarah. Vakit geldi."

"D'accord."

Onun sesindeki eğlenceyi geldi ve kapattı. Kalbi o kadar hızlı ve sert atıyordu ki nefes alamıyordu. Baş dönmesinden kurtulmak için gözlerini kapattı ve tekrar açtığında oda baş döndürücü bir hızla dönüyordu.

" gel," diye .

Bakışları Garrett'in ona bıraktığı nota takıldı. Durakladı ve Patches'in mırıldanarak yattığı yatağa geri döndü. Kâğıt parçasını eline aldı ve düzensiz karalamaları taradı.

Yakında döneceğim. Merak etme.

Uzun bir nefes verdi. Bir yanı gitmekten nefret ediyordu. Belki de bütün gece onun hayal gücünün ürünüydü ama bu, kendine olan güvenini burada kalamayacağını bilecek kadar sarsmıştı. Kulübesine geri dönmekten korkuyordu ve sonsuza kadar Garrett'la kalamazdı. Burada ne kadar kalacağını bile bilmiyordu.

Ve eğer davetsiz misafirini hayal etmemiş , sadece bela getirecekti ve adam bir kurşun yarasından iyileşiyordu, Garrett'in ihtiyacı olan son şey belaydı.

Komodinin üzerindeki kalemi aldı ve kâğıdı ters çevirdi. İç çekti. Ona her şeyi nasıl anlatacaktı? istemişti? Adada onunla geçirdiği günler hayatını kurtarmıştı. Eğer şu anki sorunlarından kurtulursa, o kurtarmıştı. Tamam, fazla melodramatik davranıyordu. Basit bir teşekkür yeterli olacaktı. Hızlıca bir not karaladı ve yatağın üzerine geri koydu.

Kedi. Patches'in başını okşadı ve ön kapıdan aceleyle çıkmadan önce fısıldayarak veda etti.

Sahile kasabanın aksi yönüne döndü. Patika daraldı ve kum yol verdi

batıya doğru gittikçe kayalık bir kıyı şeridine dönüşüyordu. Adanın en batı noktasında hiç ev yoktu. Kumsal engebeliydi ve uzanmaya fırsat vermiyordu.

Buluşma noktasına ulaştığında Soluk soluğa kalmıştı ve nefes alırken yan tarafını tutuyordu. Suyu taradı, bir tekne arıyordu ama tek gördüğü kayalıklara çarpan dalgaları.

Sonra bir motorun şarap sesine benzeyen uzak bir ses, esintiyle ona doğru sürüklendi. Ses gittikçe yükseldi ta ki motoru olan şişme bir bota benzeyen bir şeyin virajı dönüp iki çıkıntının arasından geçtiğini görene kadar. Kumsala doğru hızla ilerledi ve burnu kumun üzerine kayarken pilot motoru durdurdu.

Çantasını ve içinde dizüstü bilgisayarının bulunduğu taşıma çantasını tutarak aceleyle ilerledi.

Frederick ona el salladı ve gülümsedi. Adam onun bir aptal olduğunu düşünüyordu ama yine de iyi para veren bir aptal.

Tekneye binmesine yardım etmek için elini uzattı. Kadın Çantalarını düşürmediğinden emin olarak uçağa tırmandı ve pilot ona ortada bir yere oturmasını işaret etti.

Kumsaldan uzaklaştı ve tam bir dalga geldiğinde keskin bir dönüş yaptı. Dalganın üzerinden geçti ve hızla uzaklaştı.

Sarah koltuğunda büzülmüş, gemi suyun üzerinde zıplayıp sallanırken çantalarına tutunuyordu. Ada uzakta gittikçe küçülürken arkasına baktı. Boğazı düğümlendi ve ağrıyı dindirmek için elini ovuşturdu. Geride bıraktıkları için pişmanlık duymak aptalcaydı. Orada

Hiçbir şey. Adayla hiçbir bağı yoktu. Orada sadece kısa bir süre kalmıştı. Ama yine de, Garrett'tan -gerekmediği halde ona yardım etmiş bir adamdan- ayrılmanın verdiği üzüntüden kurtulamıyordu. Onu anlıyor gibi görünen bir adam. savaştığı şeytanlar.

GARRETT kasabadaki polis bürosundan çıktı ve kulübesine giden yolda koşmaya başladı. Yakından baktıktan sonra Sarah'nın kulübesinin etrafındaki alanı incelerken, yağmur nedeniyle silinmemiş birkaç ayak izi keşfetmişti. Ayrıca çamurlu parmak izleri olan bir pencere bulmuştu.

Önceki gece çok fazla zaman geçirmemişti çünkü hava çok karanlıktı ve Sarah'nın yanına dönmek için sabırsızlanıyordu ama kulübesinde biri vardı ve bu kişi her kimse hiç de dikkatli davranmamıştı. Bu da onun için muhtemelen bir şeyler çalmak isteyen yerel biri olduğu anlamına geliyordu. biraz para ya da her ne bulabilirse. Ama öte yandan, tamamen başka biri de olabilirdi. Garrett hiçbir şeyi varsaymayı göze alamazdı.

Sarah sonra onunla kalacaktı. Bu Garrett'ın işini çok daha kolaylaştıracaktı. Çok daha zevkli olacağından bahsetmiyorum bile.

Birkaç dakika sonra koşarak verandaya çıktı ve kapıyı açtı. İçerisi sessizdi, bu da Sarah'nın Muhtemelen henüz yataktan çıkmamıştı. Saat daha erkendi ve uykuya ihtiyacı vardı. Yine de kendini sessizce yatak odasına yaklaşırken buldu. Sadece onu kontrol etmek istemişti. Hepsi bu kadar. Onu izlemek istediği gibi değildi. Uyumak. Sabahın erken saatlerinin önemli bir bölümünü tam da bunu yaparak geçirdiği gerçeğini boş verin.

Çatlak kapıyı iterek , hâlâ kıvrılmış olan kedi dışında yatağın boş olduğunu görünce kaşlarını çatı.

yastıkların yanında bir top haline geldi. Daha da içeri itti.

"Sarah?"

Yatağın üzerinde ona bıraktığı not duruyordu. Yazdığı şey kalacak şekilde . Kâğıdı eline aldı ve içinde kadının ona bir not yazdığını gördü.

Her şey için teşekkürler, Garrett. Gitmem gerekiyor. Lütfen Patches'e benim için göz kulak ol.

Bakışları çantasının yerde noktaya kaydı. Ancak şimdi boştu.

"Orospu çocuğu!"

Notu bir kenara fırlattı ve hızla koşmaya başladı. Belki henüz gitmemiştir diye evin diğer odalarını da kontrol etti ama bir şey bulamadı. Verandaya çıktı ve merdivenlerden atladı, bakışları sahili tarıyordu. Ana yoldan kasabaya gelmemiştir. Onu görmüş olmalıydı. Sahil yolundan aşağı inen ayak izleri de yoktu.

Ama batıda ...

Hâlâ nemli olan kumdaki küçük izler kulübeden uzaklaşarak adanın daha uzak köşelerine doğru ilerliyordu.

"Orospu çocuğu, orospu çocuğu," diye tekrar tekrar küfretti.

Hangi cehenneme gidiyordu? Ve onu her zaman görebileceği bir yerde değilken nasıl koruyabilirdi? Lanet olsun. Onu kendi evinde kalmaya daha yeni ikna etmişti.

yazlık, bastırmayı planladığı bir nokta. Onun gözetiminde kalacağından emin olacaktı. Evet, bu harika çalışmıştı. Her şeyi berbat etmiş ve onu yalnız bırakmıştı,

Onu bıraktığı kısa süre içinde koşamayacağını düşündü.

Sophie ile zor yoldan öğrenmişti ki bir kadını hafife almak ve her şeyi sikmek, Sarah ile tam olarak bunu yapmıştı. Tekrar. Tanrım ama o dünyanın en büyük aptalıydı. İşte buradaydı, Bay Kötü Özel Harekâtçı ve savunmasız bir kadının izini süremiyordu. Kadınların asla koyduğunuz yerde kalmadığını ne zaman öğrenecekti? Düzensiz ayak izlerini takip etti, onları bir kez kaybetti ya da

Yol kayalıklaştığında iki kez. Birkaç kez geri dönmek zorunda kaldı ve son seferinde aşırıya kaçtı. Ta ki Kızın ayak izlerinin tekrar yerde gördüğü çıkıntıların üzerinden sahile indi. Ama bu sefer kıyıya paralel değillerdi. Doğrudan dalgalara doğru gidiyorlardı, su sahile yuvarlanırken kayboluyordu.

Bir sağa bir baktı ama hepsi burada, suyun kenarında bitiyordu. Vay anasını. Birisi onu bir

Tekne. Her zamanki sevgi dolu aklını kaybedip suya girmediyse tek açıklaması buydu.

Pek çok şey olabilirdi ama intihar etmiş olması mümkün değildi.

Etrafına tekrar baktı ama görülecek bir şey yoktu. Ev yoktu. İnsan yok. Kaçmak için mümkün olan en ücra noktayı seçmişti ve bu

Aptal şansı. Kaçış rotasını planlamıştı ve bunu gerçekleştirdiği zaman paniğe ve son dakikaya bırakılmamıştı. Bu olasılığı planlamıştı.

Evet, onu tamamen hafife almıştı ve bu onu uçuşundan daha çok kızdırmıştı. Kendini birinci sınıf bir aptal gibi hissediyordu ve aptal gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Tanrım, bu pasta işi ona verilmişti ve savunmasız, korkudan aklını kaçırmış bir kadını görüş alanında tutmayı bile beceremiyordu. Evet, güzel. Bu yüzden orduya girmişti. Şimdiye kadar gittiği görevlerin hiçbiri dünyanın her yerinde lanet bir kadını kovalamakla ilgili.

Arkasını döndü ve geldiği patikadan geri döndü. Çok uzağa gitmiş olamazdı ve lanet olsun, dışarıda ne vardı Her neyse? Mantıklı olan tek şey onun bir sonraki adaya atlamış olmasıydı. Eğer onu yakalama umudu varsa, hemen oraya gitmeliydi.

Kulübesine vardığında, eşyalarını kulübesine attı. çantasını aldı ve dışarı çıkmaya başladı. Ağlamaklı bir miyavlama onu olduğu durdurdu.

Lanet olası kedi.

Uzun bir süre ona baktı ve sonra başını salladı. Uzandı, gevşek kürk topunu aldı ve çantasına doldurdu. Bir kez miyavladı ama çantanın fermuarını çekti, nefes alması için küçük bir açıklık bıraktı ve kasabaya doğru yola çıktı.

Dükkânların olduğu sıraya ulaştığında Patches hoşnutsuzluğunu açıkça belli ediyordu. Garrett kitapçıya bir göz attı. Kitapçı dükkânı işleten küçük yaşlı hanımların kedileri sevmesi gerekmiyor muydu?

İçeri girdi, kapıyı o kadar sert açtı ki zil hafif bir tıngırtı yerine hoşnutsuz bir çınlama sesi çıkardı. Dükkan sahibi kasanın arkasından ona dikkatli bir bakış attı. yaklaştı.

Adam çantayı tezgâhın üzerine bıraktı ve kadın bir adım geri çekilerek Deccal'in çıkmasını bekler gibi çantaya baktı.

"Benim bir kedim var," diye başladı Garrett. "Şey, Sarah'ya aitti.

Bir gün kadar önce burada mıydı?"

Kadın başını salladı ama Garretta hâlâ baltalı bir katılmış gibi bakıyordu.

"Sarah beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kaldı ve ben de öyle. Kediye senin alabileceğini umuyordum."

Gülümsedi, onun bariz temkinliliğini yumuşatmayı umuyordu ama daha çok yüzünü buruşturmuş gibi hissetti. O olduğuna inanamıyordu

Burada lanet olası bir kediyle duruyordu. Onu kulübede bırakmalıydı. Kediler kendi başlarının çaresine bakabilirdi, değil mi?

O burada durmuş hayvanla oynasırken, Sarah uzaklaşıyordu.

Çantanın fermuarını açtı ve Patches'in ilk özgürlük işaretinde kaçmadığından emin olmak için bir elini aşağı indirdi. Ama kedi onu yaladı ve dükkan sahibinin duyabileceği kadar yüksek sesle mırlamaya başladı.

Kadın çantanın kenarından baktı ve gözleri parladı. "Oh, çok sevimli!"

"Yani onu alacak mısın?" Garrett umutla sordu.

Kadın irkilmiş ve reddedecekmiş gibi görünüyordu.

"Açlıktan ölmesini hiç istemem. O tatlı bir kedi. Muhtemelen iyi bir faredir."

Sözlerinin yalvaran, mızımız bir şekilde çıkmasından nefret ediyordu. Eğer kardeşleri onu şimdi görebilseydi, çektikleri eziyetin sonunu asla duyamazdı.

Kadın önce kediye, sonra da Garrett'a baktı. Gözleri kısılırken dudaklarını birleştirdi ve sonra

Sonunda dedi ki, "Tamam, onu ben alacağım. Senin çantanda iyi olmayacağı çok açık."

Garrett onun sesindeki onaylamazlığı duyunca irkilmedi bile. Hayvanı açlıktan kurtarmıştı, değil mi? Patches'i çantadan çıkardı ve pençelerini gömleğinden çözdükten sonra kadına doğru itti.

"Teşekkürler, bunu takdir ediyorum."

Kadın daha fazla bir şey söyleyemeden döndü ve gitti. Sarah'nın istediğini yapmış ve kedinin iyi bir yuvası olmasını sağlamıştı. En azından artık açlıktan ölmeyecekti.

Bir sonraki durağı üç charter servisinin bulunduğu iskeleydi. Kendisini komşu adaya götürmesi için bir tekne kiralamanın mümkün olup olmadığı gibi iyi niyetli sorular sordu. İlk ikisi bu talebi memnuniyetle karşıladı ve hemen ayarlayabileceklerini söyledi. Ancak üçüncüsünde kadın, kocasının zaten bir sonraki adaya seyahatte olduğunu ve bir daha dönmeyeceğini bildirdi. bir süre. Adam onu sıkıştırdığında, kadın sesini çıkarmadı ve adamı kapıdan dışarı itti.

Oookay. Görünüşe göre Sarah kaçmak için bir gemi ve bunu muhtemelen yola çıkmadan çok önce yapmıştı. Oraya tekneyle gideceği birkaç saatten çok daha hızlı gitmesi gerekiyordu.

Adadaki iki taksiden birine bindi ve doğu ucundaki havaalanına bırakıldı. Garrett ona bir sonraki adaya helikopter kiralamak istediğini söylediğinde gişedeki adam ona spekülatif bir bakışla baktı.

Ada. Hemen. Garrett'a bunun ona çok pahalıya patlayacağını söyleyen bir bakıştı bu.

"Elbette, sizi . Bir müşterim ada zincirini havadan gezmek için gelecekti ama fiyatı uygunsa iptal edebilirim."

Sanki Garrett bunun bilmiyordu. "Plastik mi alıyorsun?"

Adam Garrett'a geniş geniş sıırttı. "Tabii ki."

Garrett cüzdanını çıkardı ve kredi kartını yırttı.

KGI'in parasıyla tabii ki. Sam'in yavru bir kedisi olacaktı ama olsun. Resnick'e her zaman fatura kesebilir.

"Ne zaman gidebiliriz?"

Adam Garrett'ın kredi kartını aldı ve gülümsedi. "Kartınızı okutur okutmaz."

BÖLÜM 14

İnsanlar öylece ortadan kaybolmazlar. Kayboldular mı? Garrett yorgundu. Acıkmıştı. Ve çok sinirli bir orospu çocuğuydu. Adanın her santimetrekaresini dolaşmıştı ama Sarah'dan hiçbir iz yoktu. Limanda kimse onu görmemişti ya da öyle söylüyorlardı. Söyleyebildiği kadarıyla içinde onun olduğu bir uçak da yoktu.

Kadın bir anda ortadan kaybolmuştu.

Her şeyi siktir edip eve gitmek ve Resnick'in Sarah Daniels'la ilgilenmesine izin vermekten başka bir şey istemiyordu. Onun istediği de buydu.

yapmalıydı. Yengesi doğum yapmak üzereydi. Başka bir iş bulsalar bile Sam'in eli kolu bağlıydı çünkü Garrett cennette takılıyordu. Ve açıkçası, küçük dedektifçilik oynamak yerine bir şeyleri havaya uçurmakla çok daha iyi vakit geçirirdi. Bu Donovan'ın işiydi.

Eve gidip her yoluna koymalıydı. Ama onu öpmüştü.

Aptalca bir bahaneydi. Ama eğer onu öpmeseydi. Ona yaklaşmasaydı. Onun korkusunu görmeseydi. Parmaklarının altında titrediğini hissetmeseydi. Tadı o kadar güzel olmasaydı. Onu öpmemiş olsaydı, eve gidip onun varlığını unutabilirdi. Onu Resnick ve şirketine bırakabilirdi.

Ama yapamadı. Bir şekilde birkaç gün içinde onun olmuştu. Onun sorumluluğu. Koruması gereken.

Nasıl bakarsa baksın, berbat bir senaryoydu. Ne kadar isterse istesin, bunu ortadan kaldıramazdı. Tek bildiği, bir şekilde Sarah Daniels ile aralarında bir bağ olduğuydu.

Hayır, hoşuna gitmedi. Ama işte . Her şey ortaya serilmişti, tıpkı şu anda hissettiği gibi. Rüzgarda uçuşan toplar.

Hiçbir erkek bir kadına bu kadar bağlanmamalı.
Özellikle de çok az tanıdığı biri.

Evet, evine git. Yapması gereken tam olarak bu.

O zaman kendini bu işe daha iyi hazırlayabilirdi.
onu korumak için. Donovan onu yere sererken, o da
cephaneliğini çıkarıp olası durumlar için plan yapmaya
başlayabilirdi. En az dört tüfeği ve birkaç tabancası olmadan
hiçbir yere gitmezdi. Yine de bu bok çukuru adadaki zor
durumdan kurtulmak için elinde sadece bir Glock ve kazanan
kişiliği vardı. Ve Glock'u geride bırakmak zorunda kalacaktı.

Bilet gişesi, bagaj kontrolü ve güvenlik hizmetlerini bir arada
sunan küçücük terminale girdi ve çantasını tekleyen konveyör
bandına fırlattı.

"Buradan defolup gitmek istiyorum," diye açıkladı şaşkın
ajana. "Bir sonraki uçuşunuz ne zaman?"

"Miami," dedi endişeyle.

"Tamamdır. Ne zaman yola
çıkıyor?"

"Yarım saat, efendim. Önümüzdeki birkaç dakika içinde
gemiye binecekler."

Garrett bekleme salonunu taradığında dört kişinin daha
kendisini ayakkabı bombacısı gibi izlediğini gördü. Dişlerini
sıkarak gülümsedi. "Kötü bir ayrılık. Kız arkadaşım tatil için
beni buraya sürükledi ve mayolu gördüğü ilk adam için beni
terk etti."

İki erkek sempati içinde yüzlerini buruştururken, iki kadın
buna hiç şaşırmamış gibi görünüyordu.

Kredi kartını tezgâha fırlattı ve Sam'in son harcamayı çoktan
fark edip hesabı dondurmamış olmasını umdu. Görevli
aceleyle basılı bir biniş kartını bankonun üzerine itti ve
ardından yönlendirme biletini Garrett'in çantasına gitti.

"Otuz dakikam olduğunu mu söylüyorsunuz? Son biniş
çağrısı ne zaman?" diye sordu.

Temsilci saatini kontrol etti. "Son binişten önce yirmi
dakikanız var. Uçak otuz dakika içinde kalkacak."

Başını salladı ve dışarı çıkıp uydu telefonunu çıkardı. Bu sefer Donovan telefonu gerçekten açtı.

Garrett, "Bir sorunumuz var," diye söze başladı.

"Biz mi?" Donovan . "Bu denklemde bir 'biz' göremiyorum."

"Siktir git," diye hırladı Garrett. "Yardıma ihtiyacım var."

Donovan içini çekti. "Yeni olan başka ne var? Ne, mu unuttun? Bekle, hayır, güneş kremi değil mi? Bana bir dakika ver. Burada sana gerçekten sempati duyuyorum. Bir iki damla gözyaşı bile dökebilirim."

" bitirmedin mi?" Garrett sabırsızlıkla sordu. "Sarah gitti."

Ölü bir sessizlik vardı.

"Seni atlattı mı?"

Garrett gözlerini kapadı ve olacaklara .

Donovan onun kulağına güldü. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Tek yapman gereken güzel bir kadına yakın durmaktır. Ona göz kulak olmak. Hatta ona yakınlaşmak. O da seni ekti mi?"

Garrett aptalın hırıltısını telefondan duyabiliyordu. Burnunun kenarını baş ve işaret parmaklarının arasına sıkıştırdı ve gözlerini kapattı. "Eve döndüğümde kıcıyı tekmeleyeceğim."

"Ah dostum, keşke bunu görmek için orada olabilseydim," dedi Donovan. "Peki şimdi ne yapacaksın?"

"Benim ne yapacağım değil. Senin ne yapacağın. Uçakla eve dönüyorum. Sarah'nın nereye gittiğini istiyorum. Adadan bir tekneyle ayrıldı ama buraya geldiğimde izini kaybetmişim. Uçtu mu, yüzdü mü, tekneye mi bindi, ne yaptı bilmem gerek. için sana güveniyorum, Van."

"Lanet olsun," diye homurdandı Donovan. "Senin bir görev almanı ve tüm işi benim yapmamı seviyorum."

"Oh ve bu arada. Resnick'i ya da onun kaynaklarını kullanamazsın. Bunların hiçbirini bilmesini istemiyorum."

Yine uzun bir sessizlik oldu. "Görevi aldığın adamdan neden uzak durduğunu bana açıklamak ister ?"

Garrett saatini kontrol etti. "Bak, fazla zamanım yok. Oraya gittiğimde açıklarım. Bu arada, Resnick kapıyı çalarsa, aptalı oyna. Ve Sarah'nın hangi cehennemde olduğunu öğren."

Bağlantıyı kesti ve terminale geri dönmek için döndü. İhtiyacı olan şey yaklaşık on iki saat uyumaktı. Uçakta gözünü bile kırpmazdı. Ticari uçuşlardan nefret ederdi.

GARRETT evinin **garaj** yoluna girdi ve Sam'in ya da Donovan'ın kamyonetini göremeyince kaşlarını çatı Park etmiş. Sophie'nin cipi garajın altındaydı ve o da arkasına yanaştı. Herkes hangi cehennemdeydi? Yorulmuştu. tüm anlaşılmaya sinirlenmiş ve Nashville'e iner inmez Donovan' arayıp eve doğru yola çıktığını söylemişti.

İçeri girmeli, Donovan'ın elinde ne bilgi varsa almalı ve hemen yola koyulmalıydı. Umarım bu sefer Kelly jetlerinden biri müsait olurdu, çünkü havaalanlarında güvenlik çemberinden geçmek tam kuşlara göreydi.

Ön kapıyı açtı ve içeri girdi. "Alo? Evde kimse var mı?" Herkes hangi cehennemdeydi?

Hayal kırıklığı zaten yıpranmış olan sabrını iyice yıprattı. Bunun için zamanı yoktu.

"Garrett?"

Mutfağa doğru döndüğünde Sophie'nin kapıda durduğunu gördü, yüzü solgundu, elleri avuçlarının . kocaman göbeği. Odanın diğer ucuna doğru yürüdü, kadının solgunluğu onu endişelendirmişti.

"Hey, iyi misin tatlım?"

Adam yaklaştığında gömleğine yapıştı ve sallandı Ayaklarının üzerinde dengesiz bir şekilde duruyordu. "Hayır. Yani, evet. Doğum sancısı çekiyorum. İhtiyacım var

beni hastaneye götürmen için."

Oh lanet olsun. "Sam nerede?"

Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Cep telefonuna cevap vermiyor. Ethan ve Rachel'ın yanına gitti ama orayı aradığımda kimse cevap vermedi. Tam Marlene'i arayacaktım ki senin geldiğini duydum."

Kızın yüzündeki endişeyi gören adam kolunu ona doladı ve güven verici bir şekilde sıktı. "Sorun yok. Endişelenmeni istemiyorum. Çantanı hazırladın mı?"

"Kapının yanında," dedi.

Birden kıpırdamadan durdu ve adamın elini kan dolaşımını kesecek kadar kuvvetle kavradı. Kahretsin, küçük bir kadına göre çok sıkı kavriyordu. Gözlerini kapattı ve burnundan birkaç hafif nefes aldı. Olması gerekmiyor muydu? daha derin nefes almak falan?

Panik, beyzbol sopası gibi karnına vurdu. Ona lanet bir savaş ver, ama doğum yapan hamile bir kadın? O Düşündükçe bile midem bulanıyor.

Kasılma geçtiğinde kadın kapıya yöneldi ve adam da hemen onun yanına koştu. Çantasını almak için eğildi ve aynı anda cep telefonuna uzandı. Sam'in ortadan kaybolması için çok uygun bir zamandı. Aklından ne geçiyordu ki? Sophie tamamen yalnız olabilirdi. Garrett ortaya çıkana kadar yalnızdı.

Sophie'yi kamyonetine götürdü ve tırmanmasına yardım etmek yerine onu kaldırıp koltuğa oturttu. Sonra da bacağını garip bir şekilde okşadı ve aceleyle sürücü tarafına geçti.

Önce Sam'i aradı ama cevap alamayınca annesini .

Annesi cevap verir vermez, "Anne, Sam orada mı?" sordu.

"Garrett? Evde misin?"

"Evet anne, bak kabalık etmek istemem ama Sam'e ihtiyacım var.

Hangi cehennemde o?"

Bir duraklama oldu. "Baban ve kardeşlerinin Rusty'yi aramasına yardım ediyor. Bugün okuldan sonra eve gelmedi."

Hay sikeyim. Tam da ihtiyacı olan şey, her şey boka sarmışken Rusty'nin sorumsuz kışının sorun çıkarmasıydı.

"Sophie'nin doğumu başladı. Onunla birlikte hastaneye gidiyorum.

Sam telefonuna cevap vermiyor. Karısının yanında olmak için hastaneye gitmesi gerekiyor."

Rusty çürüyebilir. O söylemedi ama annesi aptal değildi. Sesinde duymak için oradaydı.

"Aman Tanrım," nefes aldı Marlene. "Onu getireceğim. Babanı arayacağım. Sophie'ye hemen yolda olduğumu söyle. Ona endişelenmemesini söyle."

Evet, hamile bir kadına rahminden bowling topu çıkarma konusunda endişelenmemesi gerektiğini söyleyecekti.

"Gitmem gerek anne. Benim için Sam'i bul. Ben Sophie'ye bakacağım."

Telefonu elinden bıraktı ve kapının kolunu sıkıca kavramış olan Sophie'ye baktı.

"Her şey girecek." Yalan söylemediğini umuyordu. Doğum yapan kadınlar hakkında ne biliyordu ki? "Annem Sam'e koşacak. O da orada olacak. Bunu kaçırmasına imkan yok."

Sophie, Garrett'ın hissettiğinden daha az endişeli görünüyordu. "Neler oluyor?" diye sordu.

"Lanet olsun Rusty," diye . "Okuldan sonra ortaya çıkmadı. Görünüşe göre herkes onu arıyor."

Sophie kaşlarını çattı. "Oh, umarım iyidir."

Garrett başını salladı. "Bunun için iyi bir nedeni olsa iyi olur ve bence hastanede olmadığı sürece böyle bir nedeni yok."

Sophie elini onun koluna koydu. "Ben iyiyim Garrett. Gerçekten iyiyim. Kasılmalarım var ama yakın zamanda gelmeyeceğinden eminim."

"Seni teselli edenin ben olmam gerekiyor mu?"

Gülümsedi. "Evet, sempatiyi ya da biraz okşamayı geri çevirmezdim. Bu konuda biraz gerginim. Sanırım

Gerçek doğum sürecini inkar etme durumundaydım. Bu şey acıtıyor!"

Garrett yüzünü buruşturdu ve sonra elini tutarak onu rahatlatmak için sıktı. "Özür dilerim, tatlım. Ben duyarsız bir pisliğim, ama sanırım sen bunu zaten biliyorsun. Yapabileceğim bir şey var mı?

daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

"Bebeği benim için doğurabilirsin."

"Hayatta olmaz," diye mırıldandı.

Güldü. "Ne bebek ama. Sızlanmadan kurşunu yedin."

"Evet, bu farklı."

"Beni mümkün olduğunca çabuk oraya götürmeye ne dersiniz?

Belki de bir epidural yaptıracak kadar ilerlemişimdir." "Bunu yapabilirim."

Onları bir ağaca dolamadan mümkün olduğunca hızlı sürdü. Hastaneye yaklaşık otuz dakikalık bir yol vardı. Oraya yirmi dakikada vardı.

"Olayı büyütme," diye yalvardı adam kükreyerek girerken. "Acil serviste büyük bir giriş yok. Sadece park et ve hastanenin ön girişine doğru yürüyelim."

"Bu acil bir durum değil mi?" diye sordu.

Onun kolunu kavradı ve bir an sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes aldı ve nefesini verdi. "Hayır, bu bir Acil durum. Aptal gibi görünmek istemiyorum. Sadece park et ve içeri girmeme yardım et. Beni doğru kata çıkaracaklar."

Garrett kaşlarını çatı ama kadının dediğini yaptı, yine de ön tarafa yakın bir yere yeni bir park yeri yaptı.

Giriş. Ya kışını öperler ya da kamyonunu çekerler. Ne olursa olsun onu otoparka kadar yürütmeyecekti. dedi.

Kamyonetinden atladı ve Sophie'ye kapıyı açmak için etrafından . Sophie onun kollarına tutunmak için iki elini birden uzattı ama adam yine onu koltuktan kaldırdı ve Onu kaldırıma indirdi. "İyi misin?" diye sordu.

Başıyla onayladı ve girişe doğru bir adım attı. Kapılar kayarak açıldı ve kadın durup uzun bir süre adamın koluna tutundu.

"Tamam, bebek sahibi olma konusunda uzman olmadığımı kabul ediyorum ama bu bebeğin yakında gelmeyeceğinden emin misin? Bu kasılmalar birbirine çok yakın gibi görünüyor."

Üfledi ve tekrar ilerlemeye başladı. "Düzensizler. Bazıları yakın. Diğerleri on ila on beş dakika arayla geliyor."

"Ve çocuğun düzenli olması gerektiğini fark mı güveniyorsunuz?"

Gönüllü üniforması yaşlı bir kadın aceleyle yanına gelirken kahkahadan iki yanı titredi.

"Doğuruyor musun, canım?"

Sophie yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

"Burada kocanızla kalın. Ben tekerlekli sandalye çağıracağım."

Gönüllü aceleyle uzaklaşırken Sophie, "Evet," dedi. "İyi bir koca ol ve aklını kaybetmeden burada dur."

"Bunun için Sam'i öldüreceğim. Senin için kurşun yedim. En azından teslimat için burada olmalıydı."

Sophie yine güldü. "Kurşunu tercih edeceğine güveniyorum." Ama kolunu sıktı ve bu kez kasılma yüzünden değildi.

"Teşekkür ederim. Gerçekten. O zamanlar çok korkmuştum. ev."

Onu kucakladı ve başının üstünden öptü. "Aile bunun için vardır."

"Yani bana hatırlatıp duruyorsun."

Birkaç dakika sonra bir görevli tekerlekli sandalyeyi iterek lobiye girdi. Garrett Sophie'yi yerine oturttu, birkaç saniye onunla ilgilendi ve sonra hademe onu asansöre doğru itti.

Üst kata çıktıklarında, tekerlekli sandalyeyi devralan ve Sophie'yi oldukça rahatsız görünen bir muayene masasının bulunduğu küçük bir odaya götüren güler yüzlü bir hemşire tarafından karşılandılar.

Yatakları olması gerekmiyor muydu? Rahat yataklar gibi mi? Tanrım, belli ki doğum hanım evlatları için değilmiş.

"Onu koyacağın yer orası mı?" Garrett ağzından kaçırdı.

Hemşire gülümsedi ve "yatağın" üzerine bir hastane önlüğü koydu. "Hayır, bu sadece geçici. Ne kadar ilerlediğini görmemiz gerekiyor. Bazen anneleri bir süreliğine eve geri gönderiyoruz. Yanlış alarm falan. Ama yeterince ilerlemişse, onu doğum odasına alacağız."

Garrett kaşlarını çatı. "Onu eve mi göndereyim? Doğum yapıyor. Onu eve gönderemezsin. Acı çektiğini görmüyor musun? Ona epidural veremez misin?"

Sophie güldü. "Sakin ol, Garrett. Bu işi halledeceğiz. Söz veriyorum."

Hemşire önlüğü okşadı. "Üzerinizi değiştirmeniz için sizi yalnız bırakacağım. Muayene yapmak ve sizi monitöre için hemen döneceğim." Dışarı çıkarken üstü kapalı bir eğlenceyle Garrett'a baktı.

Sophie elbiseyi eline aldı ve Garrett dondu kaldı. "Yardıma ihtiyacın yok, değil mi? Yani, yanına gidersem iyi olacaksın..." Etrafına bakındı. Küçük odada dışarı çıkmak dışında gidebileceği başka bir yer yoktu. "Uhm, yardıma ihtiyacın yoksa dışarı çıkacağım." Tanrım, yardıma ihtiyacı olmasın.

Sophie sakince, "Gidebilirsin ya da arkanı dönebilirsin," dedi. "Elbiseyi giymek bir saniyeden fazla sürmeyecek."

Dönüp kapıya baktı ve gözlerini göğe kaldırdı. Sam hangi cehennemdeydi?

Kıyafetlerin hışırtısını duydu ve yüzü başka tarafa dönük rağmen gözlerini kapatıp kızın sorun yaşadığına dair herhangi bir işaret olup olmadığını dinledi. Ya da bir gümbürtü.

"Tamam, hepsi bitti," dedi. "Sakıncası yoksa yatağa girmeme yardım edebilirsin."

Garrett arkasına döndü ve bir şey görmeyeceğinden emin olmak için bakışlarını uzun süre kaçırdı

yapmamalıydı. Yavaşça bakışlarının yukarıya doğru hareket etmesine izin verdi ve elbisenin gerekli tüm kısımları kapladığını görerek rahatladı.

Yukarı tırmanmaya çalışıyordu ama karnı ve elbisenin üzerindeki boşluğu kapalı tutarak, çok garip görünüyordu.

"Sen elbiseyi tut, ben seni ," dedi huysuzca.

Çarşafı elinde toplarken dudakları şüpheyile kıpırdadı. Onu yatağa kaldırdı ve çarşafı aceleyle düzenleyerek mütevazı bir şekilde örtünmesini sağladı. Birkaç saniye sonra kapı çalındı ve hemşire geri döndü.

"Ne kadar genişlediğini görmem gerek," dedi.

Kulağa iyi gelmiyordu. Garrett gözünün seğirmesini . Zar zor.

"Ben dışarıda bekleyeceğim," dedi.

Sophie ona el salladı ve o da odadan dışarı çıktı. Rahatlayarak duvara yaslandı. Tanrım ama hastanelerden nefret ederdi. Hemşirenin orada ne yaptığını bilmek bile istemiyordu. Hayal gücü aşırı hızdaydı ve beynini kızartıyordu.

Bekledi. Ve bekledi. Cep telefonunu açmaya başladı. ve kamyonunda unuttuğunu fark etti. Harika. Sam aramaya çalıştıysa, muhtemelen şimdiye kadar aklını kaçırmıştır.

Birkaç uzun dakika sonra hemşire koridora çıktı ve Garrett'a tekrar içeri girmesini işaret etti.

"Beşe kadar genişledi bile," dedi fazlasıyla neşeli bir sesle. "Onu doğum odasına alacağız ve iyi haber şu ki anestezi uzmanı çağrılır çağrılmaz epiduralini alabilir."

Garrett, Sophie'nin yattığı yere baktı ama Sophie yatağının başucundaki monitörü izliyordu.

"Peki ne kadar zamanı var? Yani bebek gelene kadar."

Hemşire onun kolunu sıvazladı. "Bilmenin imkanı yok Gerçekten. Yakında da olabilir, saatler de . İlerlemesini izleyeceğiz. Endişelenmene gerek yok, baba!"

"Ben onun kocası değilim. Yani, babası değilim. Ben onun kayınbiraderiyim. Babası her burada olabilir." Neredeydi lan o?

"O zaman rahatla ve Sophie'yi sakın ve rahat tutmaya yardım et. Endişelenecek bir şey yok. Bebek gayet iyi durumda."

Kapının dışındaki bir gürültü Garrett'ın dönmesini sağladı. Sam gözlerinde çılgın bir bakışla içeri daldığında rahat bir nefes aldı.

"Sophie? Bebeğim, iyi misin?" Sam, Sophie'nin başucuna koşarken, "İyi misin?" diye sordu.

Sophie başını kaldırdı ve gülümsedi. Tüm yüzü ve Garrett onun yüz ifadesindeki gerginliğin azaldığını görebiliyordu. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Garrett bana çok iyi baktı."

Sam onun elini tuttu ve sonra eğilip onu öptü. "Orada olamadığım için çok üzgünüm. Lanet telefonum bozuldu ve biz de Rusty'yi arıyorduk. Seni asla bırakmamalıydım. Ethan ve Rachel'a birkaç dakikalığına gideceğimi sanmıyordum ama sonra annem aradı."

Sophie bir parmağını onun dudaklarının üzerine koydu ve ardından yumuşak bir fırça darbesiyle ağzını kapattı. "Şşşt. Ben iyiyim Sam. Garrett harikaydı."

Sam ilk kez Garrett'a bakmak için döndü. "Sağ ol dostum. Eve sevindim." Uzun bir süre onu inceledi. "Her şey yolunda mı?"

Garrett başını salladı. "Evet, artık buradasın."

Sophie güldü. "Doğum sırasında bana koçluk yapmak zorunda kalacağından korkuyordu. Bir süre oldukça acemiydi."

Sam, Sophie'nin yatağının yanındaki sandalyeye yerleşti ve parmaklarını Sophie'nin parmaklarının arasından geçirdi.

"Bunu kaçırma şansım yok." O

bir elini şişmiş karnının üzerinde gezdirdi. "Küçük kızımızla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Hemşire kapıdan, "Bölmek istemezdim ama Bayan Kelly'yi başka bir odaya taşımamız gerekiyor," dedi.

Hemşire monitörün kancasını çıkarmak için ilerledi. Sam, Sophie'nin yataktan kalkmasına yardım etti ve Sophie beceriksizce yürüdü.

Hemşirenin ardından kapıya doğru ilerledi. Başka ne yapacağını bilemeyen Garrett, grubu koridorda takip ederek daha büyük ve çok daha rahat görünen bir odaya geçti. Yatak kesinlikle daha büyüktü ve morgdaki bir levhaya benzemiyordu.

Hemşire Sophie'yi yatağa yerleştirirken, Sam geri çekilerek Garrett'in yanında durdu. Garrett kardeşine döndü. "Artık gitsem iyi olacak."

"Yeğenin doğumu için burada kalmayacak mısın?"

Garrett yutkundu. "İzlememi mi istiyorsun?" Korkuyu sesinden uzak tutmaya çalıştı ama bunu biliyordu.

Sam güldü ve sırtına bir tokat attı. "Dağınıklık kısmı gelene kadar burada kalve sonra salona geçebilirsin. Bu iş bitmeden tüm ailenin buraya yerleşeceğini tahmin ediyorum."

Garrett elini saçlarında gezdirdi. Donovan'la buluşup Sarah'yla ilgili meseleyi çözmesi gerekiyordu. Ve yola çıkması gerekiyordu ama yeğeni gelmek üzereyken nasıl gidebilirdi? Donovan burada olmak isterdi, savaş odasında bilgisayarının başında Sarah'yı aramak değil.

Sam'in gözleri kısıldı. "Sarah Daniels'ın nesi var? Seni atlattığı gerçeği dışında."

"Biri kulübesine girmiş ve onu çok korkutmuş. O da kaçtı."

"Peki Resnick'i karanlıkta tutmak da neyin nesi?" "Sen

Sophie için endişelen, bırak da ben Resnick ve Sarah Daniels."

Sam kaşlarını çattı ama hemşireler Sophie ve Sophie, Sam'i bulmak için başlarını çevirdi. Sam, Garrett'ı bırakıp Sophie'nin yatağının yanına döndü. Onun elini tuttu ve

her parmağını öptü, gülümsemesi sıcak ve hoşnuttu.

Garrett sırtını duvara yasladı ve nasıl olup da kendini doğumun ortasında bulduğunu düşündü.

BÖLÜM 15

SEAN Cameron devriye arabasını gölden uzaklaşan başka bir ilçe yoluna çevirdi ve ağaç sırasını ve toprak yolun ilerisini taradı. Kelly'ler için yaptıkları onca şeyden sonra Rusty'nin bu saçmalığı yapması onu gerçekten kızdırmıştı. onu. Okuldaki bazı öğrencileri sorgulamış ve okul bittikten sonra Matt Winfree'yle gittiğini öğrenmişti.

İkisini de ele geçirdiğinde, boyunlarını kıracaktı. Özellikle de Rusty'ninkini. Marlene ve Frank endişeden hasta olmuşlardı ve şimdi Sophie hastanede doğum yapmak üzereydi. Tüm Kelly'ler için sevinçli bir olay olması gereken bir şey. Hepsinin hastanede olması gerekirdi, nankör bir budalayı aramak için kırlarda dolaşmaları değil.

Çöp bidonunun etrafından dolanırken, hızlıca durmak için balıklama atladı, yoldaki bir insanı ezmesine sadece birkaç santim kalmıştı. Kafasını kaldırdığında Rusty'nin ön camdan kendisine baktığını gördü. Saçları darmadağınktı. Ağzının kenarından kan damlıyordu ve gözleri geniş ve korkmuştu.

Onu tanıdığı anda yüz ifadesi sertleşti ve soğudu. Dudakları kavgacı bir şekilde büküldü ve topallayarak yanından geçip yola devam etti. Adam arabadan fırladı ve peşinden saldırdı. Kolundan yakaladı ve etrafında döndürdü.

"Ne oldu böyle?" diye sordu. "Araban nerede?"

Burun delikleri alevlendi. "Çek ellerini üzerimden, aynasız." "Ya benim elim ya da kelepçeler. İstediyini seç," dedi.

hırladı.

Onu arabasına doğru çekti ve yan tarafa doğru itti. Kadın parmaklarının altında titredi ve adam onu ,

önünde durmuş, kollarını korkutucu bir tavırla göğsünde kavuşturmuştu.

"Konuşmaya başla, Rusty."

Onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. "Yaklaşık bir mil yukarıda." "Kaza mı yaptın? Matt Winfree nerede?"

Başını kaldırdı ve gözlerinden öfke fışkırdı. "Matt hakkında ne biliyorsun?"

"Eve gitmen onunla birlikte okuldan ayrıldığını biliyorum. Ve ona haber vermeden gittiğini de.

Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Kahretsin Rusty, Kelly'ler senin için çok endişeleniyor. Sophie doğum yapıyor ve ailenin onunla birlikte olması gerekiyor ama hepsi senin sorumsuz kığını arıyor."

Yüzü düştü ve ilk kez kavgacı yüzünün ötesinde, gözlerinin derinliklerinde gizlenen acıyı gördü. Sadece kan damlasını değil, yüzündeki kızarıklığı da fark edince kaşlarını çatı. Bakışları aşağıya kayarak yırtık gömleğini ve boynundaki yaraları gördü.

"Orospu çocuğu," diye ısırdı.

Rusty irkildi ve kaçacaktı ama onu engellemek için elini arabanın üzerine koydu.

"Konuş benimle, Rusty. Ne oldu böyle? O küçük piç seni incitti mi?"

Kadın isyan edercesine başını salladı ve Sean hayal kırıklığı içinde nefesini üfledi. ". Bana arabanın göster."

Onu yolcu tarafına oturtmak için yürüdü ve içeri girerken kısaca yukarı baktı. "Beni de diğer mahkumlar gibi arkaya bindirmeyecek misin?"

"Seni tutuklamadım. Henüz."

Kapıyı çarptı ve geri . İçini rahatlatmak için Marlene'i araması gerekiyordu ama önce ne olduğunu öğrenmeliydi. Rusty direniyordu, bu bir şok değildi.

Yola ve yaklaşık bir mil ileride, arabanın derin bir vadide burun üstü durduğunu gördü.

"Lanet olsun," diye mırıldandı. "Matt hâlâ içeride mi?"

Yüzünde yine öfke parladı ve başını salladı. "Bana onun nerede olduğunu söyleyebilir misin?"

". "

Sean harap olmuş arabanın yanına yanaştı ve Rusty'ye bakarken elini direksiyonun üzerine koydu. "Bir nedeni var mı?"

"Çünkü seni aramakla tehdit ettim," diye ağzından kaçırıldı. Adamın gözleri kısıldı. "Beni aramakla mı?"

"Evet, tamam mı? Bu bir blöftü. Çok aptalcaydı. Yanıyor olsaydım üzerime işemezdin."

Sean uzandı ve kadının ağzının kenarında kuruyan kana dokundu. Sonra elini indirdi ve gömleğinin yakasını bir santim geriye çekerek boynunda zaten rengi solmuş olan yerleri ortaya çıkardı.

Rusty ona baktı, bakışları meydan okuyordu.

Sean telefonunu aldı ve Frank'in numarasını tuşladı. "Frank.

Rusty'i buldum. Onu eve getirdikten sonra işleri koyduk. Hayır, gelme. Ben hallederim. Sen ve Marlene Sophie için endişelenin."

Frank daha fazla zorlayamadan telefonu kapattı ve sonra Rusty'ye baktı.

"Bunu iki şekilde yapabiliriz. Bana tam olarak ne olduğunu anlatabilirsin ya da seni karakola geri götürebilirim ve orada anlatırsın. Seçim senin. Ama ya bana tam bir hesap verirsin ya da Matt Winfree'yi bulurum. ve onun tarafını tut."

Rusty gözlerini kapattı. "Bunun bir önemi yok. Bana inanmayacaksınız. Kimse bana inanmayacak."

"Dene beni."

Yüzünü pencereye doğru çevirdi ve dışarı baktı. Boynunun kulağına kadar uzanan ince sütununu daha fazla morluk gölgeliyordu. Her geçen dakika daha da sinirleniyordu. Sonra aşağıya baktı ve omuzları titredi sanki Cesurca kontrolü elinde tutmaya çalışıyordu.

"Onları endişelendirmek istememiştim," dedi çatlak bir sesle. "Bunun bir gezintiden başka bir şey olmaması gerekiyordu."

Evde. Matt Winfree sevimli ve popüler biri ve benimle ilgilendiğini düşündüm. Onu eve bırakıp bırakamayacağımı sordu. Ben de evet dedim. Yani, hangi kız istemez ki? Okuldan çıktıktan sonra, arabayı kullanıp kullanamayacağını sordu. Arabanın havalı olduğunu düşündü ve direksiyona geçmek istedi. Hayır demem gerektiğini biliyordum ama benden hoşlanmasını istedim."

Sesindeki acı dolu Sean'ı boğazından yakaladı. Tanrım, o sadece bir çocuktur. Bazen bunu hatırlamak zor oluyordu ama o hâlâ on yedi yaşında, çok zor bir hayat geçirmiş bir çocuktur.

"Ben de kenara çektim ve ona evine gidebileceğini söyledim, hepsi bu. Evde olmazsam Marlene'in endişeleneceğini biliyordum ama beş dakikaya aldırmayacağını düşündüm."

Sessizleşti ve bakışlarını penceresinden uzaktaki bir nesneye kilitledi.

" et," diye ısrar etti Sean.

Elini saçlarının arasında gezdirirken iki tırnağının kırıldığını ve uçlarında küçük kan çizgileri olduğunu gördü. Bu konuda içinde çok kötü bir his vardı.

"Evinin önünden geçti. Ona ne olduğunu sordum, güldü ve bana bir şey göstermek istediğini söyledi. Çok kızmışım çünkü ona sadece evine gitmesini söylemişim. Buraya geldi, ben yol ona bağırdım. Denedi ..."

Alnını cama yasladı ve kendini Sean'dan tamamen saklamak istercesine omuzlarını içe doğru kamburlaştırdı.

"Ne denedi?" Sean sessizce sordu.

Rusty gözlerinde yaşlarla duruyordu ama Öfkeyle parlıyorlardı. "Seks istedi, tamam mı? Benimle yatmak istedi. Görünüşe göre okuldaki dedikodulara göre her erkek pantolonuma girebilirmiş ve o da sıranın kendisine gelmesini istedi."

Sean'ın çenesi öylesine sıkılmıştı ki dişleri ağrıyordu. "Sana tecavüz etti mi?"

Kuru bir kahkaha attı. "Denedi. Denedi, tamam mı? Ona sana söyleyeceğimi söyledim ve o güldü. Onun yerine bana asla inanmayacağını, herkesin benim nasıl bir kız olduğumu bildiğini söyledi. Savaşım

ve arabamı hendeğe sürdü. Sonra da . Muhtemelen gelip onu alması için cep telefonundan bir arkadaşını aradı. Bilmiyorum. Umurumda değil. Umurumda da değil."

"O ."

Acı dolu gözlerini onunkilere kaldırdı.

"Ne?" "Sana inanıyorum."

Rahatlama gözlerinden okunuyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve sonra hıçkırıklarla birlikte ellerini yüzüne götürdü. Adam uzanıp elini onun saçlarına koydu.

"Bu yanına kalmayacak, Rusty."

Başını tekrar yukarı kaldırdı. "Hayır. Kimseye söyleyemezsin. Kimse bana inanmaz. Hiç kimse. Anlıyor musun? Hayatım mahvolur. Okula geri dönemem."

Üzücü olan şey, pek çok insanın ona inanmadığı konusunda haklıydı. Ama bu Sean ve Kelly'lerin kalanının o küçük piçin hayatını zindan edemeyecekleri anlamına gelmiyordu.

"Suç duyurusunda bulunmayacağım," dedi şiddetle. "Dava açmayacağım. Hiçbir şey olmadığını söyleyeceğim. Beni buna zorlayamazsınız."

Sean elini kızın çenesinin altına kaydırıp ve yukarı doğru itti. "Güven bana, Rusty. Seninle aynı fikirde olmadığımı biliyorum. Benden nefret ettiğini biliyorum. Ama bana güven. Bunu halledeceğim."

Gözlerindeki umut neredeyse onu mahvediyordu. Umut bir anda yok oldu ve kızın yüz ifadesi tekrar soluklaştı.

"Şimdi bana nerede yaralandığını söyle. Hastaneye gitmen gerekiyor mu?"

Kızardı ve başını salladı. "Bana birkaç kez vurdu. Kıyafetlerimi yırttı."

Boynunun, morlukların çoktan oluştuğu tarafına dokundu. "Burada ne oldu?"

çevirdi ve yırtık gömleğini yukarı çekerek örttü. "Önemli bir şey değil. Gömleğimi yırtarken beni boynumdan tuttu. gömlek."

Sean ellerini Matt'in boynuna dolamak için can atıyordu. "O zaman bana ne yapmak istediğini söyle. Seni

"Gitmek istiyorsan hastaneye git."

"Ben sadece Marlene'i istiyorum," dedi kısık bir sesle.

"O zaman seni eve götüreceğim. Tamam mı? Orada olduğundan emin olmak için önceden arayacağım."

"Sophie'yle birlikte hastanede olmayacak mı?"

"Bence şu anda ona daha çok ihtiyacın var," dedi Sean nazikçe. Rusty rahat bir nefes aldı ve sonra ona baktı.

"Teşekkürler. O kadar da kötü değilsin, biliyor musun? Bir polis için."

Sean başını salladı. "Biz kötü adamlar değiliz, Rusty." Arabasına bir göz attı. "Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın mı?"

"Çantam. Ve okul eşyalarım."

"Tamam, ben arabayı getirene kadar . Arabayı alması için bir çağırمام gerekecek."

"Frank ve Marlene çok üzülecekler," dedi.

"O arabayı bana daha yeni aldılar ve ben de ona bakacağıma söz verdim."

Sean durakladı ve sonra arabanın içine doğru eğilerek Rusty'ye baktı. "İyi olmana sevinecekler. O araba umurlarında bile değil."

Enkaz halindeki arabaya doğru yürürken cep telefonunu çıkardı. "Marlene? Ben Sean. Evet, Rusty iyi. Bak, muhtemelen hastaneye gidiyoursundur ama...

Rusty'nin şu anda sana gerçekten ihtiyacı var. Benimle orada buluşabilirsen onu eve götüreceğim."

BÖLÜM 16

Sean devriye arabasını Matt Winfree'nin evinin önüne park etti.

ve bir süre oturup öfkesini kontrol altına almaya çalıştı. Matt gibi genç serserilerle uğraşmak yeni bir şey değildi ama bu sefer gerçekten sinirlenmişti. Rusty ile aralarında kaybolmuş bir aşk olmadığı sır değildi. İlk andan itibaren inatçı, iğrenç ve asiydi.

Sean'ın polis olduğunu öğrenmişti. Zamanının yarısında onu sarsmak istiyordu. Diğer yarısında ise ondan uzak durmayı tercih ediyordu. Ama Matt'le bu boku hak etmemişti. Her şeye rağmen

onun hatalarının, sert kız dış görünüşünün ardında çok korkmuş, güvensiz bir kızın yattığını ve sadece diğer gençlerin kabul ettiği şeyleri istediğini biliyordu. Onu sevecek ve umursayacak birini.

Dışarı çıktı ve ön kapıya doğru yürüdü. Matt yarısına geldiğinde babası Tom kapıyı açtı.

"Sean," diye selamladı. "Senin için ne yapabilirim?"

Sean alt basamağın bir adım önünde durdu. "Matt'le konuşmam , Tom."

Tom kaşlarını çattı ve kaşları birbirine yaklaştı. "Bir sorun mu var? Okuldan yeni geldi. Ev ödevini yapıyor."

"Onu çağırmalısın. Onunla özel olarak konuşmam lazım."

"Onu getireceğim, ama ne söyleyeceksen dinleyeceğim."

Sean omuz silkti. "Madem ısrar ediyorsun."

durup ellerini ceplerine sokarak beklemeye bağıladı. Birkaç dakika sonra Tom, Matt ve verandaya çıktılar. Matt baktı.

Sean ve babası arasında gergin bir şekilde gidip geldikten sonra dudakları kıvrıldı ve saldırıya geçti.

"O küçük kaltak ne derse desin, ben hiçbir şey yapmadım."

"Ağızından çıkanı kulağın duysun," diye bağırdı Tom. "Biraz saygı göstereceksin."

Sean gözlerini Matt'e dikti ve onun kıvrınmasını seyretmekten zevk aldı. "Ben Çey söylemedim ki. Hemen savunmaya geçmen ilginç, değil mi?"

Tom'un gözleri kısıldı ve oğluna bakarken . Sonra Sean'a döndü. "Burada neler oluyor, Sean? Çıkar ağızındaki baklayı. Matt'in ne yaptığını düşünüyorsun?"

Sean usulca, "Ben bir şey sanmıyorum," dedi. Tom'un yanından Matt'e baktı ve sonra bir adım öne çıktı. "Seni hapse atmadığım için çok şanslısın."

Matt sırtıttı ama gözleri paniğini ele veriyordu.

"Rusty suçlamada bulunmuyor, gerçi onunla konuşmaya çalıştım içine. Hiçbir şey bana seni bir hücreye tıkmaktan daha fazla zevk veremez. Ama sana şunu söyleyeyim. Eğer onun adını bir kez bile ağızına alırsan, hayatını zindan ederim. Anladın mı beni? Onun hakkında konuşmayacaksın. Arkadaşlarına onun yanında olduğun için . Onu okulda perişan edecek bir şey yaptığına dair tek bir kelime duyarsam ben ensende olmadan işeyemeyeceksin ve sonra UT'deki futbol bursuna veda öpücüğü verebilirsin."

Matt'in rengi soldu ve Tom'un şaşkın ifadesi öfkeye dönüştü. "Matt, neden bu? Ne yaptın sen?" Matt, "Ben hiçbir Çey yapmadım," diye tükürdü. "O küçük orospu bir "

"Boynundaki morlukları gördüm. Gömleğindeki gözyaşlarını gördüm. Onun yeni arabasını mahvettin - bu arada, bunun için tazminat ödeyeceksin. Ceza almadan kurtuluyorsun, bu da beni çok kızdırıyor. Ama şimdi ve burada bitiyor. Ciddi olmadığımı düşünüyorsan, beni bir dene. Hayatını mahvedebilirim ve dahası, Rusty'ye zor anlar yaşatacak bir şey yaparsan bunu yapmaktan büyük zevk alırım."

Tom gözlerini kapadı ve başını salladı. Yanaklarındaki bütün renk uçup gitmişti ve Sean onun için üzüldü. Tom iyi bir adamdı. Uzun süredir okul yönetim kurulu üyesiydi ve lisenin büyük bir destekçisiydi. Tom'un oğlunun davranışına göz yumacağını bir an bile düşünmemişti.

"Telafi etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır," dedi Tom kısık sesle. "Bu konuda sana söz veriyorum."

Matt'üzü kızardı ve öfkeyle kabardı, ama babasının bakışı fikrini söylemesini engelledi.

"Rusty'den uzak durmasını ve çenesini kapalı tutmasını istiyorum."

Tom başını salladı. "Yapacak."

Sean dönüp arabasına doğru ilerlerken Matt'in patlaması ona da ulaştı.

"O bir hiç! Sadece küçük bir sürtük. Onu neden ki?"

Sean durdu ve sonra yavaşça arkasını döndü. O Matt'in gözlerinde korkunun yeniden parladığını görene kadar, Matt'i tüm gücüyle bakışlarıyla kısırdı.

"İşte burada yanıyorsun, seni küçük pislik. Tavsiyemi dinle. Rusty'nin adını duyduğunuzu unutun. O artık Kelly ailesinin bir parçası ve eğer biliyorsan

Onlar hakkında şey biliyorsanız, ailelerine hakaret edilmesinden hoşlanmadıklarını da bilirsiniz. Şimdi senin küçük kibirli kışını Stewart County'nin her yerinde tekmelemekten başka bir şey istemeyen altı ağabeyi var."

"Matt, Tanrı aşkına, kapa ," diye hırladı Tom. "Zaten yeterince belada."

Sean şapkasını Tom'a doğru eğdi ve sonra arabasına doğru ilerledi.

Matt Winfree'ye çenesini kapalı tutması ve Rusty'yi rahat bırakması için yeterince teşvik verdiğinden emin olarak Kelly'nin evine doğru sürdü.

Birkaç dakika sonra Marlene'in arabasının yanında durdu ve iç çekti. Bu her yönüyle berbattı. Özellikle de

Rusty için. Ama en azından okuldaki olayla ilgili korkularını giderebilirdi.

Kapıyı çaldı ve bekledi. Marlene kapıyı açtı, gözleri ateş saçıyordu. Bu bakışı pek çok kez görmüştü. Çok yumuşak başlı, sevgi dolu bir kadındı, ama Tanrı aptala yardım etsin birine bulaşmış. "O nasıl?" diye sordu sessizce.

Marlene iç çekti. "Üzgün ama ne kadar üzgün olduğunu bana belli etmemeye çalışıyor. Tabii ki numara yapıyor ama bu onu çok korkuttu. Bana o küçük pisliğin ağzını burnunu kırdığını söyle."

Sean'ın omuzları kahkahalarla sarsıldı. "Tehdit etmiş olabilirim."

Marlene hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Onu görebilir miyim?" diye sordu.

Marlene kapıyı daha geniş açtı. "Tabii ki. İçeri gelin. Kendisi mutfakta. Morlukların üzerine buz torbası koydurdum."

Sean o morluklardan söz edilince kaşlarını çattı. Geri dönüp Matt Winfree'nin yüzünü morartmak istemişti.

Marlene'i mutfağa kadar takip etti ve Rusty'nin kavgacı tavrına karşı kendini hazırladı. Ama Marlene başını kaldırdığında öfke ya da düşmanlık belirtisi görmedi. Genç ve son derece savunmasız görünüyordu.

"?" diye sordu.

Mutfak lavabosuna yaslandı ve elinin Buz torbasının düşmesini . "Ben iyiyim. Senin sayende."

Sesi sakın geliyordu. Neredeyse onun geveze ve iğrenç olmasını tercih ederdi. Sessiz ve dayak yemiş Rusty'yi nasıl karşılayacağını bilmiyordu.

"Matt Winfree'nin sana daha fazla sorun çıkarması konusunda endişelenmene gerek olmadığını söylemek için geldim. Okul da sorun olmayacak. Ağzını açmayacak."

Gözleri şaşkınlıkla irileşti ve duyduğu aşırı rahatsızlık yüzünden gözyaşları yüzeye çıktı.

"Ne yaptın?" diye sordu kısık sesle.

Başını iki yana salladı. "Ne yaptığım önemli değil. Önemli olan, onun senin için bir sorun teşkil etmeyecek olması. Ya Rusty? Eğer hiç

Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı? Kimsenin sizin tarafınızda olmadığını ve kimseye güvenemeyeceğinizi düşünüyor gibisiniz. Şimdiye kadar bunun doğru olmadığını öğrenmiş olman gerekirdi. Kelly'ler senin yanında, ben de öyle."

Sözsüz bir şekilde ona bakarken gözlerinde şokun belli belirsiz parıltısı vardı. Marlene'in telefonu çaldı ve duyurusunun ardından büyüyen sessizlik. Telefonu eline aldı ve merhaba dedikten sonra geniş bir gülümsemeyle onu dinledi.

"Sophie'nin bebeği oldu!" dedi telefonun ağzından.

Sean gülümsedi. "Bu harika. Sam'e tebriklerimi ilet."

Marlene telefonda birkaç saniye daha konuştu ve sonra kulaktan kulağa gülümseyerek telefonu kapattı.

"Neden ikinizi hastaneye götürmüyorum?

Sophie ve yeni bebek?" diye teklif etti. Konuşurken Rusty'ye baktı. "Bana öyle geliyor ki, şu anda ailenle çevrili."

üzerinde bir gülümseme gezindi, gözleri aydınlanırken köşeleri kalktı.

Marlene Rusty'ye baktı ve sonra elini uzattı.

Rusty'nin elini sıkmak için. "Ne dersin? Yukarı çıkıp Kelly klanının en yeni üyesini görmek ister misin?"

Rusty yumuşak bir sesle, "Bu hoşuma gider," dedi.

"Hadi o zaman. Sana kod-üç muamelesi yapacağım," dedi sırtarak.

BÖLÜM 17

"MEKSİKA MI? Meksika'da ne işi var?" Garrett talep etti.

Donovan elini saçlarına götürdü ve esnedi, bir yandan da donuk gözlerle bilgisayarına bakıyordu. "Evet. Bir kargo pilotu onu götürmüş. Ona yüklü bir ödeme yapmış."

Garrett'ın gözleri kısıldı. "Görünüşe göre sessizliğini satın alacak kadar değil. Bunu nasıl bu kadar çabuk buldun?"

Donovan tek kaşını kaldırdı. "Sanki sana söyleyecekmişim gibi. Sen ve Sam bu operasyonu yürüttüğünüzü sanıyorsunuz. İkiniz de bensiz idare edemezsiniz."

"Takdir edilmediğini mi hissediyorsun, Van?" "Siktir git."

Garrett kıkırdadı. "Sanırım Sam de ben de bu kamptaki beynin kim olduğunun . Kesinlikle ben değilim. O zaman bana her şeyi ver. Tanrım, ama bu kampa geri dönmeye hiç niyetim yoktu.

Meksika'ya yakın zamanda."

"Benim gitmemi ister misin?" Donovan teklif etti. "Dinlenmek için zamanım oldu. Sen burada kalıp Sam yeni kıızıyla göz göze KGI'ya göz kulak olabilirsin."

"Tabii ki hayır."

Donovan bir kaşını kaldırdı. "Neden olmasın? Ayrıca, Isle de Bijoux'da kışını kurtaran plaj serserisinin Meksika'da ortaya çıkması nasıl görünecek? Hiçbir açıklama onu bu kadar büyük bir şeye inandıramaz. tesadüf."

"Yalan söylemek zorundayım."

"Evet, bu gerçekten iyi gidecek."

Donovan Garrett'a zaten bilmediği bir şey söylemiyordu. Sarah kaçtığından beri vicdanıyla boğuşuyordu. Adadayken onun güvenini ya da en azından bir dereceye kadar güvenini kazandığını biliyordu. Garrett'a

tekrar ortaya çıkmak için çok iyi bir açıklaması olmalı. Kapının suratına çarpılmayacağı ve ilk fırsatta tekrar kaçmayacağı bir açıklama.

Garrett öfkeli bir hışımla nefesini dışarı verdi. "Ona beni Lattimer'in gönderdiğini söyleyeceğim. Başından beri beni orada istediğini. Bu onu yeterince şaşırtacak ve kimsenin bilmemesi gerektiği için buna inanacak. Adada onunla çok beraber oldum. Lattimer'la sürekli temas halinde olduğunu sanmıyorum, bu yüzden bana biraz zaman kazandıracağını düşünüyorum. Ve eğer Lattimer'le konuşursa ve benim hakkımda sorduğu sorular onun dikkatini çekerse, çok daha iyi olur."

Donovan, "Bu iyi bir plan," dedi. Düşünceli gözlerle Garrett'a baktı. "Peki seni neden bu kadar kızdırdı?"

"Çünkü ona yalan söylemekten nefret ediyorum, lanet olsun," diye patladı Garrett. Bir elini başının üzerinden ensesine götürdü ve başını salladı. "O zaten bir kez sikildi. Ona yalan söyleme, onu kullanma fikrinden nefret ediyorum, amaç aracı haklı çıkarsa bile."

Donovan yavaşça başını salladı. "Evet, dostum. Teklifim hâlâ geçerli. Gidebilirim. Beni tanımıyor. Onu saklayabilirim. Lattimer'a Resnick'siz bir tuzak kurabiliriz.

Sen kızı alırsın. Sam Amca Lattimer'i alır. Herkes mutlu olur."

"Hayır. Ben giderim. Sen bana Sarah'yı güvenle saklayabileceğim bir yer bul. Birkaç ekip üyesi alıp onları güvenli eve gönderirsek kendimi daha iyi hissederim. Sarah'ya yalan söylemek zorunda kalabilirim ama bu onu her şeyimle korumayacağım anlamına gelmez."

"Bunu söyleyeceğim ve muhtemelen seni kızdıracağım ama bence bu işten uzak durmalısın Garrett. Lattimer ile kişisel bir mesele ve şimdi de Sarah ile kişisel bir mesele gibi görünüyor. Bunu temiz bir kafayla yapabilirim. Sen yapamam."

"Sarah'nın yanına gitmiyorsun."

Donovan'ın gözlerinde şaşkınlık parladı. Garrett tiksintiyle boğazını temizledi ve bu konuda başka bir şey söylemeyi reddetti. Donovan aptal değildi. Garrett'ın göt olduğunu biliyordu-

rahatsız edici bir bokun içindeydi. Ama bu, kardeşinin bu konuda gevezelik edeceği anlamına gelmiyordu.

Donovan, "Ayarlamaları yapmam ve jeti hazır hale getirmem bir saat kadar sürer," dedi.

"Bavullarımı hiç boşaltmadım, bu yüzden bana yeşil ışık yakar yakmaz yola çıkmaya hazırım. Siz bunları yaparken ben de Sophie'ye veda etmek ve yeğenimizi görmek için hastaneye uğrayacağım. Ayrıca Ethan ve Rachel'a da uğrayacağım.

"Rachel endişelenmesin diye geri dönüyorum."

Donovan'ın iki parmakla verdiği selama Garrett orta parmağıyla karşılık verdi. Donovan'ın sesi onu durdurduğunda neredeyse kapıya varmak üzereydi.

"Dikkatli ol Garrett. Belli ki bu iş bildiğimizden daha derinlere gidiyor. Oraya git ve sana güvenmesini sağlamak için ne yapman gerekiyorsa yap. Sonra da onu alıp oradan çıkmalısın."

Garrett döndü, eliyle kapı çerçevesini kavradı. "Evet, seni duyuyorum. Ve teşekkürler, Van. Bunun için minnettarım."

MARCUS Lattimer önünde duran adama soğuk soğuk baktı. Marcus'un iki adamı kirli, kanlı hainin etrafını sarmış, silahlarını iki yanına doğrultmuşlardı. Marcus'un dudakları tiksintiyle kıvrıldı. Sadakatsizliğe hiç tahammülü yoktu. Bu adam Marcus'un örgütüne sızmış, güvenini kazanmış ve tüm bu süre boyunca CIA için çalışmış.

Marcus ona doğrudan hitap etmeden önce Douglas Culpepper'ın bir süre daha oyalanmasına izin verdi.

"Tekrar hoş geldin, Douglas. Ben de seni arıyordum."

Douglas'ın gözlerindeki parıltı Marcus'un ona ihanet ettiğini gösteriyordu.

adama adıyla seslendi. Kaderinin bilgisi yüzüne yansıyan Marcus'a dalgın dalgın bakarken sessiz kaldı.

"Beni Douglas, ama söyle bana, kız kardeşimi de sattın mı?"

Marcus'un yaptığını hatırlayabildiği birkaç hatadan biriydi bu. Hayatını dikkatli olmaya adanmıştı. Ama Douglas iyiydi. Marcus gardını düşürmüştü, bu onu hâlâ öfkeliendiren bir gerçektir. Douglas'a bir şeyler anlatmıştı. Organizasyonundaki başka hiç kimseye anlatmadığı şeyleri.

Ona Sarah'dan bahsetmişti.

Douglas sessiz kalırken Marcus'un çenesi seğirdi.

"Bunun dışında gitmene izin verebilirdim," Marcus devam etti. "Onu avlıyorlar mı?"

Douglas'ın dudakları gerildi ve burun delikleri açıldı.

Marcus ayağa fırladı, Douglas'a doğru eğilirken avuç içleri masasının üstünü tokatlıyordu. "Konuşacaksın, seni orospu çocuğu. Sana garanti ederim, bugün bitmeden konuşacaksın. Üstlerine rapor ettiğin her şeyi bana anlatacaksın."

"Siktir ."

"Hayır," dedi Marcus. "Siktir , Douglas."

Eliyle bir hareket yaptı ve Douglas

Marcus'un üç adamı tarafından sürüklenerek odadan çıkarıldı.

Marcus koltuğuna gömüldü ve arkasına yaslanarak

pencereden dışarı bakmaya başladı. Douglas konuşacaktı.

Gerçi bunun pek bir önemi yoktu. Marcus Sarah'nın artık bir sır olmadığını varsayarak hareket etmek zorundaydı. Bu da onun tehlikede olduğu anlamına geliyordu. CIA ve sayısız diğer operasyonlar ona ulaşmak için onu kullanmaktan çekinmeyecektir. Sarah'nın kendisinin de bildiği bir gerçektir bu.

Marcus'u korumak için safça kaçmıştı.

Küçük kız kardeşinin onu koruyacağı fikrine gülümsedi. O dünyanın en korkulan adamlarından biriydi ve yine de yumuşak kalpli ve dünyanın ne kadar kötü olduğu hakkında çok az bilgisi olan bir kadın onun onun korumasına ihtiyacı vardı.

Hayır, Douglas konuşsa da fark etmezdi ama Marcus'un güvenine ihanet ettiği için pişman olacağı kesindi. Marcus, Douglas'ın çektiği acıların bir an önce bitmesini istemiyordu. Adamlarına onu mümkün olduğunca uzun süre hayatta tutmaları talimatı verilmişti.

Sonunda en kötü acılar içinde ölecekti. O zamana kadar her nefesinde ölüm için dua edecekti.

Marcus dizüstü bilgisayarını açtı ve Sarah'nın kendisine mesaj gönderdiği e-posta hesabını kontrol etti. Ondan gelen yeni bir mesaj vardı. Mesajın içeriğini tararken yüzünü buruk bir memnuniyet kapladı. Sonunda ondan yardım istiyordu.

Hızla

ayrıntılı bir yanıt yazarak nereye gitmesi ve oraya vardığında ne yapması gerektiğine kısa talimatlar verdi.

İşini bitirdiğinde bilgisayarını kapattı ve kızın onu dinleyecek kadar mantıklı olmasını umdu.

Sandalyesinde tekrar arkasına yaslandı ve duvarını süsleyen tablodaki desenleri inceledi. Sonra yavaşça Sarah'nın kilitli bir fotoğrafını sakladığı çekmeceyi açtı küçük bir kilitli kutuda.

Ona bir şey olmasına izin veremezdi. Zaten çok fazla acı çekmişti. Eğer babaları görevini yapmış olsaydı, Sarah hak ettiği koruma ve ayrıcalıkla yetiştirilecekti.

O pişin cehennemde çürüyor olmasını umuyordu. Allen Cross'un yanında.

"Yakında, Sarah," diye mırıldandı. "Başka bir şey istemeyeceğinden emin olacağım. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var."

BÖLÜM 18

Okyanus manzarası yoktu. Gelen dalgaların sesi ve sudan gelen serin bir esinti yoktu. Hava sıcaktı. Sarah'nın zaten olduğundan daha sinirli olmasına neden olan nemli, iğrenç bir sıcaklık.

Bir gün önce, bile hatırlayamadığı bir kasabada gülünç derecede küçük, köhne bir otel odasında saklandıktan sonra gelmişti. Marcus'un açık talimatlar içeren e-postasını aldığı anda hem korkmuş hem de rahatlamıştı. Her ne kadar kardeşini bu karmaşaya dahil etmek istemese de, yardıma ihtiyacı vardı ve o da Harika.

Marcus'un sahibi olduğu evin bekçisi Fiona, yiyecek ve tüm ihtiyaçları ve Sarah gelir gelmez, sadece Sarah'ya ulaşılabilir bir telefon numarası bırakarak gizlice ortadan kayboldu.

bir şeye ihtiyacım vardı.

Bölge uzaktı ama kaçış yolları da yok değildi. Buradaki ilk saatlerinin her anını her türlü olasılığı titizlikle planlıyordu. O biraz -Evet, haftalar önce adaya vardığında çok saftı. Son derece tedbirli olmadığından değil, ama yine de gafil avlanmıştı ve kendini koruyacak bir yolu yoktu. Kaçış yolu, evet. Isle de Bijoux'ya vardığı andan itibaren bundan emin olmuştu. Ama kendini korumayı düşünmemişti. Çok saçmaydı, onun koşullarını göz önünde bulundurarak.

Artık bir sorun değildi. Marcus sayesinde, o şimdi Bir silahı vardı ve tam olarak deneme atışı yapamasa da, silahın her santimini incelemiş, doldurup boşaltmış, emniyetin sertliğini, silahın ağırlığını ve kundağın avucunun beşiğinde nasıl durduğunu test etmişti.

Büyüktü ve onun için biraz garipti ama zor durumlarda işe yarayabilirdi.

Hayali bir düşmanı işaret ederek kaldırdı ve başka bir öldürme konusundaki kararlılığını test etti. Her şey başarısız olduğunda, Allen Cross'u hayal etti ve onunla yüzleşip kalbine bir kurşun sıkmayı hayal etti.

Kendi başının çaresine bakabilirdi. Kendi başının çaresine bakmanın ve geçen yıl boyunca dönüştüğü korkak, savunmasız budala olmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Önceki hayatında adada kalabilir ve belki de Garrett'la bir tatil aşkının tadını çıkarabilirdi. Adam kesinlikle yeterince ilgili görünüyordu. Onu öpmüştü.

Adamın ona nasıl baktığını görmüştü. Ne zaman yanına gelse uyandırdığı belli belirsiz alarm hissine rağmen adama karşı bağışıklığı yoktu.

Hayır, güvenliği için potansiyel bir risk teşkil eden biri olarak ondan korkmuyordu. Bu, bir kadının duyularına hükmedebilecek ve içgüdülerini ilkel bir varlığınkilere indirgeyebilecek bir erkeği hissettiğinde duyduğu korkuydu.

Baş döndürücü bir duyguydu. Zihnini ve ruhunu derin bir özlemi uyandıran bir canlılıkla doldurdu. Sahip olmak ve sahip olunmak.

Evi çevreleyen yemyeşil araziye bakarken boğazından alaycı bir kahkaha yükseldi. Pencerede durdu ve ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirdi. Hayatı için kaçıyordu ve burada duruyordu

Seksi bir adamla kaçamak yaparsam ne olur diye düşünürken.

Ama çekiciliğin alevlenmesi, yakışıklı bir adamı korku ve güvensizlik duygusuna kapılmadan düşünebilmesi onu cesaretlendirmişti. Bu... doğru yönde atılmış bir adımdı. İlerleme. İyileşme. Tatlı, tatlı iyileşme.

Böyle bir kargaşanın ve hayatının geri dönülmez bir şekilde değiştiği bilgisinin ortasında umut yanıyordu. Belki de, sadece belki de, geleceği aylar önce olduğu gibi kasvetli bir ufuk değildi. Bu... özgürleştiriciydi.

Açlık onu mutfağa doğru sürükledi. İsteksizce, çevredeki arazinin üzerindeki tüneğinden ayrıldı. Burada kendini daha güvende hissediyordu. Yaklaşan bir tehdit görebiliyordu.

Mutfak küçük olmasına rağmen iyi stoklanmıştı ve şaşırtıcı bir şekilde güncellenmiş aletleri vardı. Boston'daki dairesinden daha moderndi. Buzdolabını ve kileri kontrol ettikten sonra basit bir şeyler yemeye karar verdi ve kendine bir sandviç yaptı. Sanki her an biri ormandan fırlayıp evi basacakmış gibi huzursuz hissetmediğinde daha sonra yemek yapacaktı.

Kendine bir kadeh şarap ve şişeyi kaldırmaya başladı ama sonra bütün bir şişenin kötü bir fikir olmadığına karar verdi. Önceki günlerin tüm stresini atmasına kesinlikle yardımcı olacaktı.

Şişeyi kolunun altına sıkıştırdı, sandviçiyle tabağını aldı ve diğeriyle şarap kadehini topladı. Tüm pencerelerin olduğu oturma odasına geri döndü ve en iyi manzarayı görebileceği şekilde konumlandı. Sandviçinin yarısını bitirdiğinde, çoktan bardağını iki kez doldurdu.

Şarabın etkisiyle yumuşayan yorgunluk, yavaş hareket eden bir sis gibi damarlarından sızarak kol ve bacakları gevşeyene kadar devam etti.

Göz kapakları o kadar ağırlaşmıştı ki onları açık tutmakta zorlanıyordu.

Ayakkabılarını tekmeledi ve tabağını sehpanın üzerine, neredeyse boşalmış şarabın yanına koymak için öne eğildi şişe. Bardağına süre baktıktan sonra içindekileri boşalttı ve sonra kanepeye yığıldı, başı dolgun minderde hafifçe zıplıyor.

Muhtemelen tetikte olması gereken bir anda sarhoş olmak iyi bir fikir değildi ama üç gündür uyumamıştı ve kızarmıştı. Uyumaması gerekiyordu yoksa delirecekti.

Yapması gereken bir şey daha vardı. Yorgunluğa yenik düştü. Dizüstü bilgisayarını kanepenin ucundan kendisine doğru sürükledi ve açtı. Bir süre

Bilgisayarının kablosuz ağı bulması için bir an bekledi ve nefesini tutarak İnternet bağlantısının e-postalarını kontrol edebilecek kadar güvenilir.

Ekran bulanıklaştı ve elini gözlerini ovma ve alnına masaj yapmak için kaldırdı, bir yandan da tuşlara dokunuyordu. diğeri eliyle hesabına erişmek için bir dizi adımı tamamladı. Bağlantısı yavaştı ve sayfanın yüklenmesi sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu. Sonunda ekran yeni e-postaları olduğu mesajını taşıyordu, içeriğe erişmek için sabırsızlıkla tuş takımına dokundu.

İlki sadece bir satırdı.

Sağ salim olduğunu haber ver.

İkincisi, Marcus'un yapabileceğini bildiği tüm sabırsızlığı ve endişeyi içeriyordu.

, Sarah, oluyor? Bunu alır almaz kontrol et.
Endişeleniyorum.

Boş bir e-posta açtı ve kısa bir yanıt yazdı.

. Teşekkür . Lütfen endişelenmeyin. Bana
söylediğin gibi bekliyorum.

Dizüstü bilgisayarı kapattı ve kanepenin ucuna doğru itti. Göz kapakları öncekinden daha tehlikeli bir şekilde sarktı. Uyku. Sonunda yorgunluk onu hızla ele geçiriyordu. Sağ tarafındaki sehpa baktı ve silahı almak için elini uzattı. Emniyetin açık olduğundan emin olduktan sonra, silahı önündeki masanın üzerine, sandviçinin yanına koydu ve silahın koltuktaki pozisyonuna kolayca ulaşabileceğinden emin oldu.

Genişçe esnedi ve uykunun yaklaşan unutkanlığını memnuniyetle karşıladı. Şarabın ve üç günlük adrenalin kaynaklı uyanıklığın yardımıyla uykuya daldı. Ama yine de uykusu bölündü ve rüyasında karanlık gölgeler ve tamamen başka bir şey gördü. Rüyasında Garrett'i gördü.

GARRETT, Sarah'nın yeni bulduğu sığınağına hemen girmedii. İlk gününü etrafı kolaçan ederek, bir tuzağına düşmediğinden ve dahası varlığını belli ettiğinde kaçış yollarının açık olduğundan emin olarak geçirdi.

Donovan, Sarah'nın evin Lattimer'a ait olduğundan emindi, bu da Sarah'nın adadan ayrıldığından beri onunla temas halinde olduğu anlamına geliyordu. Hızlı konuşması ve Garrett varlığını belli ettikten sonra Sarah'nın onunla bir daha temas kurmadığından emin olması gerekiyordu, yoksa kimliği göklere çıkarılacaktı.

Daha önce kardeşinin yardımını kabul etmesini engelleyen her neyse, belli ki korkup kaçtığı anda pencereden dışarı fırlamıştı. Ya da belki de başından beri plan buydu. Lattimer'ın nasıl düşündüğünü kim bilebilirdi ki? Sarah'nın kardeşinin adadayken onu bu kadar uzun süre savunmasız bırakmış olması Garrett'ı çok kızdırmıştı. Madem onun için bu kadar önemliydi, o zaman Lattimer'ın Sarah'yı kendi adamlarından birine götürmesi gerekirdi.

hoşuna gitsin ya da gitmesin birçok holding.

Sarah'nın kaçışının bir sonucu olarak Garrett neye bulaştığı hakkında hiçbir fikre değildi. Bildiği tek şey, Lattimer'ın burada onunla birlikte olabileceğiydi, ancak bu onu gezegendeki en aptal orospu çocuğu yapardı ve Lattimer, Sarah kadar uzun süre hayatta kalmamıştı.

aptallık etmişti. Yine de garip şeyler olmuştu ve Garrett'ın orduda geçirdiği yıllarda ve KGI'nın yıllar boyunca üstlendiği görevlerde öğrendiği tek şey, çılgınca şeylerin her zaman olduğuydu ve bir numaralı kural her şeye hazırlıklı olmaktır.

Sırt çantasının yerini değiştirdi ve ormanlık alandaki bir başka tepeye tırmanırken tüfeğini diğer eline geçirdi Sarah'nın evini çevreliyordu. Araziyi 360 derece döndükten sonra keşif gezisinin sonuna yaklaşıyordu.

Şimdiye kadar gördükleri onu memnun etmişti. Hiçbir iz yoktu

Son zamanlarda bir hareketlilik yoktu, onu kendisinden önce kimsenin bulduğuna dair bir belirti yoktu. Ama yine de kendisinden başka birinin evi izlediğine dair en küçük göstergeye bile dikkatle bakıyordu.

Yüzüstü yattı ve dürbününü gözlerine götürdü. evin çok sayıdaki cam penceresine dikti. Açıklık onu tedirgin ediyordu, her ne kadar

Lattimer'ın holdinglerinden biri, muhtemelen hepsi son teknoloji kurşun geçirmezdi.

Garrett onu pencerelerden birinde durmuş endişeli bir ifadeyle dışarı bakarken bulduğunda kaşlarını daha da çatı. Camın kurşun geçirmez olup olmaması önemli değildi. Onun Açılıştta etrafta dolaşmak onu avlamak isteyenlere bir davetiyeydi.

Ona içinde bulunduğu tehlikenin büyüklüğünü anlatır anlatmaz güvenlik önlemleri hakkında uzun uzun konuşacaktı. Dünyadaki herkes ondan bir parça istiyordu. Resnick muhtemelen şu anda bir kedi yavrusu doğuruyordu ve Sarah'nın ensesinde soluk soluğa kalacaktı. Donovan Sarah'yı bulduysa, Resnick de bulabilirdi.

Onu başka kimin düşünmek bile istemiyordu. Adadaki hırsızlık olayı hâlâ zihnini meşgul ediyordu.

Gözetleme işini bitirdiğinde ve acil bir tehdit olmadığından emin olduğunda, teçhizatını iki kayanın arasına yerleştirdi ve eve doğru yavaş bir yolculuğa başladı. Teçhizatını Sarah'yla yaşadığı İsa'ya kavuşma anından sonra alacaktı. Eğer silahlı bir şekilde içeri dalarsa, Sarah'nın ödünü koparmaktan başka bir işe yaramazdı ve Sarah zaten onun gelişi yüzünden yeterince büyük bir "ne oluyor lan" anı yaşayacaktı. Üstelik bu kez burnunun dibinde sallayacağı bir çikolatası da yoktu.

Geldiğini önceden haber almasını istemediğinden - muhtemelen yine kaçacaktı- dikkatli davrandı. gizlice yaklaştı ve arka girişe erişebilmek için arazinin arka kenarına doğru daire çizdi.

Kurnazlık hiçbir zaman güçlü noktası olmamıştı ama şimdi sıradan bir misafirmiş gibi kapıyı çalmakla -evet, doğru- ya da arkadan girip çılgınca fikirlere kapılmadan onu köşeye sıkıştırmak arasında gidip geliyordu. Kendine güveniyordu hızlı konuşma yeteneğine sahipti.

İçeri girip, sonra açıklamayı tercih ederdi. Daha çok onun tarzıydı. Arka terastan masif ahşap kapıya ulaştığında, tokmağı deneysel bir şekilde çekti. En azından

kilitlemişti. Kapıdan birkaç adım ötedeki pencereye doğru ilerledi ve içeri baktı. Kendini ürkütücü bir sapık gibi hissediyordu ve eğer onu görürse, aksini düşünmek için bir nedeni olmayacaktı.

"Önce içeri gir. Sonra açıklarsın," diye mırıldandı.

O bir görevdi ve güvende olduğundan emin olduğu için özür dilemek zorunda .

"Kendine bunu söylemeye devam et, dostum. Belki inanırsın."

Tanrım. Şimdi de kendisiyle kedi konuşmaları yapıyordu. Belki de Donovan'ın işi almasına izin vermeliydi. Aklını kaçırdığı apaçık ortadaydı.

İçeri baktıktan sonra göremedi ve muhtemelen hâlâ ön taraftaki lanet pencerelerin yanında duruyordu. O Pencereyi test ettim ve onun da kilitli olduğunu gördüm. Sadece kilitli değil, eşiğin üstü ile ortası arasında güvenliği güçlendirmek için çubuklar vardı. Camları kırmadıkça kimse içeri giremezdi.

Böylece kapıya geri döndük.

"Aletlerini" sakladığı küçük keseyi çıkardı. Alet edevata başvurmayalı çok uzun zaman olmuştu. patlayıcı içermeyen bir haneye tecavüz. İstedikinden daha uzun sürdü ama sonunda kilidi kırdı. ve dikkatlice kapıyı açtı.

Ancak iki inçten fazla açılmasını engelleyen iki zincir bulmak için.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı.

Bunu yapmanın sessiz bir yolu yoktu. Yanında cıvata kesici taşımıyordu.

Bu yüzden, onu korkutmamaya kararlı olmasına rağmen yine de bir giriş yapacaktı.

Geri çekildi ve omzunu ağır tahtaya çarptı. Zincirlerin çözülmesi ve evin içine doğru yayılması için iki deneme yapması gerekti. Yere çarptı ve yuvarlandı. Ancak bir çift kadın ayağının önünde durabildi.

Eğer kızın çığlık atmasını, paniklemesini ya da başka bir kız tepkisi vermesini bekliyorsa çok yanıliyordu. Yukarı doğru baktığında, lanet olası bir topun namlusuna bakıyordu. Tanrım, elinde lanet olası bir Desert Eagle .50 kalibre vardı. Yukarı baktığında sinirli bir kadınla karşılaştı. Bakışlarını tekrar silaha çevirdiğinde, kadının silahı gelişigüzel , daha da kötüsü emniyetinin kapalı olduğunu ve parmağının tetiğin etrafında çok sıkı bir şekilde kıvrılmış gördü.

"Sarah," dedi alçak bir sesle.

"Seni piç," diye tısladı. "Başından beri sendin, değil mi? Oraya tatile gitmedin. Biri seni benim peşimden gönderdi."

"Bir bakıma öyle," dedi yumuşak bir sesle, hâlâ tetik parmağını yakından izliyordu. "Ama seni öldürmek için gönderilmiş olsaydım, çoktan ölmüş olurdun."

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Belli ki duymayı beklediği şey bu değildi. "Seni Marcus mu gönderdi?"

Onu başka birinin göndermiş olabileceğini düşünmesi ilginçti. O konuya sonra gelecekti. Şu anda son derece inandırıcı olmak zorundaydı. "Evet. Beni o gönderdi."

Kaşları çatıldı ve bir adım geri çekildi, ancak lanet olası silahı ona doğrultmuştu ve sorun silahı nereye doğrulttuğuydu. anatomisinin farklı bir bölümünü hedef almasını isteyerek onu kızdırma şansına sahipti. Dosyalamak istemediği küçük düşürücü bir tıbbi rapor vardı. Kızgın bir kadın tarafından taşaklarının vurulması.

Ona bakarken gözleri şüpheyle kısıldı. "Marcus kim? Ve tüm cevapları bilsen iyi edersin.

yoksa ateş edeceğim."

Çenesinde sert bir duruş vardı. Dudakları sıkıca bastırılmıştı ve gözleri parlıyordu ama bu korkudan değildi. Hayır, onu vurabilecek kadar yetenekli görünüyordu çünkü çok kızgındı.

" miyim?" diye sordu sakince.

"Hayır. Yerde kal. Konuşmaya başla."

İç çekti. Resnick'in bahsettiğini bildiğini düşündü ve yanılmadığını umdu. "Beni ağabeyin gönderdi. Senin korumasız kalmanı istemiyor."

Şaşkınlık onu aniden dengesizleştirdi ve kazara onu vurmamasını umarak gerildi. Sonra gözleri tekrar kısıldı. "Neden bir şey söylemedi?"

"Bu kalpten kalbe konuşmayı tam olarak ne zaman yaptınız?" Bir deneme daha yaptı ve Sarah'nın Lattimer ile sürekli iletişim halinde olmadığı konusunda haklı olduğunu umdu. Ne kadar fanatik olduğuna bakılırsa, sadece e-posta yoluyla yazıştığından şüpheleniyordu. o lanet laptopla ilgiliydi. "Kardeşin bir şeyleri e-posta yoluyla açıklayacak değil. Hiçbir şey yüzde yüz güvenli değildir, biliyorsun. Ayrıca, seni endişelendirmek istemedi. Benim görevim yakın durmak ve güvende olduğunuzdan emin olmaktır."

Kaşlarını çattı. "Öyleyse bu ayrıntılı maskaralık niye? Bana göz kulak olman için benimle çıkman gerekmiyordu."

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve onu öptüğünü hatırladı. Ona dokunduğunu ve ellerini vücudunun kıvrımlarında gezdirdiğini hatırlıyordu. Ve ona söylemek üzere olduğu şey, bir yalan olsa da, eğer ağabeyi onu gerçekten koruması için tutmuşsa, mutlak gerçek olacaktı.

"Seninle vakit geçirmek istedim. İlgimi çektin."

"Yani adadaki tüm o saçmalıklar, bir iş yapabilmek için yollarımızın defalarca kesişmesini sağlamandan mı ibaretti?"

Sesindeki kuşku notasını gözden kaçırmak zordu. Alaycılık da öyle. Ama aynı zamanda sesinde, adamın içindeki bıçağı biraz daha saplayan bir incinmişlik de vardı.

"Kesinlikle hayır ve sanırım sen de bunu biliyorsun."

Gözlerini kapattı ve bir an için başını salladı. Silahı tutan eli tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ve kazara tetiği onu bir kadın haline getirmeden önce fırsatı değerlendirdi.

Yuvarlandı ve silahı duvara doğrultarak kadının bileğini kavradı. Sonra kadın acı içinde ve silah takırdayarak yere düşene kadar sıktı. Adam hemen Bileğini gevşetti ama diğer eliyle silaha uzanırken onu tuttu.

Hâlâ onun elini tutarak kendini yukarı kaldırdı ve sonra kolunu ters çevirip başparmağını bileğinin iç tarafında bıraktığı iz üzerinde gezdirdi. "Özür dilerim. Seni incitmek istememiştim."

Kolunu geri çekip göğsüne , gözleri endişeyle adama bakarken sıkıntılıydı.

"Kimsin sen?"

Silahının şarjörünü çıkardı ve önce cebine koydu. Tabancayı yakındaki bir üzerine koydu. "Benim adım Garrett. Bu konuda yalan söylemedim."

"Bu bana tam olarak hiçbir şey söylemiyor."

"Farklı insanlar için çalışıyorum," dedi. "İnsanları koruyorum. Benim işim bu."

Narin bir kaşını kaldırdı. "Sen paralı asker misin?"

"Hizmetlerim karşılığında para alıp almadığımı soruyorsanız, evet. Bedavaya çalışmıyorum."

Gözleri kısıldı. "Peki beni korumak için ne kadar para alıyorsun?"

"Bunun bir önemi var mı? Önemli olan seni güvende tutmam. Bu kısımla yakından ilgileneceğinizi düşünmüştüm."

"Ve sana güvenmemi bekliyorsun. Aynen ."

İrkilmesini kontrol etmek zorundaydı. Evet, ona kocaman bir yalan söylerken bile kendisine güvenmesini istiyordu. Onun yerine saldırıya geçti.

"Ölmeni isteseydim, olurdu," dedi açıkça. "Seni öldürmek için bu kadar ayrıntılı bir

Sana yaklaşmak için maskaralık ve seni kesinlikle öpmezdim."

Gözleri büyüdü ve bu açtığı için kendini tekmeledi.

Sonunda kesinlikle öyle görünecek olsa da, manipülatif olmaya ve bunu duygularla ilgili hale getirmeye çalışmıyordu.

"Neden yaptın o zaman?"

"Çünkü ben istedim." Gerçek buydu. Buna ne diyeceğini biliyormuş gibi görünmüyordu.

Gözlerinde şaşkınlık titreşti ve sonra döndü, elleri şakaklarını ovmaya gitti. Yüzünü tekrar görebileceği kadar etrafından dolaştığında, kadının yorgunluğu bir neon tabelası gibi parladı.

"En son ne zaman uyudun?" diye sordu.

Soru karşısında daha da irkilmiş görünüyordu. Ellerini başından çekti ve ona çözemediği bir bulmacaymış baktı.

"Seni anlamıyorum Garrett. Bunların hiçbirini anlamıyorum. Neden buradasın? Sana ihtiyacım yok."

"Cehenneme kadar yolun var."

Elini tekrar kaldırdı ve açık avucunu alnına bastırdı. "O zaman başka şekilde ifade edeyim. Seni burada istemiyorum. Evine git. Fikrimi değiştirdim. Marcus'un bu işe karışmasını istemiyorum. Beni yalnız bırak."

Her geçen dakika daha da sinirlenerek homurdandı.

"Gerçekten tek başına yapabileceğini mi sanıyorsun? Sarah, sen bir kurbansın gerçekleşmeyi bekliyor. Pencerelerin önünde durmuş, aptal gibi aval aval etrafa bakıyordun."

Başını kaldırdı ve gözleri parlayarak ona baktı. "Beni mi izliyordun?"

"Evet, . İki gündür buradaydım ve takip edilmediğinden emin olmak için keşif yapıyordum. Takip edilmedin. Herkesin seni bulmasını zorlaştırdın. 'Sarah Daniels Burada' yazan bir neon tabela asabilir ve alnınıza büyük kırmızı bir X işareti çizebilirsiniz."

Eliyle yüzünü kapattı ve gözlerini yumdu. "Tanrım, dikkatliydim. Dikkatli olduğumu sanıyordum. Kandırıyor muyum

Kendimi mi? Saklanmak hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Hiç saklanmak zorunda kalmadım."

Tehlikeli bir şekilde çökmeye yakın görünüyordu. Omuzları bir yenilgi jestiyle çökmüştü ve o kadar küçük ve görünüyordu ki. Onu kollarının arasına almak niyetiyle bir adım öne çıktı ama tereddüt etti. Adadayken bu konuda iki kez düşünmezdi ama şimdi durum farklıydı. Onu yanlış yönlendirmişti.

Muhtemelen adada olan her şeyin onun güvenini kazanmak için bir çaba olduğunu düşünmüştü. Ve başlangıçtaki niyeti bu olsa da, onu öpmesinin ya da aynısını şimdi ve burada yapmak için can atmasının nedeni kesinlikle bu değildi. Sadece şimdi çıtayı yükseltmişti. Şimdiye kadar ona hiç yalan söylememişti.

"Sarah," dedi alçak bir sesle.

Başını kaldırdı, gözleri yaşlıydı, yorgunluğu neredeyse ona haykırıyordu.

"Henüz bana tam olarak güvenmeni ama şu anda çok fazla seçeneğin yok. Sana yönelik tehdidin ne olduğunu öğrenip onu ortadan kaldırına kadar bana mahkumsun. Bunun kardeşinle ya da başka biriyle bir ilgisi yok. Bunun senin güvende olmanla ilgisi var ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağım."

"Neden? Neden umursuyorsun ki?"

Uzun bir süre ona baktı. ". Bu konuyu kapatalım."

BÖLÜM 19

SARAH aval aval Garrett'a , hâlâ onun evinde durduğu gerçeğini sindirmeye çalışıyordu. Meksika'da. O Öfkelenmek istiyordu -öfkeliydi- ama her şeyi anlamaya çalışırken aptal gibi bakmaktan başka şey yapamayacak kadar yorgun ve şaşkıındı.

Sonra başını salladı. Neden orada durmuş öpüşmekten bahsediyorlardı ki?

Uzandı ve elini yanağına götürdü. Bu dokunuş vücudunda bir sarsıntı yarattı ve omurgasından aşağıya doğru bir farkındalık titreşimi gönderdi. Adam başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdi, bir ürperti ensesine yayılana kadar başparmağı tenini tırmaladı.

"Uyumalısın, Sarah. Ben sana göz kulak olurum. Kimse sana zarar vermeyecek. Sana en iyi halinde ihtiyacım var ve sonra buradan defolup gidin."

Sallanıyordu, adamın sesinin derin tınısıyla hipnotize olmuştu.

Büyüsüne kapılmayı ne kadar da kolaylaştırıyordu.

"Bunda senin çıkarın ne?" Sonra sanki hatırlamış gibi, "Paradan başka," dedi biraz da acıyla.

Eli yüzünde durdu ve parmak uçlarından hafif bir gerilim akımı geçti. Adam soruyla boğuşuyor gibiydi ve kadın cevap verme zahmetine girip girmeyeceğini merak etti. Sonra başparmağını dudaklarına sürtünceye kadar indirdi. "Sen. Benim için önemli olan sensin."

Bir adım geri çekildi, adamın sesinde duyduğu mutlak ciddiyetten rahatsız olmuştu. Takip etti. Kadın Sırtını duvara çarpana kadar geri çekildi ve sonra ona çarptı, sıcaklığı uzuvlarını istila edene kadar vücudu bastırdı.

Ellerini kaldırdı, tamamen onu geri itmeye niyetliydi, ama göğsüne temas ettiklerinde durdular.

"Seni tekrar öpeceğim, Sarah."

"Hayır, öpmeyeceksin."

Dudakları onunkilerin üzerinde erirken, "Lanet olsun ki ," diye homurdandı.

Bu çok aptalcaydı. Öpüşüyorlardı. Az önce onu silahla tehdit etmişti. Az önce ona kendini öldürtmeye çalışan bir aptal demişti. Kendini bilerek ona yaklaşmak için adaya gitmişti. Buluşmaları tesadüf . Yalan söylemişti.

Ama . Pek sayılmaz. Daha dikkatli için aptallık etmişti. Ona yalan söylemek zorunda kalmamıştı çünkü kız ondan bilgi almak için hiç baskı yapmamıştı. O oradaydı, güçlü, istikrarlı bir varlıktı ve kız da ona yapışmıştı.

zavallı moron. Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

Kıpırdamadan durdu, cevap vermemeye kararlıydı. Kayıtsızlığını göstermeye kararlıydı. Hâlâ onun aldatmacasına kızgındı. Ama adam sabırlıydı. Adam sabırlıydı. Ve ölümcüldü. Ağzıyla ona kur yapıyor, tadına bakıyor, dudaklarının her bir parçasını öpüyor, sonra da dilinin girebilmesi için ağzını hafifçe aralıyordu.

Sanki çökmekte olan ve lezzetli bir şeymiş gibi onun tadını çıkardı, dili onunkinin üzerinde hafifçe dans etti ve sonra sıcak ve yumuşak bir şekilde okşadı. Gözlerini kapadı ve sallandı Parmakları göğsünün sertliğini kazıyordu. Karnı adamın kasıklarına bastırıldığında dondu kaldı ve adamın uyarılmışlığının kanıtını hissetti, yumuşaklığına karşı sert ve sıcaktı.

Hafifçe küfretti ve aralarında sadece bir santim bırakarak ağzını çekti. "Bunu görmezden gel," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

Güldü. Kendini . Omuzları titredi ve yere bakıp tekrar gülmeye başladı.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu. "Bir kadının sikine bakması ve gülüyor."

Bu kez kahkahaları nefes nefese hırıltılar halinde geliyordu. O kadar çok güldü ki, gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti ve sonra yanaklarından aşağı süzüldü. Adam ona ters ters baktı, her kahkaha patlamasında kaşları daha da çatılıyordu.

"Tam tersine," diye çıkmayı başardı. "Bu kadar açık bir şeyi unutmamı mı söylüyorsun?"

"Pislik gibi davranmamaya çalışıyordum," diye homurdandı.

Nedense bunu daha da komik buldu. "Evime giriyorsun. Silahımı benden alıyorsun. Bilgilendirildin. Adadayken hemen hemen her konuda yalan söyledin. Sonra da bana kendini öldürtmeye çalışan bir aptal olduğumu söyle. Ve sen bir pislik olmaktan mı endişeleniyorsun?"

Ağzını açtı ve hemen kapattı. Sonra geri ve silahını masanın üzerinden aldı. Silahı elinde evirip çevirdikten sonra tekrar ona baktı. "Kötü bir seçim değil ama senin için çok büyük. Geri tepmemesi ve muhtemelen seni kış üstü düşürmemesi için yeterince sıkı tutmuyorsun. Eline daha iyi oturan daha küçük bir şeye ihtiyacın var. 38'lik iyi bir seçim olur."

Kaşlarını çattı. "Seni vuracak kadar sıkı tutuyordum."

"Taşaklarım nişan alıyordun," dedi hoşnutsuz bir sesle Ses.

"Oh."

"Ve eğer bir daha gülmeye başlarsan, o küçük kışını tekmelerim."

Çıkmak üzere olan kıkırdamayı bastırmak için bir elini ağzına kapattı.

"Biraz dinlenmen gerek. Sen uyurken ben de nereye gideceğimize karar vereyim."

"Seninle bir yere gideceğimi söylemedim," dedi alçak bir sesle.

"Biraz uyuduktan sonra bu konu hakkında daha fazla konuşacağız."

Kızgınlığını korumak ya da onunla tartışmak gerçekten çok zordu.

uzan ve tam olarak onun önerdiği gibi yap. Ve eğer o doğruyu söylediğini ve gerçekten onu korumak için burada olduğunu , dışarıda kimin ya da neyin olduğu konusunda endişelenmeden uyuyabilirdi.

"Evet, konuşacağız," dedi anlamaya vararak. "Her şeyi bilmek ."

Başını salladı. "Ben de öyle Sarah. Eğer ikimizi de hayatta tutacaksam bilmem çok şey var."

Dışarıya herhangi bir tepki göstermemeye dikkat ediyordu ama midesinde panik vardı. Sadece başını sallayarak karşılık verdi, konuşmak için kendine güvenmiyordu. Adam her şeyi bilmek istiyordu ve ona her şeyi anlatmadan gerçeğin ne kadarını söyleyebileceğini belirlemek için zamana ihtiyacı vardı.

"Bana evin içini göster. Dışarıdan gelebilecek bir tehdidin olmadığı güvenli bir alanda uyuyacağından emin olmak istiyorum."

Midesi hala çalkalanırken, onu yemek odası ve oturma odasının bir arada bulunduğu geniş açık oturma alanına doğru yönlendirdi. Başını sallamakla nefesinin altında küfretmek arasında gidip geliyordu.

"Bu odaya girmeyeceksin. Nokta. Ve pencerelerden uzak dur."

"Ama çoğu zaman burada kalıyorum. Buradan her şeyi görebiliyorum. Biri yaklaşırsa haberim olur."

"Sanki burada olduğumu biliyordun?" diye sordu öfkeyle.

Kızardı. "Siz çoğu insan gibi değilsiniz. Muhtemelen çalılıkların arasında kamuflaj boyası sürüp ve başınıza çalılar takın."

Adam durdu ve elini kaldırdı; kadın adamın vereceğini bildiği ders için kendini hazırladı.

", eğer siz dışarıyı görebiliyorsanız, onlar da içeriği görebilirler. Geceleri dışarıda hiçbir şey göremezsiniz ama ışıklar açıkken sizi gün gibi parlak bir şekilde görebilirler. İkincisi,

Peşinizden gelen herhangi biri elini kolunu sallayarak ön kapınızı çalmayacaktır. Kendini dışarıda konumlandırır.

Orada alıların arasında kafanı evden dışarı çıkardığın anda kafana bir kurşun sıkacaktı."

Yüzündeki kan çekildi ve gözlerini kapattı. "Haklısın. Haklısın, tamam mı? Hiç düşünmemiştim. Yani bir katil gibi nasıl düşüneneğimi bilmiyorum."

"İřte bu yüzden ben varım," dedi. "řimdi řu pencerelerin önünden defolup gidelim. řu andan itibaren biz ayrıłana kadar bu oda yasak bölge."

Başını salladı ve iki yatak odasının bulunduğu koridora doğru onu takip etti. İlkine kafasını soktu ve hemen geri çekilerek başını salladı. "Bu olmaz. Çok savunmasız."

İ ekti.

Koridorun sonundaki kapıyı açtı ve onu içeri buyur etmeden önce girişte birkaç dakika . İki yatak odasından daha küçük olan bu odada sadece iki kişilik bir yatak vardı ama şu anda umurunda değildi. Sadece bir pencere vardı, tavanın hemen altındaki duvarın tepesinde yer alan küçük bir kare. Güneş iřđının odaya girmesi için uygun bir yerdi ama bir insanın girip çıkabileceği kadar büyük değildi.

Döndü ve neredeyse ona çarpıyordu. Onu sabitlemek için omuzlarından tuttu ve sonra yatağa doğru yönlendirdi.

"Uyumani istiyorum. Birkaç saat sonra seni uyandıracağım ve yola . Meksika'da bir dakika bile fazla kalmak istemiyorum."

"Önce konuşacağız," dedi usulca. "Sonra seninle gidip gitmeyeceğime karar vereceğim. Marcus burada güvende olacağımı söyledi. Buraya daha yeni geldim. Neden gideyim ki?"

Ona, bu konuda seçme şansı gösteren bir bakış attı. O da ters ters baktı ve kızgınlığını göstermek için dudağını kıvırdı. Adam ona sadece göz kırptı ve kızın ağzı şok içinde açık kaldı. Ona göz mü kırpmıştı? Böylesine eğlenceli bir hareket, onun hakkında oluşturduğu tüm fikirlerle doğrudan çelişiyordu. Sonra kaşlarını çattı çünkü fark etti ki sadece onunla dalga geçiyordu.

"Hepsi senin olsun," dedi ve yatağa doğru büyük bir hareket yaptı. "Ben  ıkıyorum - tabii yardımına ihtiyacınız yoksa soyunuyorum."

" ansını zorlama," diye mırıldandı onu itip yatağa otururken. "Soyunmak için çok yorgunum. Her neyse."

Tekrar yatağa uzandı ve gözlerini kapattı. Yatak eğildi ve tela la gözlerini açtığında kendini tepesinde beliren Garrett'a bakarken buldu.

 ki elini de kadının omuzlarının iki yanına koymuştu ve dizleri kadının üzerine   km  tu. Aşağı eğildi ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Bu sefer oyalanmadı. Daha önce yaptığı gibi uzun, sıcak bir alışverişe girmede. Parmağını öptüğü noktaya dokundurdu ve sonra mırıldandı, "Tatlı rüyalar, Sarah. Artık güvendesin."

Sonra yataktan kalktı ve arkasına bile bakmadan odadan  ıktı. Orada öylece yatıyordu, ona verdiği tepki afallamı tı. Kalbini sızlatacak kadar büyük bir güçle ruhunu tekmeleyen  zlem karşısında daha da afallamı tı.

Marcus'a e-posta gönderip Garrett'ı sorması gerekiyordu ama dizüstü bilgisayar oturma odasındaki kanepenin minderlerine uzandı. Ayağa kalkar kalkmaz Marcus'la bağlantı kurmaya  alı acaktı. Belki o zamana kadar d   nebilirdi. Belki de   z m Garrett'tı. Marcus'a yakın olmak zorunda kalmadan, Garrett aracılığıyla Marcus'un korumasını kabul edebilirdi.  kisi de güvende olurdu.

BÖLÜM 20

GARRETT çantası ve tüfeğiyle birlikte eve geri döndü. Hızlı bir kontrol yaptı ve ekipmanlarının çoğunu kemerine sabitledi. İki bıçağı pantolonunun her iki yanındaki halkalara yerleştirdi ve el bombasının sağlam olduğundan emin oldu. Sophie'nin bir el bombasını kaldırmasını hâlâ atlatamamıştı.

babasının başına gelenlerden sonra ondan el bombası almıştı.

Tekrar etrafı kolaçan etti ve bu sırada kırık arka kapıyı emniyete aldı. Herkes için küçük bir sürpriz hazırladı. beklenmedik bir giriş yapmaya karar verdi. Koridorda sinsice ilerledi ve içeri bakabilmek için Sarah'nın kapısını iterek açtı. Kaçış yolu olduğundan değil. Ve onu uyanık bulmayı da beklemiyordu. Ayakta duracak hali yoktu ve gözlerinin altındaki derin gölgeler morarmış, yenilmiş bir görünüm vermişti ve bu da onun ruh halini zerre kadar iyileştirmemişti.

Hayır, onu uyurken izlemek hoşuna gidiyordu. Bir şey vardı son derece kırılgan ve meleksi bir vardı. Narin kirpikleri yanaklarında duruyordu ve göğsünün yumuşak, eşit yükselişi olduğunu gösteriyordu. Uzun bir süre onu izledi, hâlâ onun üzerinde kurduğu hâkimiyetten dolayı şaşkındı.

Onun kışını ülkeden olabildiğince hızlı bir şekilde kaçmak için motive olması gerekirken onu öpmüş ve pislik gibi davranmıştı.

Ama kızmamıştı. Gülmüştü ve Tanrım, onun lanet olası aletine gülerken bile çok güzel bir kahkahası vardı. Homurdanmıştı, ama gerçek şu ki, onun gözlerine böyle bir neşe getirmek için bütün gün orada durur, siki rüzgârda sallanırdı.

Kızın odasından çıktı ve mutfağa giderek uydu telefonunu ve yanında taşıdığı küçük dizüstü bilgisayarını kurdu. Sonra evi titizlikle aramaya başladı. O dizüstü bilgisayarını bulması gerekiyordu. Donovan'ın bir aşık gibi kur yapamayacağı pek fazla bilgisayar yoktu.

Kanepedeki minderlerden birinin altına sıkışmış halde bulması çok uzun sürmedi. Hızlı çalışması gerekiyordu çünkü Sarah'nın ayakları üzerinde tamamen ölmüş olmasına rağmen ne kadar emin değildi.

Mutfak masasındaki ekipmanının yanında duran dizüstü bilgisayarını açtı ve Donovan'ı aradı. Donovan üçüncü çalışmada cevap verdi. Sesi dikkati dağılmış gibiydi ve arka planda zor durumdaki bir kedinin benzeyen garip sesler vardı.

"Orada ne haltlar dönüyor?" Garrett sordu. "Bana bir dakika izin verin. Charlotte mutlu değil."

"Bebeği mi tutuyorsun?"

"Evet, Sophie'nin biraz kestirmesi gerekiyordu ve Sam de bütün gece ayakta idi. Sanırım Charlotte'un bezinin değişmesi gerekiyor."

Garrett kuru bir sesle, "Elbette, tüm bu aile içi mutluluğu bölmeme izin vermeyin," dedi. "Boş ver, şu an çok sıkışık durumdayım.

ve bunun dün yapılması gerekiyor." "Hiç bir bebeğin altını değiştirmeye çalışırken

Dünyayı kurtarmak mı? Kolay değil. Bu tür şeylerin kullanım kılavuzlarıyla birlikte gelmesi gerekir."

Garrett dinledi ve Donovan'dan gelen bebek saçmalıklarına benzeyen sesleri duyunca irkildi.

Garrett, "Sen aklını kaçırmışsın," diye mırıldandı. Birkaç dakika sonra gürültü kesildi ve Donovan tekrar telefona konuştu. "Bayan Charlotte çok mutlu. Şimdi, sizin için ne yapabilirim?"

"Elimde Sarah'nın dizüstü bilgisayarını var. Lattimer ile konuşmalarına kulak misafiri olabilmen için seni aratmayı umuyordum."

Donovan hemen Garrett'ın gözlerinin yuvalarından fırlamasına neden olan bir dizi talimat verdi. Garrett onları bir T'ye kadar takip etti ve Donovan'ın "bindiğinde" tatmin olmuş ünlemlerini dinledi.

Donovan kendi kendine ve söz konusu bilgisayarla konuşmaya devam ederken Garrett, dizüstü bilgisayardan düşen katlanmış bir kağıt parçasını görmek için şöyle bir baktı açtı. Boş boş eline aldı ve açtığında kendisine pek de anlamlı gelmeyen bir sürü şey gördü. Ama Donovan için bir anlam ifade edeceğinden emindi.

"Hey Van, bu bir şey olabilir." Talimat gibi görünen listeyi okumaya başladı ve Donovan heyecanla araya girdi.

"Bekle, geri dön. En başından. Tüm bunları yazmama izin ver."

Garrett kâğıttaki her şeyi tekrarladı ve belli aralıklarla başını Sarah'nın yatak odasına doğru eğdi ama herkes sessiz kaldı.

"Masama dönmem için bana bir saniye ver. Sanırım az önce bana onun e-posta hesabına erişim izni verdin. Sizin için başka bilgilerim de var."

Garrett içini çekti ve kardeşinin kendini toparlamasını bekledi. Tüm Kelly'ler arasında en organize olanı Donovan olduğu için fazla bir şey söyleyemiyordu. Sınırdaki Diğerlerinin kesinlikle olmadığı bazı obsesif-kompulsif bozukluklar. Sam muhtemelen Donovan kadar anal bir piç olmaya en yakın kişiydi.

"Tamam, bu hesaba girerken, ne olduğunu söyleyeceğim başka bir şey buldum. Biraz araştırma yaptım. Bazı büyük iyilikler istedim - insanların başını derde sokabilecek türden, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Garrett bunun üzerine neşelendi. "Ne tür iyilikler?"

"Resnick'in bize yalan söyleyip söylemediğini öğrenmek istedim. Ayrıca Lattimer'ın bilinen son yerini bulup bulamayacağımı görmek istedim. Ve Allen Cross ile olan bağlantısını.

"Resnick ciyaklamaya başladı bile. Görevden kaçtığına bir an bile inanmıyor. Kızgın ve koparıyor. Sam ve KGI'yı tehdit ediyor ve insanlığa karşı her türlü tehdidi savuruyor."

Garrett gözlerini devirdi. "Eminim bu Sam'in kalbini kırmıştır."

"Her neyse, Lattimer'in peşine düşme konusunda şansımız yok. Resnick'in hiçbir fikri yok, bu da onu mutlu etmiyor, Özellikle de Sarah ile aranız açılmışken. Lattimer'i yakalamak için eline geçen fırsatın tepetaklak olduğunu görüyor ve ne pahasına olursa olsun Lattimer'i istiyor."

Garrett, "Bu ikimiz için de geçerli," diye mırıldandı. Yine de Sarah'yı kurtların önüne atmaya Resnick kadar istekli değildi. Garrett yarım tedbirli bir adam değildi. Lattimer'i yakalamaması ve bu sırada Sarah'yı güvende tutmaması için iyi bir neden olmadığını düşündü.

"Burada denklemde bir bilinmeyen var, Van. Lattimer birinin kulübesine onu korkutmasına izin vermezdi. Resnick de öyle. Resnick'in arkasına yaslanıp tuzağa yem atacaktı. Sarah adadan kaçacak kadar korkmuştu. Onun bir Oraya ayak bastığı andan itibaren kaçış rotası planlanmıştı."

"Aslında iki tane var. Eğer adadaki adamınız Aynı ipucu bende de var."

Garrett başını salladı. Elbette vardı. Donovan iyi bir hikâye anlatmayı severdi. Garrett daha çok sadede gelmeyi seven bir adamdı. Donovan ise maksimum etki için işi uzatmayı severdi.

"Şimdi kim?" diye sordu bitkin bir halde.

"Stanley Cross. Allen'in kardeşi. Araştırmalarım sırasında, Resnick'in Cross'un Sarah'yı getirmek için özel bir kurtarma şirketi tuttuğu gerçeğini ortaya çıkardığını . Resnick'in bu küçük bilgiyi bizimle paylaşmayı uygun görmemesi ilginç. Stanley etrafa çok para saçıyor. Oldukça iyi görünüyor. çaresiz."

"Tanrım, tek ihtiyacım olan bu. Paralı asker biri Sarah'ı omzuna atıp bir Neandertal gibi. Muhtemelen bir saat içinde onu öldürtür."

"Ve ona Neandertal gibi davranmayı planlamıyorsun, öyle mi?" Donovan hafifçe sordu.

"Onu öldürtmeyeceğim."

Donovan kıkırdadı ve sonra kahkahası kesildi. "Resnick bildiğimi bilmiyor. Nasıl öğrendiğimi de sorma. Diyelim ki benden böbrek bağışlamam istendi, evet demekten başka seçeneğim yok. Bizi oyuyor, bu yüzden onu oyaladığın için sana kızmadım. Bu durumda olan sensin, bunu herkesten daha iyi biliyorsun, bu yüzden karar senin."

Garrett kuru bir sesle, "Bunun için teşekkürler," dedi. "Sarah'yla birlikte buradan defolup gitmek istiyorum. Benim için neyin var? Lattimer'ı kendi bölgesine çekmek istemiyorum. Onu bizim olduğumuz yerde istiyorum. avantaja sahip."

"Benim bir yerim var. KGI'nin her uğrak yerlerinden birini kullanmak istemedim. Resnick önce oraya bakardı. Oraya gitmek biraz zor olacak ama şimdiki evini terk etmelisin. çabuk."

"kelimeler kullanmandan nefret ediyorum. Genelde çok hafif kalır. Bundan ne kadar nefret edeceğim?"

"Afognak Adası, Alaska açıklarında. Orada sadece ağaç kesim kampı ve faaliyet dışı bir pansiyon var ve şu anda adada kimse yok. Geçen yıl faaliyetlerini durdurdular. Adanın sahibi olan kabile ile bir bağlantım var. ve pansiyon. En iyi kısmı ise, neredeyse Lattimer'ın ekibimizin haberi olmadan o adaya gitmesi imkansız."

"Alaska mı? Daha uzak bir yer seçebilir miydin?" "Evet, ben sana dolambaçlı yoldan anlatana kadar bekle. oraya gidiyorsun."

"Sik beni. Bundan çok fazla zevk alıyorsun."

"Hayır. Endişeliyim Garrett. Bu tam bir karmaşa. Steele ve ekibinin bir kısmı yolda. Sen ve Sarah oraya varmadan önce adayı tamamen güvence altına ."

"Tamam."

"Tamam mı? Tartışmayacaksın ve bana siktir olup söylemeyeceksin. kendi?"

"Siktir git, Van."

"Sevgiyi hissediyorum. Sen çok hassas bir ruha sahipsin. Bahse girerim Sarah'ya şiir okuyorsundur."

Garrett kaşlarını çatı. Şiir okumamış olabilirdi ama verandasına şarap, kitap ve çikolatadan oluşan bir sepet bırakmak ona çok yaklaştı.

"Konumuza geri dönebilir miyiz? Ne gibi düzenlemeler yaptınız?"

"Belize City'ye gideceksiniz. Özel bir charter servisi olan Pedro Air'den Guy sizi Jamaika'ya götürecek. Oradan da Rio ile buluşacaksın.

Jeti bir arkadaşın seni Kodiak Adası'na uçuracak. Oradan da bir deniz uçağıyla Afognak Adası'na geçeceksiniz."

"Bunu düşündükçe gözlerim doluyor. Rio'nun Jamaika'da ne işi var?"

"Bu iş için arayabileceğim herkesi aradım Garrett. Görünüşte zararsız olan bu görev düşündüğümüzden daha karmaşık. Bu konuda içimde kötü his var. Hiçbir noktada gardımızı düşürmeyeceğiz."

"Teşekkürler. Desteğiniz için minnettarım."

"Size GPS koordinatlarını gönderiyorum, böylece tam olarak nereye gittiğinizi bileceksiniz ve size tüm bağlantıları ve bilgilerini gönderiyorum. Kiralamalar kargo bazlı olacak ve yolcu manifestosu olmayacak, böylece sen ve Sarah

kolayca takip edilemez. Ayrıca bu adamlar pek de dürüst iş uygulamalarıyla tanınmıyorlar."

"Ben gözcülük yapacağım. Sarah uyuyor ama her şeyi alır almaz çıkıyoruz. Hey, peki ya

Lattimer'ın Cross'la bağlantısı mı? Bu açığı henüz çözemedin mi?"

Donovan içini çekti. "Hayır, ama giderek daha fazla bunun Sarah ile ilgili olduğunu düşünüyorum."

Garrett da aynı hissi yaşadı. Kötü Çin yemeği yedikten sonra olduğu gibi karnının derinliklerine yerleşmişti.

"Tamam, ben . Haklıymışım. Bu güvenli bir e-posta hesabı. Parmak izlerimi silmek için çok dikkatli olmam gerekecek."

"Ne diyorlar? Lattimer'a e-posta mı gönderiyor? Az önce Beni onun gönderdiğini söyleyerek. Bu olay patlak vermeden önce ne kadar olduğunu bilmem gerekiyor."

"Sana bu konuda yardımcı olabilirim," diye mırıldandı Donovan. "Bana bir saat kadar süre verersen, e-postalarının bana yönlendirilmesini . O zaman Lattimer'mışım gibi cevap verebilir ve bu süreçte senin kıcını kurtarabilirim."

Garrett, "Önümüzdeki bir saat boyunca kimseye e-posta göndermeyecek," dedi. "Neredeyse komada. Şu ana kadar söylenenler

ve kaç e-posta alışverişinde bulundular? Eğer o pislikle bir ilişkim varmış gibi davranacaksam elde edebileceğim tüm bilgilere ihtiyacım var."

"Fazla değil. İlk başta nerede olduğunu bilmek için çıldırıyordu. Sonra yerini öğrenince ses tonu değişti. Seni terk ettikten sonra ona e-posta göndermiş. Meksika'ya gittiğini söylemiş ve ondan yardım istemiş. O da nereye gideceğini söylemiş. E-postaları kısa ve . O dikkatli bir piç. Ona sadece kesinlikle gerekli. O da pek iyi değil. Oraya varır varmaz ona e-posta göndererek iyi olduğunu ve endişelenmemesini söylemiş. İlginçtir ki tüm e-postaları onu korumakla ilgiliydi."

"Ne lan? Onu korumak için ne yapabilir ki? onu?" Lattimer'i neden korumak istediğini sormak dilinin ucuna kadar gelmişti ama bunun cevabını zaten biliyordu. Ne olursa olsun, Sarah iliklerine kadar sadık ve iyi kalpliydi ve Lattimer onun kardeşiydi. Cehennem, tüm bildiği, kardeşinin nasıl bir piç olduğunu tam olarak bilmiyordu. O

Lanet olsun ki çocukluğunun yalnızlığını hafifletmek için hiçbir şey yapmamıştı.

"Bunu bir düşün Garrett. Cross'u öldürdüğünü gördüyse ve her şey bunun gerçek olduğunu gösteriyorsa, onu alaşağı etmek için kullanılabilir. Cross ailesi de kesinlikle böyle düşünüyor. Resnick de dahil olmak üzere pek çok insan için Sarah, Lattimer'a ulaşmanın en emin yolu."

Ve kendini. Garrett, kardeşine ulaşmak için Sarah'yı istismar etmek isteyen insanların arasına kendisini de dahil etmek zorundaydı. O da

Yutkundu ve bunun kendisini ne kadar piç gibi hissettirdiği üzerinde durmayı reddetti. Kendine sürekli şunu hatırlatması gerekiyordu.

amaç aracı haklı çıkardı.

"Sarah bunu bilmek zorunda. Eğer bulunamazsa, ağabeyi aleyhinde tanıklık etmesi sağlanamaz."

Garrett nefesini üfledi. Evet, bunu satın alırdı. Sarah ama aynı zamanda kardeşine olan sadakatinin başka bir insanın soğukkanlılıkla öldürülmesini görmezden gelecek kadar kör olması onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Belki de onun adalet anlayışı Sarah'ninkinden siyah-beyazdı ama kadının bu şekilde yürümesi onu rahatsız etmişti.

Garrett acımasız bir sesle, "Bu mantıklı," dedi. "Hastalıklı, çarpık bir şekilde, mantıklı. E-postalarla kıcımlı koruduğun için teşekkürler. Bu bana biraz daha zaman kazandıracak. E-postaları yeniden yönlendirilirse ve Lattimer artık onları almazsa, bu benim lehime çalışabilir çünkü artık ona iyi olduğunu söylemeyecek. Endişelenecek. Artık kız oradayken her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veren sıradan bir aramayla yetinmeyecek. Onu bulmak isteyecek ve ben de bekliyorum olacağım."

"Seni kıskanmıyorum kardeşim. İşler sarpa sardığında Sarah mutlu olmayacak."

Hayır, yapmazdı. Ama Garrett onu ne kadar rahatsız ederse etsin şu anda bunun üzerinde duramazdı. Yapması gereken bir iş vardı. Sarah bunu yapmayı reddetse bile görmesi gereken bir adalet vardı. O

ölen takım arkadaşlarına uzun zamandır verdiği bir sözü yerine getirmesi gerekiyordu. Bu süreçte onurunun bir kısmını kaybetse bile onuru başka bir şeye izin vermezdi.

Daha büyük iyilik. Her şey daha büyük bir iyilik içindi. Ama nedense Sarah gibi bir kadını daha büyük bir iyilik uğruna mahvetmek onu tatmin etmiyordu.

BÖLÜM 21

SARAH omzunda nazik bir elle uyandı. Daha ısrarcı oldu ve göz kapakları titreyerek açılırken başı sallandı.

", Sarah. zamanı. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Garrett," diye fısıldadı. "Evet, benim."

Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve yüzünden uzaklaştırdı. Uyku perdesini aralamaya çalışırken bulanık gözlerle ona baktı.

"Yani seni rüyamda görmedim."

"Gerçekten yakışıklı bir adamla ilgili çok güzel bir rüya görmediysen hayır."

Sataşmalarını son derece düzgün bir yüz ifadesiyle yapsa da mavi gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Örümcek ağlarından kurtulmak için başını salladı. Konuşmak. Konuşmak istiyordu, bu da vermeye hazır olmadığı cevaplar istediği anlamına geliyordu. Bu işi berbat etmemek için kesinlikle kafasını toparlaması gerekiyordu.

"Bu konuşmayı yapmadan önce duş almak için zamanım var mı?"

Saatini kontrol ediyormuş gibi yaptı. "Sana beş dakika veriyorum ve sonra bu odada buluşuyoruz. Olunabilecek en güvenli yer burası."

Kaşlarını çattı. "Beş dakika mı? Belli ki evli değilsin ve muhtemelen hiç bir kadınla yaşamamışsın. Bir kadına duş alması için beş dakika veremezsin."

Verdiği yanıtı etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Beş dakika yoksa peşinden gelirim. Şimdi başlıyorlar."

Tanrım, ciddiydi. Ve bunu gerçekten de yapacaktı. Bundan bir an bile şüphe etmedi.

"Şimdi dört dakika kırk beş saniyeniz var."

Yatağın ucuna atladı ve banyoya koştu, kapıdan çıkarken neredeyse kendini öldürecekken adamın kıkırdaması onu takip etti.

"Beş dakika," diye homurdandı duşu açarken. Muhtemelen ordudayken üç dakikada yıkanmaya alışkındı. Ama o orduda değildi ve dahası, sadece saçını yıkamak bile beş dakikadan uzun sürüyordu.

Yine de tehdidi kulaklarında çınlıyordu ve peşinden gelmeyeceğinden tam olarak emin değildi, bu yüzden şampuanı durulamak için başını spreyin altına sok vücudunun diğer kısımlarını ovdu.

Bir anlığına üzerine yağan sıcak suyun mutlak kapıldı. Duşun yapacağını umduğu gibi ona enerji vermek yerine, yatağına geri dönüp yaklaşık bir yıl boyunca uyumak istemesine neden oldu.

Tiksintiyle düğmeye uzandı ve sıcak suyu tamamen kapattı. Sonuç, vücuduna küçük buz taneleri gibi batan buz gibi bir patlamaydı. En azından yatağın tekrar ne kadar iyi hissettireceğini düşünmüyordu.

Duştan titreyerek çıktığında Garrett kapıya vurdu.

"Sarah? Orada her şey yolunda mı?"

"Evet, tamam!" diye seslendi. İsteddiği son şey onun tehdidini gerçekleştirmesiydi. "Bir dakika içinde çıkacağım, söz veriyorum."

Aceleyle kurulandı ve ardından hâlâ nemli olan teninin üzerinden iç çamaşırını ve kot pantolonunu çekti. Sütyeniyle boğuştu,

ve aceleyle lanet şeyi ters giymeyi başardı. Tanrım, ama berbat durumdaydı. Bir kahkaha ile sütyenini düzeltti ve gömleğini çekti. Saçlarıyla uğraşmayacaktı bile. Eğer beş dakika içinde çıkmasına bu kadar kararlıysa, o zaman boğulmuş bir sıçan gibi görünmesiyle uğraşmak zorunda kalacaktı. Daha çok bir sıçan onun karmakarışık saçlarını mesken tutmuş gibiydi.

Saçlarını son bir kez sildi, böylece aslında damlattı ve sonra vazgeçip kapıyı açtı. Garrett karşı duvara yaslanmıştı ve bir kaşını kaldırdı.

Kaşlarını çattı. "Ne? Bana beş dakika verdin. Bir kadına banyoda sadece beş dakika verirsen olacağı budur."

"Vay canına, tek kelime etmedim."

"Gerek yoktu. Bana Medusa'ya gibi bakıyordun."

Kıkırdadı ve duvarı tekmeledi. "Saçına ."

"O zaman neye ?"

"Ben bir erkeğim. çok zor olmamalı."

Aşağı doğru baktı ve gömleğinin sütyenine çok nemli bir şekilde yapıştığını gördü, sütyeni de... nemliydi, bu da ona göğüslerini ve meme uçlarının dış hatlarını oldukça iyi bir şekilde gösteriyordu.

"Oh kahretsin." Döndü ve başka bir havlu almak için banyoya geri döndü. "Bunların hepsi senin suçun."

"Ne bağıırıyordun?" diye sordu kapı aralığından.

Elinde tuttuğu havluyula arkasını döndü.

stratejik olarak göğsünün üzerinde. "için soğuk suyu . Konuşmak istediğini söylemiştin. Tek istediğim uykuya geri dönmekse konuşamam."

Koridora geri döndü ve ona yatak odasına kadar eşlik etmesini işaret etti. Yatağa uzandı ve havluyu yastıkla değiştirip göğsüne dayayarak rahatlamaya çalıştı.

Garrett yatağın ucunda -bunun için başka bir kelime yoktu- duruyordu. İri bir adamdı ve böylesine küçük bir yatak odasında mevcut her santimi kaplıyor gibiydi. Onu tedirgin ediyordu.

"Tanrı aşkına, otur ya da başka bir şey yap. Sen böyle gezinirken düşünemiyorum."

Eğlenir gibi bir ses çıkardı ama yatağın ucuna yerleşerek ona uyum sağladı. Ama bu onu sadece daha da yakınlaştırdı ve tüm ortamı kesinlikle samimi hissettirdi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Bir an için onu inceledi, bakışları yüzünde gezinirken kıza derisini soyduğunu düşündü. "Neden bu kadar gerginsin?"

Bu aptalca bir soruydu. Her şeyden habersiz bir adamın soracağı bir şeydi. Bu yüzden onu görmezden geldi ve dikkatle bakarak adamın başlamasını bekledi.

"Ben kartlarımı masaya koydum. Şimdi sıra sizde."

Gözleri büyüdü ve sonra kızgınlıkla kısıldı. "Sen öyle bir şey yapmadın. Adını ve seni kardeşimin gönderdiğini biliyorum - bu arada bunu doğrulamayı planlıyorum."

Garrett başını salladı ve içini çekti. "Sende kendini koruma yok, Sarah. Sen ve ben bunun üzerinde çalışmalıyız."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Eğer kötü adam olsaydım, kardeşinin beni gönderdiğine dair sana bir şeyler anlatırdım. Eğer bu beni tehdit etseydi, Lattimer'ı kontrol edemeyeceğinden emin olmanı sağlamak son derece kolay olurdu."

"Bunu bana neden anlatıyorsun o zaman?"

"Çünkü ben iyi adamım ve sana ölümüne neden olabilecek hatalar yapmamayı öğretmek istiyorum."

Hoşgörülü görünüyordu, sanki onun saflığına karşı büyük bir sabır göstermek zorundaydı. Tamam, anladı. Tam bir morundu. Ama onu savunmak için

Aldatma sanatının ve aşırı abartılı casus gerilim filmlerinin alamet-i farikası olan gizlenme ve hançerleme saçmalıklarının öğrenildiği herhangi bir ders.

Sağduyu hakkında çok şey söylenirdi, ama hayatın geneli içindi. Tanıdığı hiç kimse cinayet ve kanundan saklanma deneyimi.

"Beni biraz bırak," diye mırıldandı. "Aptal olduğumu biliyorum. Anlıyorum. Anlıyorum." Elini alnına götürdü ve bir umutsuzluk dalgası onu tsunami gibi vurdu. Kimdi o?

Şaka mı yapıyorsun? Asla tek başına hayatta kalamayacaktı.

Garrett alçak bir sesle, "Sen aptal değilsin," dedi. "Sen çok normal hayatınız altüst oldu. Bazı kötü seçimler yaptın ve gerektiği kadar dikkatli olmadın ama işte burada ben devreye giriyorum. Sana bir şey olmaması için elimden geleni yapacağım."

"Keşke bilseydin," diye mırıldandı. Sonra kuru bir kahkaha attı. "Kötü kararlar. Keşke geri dönebilseydim."

"Bu şekilde düşünemezsin. Sana dağıtılan kartlarla oynarsın ve yoluna devam edersin."

"Bana hiç pişmanlık duymadan yaşayan biri gibi görünüyorsun," dedi, onun her zaman ne kadar ayakları yere basan ve kendinden emin görüldüğünü kıskanarak.

Gözlemine şaşırmış gibiydi ve güldü, ama bu ses bir eğlence sesi değildi.

"Benim tavrım zorunluluktan doğdu. Hatalar yaptım. Pişman olduğum kararlar verdim. Pişmanlıkla yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Her gün bununla yaşıyorum. Ama her şeyi ele geçirmesine izin verseydim, sabahları yataktan asla kalkamazdım."

Sesindeki içten, çığ nota onu sarstı. Bir an için kendine güvenen adamın ötesindeki adamı görebildi, istikrarlı bir dış görünüş. Nedense bu ona güven veriyor ve onları daha eşit bir konuma getiriyordu.

Adam ona baktı, ikisi de konuşmadı. Bu kısa bağlantı anını bozmak istemiyordu - gerçek

ve onun bir şeyler paylaşmasının tadını çıkardı.

sıradan bir sohbetin ötesinde. Fazla bir şey söylememişti ama söylediği şey buydu. Hata yapan tek kişi o değildi - gerçi onunki çok daha büyük ve sonuçları çok daha geniş kapsamlı görünüyordu ama onun hatalarının gerçek derinliğini nereden bilebilirdi ki?

"Boston'da ne oldu, Sarah?"

Garrett, Sarah'nın yüzündeki kanın çekilmesini izledi. Etrafında buruşan çarşaflar kadar solgunlaştı. Kolları göğsüne çok yakın tuttuğu yastığın etrafında sıkıştı ve sadece gözleri üstten parlayana kadar çenesini yastığa gömdü. Lanet olsun. Onu korkutmak istemiyordu ama bilgiyi zorla almak zorundaydı.

"Ne gördüğünü bilmem gerek Sarah," dedi nazikçe. "Ne tür bir tehlike içinde olduğunu bilmem gerekiyor."

Mümkünse daha da beyazlaştı. Bir an için gözlerini kapattı ve tekrar açtığında bir şey gördü.

Kırılmalı o kadar derindi ki uzanıp ona sarılmak istedi.

"Gitmem en iyisiydi," dedi sonunda. "Geri dönemem. Kendimi buna teslim ettim."

"Yani hayatının geri kalanını koşarak mı geçireceksin? Bu hiç de

Sarah. Bu şekilde olmak zorunda değil. İhtiyacım var..." Elini telaşla saçlarında ileri geri gezdirdi. Ona söylemek üzere olduğu şeydeki ikiye bölünmüşlükten nefret ediyordu. Aldatmacası göz önüne alındığında hakkı olmayan bir şeyi ona vermesini istemekten nefret ediyordu. "Bana güvenmene ihtiyacım var."

Başını kaldırdı, gözleri donuktu. "Kimseye güvenmiyorum."

Çok açık bir şekilde söylenen bu sözler onu çok etkiledi. Yüz ifadesi bu kadar donuk ve cansızken bile duygu zenginliği vardı.

"Sarah."

Yeniden ona odaklandı ve bakışları buluştuğunda gözlerini kırıştırdı. "Bana güvenebilirsin."

Ve yapabiliyordu. Hayatıyla. Onun iyiliğiyle. Onu güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapacaktı. Ona karşı dürüst davranmıyordu ve bununla yaşamak zorundaydı. Ama onun, kızını asla terk etmeyeceğine güvenebilirdi. kimse ona zarar veremez.

Bir şekilde ağabeyini alacağı etmek için yapması gereken şeyi ayıracak ve bu süreçte onu koruyacaktı. O bunu bir ihanet olarak görecekti. Yapmak zorunda olduğu şeyi kabul edemeyecek kadar sadık, sevgi dolu ve vericiydi. Ama doğru olan buydu.

Yapması gereken şey buydu ve bir şekilde, bir şekilde, sonsuza kadar sürse bile, onun bunu anlamasını sağlayacaktı. Başka seçeneği yoktu.

Mücadelesi canlıydı, yüzüne yansımış ve gözlerinden okunuyordu. Ona güvenebilmek için yoğun bir arzu duyduğunu gördü. Çok temkinliydi ama sırtını yaslayabileceği birini özlüyordu. Ve lanet olsun, o kişi olmak istiyordu.

"Sarah."

Onunla tekrar bakışlarını kilitledi.

"Bana güvenebilirsin."

Yalan olmayan yalan. Hiçbir şey açık ve net değil miydi? Hayat grinin tonları üzerine bir çalışmaydı. Dünyayı siyah ve beyaz olarak görme eğiliminde olsa da, burada ve şimdi doğru ve yanlış arasındaki çekimi anlıyordu. Yapmak zorunda olduğu şey ile istediği şey arasında. Bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

"Şimdi bana Allen Cross'un öldürüldüğü binaya girdiğiniz gün neler olduğunu anlatın."

Adam onun gözyaşlarıyla savaşmasını izledi ama kadın gözlerini kırıştırdı ve yutkundu, çenesi gerildi. "Allen Cross'un öldüğünü gördüm. Zamanında gelmedim. Zamanında değildim," diye tekrarladı. çaresizce.

Garrett kaşlarını çattı ve öne doğru eğildi. "Ne için zamanında gelmedi?"

"Bunu engelleyebilirdim. Tanrım, bunu durdurabilirdim."

Yüzünden bir keder kasılması geçti. Buna tanık olmak rahatsız ediciydi ve bir an için onu kollarının arasına alıp tüm konuyu kapatmak istedi. Bu aptalca, duygusal bir tepkiydi ve bunu düşünmeyi göze alamazdı. Burada çok fazla şey tehlikedeydi.

"Bunu nasıl engelleyebilirdin Sarah? Kardeşin Cross'u tehdit mi etti?"

"Marcus tehditler savurmaz. Duruşunu bozmaz. Harekete geçer."

Sesinin tonundan ifadesinin bir eleştiri mi yoksa kasvetli bir gerçeğin ifadesi mi olduğunu anlamak zordu.

Sözlerinde hiç gurur yoktu.

"O halde bunu nasıl önleyebilirdin?" Garrett tekrar sordu.

Kadınlar söz konusu olduğunda sezgileri o kadar kuvvetli olmayabilirdi ama içgüdüleri çılgılık atmaya başlamıştı.

Yapbozun bazı parçaları bir araya geliyordu. Bunun neden daha önce aklına yatmadığını bilmiyordu. Ama şimdi gerçekler oradaydı, önüne ve bildiği çok kötü bir his vardı

Marcus Lattimer'ı Allen Cross'un ofisine gitmeye ve onu soğukkanlılıkla vurmaya iten şey tam olarak neydi?

Onun bakışlarını karşıladı ve beş dakika önce gördüğünden çok fazlasını gördü. "Seni kim incitti, Sarah?"

Yüzü tekrar tüm rengini kaybetti ve gözleri derin dondurucu ya da kar fırtınası gibi bomboş kaldı.

"Neden bilmiyorum."

Sözcükler kekeleyerek çıktı, hiç inandırıcı değildi.

Elini tutmak için uzandı. Kız geri çekilmeye çalıştı ama adam elini bırakmadı ve başparmağıyla kızın parmaklarını nazikçe ovuşturdu. "İstismara uğramış bir hayvan kadar ürkeksin. Biri seni incitti. Sanırım sonunda ne olduğunu anladım ve Neden?"

"O zaman zaten her şeyi biliyorsan neden soruyorsun? Sen her şeyi çözmüşsün. İçimdekileri dökmeme gerek yok."

Kadının sesindeki acılık onu rahatsız etmemişti. Lattimer hakkında yalan söylemiş olabilirdi ama bir şey vardı ki ona karşı dürüst olmayı planlıyordum.

"Bilmem gerek," dedi basitçe. "Ve bilmem gerek Çünkü her dakika seni öpmek ve sana dokunmak isterken, birilerinin seni korkuttuğunu bilerek yaşayamam. Sadece benden değil, tüm erkeklerden."

Gözleri büyüdü ve dudakları şaşkınlıkla aralandı.

"Benden korkmanı istemiyorum, Sarah. Her şeyden çok, bana güvenmeni istiyorum. Dokunuşumu hissedebilmeni ve sana asla zarar vermeyeceğimi bilmeni istiyorum. Bana dokunmanı istiyorum."

Sözcükleri söyleyene kadar kendisine dokunmasını ne kadar istediğini fark etmemişti. O yumuşak elleri teninde hissetmek istiyordu. Kasıkları ağrıyor ve zonkluyordu. Parmaklarının aletinin etrafına dolanmasını, tüy gibi hafif bir okşayışla okşamasını ve sonra daha sert olmasını istiyordu. Onu vücudunun her santiminde görmek istiyordu. Koyu tenine karşı solgun teninin kontrastını görmek istiyordu.

Onu tatmak ve onun da kendisini tatmasını istiyordu. Alnından boncuk boncuk ter akıyordu ve nefes alışları onu utandıracak kadar sığlaşmıştı. Bir moron gibi onun peşinden soluk soluğa koşuyordu ama kız onun bütün şalterlerini indirmişti, hatta bazılarının farkında bile değildi.

Onunla sevişmek istiyordu. Bu adımı atacak kadar ona güvenmesini istiyordu. Ona asla zarar vermeyeceğini göstermek .

Şaşkınlığı acıya dönüştü, bakışları donuklaştı. O derinlerde yatan hüzünden nefret ediyordu. Sanki ışığın bir kısmı sönerken ve gölgeler fırtına bulutları gibi gözlerinin içinden geçerken günün geceye dönüşmesini izledi. Kadın elini çekti ve adam bu kez ona izin verdi.

"Haklıydın Garrett," dedi cesur bir sesle ve bu itirafı yapmak için harcadığı çabadan dolayı titredi. "Biri beni incitti. da ötesi, geri alabileceğimden emin olmadığım bir şeyi benden aldı."

Aldığı her nefeste artan öfkesini kontrol etmek zordu. Hareketsiz kalmaya ve dışarıya tepki vermemeye çalıştı. O kadar tereddütlü ve savunmasız görünüyordu ki, sanki vebalı gibi geri çekilmesini bekliyordu.

Ama biliyordu. Lanet olsun, ona tecavüz edenin Cross olduğunu biliyordu. Her şey ışık hızıyla birbirine bağlandı. Cross'la olan işinden ayrılması ve o zamandan beri iş almaması.

Lattimer'in o orospu çocuğunu neden öldürdüğü bile anlamlıydı ve Garrett Lattimer'den ne kadar nefret etse de

nedenini anlamıştı. Lattimer'i kınayacak çok şey vardı, ama bunun için değil.

Sarah perili bakışlarını Garrett'a çevirdi ve Garrett onun gözle görülür bir şekilde geri çekildiğini gördü. Duvarlar yükseldi, sanki kendini onun reddine hazırlıyor gibiydi.

Bunun yerine, elini tekrar üzerine kaydırıp avucunun içinde koruyucu bir şekilde kavrayana kadar santim santim ilerledi. "Onu geri alacaksın."

"Bana tecavüz etti," diye ağzından kaçırdı. "Ona güvendim ve o bana tecavüz etti."

Her zaman doğru zamanda doğru şeyi söylemeyi bilen adamlardan biri olmayı diliyordu ama değildi. Kurnaz değildi. Nasıl duyarlı olunacağını bilmiyordu ve kelimeler konusunda berbattı. Rol yapardı. O böyle biriydi.

Uzandı ve bakışları tekrar buluşana kadar boştaki eliyle şefkatle çenesini dürttü. Güzel gözlerinde yaşlar parıltı ve adam onun daha önce gözyaşlarının eşiğinde olduğu ama asla düşmelerine izin vermediği tüm zamanları hatırladı. Hiç kendisi için ağlamış mıydı? Hiç kendine yas tutma izni vermiş miydi?

"Tatlım, ona güvenini verdin. O da bunun içine sıçtı. Bu onun suçu. Senin suçun değil. Asla senin değil. O piçi taşaklarını kesmek isterdim ama bunun şu anda sana bir faydası olmayacağını biliyorum."

Titrek bir kahkaha attı ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzüldü. Başparmağıyla yakalayıp uzaklaştırdı ama yanağını okşamaya devam etti.

"O öldü," diye fısıldadı. "Marcus onu öldürdü."

"Biliyorum," dedi nazikçe. "Ama güzel bir görüntüydü, değil mi?"

Bu kez kahkahası daha güçlüydü ve gözlerindeki ışığın bir kısmı geri geldi. Ve lanet olsun ki onu kollarının arasına alıp her şeyin yoluna gireceğini söylemek istemedi. Ama o bunu bilmesine imkan yoktu. Sadece kelimelerdi ve basmakalıp sözlere ihtiyacı yoktu.

Ve aynı hızla yüzü buruştu ve elini onunkinden çekti ve gözlerini sildi. ", gülüyorum

ve benim yüzümden bir adam öldü. Çünkü kendim için ayağa kalkmadım."

"Ölmeyi hak etti," dedi Garrett şiddetle. "Bir kadını avlayan her erkek uzun ve acılı bir ölümü hak eder. O senin pişmanlığını ya da suçluluğunu hak etmiyor."

"Sadece o değil. Kardeşim onu benim için öldürdü. Cross'un ne yaptığını öğrendiğinde çok öfkeleni. Ona söylememeliydim. Ama o biliyordu. Korkunç bir şey olduğunu biliyordu."

Şimdi gevezelik ediyordu, hızlı konuşuyordu, kelimeler birbirinin üzerine yuvarlanıyordu, ama o sessiz kaldı ve konuşmasına izin verdi.

"Çok yıkılmıştım. Evimden dışarı bile çıkamıyordum. Ne kadar saçma değil mi? Dışarı çıkmaya korkuyordum. çünkü bu kapımın kilidini açmak anlamına gelirdi. Yollarımızın kesişme ihtimaline rağmen onu görme riskini almak istemedim.

Artık onun için çalışmadığım zamanki geçişler sıfırdı. Polise gitmedim çünkü Allen'ın kimsenin inanmayacağını defalarca söylediğini duydum. Bu çok aptalca. Neden ona inandım ki? Neden her şey bittikten sonra bile kontrolü elinde tutmasına izin verdim?"

"Aptal değil," dedi.

Gözleri cam gibiydi ve başka bir zaman ve mekânda kaybolmuştu. Geçmişine kilitlenmişti. Her nefeste onu yeniden yaşıyordu.

Ondan güven istemişti ama bunun ne anlama geldiğini fark etmemiştir.

ona pahalıya mal olacaktı. Ve bunu duymanın onun için ne kadar acı verici olacağını fark etmemiştir. Ona ne olduğundan şüphelenmesine rağmen.

"Marcus ziyarete gelmiyor. Yani, sık sık değil. Eminim onun ..." Başını iki yana salladı. "Amerika'da fazla zaman geçirmiyor. Ama sık sık e-posta gönderiyoruz. Her zaman bana göz kulak olur. Bir şeye ihtiyacım olup olmadığını bilmek istiyor.

"Benimle iletişime geçmeye çalışıyordu ve bana ulaşamayınca endişelenip evime geldi. Aylar olmuştu. Aylar. Ve benim için sanki bir hafta önce olmuş gibiydi. İlk başta Marcus'a söylemeyi reddettim,

ama o vazgeçmedi. Çok endişeliydi. Beni doktora götürmek istedi. Hasta olduğumu düşünüyordu. Sonunda ona söylediğimde çılgına döndü. Her şeyin lafta olduğunu düşündüm. İnsanlar her zaman o anın sıcaklığıyla bir şeyler söylerler ama ciddi değildirler."

"."

"Ciddiydi," diye tekrarladı kasvetli bir şekilde. "O kadar çok para harcadı ki tehditleri, çok kızdığında söylediği sözler. Beni bir yerlere götürdü. Yemek yemem için zorladı. Beni tekrar güldürdü. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. O benim hayatımı kurtardı. Kulağa çok dramatik geldiğini biliyorum ve muhtemelen hala berbat durumda olduğumu ve korkmuş küçük bir fare olduğumu düşündüğünüzü biliyorum, ama o zamanlar çok daha kötüydü. Sanki içimde bir şeyler kırılmıştı ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum. Her zaman naif oldum. Bunu kendimden biliyorum.

Bana "İyi kalpli" derler. Bayan Herkesin İçindeki En İyiyi Görür. Bunu benden aldı. bir şey yapacağını milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Kendimi her zaman iyi bir insan olarak gördüm. Hiç kimseyi bilerek incitecek bir şey yapmadım. Bunun başıma gelmesinin şokunu yaşıyordum ve böyle olduğu için de intikamcı bir insana dönüştüm. Hiç kimseden gerçekten nefret etmedim ama Onu yerde yatarken gördüğümde çok sevindim."

Garrett daha fazla dayanamadı. Sesindeki acı, mutlak yıkım elle tutulur gibiydi. Onu kollarına çekti ve yanağını göğsüne bastırdı. Garrett elini saçlarında gezdirirken kadın direnmedi. Gözlerini kapadı ve dudaklarını başının üstüne bastırdı.

Tekrar konuştuğunda, sesi gömleği tarafından boğulmuştu. Yer değiştirdi ve onu kendine daha sıkı çekti, ama duyabileceği şekilde döndü.

"Marcus planlar yapmaya başladı. Beni götürmekten bahsetti.

uzakta. Sorumluluğu almasına izin verdim. O zaman hala endişeli olduğunu ve beni göz kulak olabileceği bir yere götürmek istediğini ve böylece her şeyin olduğu yerden uzaklaşacağımı düşünmüştüm. O güne kadar ne planladığını fark etmemiştim.

gitmemiz gerekiyordu. Toplanmıştım. Marcus tüm ayarlamaları yapmıştı. Jeti bizi bekliyordu. Sonra Marcus son dakika randevusu olduğunu söyledi. Beklememi, işi biter bitmez şoförünü göndereceğini ve beni havaalanında karşılayacağını söyledi.

"Eğer böyle bir sisin içinde olmasaydım, Marcus'un bu işin peşini asla bırakmayacağını çok daha erken fark ederdim. Ona söyledikten sonra çok öfkelendi. Ama hepsi bu. Hiç düşünmemiştim. Hiç hayal etmemiştim ..."

Garrett onu hafifçe sıktı ve ihtiyacı olan rahatlığı sağlamak için elini kolunda aşağı yukarı .

"Sanırım gerisini biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Marcus'u durdurmaya çalıştın. Allen çoktan ölmüştü. Sanırım kardeşinle birlikte uzaklara gitme planına devam etmek yerine neden kaçtığını biliyorum."

Yer değiştirdi ve yüzünü yukarı doğru çevirdi, bu da vücudunu onun göğsüne daha da yaklaştırdı. Adam onu yakaladı,

Bakışları onunkini bulduğunda onu orada tutmak istiyordu.

"Eğer kalırsam

-Biri beni görseydi ya da suç mahalline yerleştirseydi ya şüpheli olurum ya da Marcus'a karşı tanıklık etmek zorunda kalırdım. Kimse ilişkimizi bilmiyor. Kimse bizi bağlamak için bir nedenimiz var. Ondan mümkün olduğunca uzakolmam daha iyiydi."

Garrett parçalanmıştı. Hem de gerçekten. Lattimer'den nefret etmeseydi, Sarah'yı yaralayan pisliğin icabına baktığı için onun elini sıkardı. Nedense onu alaşağı etme fikri eskisi kadar çekici gelmiyordu. Sarah güvendiği bir adam tarafından acı bir şekilde ihanete uğramıştı ve şimdi yine ihanete uğrayacaktı. Kendisine ne kadara mal olacağını bile bile ona güvenmesini isteyen bir adam tarafından.

Başını tekrar adamın omzuna yaslamadan önce bir süre sessiz kaldı ve elini geçici olarak onun omzuna doğru uzattı. diğer omzunun topuna dolayana kadar kolunu yukarı kaldırdı.

"Marcus'a çok şey borçluyum. Ona karşı kullanılamam. Yaptığı şeyi asla yapmamalıydı. Ama yaptı.

benim için. Çünkü beni seviyor. Mükemmel olmadığını biliyorum. Pek de hoş olmayan şeyler yaptığından şüpheleniyorum ama düşünmek ve bilmek farklı şeylerdir. Ne yapmış olursa olsun, benim yüzümden hapse girmesine izin vermeyeceğim."

Garrett, Sarah'ya Marcus'un nasıl bir piç olduğunu söylememek için dilini ısırarak zorunda kaldı. Zaten travmatik bir saldırının üstüne bir de şok yaşamıştı. Onun yanlısamalarını daha fazla yok edemezdi ve etmeyecekti de. Mecbur kalana kadar olmazdı.

BÖLÜM 22

Garrett'la yaptığı konuşmaya **rağmen** Sarah dizüstü bilgisayarını koltuk minderinin altına sakladığı yerden çıkardı ve eşyalarını toplarken e-postalarını kontrol edebilmek için yatak odasına taşıdı. Ya da bahanesi buydu. Bavulunu boşaltmamıştı. Tek yapması gereken ayakkabılarını giymekti. ve gitmeye hazırdı. Tekrar. Bu sefer yalnız değil. Garrett'la birlikte.

Bu ayrıntıdan duyduğu rahatlama çok . Bu Hatta sendeliyordu. Ayak parmaklarına kadar yorgundu ve her geçen gün onu daha da bunaltan korkudan bıkmıştı.

Marcus'tan yeni e-posta gelmeyince boş bir tane açtı ve bugüne kadar gönderdiği en uzun mesajı yazdı. Gizli tuttuğu duyguların bir kısmının kelimelerine sızmasına izin verdi. Hâlâ ayrıntıları belirtmemeye dikkat ediyordu - e-postalarının ele geçirilmediğinden kesinlikle emin olamazdı. Ama Marcus'un kendisini koruması için gönderdiği adama eşlik etmeyi kabul ettiğini söyleyerek onun korkularını yatıştırdığını umuyordu.

Garrett'ın kapısına yaklaşıp hafifçe vurduğunu görünce başını kaldırdı.

"İz sürmemiz gerekiyor. Bilmeniz gereken bir şey var ki Allen Cross'un ailesi sizi bulması için özel bir kurtarma şirketi tuttu. Faturayı kardeşi ödüyor ve görünüşe göre paranın bir önemi yok. Seni burada bulmak zor olmadı ve doğru motivasyon sağlandığında başkaları için de kolay olacağını umuyorum."

Yanaklarındaki kan çekildi ve yatağın kenarındaki tüneğinden sallanmaya başladı. Kendini sabitlemek için elini şiltenin üzerine koydu ve dizüstü bilgisayarını diğerini.

"Beni geri almalarına izin vermeyeceksin," dedi alçak bir sesle. Bunu bir soru olarak söylemek istememişti ama o kadar tereddütle söylemişti ki, belirsizliğini neon ışıltısıyla yansıtıyordu.

"çiğnemen lazım."

Onun sesindeki mutlak güvenden güç alarak paniğin bir kısmının geçmesine izin verdi. Marcus'a her şeyi anlatmaya cesaret edememişti - Stanley'nin bu işe karıştığını. O söyledikten sonra Allen'ı öldürdü. Kardeşinin kanında daha fazla kan olmayacaktı. -Ya da ellerini, eğer yardım edebilirse.

Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikri olmadığını fark ettiğinde çantasına uzanıyordu. Garrett kıyafetlerinin bulunduğu büyük çantayı aldı ve omzuna attı. Ayağa kalkıp dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirdi ve bir şey kaçırmadığından emin olmak için etrafına bakındı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Ağzının köşesinde sanki eğleniyormuş gibi hafif bir kıvrılma vardı. "Alaska."

Gözleri önce genişledi, sonra daraldı. "Alaska mı? Alaska'yı tercih ederim."

Oraya geri dönme riskini almak istemiyorum." "Şu

bulunduğun yerden daha riskli bir yer yok.

Seçtiğin iki yerde de ortaya çıktın, şimdi sıra bende.

Konuştüğümüz şu güven meselesi var ya? Şimdi

Karar verme zamanın geldi. Seni riske atacak bir şey

yapmayacağım, Sarah. Ekibimin üyeleri yola çıktı bile. Yeri

güvence altına alacaklar ve

biz hazır olsun."

Üzerindeki tişört ve şorta baktı ve yüzünü buruşturdu.

"Orası soğuk değil mi?"

Garrett kıkırdadı. "Seni sıcak tutacağım."

Sadece bu sözler bile omurgasından boynuna ve yanaklarına doğru bir sıcaklık patlaması gönderdi. Adamın bakışlarına bile karşılık veremiyordu, çünkü adam onun üzerindeki etkisini görecekti. Onunla alay ediyordu, ama kollarına sarılmış -sıcak ve güvenli- görüntüsü öylesine güçlü bir baştan çıkarıcıydı ki, bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmek için can atıyordu.

Elini ona doğru uzattı. "Hazır mısın? Yola çıkmamız gerekiyor."

Bu basit soru birkaç soruyu bir getiriyordu. Ona güveniyor muydu? Onunla gider miydi? Onun korumasını kabul ediyor muydu?

Avucunu onunkinin üzerine kaydırđı ve parmaklarını onunkilerle birleştirmesine izin verdi. Bir kez sıktı ve sonra öne doğru eğilerek dudaklarını alnına değdirdi. Sonra da onu kapıya doğru çekti ve koridorda yürüdüler. Arka kapıya doğru yöneldi ve onu güvenli bir şekilde arkasına sıkıştırdı.

"Kamyonu neredeyse kapıya kadar çektim. Dışarı çıkıyorum ve her zaman sırtıma tutkal gibi yapışmanı istiyorum. Ayrılmak istemediğın hiçbir uzvunu dışarı çıkarma. Tamam mı?"

"Sence biri mi var?" diye sordu endişeyle.

Omuz silkti. "Hep öyle olduğunu varsayıyorum. İşimizi şansa "

Kadın yutkundı ve başıyla onayladı. Karşılığında hızlıca başını salladı ve sonra arka kapıyı açtı. O da arkasına uzandı ve bir kolunu kadının beline dolayarak onu sırtına doğru çekti. Diğer eliyle silahını çıkardı ve gecenin içine doğru adım attı.

"Peki Van'ı kim ?" Cole uçağā binerken sordu

Kodiak Adası'nda takım arkadaşı P.J. Rutherford ve takım lideri Steele ile birlikte deniz uçağında. "Peki Dolphin ve Baker bu işte neden hapisten kurtulma kartı aldılar?"

"Şimdi ne diye sızlanıyorsun, Coletraine?" P.J. onun yanına kayarken sordu. Spor çantasını bacaklarının arasından yere attı ve sonra koltuğā uzandı.

Bacakları fazla yer kaplamıyordu.

Steele her zamanki sessizliğıyle pilotla birlikte kokpite girdi ve Cole ile P.J.'e dönerek "Herkes hazır mı?" diye sordu.

Başlarıyla onayladıklarında, pilota hazır olduklarını işaret etti. ve kalkışa hazırlanmak için motorları çalıştırdı. Uçak suyun üzerinden yola çıktı, bir pisti terk ederken hızını artırdı. zümrüt yeşili denizde köpüklü bir iz.

"Alaska," diye homurdandı Cole. "Burası yazın bile çok soğuk ve hava çok uzun süre aydınlık kalıyor. Nasıl uyuyacağız?"

P.J. kıkırdadı. "Bence asıl mesele uyumamamız gerektiği."

"Senin için söylemesi kolay. Sen lanet bir robotsun. İnsan değilsin. Kimse senin kadar uzun süre uykusuz kalamaz."

Omuz silkti. "Eğer uyuyakalırsam, biri ölebilir."

Cole başını salladı. P.J.... P.J. tam bir muammaydı. Birkaç yıldır ekibinin bir parçasıydı ve onu henüz çözmemişti.

Neredeyse hiçbir şey bilmiyordu.

Geçmişi hakkında sadece S.W.A.T.'den geldiğini ve çok iyi bir nişancı olduğunu . Ondan daha iyiydi, tabii bunu onun önünde itiraf etmemişti.

Rekabetçiydiler ve ona bok atmaktan hoşlanıyordu. Onu her zaman anlayamıyordu, ama o zaman tüm kadınların zaten alternatif bir evrenden gelen yaratıklar olduğunu deneyimledi. Ama o istikrarlıydı. Ona her zaman güvenebilirdi. Tüm ekip güvenebilirdi.

Uçak suyun üzerinde süzülüyordu ve uzakta ada görünüyordu.

"Burada neye bakıyoruz, Steele?" Cole sordu. Tam bir briefing için zamanları olmamıştı. Steele, Donovan'dan gelen telefonu almış ve onu ve P.J.'i bir dakika içinde yola çıkarmıştı, bu yeni bir şey değildi.

"Garrett Sarah Daniels'ı buraya getiriyor. Bizim işimiz görünmez olmak ve bu adaya kimsenin girmedikten emin olmak," diye yanıtladı Steele.

"Güzel ama Sarah Daniels kim?" P.J. araya girdi.

Steele'in ifadesi değişmedi. "Bunun bir önemi var mı? Bizim işimiz onu güvende tutmak. Garrett'in arkasını kollamak. Görevi yerine getirin, tıpkı diğerlerini yaptığımız gibi."

"Hiç merak etmez misin?" P.J. homurdandı.

Steele bir kaşını kaldırdı ve koltuğuna geri döndü. Cole ona eğlenen bir bakış atınca kız kaşlarını çattı ve onu tersledi.

"Steele, meraklı mısın?" diye mırıldandı.

P.J. gözlerini devirdi ve yeterince alçak bir sesle şöyle dedi Steele duymadı, "Ve sen benim insan olmadığımı söylemiştin. O bir makine."

Uçak alçaldı ve P.J. suya doğru alçalırken pencereden dışarı bakmak için döndü.

İşaret ederken heyecanlı bir sesle "Orada bir kel kartal var," dedi.

Cole başını eğdi ve bakmak için öne doğru eğildi. "Bu kadar vahşi yaşam meraklısı olduğumu bilmiyordum."

"Kel bir kartal gördüğünde heyecanlanmıyorsan vatansever değilsin," dedi kolunu iterek. "Siz askerlerin ulusal semboller konusunda daha hevesli olmanız gerekmiyor mu?"

Yüzünü buruşturdu ve sonra dişlerinin arasından homurdandı, "Ben lanet olası orduda değildim ve bunu sen de çok iyi biliyorsun. Donanma, P.J. Tanrı aşkına, ben bir SEAL'dım. Biraz saygılı ol."

"Hepinizin kafasını karıştırıyorum," dedi savunmacı bir tavırla. "Sizin gibi pısırık insanların ordunun tüm branşlarına ayak uydurması mümkün değil."

Cole ona tiksinti dolu bir bakış attı. Çok boktan biriydi. Çelik bir tuzak gibi bir hafızası vardı. Hiçbir şeyi unutmazdı. Muhtemelen KGI üyelerinin her birinin şubesini, seri numarasını ve rütbesini söyleyebilirdi.

"Evet, peki, senin hikayen nedir, Rutherford? Hakkımızda saçma sapan konuşuyorsun ama tek bildiğim Birliğinizdeki ilk kadın olduktan sonra S.W.A.T. Sıcağa dayanamadın mı yoksa?"

Alay etmesine rağmen, acı kahverengi gözlerini kapladı. Hemen ardından da meme uçlarını buruşturacak kadar yaygın bir buz geldi. Dudakları bir çizgi halinde sıkılaştı ama adam ihanet eden titremeyi gördü. Ondan ilk kez gerçek bir duygu görmüştü. En iyi erkeklerle bile şakalaşabilir ve

Ama çoğunlukla içine kapanıktı ve alay etmediği zamanlarda çenesini kapalı tutuyor ve emirlere uyuyordu.

Özür dileyecekti ama bu onu sadece kızdıracaktı, bu yüzden tepkisini görmemiş gibi yaptı ve konuyu kapattı. Ama bu onun ilgisini çekmişti. Onun umursamaz tavrındaki ilk çatlak. Bir şekilde bu onu daha insan yaptı. Ve bu bu gizem hakkında daha fazla şey öğrenmek neden oldu. P.J. Rutherford.

Uçak su yüzeyini sıyrıp geçtikten sonra yavaşlıyor ve bir koya dönüyordu. Durdular. ve pilot uçağı emniyete almak için atladı. Cole dışarı çıktı ve çantasına uzandı. P.J.'e yardım etmeyi teklif etmedi. Bu hatayı daha önce de yapmıştı. Kendi yükünü kendi taşır ve asla yardım istemezdi. Bu onu çok iyi bir ekip üyesi yapıyordu ama Cole'un canını sıkıyordu. Nedenini bir türlü anlayamıyordu.

Çantalarını iskeleye bıraktıktan sonra pilot onlara el salladı ve tekrar uçağı bindi. Birkaç dakika sonra Kodiak Adası'na doğru havalandı. Cole, Steele ve P.J. ile birlikte durup etrafı inceledi.

" etmemiz gereken çok yol var," dedi Steele acımasızca. "Garrett'ı iki gün içinde bekliyorum, belki daha da erken. Hazır olmamız gerek. Kalacakları pansiyonla başlayacağız ve daha sonra çevremizi genişleterek daha geniş bir alanı kapsayacağız. adanın iki gün içinde gezebileceğiz. Kulübenin etrafında bir üçgen . Alçakta ve gözden uzak durun ve her zaman tetikte olun."

"Tam olarak kimin gelmesini bekliyoruz?" P.J. sordu. Steele kısaca, "Bilmiyorum," dedi.

Cole kaşlarını çatı. "Bir şey biliyor muyuz?"

"Van'ın içinde kötü bir his var. Onun içgüdüleri genellikle iyi ve onlara güveniyorum. Garrett, Boston'da bir cinayete tanık olan bir kadını bulmak ve korumak için bir iş aldı. Bir cinayet.

Marcus Lattimer tarafından işlenmiştir."

"Siktir," diye mırıldandı Cole. "Sam ne halt ediyordu? G'nin o işi almasına izin vermeyi mi düşünüyorsun? İçimizden biri bunu yapardı."

P.J.'nin kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "Burada neyi kaçıyorum?"

"Önemli bir şey değil," dedi Steele. "Önemli olan Garrett'ın ortada bir joker olduğunu ve Lattimer dışında birinin Sarah Daniels'in peşinde olduğunu düşünmesi. Sorun şu ki Kim olduğunu bilmiyorlar. Henüz bilmiyorlar. Garrett, neyle karşı karşıya olduklarını öğrenene kadar onu burada saklıyor. Onun güvende kalmasını sağlamak bizim işimiz."

Cole başını salladı. "Bir şey değil. Ofiste başka bir gün."

Cole da aynısını yapınca P.J. çantasını omuzlarına çekti. Kulübeye doğru yokuşu çıkmak için döndüklerinde Steele, "Bir şey daha var," diye seslendi.

Hem Cole hem de P.J. döndüler ve Cole, Steele'in genellikle soğukkanlı olan ifadesindeki eğlenen parıltıya şaşırdı.

"Ayılara dikkat edin." P.J.'in gözleri büyüdü. "Ayılar mı?"

Steele suratını asmamak için kendini zor tuttu. "Evet, burada Kodiaklar var. Koca kıçlı ayılar. Boz ayılar bile dost canlısı görünüyor."

"Kahretsin," diye küfretti P.J.. "BAFB'larla bir adada kapana kısılmak gibisi yok."

Cole ona meraklı bir bakış attı.

"Koca Kıçlı Lanet Ayılar," dedi sabırla, Steele'in tanımını yineleyerek. Ona yandan bir bakış attı ve gözlerinde muziplik dans etti. "Cole'u her zaman ayı yemi olarak kullanabiliriz."

"Sen çok yüreklisin, Rutherford. Tüm ," dedi Cole.

"**VAN**, Garrett'tan en son ne zaman haber aldın?" Sam savaş odasına girerken sordu.

Donovan sandalyesinde döndü ve gözlerini kardeşine dikti. "Birkaç saat önce geldi. Sarah'nın

Uyuyordu ve uyanır uyanmaz onları oradan çıkarıyordu."

"Beni . Karanlıkta bırakılmış hissetmekten nefret ediyorum."

Donovan sırttı. "Yeni bir bebek sana bunu yapar."

Sam bir eliyle tıraşsız çenesini ovuşturdu ve zar zor bir esnemeyi bastırmayı başardı. Yeni kızına derinden ve delicesine aşıktı ama o yepyeni bir deneyimdi. Sophie yorgundu ve Garrett bir göreve gittiğinden beri KGI'da olup bitenlere karışmamak için her şeyi yapmaya çalışıyordu ama Sam bunu hemen engellemiştir.

Çok kısa sürede fazla şey yapmaya çalışarak kendini tüketmişti ve onu yatağa yatırıp bebek görevini üstlenmişti. Sadece Charlotte uyumaya pek ilgi göstermemiştir. Telaşla babasına gözlerini dikmiş bakıyordu. Kucağa alınmaktan son derece memnun görünüyordu. Sam onu yatırmaya çalışır çalışmaz, Sophie'yi uyandırmadan önce onu yatıştırmak için çabalamasına neden olan bir yaygara kopardı.

"Orduda geçirdiğim yıllar boyunca hiçbir şey beni bebek sahibi olmaya hazırlamadı," dedi Sam bıkkın bir ifadeyle. "Bu iş korkaklara göre değil, orası kesin."

Donovan kıkırdadı. "Sophie'nin nasıl hissettiğini düşün."

"Evet, biliyorum. Bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Ona biraz ara verdirmek zorunda kaldım. Kendini çok yoruyordu. her şeyi yapmaya çalışıyorum."

Donovan, "Rachel'ın buraya gelmesinin hoş olduğunu düşündüm," dedi. "İtiraf etmeliyim ki, nasıl karşılayacağı konusunda biraz endişeliydim.

Sophie'nin bebeği oldu. Düşük yaptığını hatırladığında çok yıkılmıştı."

Sam elini yüzünde gezdirerek gözlerindeki uykunun bir kısmını sildi. Küçük kardeşinin karısı bir yılını Güney Amerika'da esir olarak geçirmiş, Ethan ve ailenin geri kalanı onun öldüğünü düşünmüştü. Hayatta olduğunu öğrendiklerinde KGI tüm gücüyle gidip onu kurtarmış ama eve kayıp olarak dönmüştü

ve Ethan'la evliliğinde yaşadığı zorlukları hatırlıyor.

"Ben de endişelendim. Onun incinmesini dünyada istemezdim," dedi Sam. "Sophie de endişeliydi. Rachel'a zarar vermekten endişe ettiği için bebeği anneme götürmek konusunda isteksizdi."

"Sophie bir bebek," dedi Donovan. "Ona sahip olduğun için şanslısın."

Sam buna gülümsedi. "Evet. Çok şanslısın."

"Ve Rachel bunu iyi idare etti. O ve Ethan çok daha iyi durumdalar. Son zamanlarda daha güçlü görünüyor. Ben "Kaybolmadan önce tanıdığımız Rachel'ı giderek daha fazla görüyoruz."

Güvenlik kapıları açıldı ve Sam dönerek Ethan'ın savaş odasına girdiğini gördü. "Selam dostum," diye selamladı Sam. "Burada ne işin var?"

Ethan kuru bir sesle, "Hâlâ kedi görevlerini ben üstleniyor olsam da, artık sizin maaş bordronuzda olduğum izlenimine kapılmıştım," dedi.

"Biz de Rachel hakkında konuşuyorduk," dedi Donovan, Ethan'a neden hâlâ hafif işlerde çalıştığını üstü kapalı bir şekilde hatırlatarak.

"Öyle mi? Özel bir nedeni var mı?"

"Hayır, sadece ne kadar iyi görüldüğüne dikkat ," dedi Sam. "Dürüst olacağım. Nasıl olduğu konusunda endişeliydik. yeni bebeği alacağını söyledi. Onu üzeceğinden endişelendim. Kötü anıları geri getirir diye."

Ethan ellerini cebine soktu ve topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Yüz ifadesi donuktu, ama Sam kardeşinin duruşundaki tedirginliği fark etti. Rachel'ın düşük yapması, kardeşinin ölümüne yol açan olaylar zinciri için bir katalizör olmuştu.

Ethan ve Rachel'ın evliliği tamamen çözülüyordu. Ethan hâlâ karısının yaşadıklarının ve her gün savaşmaya devam ettiği şeylerin suçluluğuyla mücadele ediyordu.

"Sanırım tekrar hamile kalmayı denemek istiyor."

Sam ve Donovan şaşkın bakışlar attılar ve Sam tepkisini kontrol etmek için Ethan'ın yanına gitti. O da

heyecanlanmış görünmüyordu.

"Bu konuda ne hissediyorsun?" Sam sordu.

"Tanrım ama bu tür konuşmalardan nefret ediyorum," diye mırıldandı Ethan. "O hiçbir şey söylemedi. Sadece içimde bir his . Ya da belki hala kendimi bok kafalı gibi hissediyorum ve yansıtıyorum. Yapma.

Terapide öğrendiğin tüm yeni kelimeleri seviyor musun?"

Donovan kıkırdadı. "Tamam ama soruya cevap . Bu tür bir adım atmaya hazır mısınız?"

Ethan açıkça, "Hayır," dedi. "O hazır değil. Kahretsin, hâlâ çok kırılgan. Eğer... eğer hamile kalırsa ve tekrar düşük yaparsa, nasıl tepki vereceğini hayal bile etmek istemiyorum. Şu anda iyileşme sürecindeyken bununla başa çıkabileceğimizi sanmıyorum.

Sanki... Tanrım, eski zamanlardaki gibi olduğu zamanlar var. Ben her şeyi önceki gibi. Onu geri kazanmışım hissediyorum, bu kadar çok şeyi unutmadan önceki haline. Bunu bozacak bir şey yapmak istemiyorum. Tekrar incinmesini istemiyorum. Sadece onu korumak ve mutlu etmek istiyorum."

"Bu anlaşılabilir bir şey," dedi Sam. "Anlıyorum dostum. Gerçekten anlıyorum. Sophie'yi mutlu etmek için çok şey yaparım."

Ethan ensesini avuçladı ve Donovan'a baktı. "Buraya çift terapisi için gelmedim. Garrett'ı kontrol etmek ve neler olup bittiğini öğrenmek istedim. Garrett'ın Resnick'in istediği bir işi kabul ettiği gerçeğinden başka kimse bana bir şey söylemedi."

Donovan ayrıntıları anlatırken Sam kenarda durup onu dinledi. Kahretsin ama çok yorgundu. Kendisi yorgunsa, Sophie'nin ne kadar bitkin olduğunu hayal bile edemiyordu. Doğumu hızlı başlamasına rağmen aslında beklenenden daha uzun sürmüştü. Ve sonrasında komplikasyonlar ortaya çıkmıştı. Ciddi değildi ama onu çok yormuştu.

O ve Charlotte onun dünyasıydı. Ve önümüzdeki birkaç gün boyunca, Charlotte ile daha da yakınlaşacaktı.

kızıyla tanıştı, çünkü annesi

Onu yatağa zorunda kalsa bile dinlenmekten başka bir şey yapmayacaktı.

Ethan'ın ona bir soru sorduğunu fark etmesi bir anını aldı. Gözlerini kırıştırdı ve konuşmaya geri döndü. "Rusty hakkında ne dedin?"

"Dün Sean'la konuştum. Olanları sana anlatıp anlatmadığını merak ettim," dedi Ethan, kaşlarını çatarak.

"Winfrey serserisinin Rusty'yi tartaklayıp arabasını mahvetmesi hakkında mı? Evet, bize anlattı. Ayrıca o küçük serseriye tehdit ettiğini ve ödünü kopardığını da söyledi," dedi Sam.

Donovan'ın gözleri sertleşti. "Oraya kendim gitmek istiyorum. Rusty ile aynı fikirde olmayabilirim. Çoğu zaman annemin bu projeyi üstlendiği için aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyorum. Ama hiçbir küçük ergen piç kurusu Kelly doğumlu olsun ya da olmasın, aileden biriyle düzüşmek yanına kâr kalır. Etrafta dolaşıp genç bir kızı taciz eden her erkeğin taşaklarının alınıp boğazına sokulması gerekir."

"Bunun bir kısmı bizim hatamız," dedi Sam sakin bir sesle.

"Biz hiç

Rusty'yi tam olarak kabullenmişti. Çoğu zaman onun varlığını görmezden geliyoruz. Bu da iki sorun yaratıyor. Birincisi, bir sorunla bize gelebileceğini hissetmiyor. Sean olaydan hemen sonra gelip onu bulmasaydı, muhtemelen kimseye söylemeyecekti. Ve o küçük piç muhtemelen tekrar peşine düşecek ve başarılı olacaktı. İkincisi, onu kabullenmediğimiz için diğerleri ilgisizliğimizi anladı. Ona kötülük etmiş oluruz. Onu da onaylamasak da, o bu ailenin parçası. Bizim korumamızı hak ediyor ve okulda bir pislikten şikayetçi olduğunda bizden birine gelebileceğini hissetmesi gerekiyor."

Ethan iç çekti. "Haklısın. Onu bir yabancı yaptık Annem onu ailenin üyesi ilan etmiş olmasına rağmen. Bizim duygularımız ne olursa olsun, diğer herkesin onun bizden biri olduğunu ve kimsenin Kelly'lere bulaşamayacağını bilmesi gerekiyor."

Donovan sırtarak, "Bu bir hooyah'ı hak ediyor," dedi.

Ethan ona sahte bir dehşetle baktı. "Garrett bunun için kıcını tekmelerdi. Bir denizci, donanma selamının

dudaklar?"

Donovan kendini beğenmiş bir sırıtışla, "Garrett benim için endişelenemeyecek kadar hanımıyla meşgul," dedi.

Sam ve Ethan önce birbirlerine, sonra da Donovan'a baktılar. "Pekâlâ, nedir? Söylesen iyi edersin," diye tehdit etti Sam.

Donovan'ın gözlerindeki kutsal olmayan neşe ifadesi Sam'in daha durumu anlamadan Garrett için anında üzülmesine neden oldu.

Her , muhtemelen Donovan'dan çoktan ağır bir bok yemişti.

Ethan, ", vazgeç artık Van," dedi.

"Sarah Daniels Garrett'in kuyruğunu kıstırmış durumda ve bu hiç de eğlenceli değil. Onun hakkında çok garip davranıyor. Birkaç gün önce o evdeyken görevi devralmak için gönüllü olduğumda neredeyse kafamı koparacaktı. Sahiplenici bir mağara adamı gibi davranıyor." Donovan Ethan'a bakıp sırttı ve sonra başparmağını Sam'e doğru çekti. "Sophie arka bahçemize indiğinde şuradaki aşık çocukta olduğu gibi."

Sam kaşlarını çattı. "Siktir , Van."

Donovan abartılı bir kırgınlıkla, "Son zamanlarda bunu çok duyuyorum," dedi.

Ethan düşünceli bir tavırla çenesini ovuşturdu. "Garrett'in bir kadın için hırçınlaşması alışılmadık bir şey değil. Rachel'a karşı son derece korumacıdır. Ona herhangi bir tehdit oluşturacak olsa birinin kafasını koparır."

Sam, "Sophie'den ilk başta hoşlanmamıştı," diye belirtti. "Bu farklı," diye ısrar etti Donovan. "Sana söylüyorum.

Bu sefer Garrett'a bir şeyler oluyor. Sarah Daniels yüzünden çok gergin. Konuştuğumuz gibi Alaska'ya gidiyorlar. Steele ve ekibinin bir kısmını önden gönderdim. Bu konuda içimde iyi bir his yok."

Sam kaşlarını çattı. "Sence gitmeli miyiz?"

"Bence ikiniz de bulunduğunuz yerden memnunsunuz. şimdilik," dedi Donovan. "Eşlerinizin size ihtiyacı var. Rio ve ekibi hâlâ hazırda bekliyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyarsa ben de müsaitim.

Steele, Cole ve P.J. oradalar ve koruma sağlıyorlar. Bu işi fazlasıyla başaracaklarına güvenim tam. her şeyle başa çıkabilirim."

BÖLÜM 23

SARAH siyah cipin ön eridi ve Garrett'in şoför mahalline gitmesini endişeyle bekledi. kapısını kapattıktan sonra. Adamın dikkati sayesinde artık insanların her an ağaçlardan atlamaya hazır olduğuna tamamen ikna olmuştu.

Garrett onun çantasını ve kendisinininkini arka koltuğa attıktan sonra ön koltuğa geçti. Kapıyı sessizce kapattıktan sonra motoru . Vites takarken ona doğru baktı.

"İyi misin?"

Gergin bir şekilde başını salladı.

"Önümüzde bir yolculuk var, bu yüzden rahat olun ama gardınızı düşürmeyin. Sana bir şey yapmanı söylersem, yap. Soru sormak yok."

Yine başını salladı ve SUV'u park ettiği yoğun ağaç örtüsünün etrafından dolaşarak ilerlemeye başladı.

Birkaç mil ötedeki küçük köye doğru bozuk asfalt yolda sarsıla sarsıla ilerliyorlardı. Ama kasabanın yaklaşık bir mil dışında saptı ve kuzeye doğru daha da küçük, tek şeritli bir toprak yola girdi.

Sanki sorusunu gibi, "Mümkün olduğunca ana yollardan ve mümkünse şehirlerden uzak durmak istiyorum.

yardım et. Eğer ben seni bulduysam, başkaları da bulabilir."

Yüzünü buruşturdu. "Beni bulmalarını bu kadar kolaylaştırdım mı?"

"Üzgünüm tatlım, ama o kadar da zor değildi. Kardeşimin biri hakkında öğrenemeyeceği pek bir şey yoktur. Muhtemelen sütyen ölçünü biliyordur."

Ona ters ters baktı. "Anlıyorum. Peki bu bilgiyi sizinle de paylaştı mı?"

Garrett sırtıttı. "Gerek yok. Bunu kendim öğrenmeyi planlıyorum."

Gözleri irileşti ve sonra bu bariz flörtleşmeye güldü. Tam onu çözdüğünü düşündüğü anda, her zaman dengesini bozacak bir şey yapıyordu. Kardeşlerinin onu etiketlediğine yemin ettiği sinirli, huysuz biri gibi görünebilirdi ama aynı zamanda eğlenceli ve büyük bir flörtçüydü. Aynı zamanda son derece hassas ama bunu ona söylese muhtemelen kendini vururdu. Ya da onu.

"Çok dikkatli davrandım. Ya da olmaya çalıştım. Birinin beni Isle de Bijoux'da nasıl bulduğunu hala anlamıyorum."

Ona bunun aptalca bir soru olduğunu ve cevap gerektirmediğini belirten bir bakış attı.

"Belli ki kaçak bir hayat için biçilmiş kaftan değilim."

"Neden Isle de Bijoux? İyi bir seçimdi. Belirsiz bir yer. Sadece izlerinizi yeterince iyi gizleyemediniz."

"Bunun aptalca olduğunu düşüneceksin." "Beni dene."

"Boston'daki havaalanına taksiyle gittikten sonra, rezervasyon yaptırabildiğim ilk uçuşu seçtim.

Miami'ye aktarmasız. Oraya uçarken, Isle de Bijoux'ya devam etmekte olan bir çiftin yanına oturdum. Düşündüm ki Adını duymadığım bir ada olduğu için iyi bir plan gibi gelmişti. Beni Miami'ye kadar takip etmelerini kolaylaştırdığım için Oraya vardığımda özel bir Cessna kiraladım ve parasını Marcus'un yıllar önce benim için açtığı banka hesabından havale yoluyla ödedim." Yüzünü buruşturdu. "İlk defa onun parasını kullandım. Bu fikir daha önce beni hep rahatsız etmişti ama çaresiz durumdaydım ve parasız olduğumu biliyordum. seçim."

Garrett, "Anlık kötü bir plan değildi," diye kabul etti.

"Öngörülemezlik her zaman bir avantajdır. Sizi arayan insanların dengesini bozabilirseniz, onlardan daha başarılı bir şekilde önde kalabilirsiniz."

Yutkundu ve bir sonraki sorusuna tereddütle başladı.

"Sahte pasaport, doğum belgesi, ehliyet ayarlayabilir misiniz? Bütün bu şeyleri?"

Başını çevirip ona baktı. "Tüm bunları düşünmek için biraz geç oldu."

Hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Evet, anlıyorum. İnanın bana artık anlıyorum. Ben bir beceriksizim. Kurnazlıkta berbatım. Yalan söylemeyi beceremiyorum ve kendime nasıl bakacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Lanet , denediğim için bana biraz kredi ver. Çaresiz bir budala olmak istemiyorum."

Dudakları şüpheyle kıpırdadı ve gözlerini yola dikti. "Sadece şu anda buna gerek olmadığını söyleyecektim. İhtiyacın olan her şeye sahip olduğundan emin olacağım, Sarah. Beni tekrar ekmen için sana araç gereç verecek değilim."

"Kişisel bir şey değildi," diye mırıldandı. "Senin incinmeni istemedim. Ben de kendimin incinmesini istemedim. O zamanlar senin yaralanmış ve tatile ihtiyacı olan zavallı bir eski asker olduğunu sanıyordum. İstedğim son şey benim pisliğime bulaşmandı."

"Hey, ben fakir bir eski askerdim. Yara," diye itiraz etti. "Yengem için kurşun yediğim konusunda yalan söylemedim. Bu ikimiz için de bir bağ kurma deneyimiydi."

Gözlerini devirdi ve başını salladı. "Seni vuranın baldızın olmadığına emin misin? İçimden bir ses senin sürekli etrafında olunması gereken sinir bozucu biri olduğunu söylüyor. temelinde."

Ona, içini kuşkuyla dolduran bir sırıtış fırlattı. "Sanırım şimdi , değil mi?"

Tanrı yardımcısı olsun ama öyleydi ve bu düşünceyle içinin hafifçe aydınlanması onu gülümsetti. Sonra kaşlarını çattı. "Aman Tanrım. Patches! Sana kediye sormadım bile. O iyi mi? Ona iyi baktın mı?"

Konunun aniden değişmesiyle irkilmiş görünüyordu. "Evet, onu kitapçının sahibi olan bayana verdim. Eminim Patches çok mutlu olmuştur."

Rahatlayarak iç çekti. Başka bir sürü sorunu varken bir kedi için endişelenmek ne kadar saçma görünse de, kedinin yalnız ve aç olduğu fikri onu sonsuza dek rahatsız etmişti.

"Teşekkür ederim. Yaptığın çok hoş bir şeydi."

Sanki iyi biri olarak görülmek isteyeceği son şeymiş gibi kaşlarını çattı.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" sordu geceye kuşkuyla bakarken. Tanınabilir pek bir şey yoktu, sadece siyahla örtülmüş bir manzara vardı. Hiç yıldız bile yoktu.

Sis yere kadar inmiş ve farların etrafında dönerek uzun mesafeli görüşü imkânsız hale getirmişti. Ürkütücüydü ve zaten aşırı aktif olan hayal gücünü daha da ateşledi.

"Ben bilmiyorum ama güvenilir GPS biliyor."

Konuşurken gösterge paneline monte edilmiş GPS'e dokundu ve kadın bir kez daha kendini aptal gibi hissetti.

"Şimdi çenemi kapatacağım," diye iç geçirdi.

"Rahatlamaya çalış. Bir an Meksika'dan çıkmak istiyorum. Umarım gitmeden önce işemiştir."

Kıkırdadı ve deri koltukta arkasına yaslandı.

Bir saat boyunca araba sürdüler ama çok uzağa gitmiş olamazlardı çünkü yol ve görüş mesafesi o kadar kötüydü ki çoğu zaman saatte yirmi beş milden fazla gidemedi.

Tam gözlerini kapatmıştı ki, adamın nefesinin altından küfrettiğini duydu. Kamyon durdu ve gözlerini açtığında yolun yerel polis ya da Meksika kolluk kuvvetleri dedikleri şey tarafından kapatıldığını gördü.

Garrett aceleyle elini cebine attı, küçük bir elektronik cihaz çıkardı ve sonra koltuğunun altına uzandı. Eli boş olarak geri geldi. Bir kez ona doğru baktı ama sonra dikkatini önlerindeki barikata odakladı.

"Beni dinle Sarah. Kıpırdamadan oturmanı ve tek kelime etmemeni istiyorum," dedi Garrett alçak sesle. "Sayıca azım ve seni riske atacak bir şey yapmak istemiyorum. Bu da demek oluyor ki bu pisliklerle işbirliği yapmak zorundayım."

Dehşet midesini doldurdu ve boğazına doğru yükselerek nefes almakta zorlanana kadar sıkıştı. İşbirliği mi?

Sayıcı üstün mü? Kulağa kötü geliyor. Gerçekten çok kötü. Üç polis arabası açılı bir şekilde park etmişti ve en az yedi adam yolda duruyordu. Ellerinde otomatik tüfeklerle cipe yaklaşmaya başladılar. Bir adam İspanyolca bağırdı.

Garrett ellerini direksiyondan ayırmadı ve adamlardan biri kapıyı sarsarak açtığında Sarah irkildi. Aynı anda Garrett'in kapısı da açıldı ve polisler ikisine de dışarı çıkmalarını işaret etti.

Sarah Garrett'a baktı, kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Garrett başıyla kısa bir selam verdi ve sonra ellerini yukarıda tutmaya dikkat ederek kamyonundan dışarı çıktı.

Adamlardan biri ona hızlı hızlı İspanyolca havladığında Garrett, "No habla Español," dedi.

Sarah'yı dehşete düşüren adam copunu çekti ve Garrett'in karnına . Başka bir polis memuru copunu Garrett'in kafasına indirerek onu yere düşürdü. Sarah çığlık attı ve Garrett'a doğru koşmaya, onu korumaya, bir şekilde bu beklenmedik saldırıdan korumaya çalıştı.

Hemen önü kesildi, güçlü bir kol onu sardı. beline sarıldı. Onu yakalayan polis, tekme attığında anlamadığı gırtlaktan bir komut verdi. ve ele geçirilmiş bir kadın gibi savaştı. Ona durmasını ve vazgeçmesini söylediğini anlamak için roket bilimci olmaya gerek yoktu ama Garrett'ı öldüresiye dövmelelerine izin verecek değildi.

Adamın kollarında kıvrıldı ve parmaklarını adamın gözlerine sapladı. Adam acı içinde uludu ve onu bir taş gibi yere düşürdü. Garrett'a doğru uçtu ve tam polislerden biri bir darbe daha indirmek üzereyken kendini onun bedeninin üzerine attı. Acıyı bekleyerek gerildi ama acı hiç gelmedi.

"Lanet Sarah, ne halt ?" Garrett tısladı.

"Kıçını kurtarıyorum."

"Ayağa kalk," dedi adamlardan biri sert aksanlı bir İngilizceyle. "Yavaşça yapın, bayım. Hanımefendinin yaralanmasını istemezsiniz."

Garrett, "Ne diyorsa onu yap," diye emretti. "Ve Tanrı aşkına, onları kızdıracak bir şey yapma."

Güçlü parmaklar Sarah'nın koluna dolandı ve onu Garrett'in üzerinden çekti. Tökezledi ve cipin kaputuna doğru itilirken neredeyse düşüyordu. Garrett kendini yerden kaldırdı. Yere düştü ve boyuna göre ayağa kalkarken en az üç silah ona doğrultulmuştu.

İkisi cipe gitti ve arka koltuktaki çantaları çıkardı. İçindekileri yere boşalttılar, bunlardan ilki Sarah'nın giysileriydi. Adamlar Sarah'nın iç çamaşırları yere düştüğünde kahkahalarla gülerken, Sarah'nın aşağılanmışlığı boğazında düğümlendi.

Sonra Garrett'in cephaneliğini çıkardılar, kaşlarını çatarak birbirleriyle konuşuyorlardı. Garrett'ı işaret ettiler ve tüm silahlarını karıştırırken daha fazla İspanyolca konuştular. Silahlarını hâlâ Garrett'a doğrultmuş olan polis memurları bir araya gelerek Garrett'a arkasını dönmesini ve araca bakmasını işaret ettiler.

Üstünü aramaya başladılar ve kemerinden, ceplerinden ve pantolonundan çıkardıkları silahların sayısı onu bile şaşırttı. Panik, kismaya hazır olana kadar midesinde dolaştı. Bu iyi bir şey olamazdı.

Adamlardan ikisi Garrett'ı kollarından tutarak cipin arka koltuğuna doğru yönlendirdi. Onu içeri tıkmadan önce ellerini arkadan kelepçelediler ve ardından kapıyı arkasından çarptı. Bir anda tüm dikkatleri üzerindeydi ve hayatında hiç bu kadar korkmamıştı.

Biri elini saçlarına sardı ve onu diğer yolcu kapısına doğru yana doğru çekti. Adamın peşinden parmak uçlarında tökezledi, adamın saçlarını tutmasıyla yukarı çekildi. Adam kapıyı açtı ve onu içeri itti ama Garrett'a yaptıkları gibi onu kelepçelemediler. Garrett'ın üzerine bir gümbürtüyle düştü ve orada kaldı, onun vücudunun rahatlığını alternatif.

Diğerleri araçlarına dönerken iki adam ön bindi. SUV iki adamın arasında sıraya girdi.

Polis arabaları dar yolda yolun ve havanın durumuna göre çok hızlı bir şekilde ilerlediler.

"Bizi nereye götürüyorlar?" diye sordu korkuyla. "Bize kimlik ya da başka bir şey sormadılar bile. Bizi neden alıkoyduklarını söylemediler."

Garrett suratsızca, "Yapmayacaklar," dedi.

Adamın sesi kızın kulağına ancak fısıltı gibi geliyordu ve kız duyulmamak için olduğu yerde kaldı.

"Onlar polis değil," diye devam etti. "Konuşmalarında pek ketum değiller."

"Ama İspanyolca bilmediğini sanıyordum?"

"Ben de onlara öyle söyledim," diye mırıldandı.

Ne kadar çabalasa da sesinin titremesine engel olamadı.

"Ne istiyorlar?"

"Fidye. Bu alışılmadık bir uygulama değil. Ama beni dinle Sarah. Ne olursa olsun, dikkatleri üzerine çekecek hiçbir şey yapmayacaksın, beni anlıyor musun? Bana ne yaparlarsa yapsınlar, kendini ön plana çıkarmayacaksın."

Sesi sertti ve tartışmaya yer bırakmıyordu. "Bana söz ver," dedi.

Başını salladı, bunun bir yalan olduğunu biliyordu.

Adamlardan biri elinde copla döndü ve Sarah'ya doğru salladı. "Konuşma!" dedi.

Garrett onu itti ve döndü, böylece darbe omzuna indi. "Yerde kal ve onun yolundan çekil," diye emretti.

Garrett'in daha fazla acı çekmesini istemediği için koltuğa büzüldü ve pervasızca aşağıya doğru zıplarken sessiz kaldı. yola devam ettiler. Durmaları için en az bir saat daha geçmesi gerekti. Farlar demir kapılı, hacienda tarzı bir evin üzerinden geçti. Bir süre sonra kapı açıldı ve araçlar evin önündeki dairesel yola doğru kısa bir mesafe kat ettiler.

Yine arka kapılar açıldı ve Sarah kendini dışarı çekilmiş buldu. Garrett'in durumu da daha iyi değildi. Garrett'ı ön kapıya doğru sürerken birkaç darbe daha indirdiler.

Korku ve öfke onu hasta etmişti. Elleri arkadan kelepçeliyken kendini savunamıyordu ve piçler bundan sonuna kadar faydalanıyordu.

"Kesin şunu!" diye bağırdı, adamlardan biri copunu Garrett'in sırtına acımasızca indirdi.

Garrett'in dizleri büküldü ve tek dizinin üzerine çöktü. Sendeleyerek ayağa kalktı ve vahşi bakışlarıyla onu kıstırdı. "Kahretsin Sarah, bana söz vermiştin."

Hıçkırıklarının dışarı taşmasını engellemek için dudağını ısırıldı.

Ön odaya doğru sürüklendi ve

Arka tarafta, penceresi parmaklıklı ve zemini beton olan bir odaya kabaca itildim. Tüm pratik amaçlar için bir hapishane hücresiydi. Bir duvarda eski püskü bir şilte, ortasında da eski bir kan lekesine benzeyen bir şey vardı.

Tanrım, nasıl bir cehennemin içine düşmüşlerdi?

Tavanda tek bir ampul asılıydı ve adam uzanıp sopasıyla ampulü kırdı.

oda karanlığa gömüldü. Kadın üşüdü. Adam parmaklarını kolunda gezdirirken damarlarını buz kapladı.

Korku. Panik. Korkunç, bitmek bilmeyen bir utanç. Anılar zihnini çılgılık atarak uzaklaştırmak isteyene kadar doldurdu.

Vermek istemediği bir şeyi başka bir adamın ondan almasına izin vermeden önce ölecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, adam onu bırakarak uzaklaştı. odanın ortasında duruyordu. Sonra da çıkıp gitti ve kapıyı arkasından kapattı.

Birkaç dakika bekledi ve kapıya doğru uçararak topuzu. Kıpırdamadı, zaten beklemiyordu. Etrafına bakındı, gözleri karanlığa biraz alışmıştı. Kapının altından sadece dar bir ışık geliyordu ve bu da pek bir şey anlamaya yetmiyordu.

gelen bir ışık, pencereden çevresini seçebilmesine yetecek kadar aydınlık veriyordu.

Zar zor.

İleri geri adım atmaya başladı, zihni kısa tüm bu sonra. Hiçbir şey anlamamıştı. Ve Garrett için aklını kaçırarak kadar korkmuştu.

Onu nereye götürmüşlerdi? Ne yapıyorlardı? Ne istiyorlardı?

Önce İspanyolca, sonra da kırık dökük İngilizce sesler duydu. Duymak için zorladı. Bir şey. Herhangi bir şey. O Garrett'ı dinledi ama tek kelime ettiğini duymadı. Bir çarpma sesi duyunca sıçradı. Sanki bir sandalye yere devrildi.

Birkaç uzun dakika geçti. Sessizlik. Ses yoktu.

Sonra yine seslerin alçak mırıltısı. Yanağını kirli kapıya bastırarak dinledi ve zorladı.

Yan odadan bir ses geldi ve dondu kaldı. Midesini rahatsız eden bir düğüm büyürken nefes bile almadı. Sanki... Tanrım, işte yine oldu.

Bu, ete çarpan bir cismin kusursuz .

Yavaş ve metodikti. Neredeyse ritmikti. Garrett hiç ses çıkarmadı ve dayak giderek daha yüksek ve daha güçlü bir hal aldı. Kulaklarını kapatarak korkunç gerçekliği bastırmaya çalıştı Ayak parmaklarına kadar uyuşmuş bir halde kan lekeli şilte ile hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ses tekrar yankılandığında gözleri acıdı ve sulandı; dizlerini göğsüne çekerek duvardan aşağı kaydı. Kendisi için ağlamamıştı. Ağlayamazdı. Ama Garrett'ın boğuk acı sesini duyduğunda -ki bu onun çıkardığı ilk sest- hıçkırıklar boğazında düğümlenirken başını eğdi. Ve ağladı.

BÖLÜM 24

Kapı açıldığında, parlayan ışık Sarah'yı kör etti. Zamanın nasıl geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu, sadece geçen her dakika ona sonsuzluk gibi gelmişti. Yüzü gözleri şişmişti. Garrett odaya itilirken ayağa fırladı.

Kapı arkasından çarparak kapandı ve oda bir kez daha geçici karanlığa gömüldü.

Garrett dizlerinin üzerine çöktüğü anda kadın ileri atıldı. Kendini desteklemek için bir elini yere koydu ve diğer eliyle karnını kavradı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, ağlamaktan sesi kısılmıştı. "Garrett, iyi misin?"

Yere düştü ve kollarını ona doladı, tamamen düşmemesi için onu tuttu. Nefesleri acı dolu hırıltılarla geliyordu ve orada diz çökmüş, uzun bir süre ona yaslanmıştı.

"Ne yaptılar? Bunu neden yaptılar?"

Hıçkırıkları arasında kelimeleri güçlkle çıkarabildi. "Ben iyiyim," dedi kısık bir sesle. "Bana bir dakika ver."

Onun kontrolü ele almak için verdiği mücadeleyi hissedebiliyordu. Sonra yavaşça bir kolunu onun beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Alnını onun omzuna yasladı ve uzun, sakinleştirici nefesler aldı.

Ellerini sırtında ve yanlarında gezdirdi ve sonra parmaklarını yüzünde ve göğsünde gezdirmek için geri çekti, kan veya şişlik olup olmadığını hissetti. Ne zaman ki ağzına ulaştığında, parmakları kanla kayganlaştı ve kalbi yerinden fırladı.

"Kanaman var. Başka neren yaralı? Sana ne yaptılar?"

"O kadar da kötü değil. Yatağa kadar bana yardım et."

Ona destek olarak ayağa kalkmaya çalıştığında dizleri büküldü ama kendini desteklemek için bir ayağını geriye attı ve onun ağırlığı altında sendelemek için kendini zorladı. Büyük bir kararlılıkla onu kan lekeli yatağın bulunduğu yere doğru götürmeyi başardı ve morali yerine geldi. Bunun, birinin dövölüp bu odada bırakıldığı ilk sefer olmadığını fark ettiğinde daha da düştü.

Kendisini zeminin sertliğinden korumak için pek bir şey yapmayan ince şiltenin üzerine uzandı. Kadın yatmasına yardım etmeye çalıştı ama adam bir elini indirerek çabasını engelledi.

"Yapma. Bırak ben yapayım. Sadece çok hızlı hareket etmeye çalıştığım da acıyor."

Rahatsızlığını daha da arttırmak istemediği için aceleyle geri çekildi. Adam yan yattığında, ne yapacağından ve hatta ne yapabileceğinden emin olmadan tekrar öne doğru itti ve üzerine diz çöktü. Hayatında hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti.

"Ne yaptılar?" diye tekrar fısıldadı.

"Beni eşek sudan gelinceye dövdüler," diye homurdandı.

"Çoğunlukla kaburgalarımı.

Nefes almak çok acıtıyor. Geriye kalan her şey yolunda. Kırık yok."

Gözlerinde yine yaşlar birikti ve , Kollarını nazikçe ona doladı. Başka ne yapacağını bilmiyordu - hiç değilse onu rahatlatmak istiyordu.

Elini kaldırdı ve yanağına götürerek oradaki ıslaklığı sildi.

"Ah, Sarah, benim için ağlama, tatlım.

Daha kötü durumlarda da bulundum. Bu hiçbir şey değil. İnanın bana."

Diğer durumları bilmek istemiyordu. Bunları onunla birlikte yaşamamıştı. Onun dayak seslerini duymuştu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. Damarlarında öfke birikti, ta ki kanı patlamak üzere olan bir volkan gibi kaynadı ve kaynatıldı.

"O piçler," diye tükürdü. "Lanet olası piçler.

Bunu neden yaptılar? Ne istiyorlar?"

Adamın eli dalgınca saçlarını okşayarak onu rahatlattı ve bu onu daha da utandırdı. O yapmamıştı

Böyle bir vahşete maruz kalan tek kişi oydu. Adamın elini tuttu ve yanağına götürerek avucuna sürttü. "Bilgi," dedi adam. "Onlar polis değil. Polis değiller.

Resmi kapasiteleri olsa da, muhtemelen bölgenin bu kısmında oldukça sıkı bir kontrolleri var. İstiyorlar ki Para. Kim olduğumu ve onlar için nasıl bir potansiyel tehdit oluşturduğumu bilmek istiyorlar. Fidyeye istiyorlar. Bu barikatlar hukukun belirsiz bir varlık olduğu ve işi yapanlara bırakıldığı bazı az gelişmiş bölgelerde rutin uygulamak."

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Bekleyeceğiz," dedi basitçe. "Ve bu arada onların çekecek hiçbir şey yapmayacaksın. Görünmez olacaksın ve seni sorgularlarsa işbirliği yapacaksın. Hayatta kalmak için ne yapman gerekiyorsa onu yapacaksın. Bizibu durumdan kurtaracağım, yemin ederim."

Karanlık yüzünün ana hatlarından fazlasını görmesini engellese de bakışlarının onu yaktığını hissedebiliyordu Adam onun yanağını okşadı, elini Avucuna sürtmeye devam ederken başparmağını teninde gezdirdi. Adamın ona ne söylediğini biliyordu. Savaşma. En kötüsü olsa bile. O da ne istediğini biliyordu. Çünkü onun nelere katlandığını zaten biliyordu.

Şimdi bile kadar yenilmişken gücünün ikisini de ayakta tuttuğunu söylüyordu. Bu onun ruhuna işledi ve kararlılığını pekiştirdi. Eğer o bu kadar çok şeye katlanabiliyorsa, o zaman yapabilirdi.

"Sen hayatta kal, Sarah. Bırak ateşi ben alayım. Daha önce katlanmadığım ve muhtemelen yine katlanacağım bir şey değil. Benim işim Her zaman kötü durumlara düşüyorum. Bu, günlük olarak yaşadığım bir bilgi. Dayanabileceğime ve bana yaptıkları hiçbir şeye tepki vermeyeceğime inanıyorum."

Sıcak gözyaşları parmaklarının üzerinden kaydı. "Ama bu sefer... bu sefer benim yüzümden buradasın."

"Bu senin hatan değil."

Elini ensesinden geçirdi ve dudakları dudaklarına değene kadar onu aşağı çekti. Bu sadece nazik bir fırçalamaydı ve ağzının kanayan tarafını onun dudaklarından uzak dikkat etti.

"Buraya gel," diye ısrar etti onu daha da aşağı çekerken. "Sana zarar vermek istemiyorum," diye itiraz etti.

"Yapmayacaksın. uzan. Sana sarılmama izin ver."

"Hayır," dedi. "Ben sana sarılacağım."

Konuşurken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Zerre kadar tartışmayacağım. Gel sarıl bana o zaman."

Kaburgalarındaki yaralara dikkat ederek dikkatlice onun yanına uzandı. Ancak adam onu daha yaklaştırdıncı kendini onun bedenine yasladı. Sonra kolunu onun beline doladı ve yanağını onun göğsüne yasladı.

"Özür dilerim," dedi, başka ne teklif edeceğini bilmeden. Kalbi acıyordu ve o kadar öfkeliydi ki bunu yapan piçlere karşı öfke duymak istiyordu. Tabancayı aldığı anda bir insanı vurabilecek sahip olduğundan şüphe etmişti ama şimdi bunu yapabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Hiç tereddüt etmeden.

Nefret, hayatının büyük bölümünde yokluğunu hissettiği bir duyguydu. Allen Cross'tan ve onun piç kardeşinden, herhangi birinden nefret etmeyi hayal ettiği kadar nefret ediyordu ama şimdi ve burada, öfkesi korkunç, çirkin bir şeydi. Onu tüketti ve beraberinde yapabileceğini düşünmediği bir nefret getirdi.

"Şşşt," dedi saçlarına doğru. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu, sesine güç katarak. Mızımız bir budala gibi görünmek istemiyordu. Onun gibi olumlu ve kendinden emin görünmek istiyordu. En azından elinden gelen desteği sunabilirdi.

"Muhtemelen bizi burada bırakacaklar. Yiyecek ya da su yok. Beni çalışacaklar. Sonra muhtemelen bana bir kez daha edecekler. Bu işe yaramazsa, seni kullanırlar."

Zayıflık göstermeme konusundaki kararlılığına rağmen, vücudunu saran ürpertiye kontrol edemedi.

"O kadar uzağa gidemezler. Ekibim bizim için gelecek, Sarah. Sadece buraya gelmeleri için bize yeterli zamanı kazandırmalıyım. Bu yüzden başını aşağıda tutmanı istiyorum. Bizim için gelecekler. Senden istediğimi yaparak bana yardım edebilirsin."

"Tamam," diye fısıldadı.

Onu biraz sıktı ve sonra acıyla gerildi. Başını kaldırdı ve karanlıkta onun dudaklarını buldu. Dudakları kan umurunda değildi. Tek umursadığı onu bulmak ve ona sevgisini göstermekti. Ve belki de ona zaten çok şey vermişken, kendisinden bir şeyler vermektir.

Sevgiler.

Filmlerdeki ya da kitaplardaki gibi değildi. Gökyüzünden gelen büyük bir şimşek yoktu. aşık olmuştu. Sanki rastgele bir şeymiş gibi, piyango kazanmak ya da hormonların neden olduğu anlık bir yükseliş gibi.

Belki de adada onu kurtardığı gün düşmeye . Ya da verandasına şarap ve çikolata ile kitaplarını bıraktığında. Ya da belki de onu güvende tutmaya olan sarsılmaz bağlılığıydı.

Bildiği tek şey, onun iyi bir adam olduğuydu, her zaman sahip olmayı hayal ettiği türden. Sadık ve koruyucu. Onun için fedakârlık yapmaya hazırdı. Ama aşk aynı zamanda onun için fedakârlık yapmak anlamına da geliyordu ve verdiği söz ne olursa olsun, savaşımadan pes edemezdi ve etmeyecekti. Onlar kurtarılmayı beklerken onun sonsuza dek acı çekmesine izin veremezdi.

Ve bildiği şey, büyük kalpli ve nazik ruhlu belalıya aşık olduğu ve hala aşık olduğuydu.

Kelimeleri zihninde fısıldadı ve onun kollarında dinlenirken tadını çıkardı. Şimdi duygusal patlamaların zamanı değildi, ama güvende olduklarında -ve olacaklardı çünkü ona tereddütsüz inanıyordu- o zaman ona, olduğu adam hakkında ne düşündüğünü söylerdi. İsteddiği adam.

Ve eğer giderse, asla pişmanlık duymayacaktı.
Sevgi bir armağandı ama kabul etmek, değer vermek ya da reddetmek alıcıya kalmıştı. Yapabileceği tek şey kayıtsız şartsız vermektir. Ve saldırıya beri ilk kez, bir daha asla vermeyi düşünmediği bir şeyi verebileceğini fark etti. Güvenini ve sevgisini.

BÖLÜM 25

"**Orospu** . Orospu çocuğu!" Donovan haykırdı.

Masadan kalktı ve koşar adımlarla yere düştü. Savaş odasından çıktı ve koşarak eve gitti. Sophie'nin Charlotte'u beslediği oturma odasına daldı. Sam onun yanındaki kanepeye yayılmıştı ve Donovan'ı görünce telaşla başını kaldırdı.

Donovan, Sophie'nin alçakgönüllülüğünü korumaya çalışarak zaman kaybetmedi. Onu korkutmamak kendini tutmaya da çalışmadı. "Bir sorunumuz var."

Sam bir anda ayağa kalktı. Sophie'nin gözleri telaşla açıldı ve bebek bir protesto miyavlaması kopardı.

"Garrett?" diye sordu korkuyla.

Donovan Sam'e, "Yer bulucu birkaç saat önce aktif hale getirildi," dedi.

"Neden şimdiye kadar haberimiz olmadı?" Sam sordu.

"Biliyorsam ne olayım," dedi Donovan ısrarak. "Sinyal belki de Kesildi. Belki de lanet uydu yüzündendir. Ama zaman damgası geceye aitti."

"Bu ne anlama geliyor?" Sophie sordu. "Başı belada mı?"

Sam kısa bir süre başını salladı. Sonra karısına ve çocuğuna bakarken ifadesi yumuşadı. "Başı belada olmasaydı ve yardıma ihtiyacı olmasaydı devreye girmezdi. Bu bizim SOS sistemimiz. Başı belada ya da kötü durumda demektir."

"Git," dedi. "Sana ihtiyacı var. Ben iyi olacağım. Marlene ve Rachel yanımda."

Sam önce Sophie'yi, sonra da Charlotte'u öpmek için önce sadece kısa bir an tereddüt etti.

"Onu eve getir Sam," dedi acil bir sesle. "Getireceğim, bebeğim. Söz veriyorum."

Donovan çoktan dönmüş ve Sam'in peşinden savaş odasına doğru koşmaya başlamıştı.

"Rio en yakını olacak. Steele ve ekibini Alaska'dan yönlendireceğim ama Rio'dan sonra oraya ilk biz varacağız," dedi Donovan. "Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorum ama en kötüsünü varsayacağım ve mümkün olan her adamı oraya çekeceğim."

Donovan Steele'i arayıp geri çekilme emrini verirken, Sam telefonu eline alıp bir numara tuşladı. Birkaç dakika sonra, "Ethan, Garrett'ın başı dertte. Sana ihtiyacımız var."

Donovan silah dolabını açmaya başlamıştı bile. Bir dizi silah çıkardı ve iki tüfeği Sam'e doğru fırlattı. Eşyalarını topladıktan sonra aceleyle kamyonu gittiler.

"Ben . Ethan'ı almak için uğrarız ve sonra jete . Sen Rio'yu kaldır ve ona koordinatları ver," dedi Sam.

Araba sessizdi, ama Donovan Sam'in onun kadar . Ve Donovan kendini suçladı. İlk günden Garrett ile bir ekip kurmalıydı. O zaman Rio ve Steele'i yerine oturttu ama çok az ve çok geçti. Meksika'ya yalnız gitmediğinden emin olmak için gerekirse Garrett'ı bir sandalyeye bağlamalıydı.

Boka saran hep pasta işleriydi.

GARRETT, Sarah kollarında yatarken onun uykusunun sessiz ritmini dinliyordu. İçinde bulunduğu durum hakkında ona utanmadan yalan Bir çam kutusuna hazır olduğundan değil ama kaburgaları fena halde ağrıyordu ve Rahatsızlık için uyu.

Ama zaten olduğundan daha fazla korkutmak istememişti. Kendini kaybetmediği için onunla gurur duyuyordu. Tamamen. Korkudan ödü patlamıştı ama aynı zamanda sinirli bir kadındı. Onu endişelendiren de bu sinirli kısmıydı.

Kızgın kadınların sağı solu belli olmazdı.

Zaman kavramını yitirmişti ama yakında gün ışımış düşündü. Sarah huzursuz bir uykuya dalmıştı. Gece boyunca ve kız kıpırdandığında, o yatıştırırdı ve susturmasının nedeni, kaburgalarına doğru çok fazla hareket etmesini önlemektir.

Onu esir alanların ne yapacakları konusunda doğruyu söylediğini umuyordu. Yine o öngörülebilirlik faktörü iş başındaydı. Onları endişelenmeye ve kaderlerini merak etmeye bırakıp yıpratmaları mantıklı olsa da, ne kadar aptal orospu çocukları olduklarını çoktan kanıtlamışlardı. Onların zekâsına pek inancı yoktu.

Onlarla savaşmamıştı, bu da onu kızdırmıştı. Kesime giden bir kuzu gibi uysalca gitmişti, çünkü Sarah'ya bir şey olması riskini almak istemedi. Eğer tek başına olsaydı, ciddi bir kış tekmeleyecekti ve her dakikasından zevk alıyordu. Ama Sarah onunla birlikteydi ve ona zarar gelmesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdi.

Giderek artan rahatsızlığı pozisyon değiştirmesi gerektiğine işaret ediyordu ama Sarah'yı uyandırmak istemiyordu. Sonunda daha huzurlu bir ritme yerleşmişti ve boynundaki sıcak nefesini hissetmek hoşuna gidiyordu.

Bir gece önce onu öpmüştü. İlk kez aralarında bir yakınlaşma başlatmıştı. Yumuşak ve çok Ağzının onunkiyile buluştuğu o kısacık an için acıyı unutabilmişti.

Bu pozisyona daha fazla dayanamayınca, sırt üstü dönebilmek için yana doğru kaymaya çalıştı. Anında uyandı, başı adamın omzundan fırladı. Ona doğru eğildi, saçları göğsüne düşerken gözlerinde endişe parlıyordu.

"İyi misin? Canın acıyor mu?"

"Seni uyandırmak istememiştim. Sadece bir süreliğine sırt üstü gerekiyor."

Elleri göğsünün üzerinde hafifçe gezinirken, çeyrek tur sırt üstü dönmesine yardım etti. Anında bir rahatlama hissetti.

kaburgalarındaki baskının bir kısmı azaldı. Nefes alışları kolaylaştı ve birkaç derin nefes aldı.

"Daha iyi mi?"

"Daha iyi," dedi. "Şimdi buraya geri gel. Bana yakın olmanı seviyorum."

Adamın kolunun kıvrımına ve başını omzuna koydu. Eli hafifçe göğsünün üzerinde gezindi ve kaburgalarına doğru indi. Acısının sıcaklığına karşı serindi. Yatıştırıcı bir merhemdi; onun dokunuşundan aldığı zevkle gözlerini kapadı.

"yakıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır, durma. Çok iyi hissettiriyor. Bana dokunman hoşuma gidiyor." Omzuna karşı gülümsediğini hissetti.

Dikkatlice gömleğinin üzerinden geçti, dokunuşu kadar hafifti ki neredeyse orada değildi. Karnına doğru bir yol çizdi ve sonra göğüs kafesinin etrafına dikkat ederek tekrar yukarı çıktı. Sonra avucunu göğsüne, tam kalbinin üzerine yerleştirdi.

Sanki orada ve onunla birlikte yaşadığına dair kendine güveniyormuş gibi.

Bir süre sonra tekrar aşağı doğru inmeye başladı. Buna daha fazla dayanamadı. Lanet tişört yoluna çıkıyordu ve onun ellerini çıplak teninde hissetmek istiyordu. başka bir şey istemiyordu.

"Gömleğimi yukarı kaldır," dedi. "Bana dokun, gömleğime değil."

Kızın koyup koymayacağını görmek için bekledi, ama kız ucunu kaldırdı ve gömleği kollarının altında bükülene kadar yavaşça yukarı doğru itti. Sonra avucunu çıplak göğsüne koydu ve adam bundan aldığı zevkle neredeyse inleyecekti.

Böyle bir şiddet ve acı karşısında böyle bir nezaket. Çok sıcak ve tatlıydı. Ağgözlülükle içti, olmak istiyordu parmakları tarafından yatırıldı.

Kadın aşağıya, pantolonunun paçasına kadar indiğinde, vücudu tepki verdi. Aleti canlandı ve kabardı, onun şefkatli bakımına dahil olmak için yalvarıyordu.

Onu korkutmak ya da isteyeceği son şeydi.

"Eline dikkat et," dedi kısık sesle. "Senin yanında böyle bir sorunum var gibi görünüyor."

Hafifçe kıkırdadı ve başını tekrar yukarı kaldırdı. "Hayal bile edemezdim, yani şimdi değil. Çok acı çekiyor olmalısın."

"Ben ölmedim," diye mırıldandı. "Ve sikim de özellikle vücudumun geri kalanının ne hissettiğiyle ilgileniyorum."

Daha da şaşırarak eğildi ve dudaklarını onun göğsüne bastırdı. Onu usulca öptü ve sonra bir santim aşağı inip onu tekrar öptü. Bu sırada avuç içi adamın beline çok yakın olan göbeğinin derisi üzerinde geziniyordu. Kasıklarındaki rahatsızlık hızla artıyordu.

kaburgalarındaki acıyı bastırıyordu.

"Seni incitmek istemiyorum," diye fısıldadı. "Eğer yaparsam durmamı söyle."

Sanki bir şey olacakmış gibi. Bir bacağı eksik olabilirdi ama onun tatlı baştan çıkarıcılığına dur derse lanetlenirdi. Cehennemdeki bir melek. Bu onun için tek tanımlamaydı. bulabildi. Onun tatlı meleği.

"Sana durmanı söylemeyeceğimi garanti edebilirim," inledi. "Seninle sevişebilmeyi çok isterdim. Sana dokunmak istiyorum, lanet olsun."

Yine boğuk kahkahası iyileştirici bir rüzgâr gibi adamın üzerinden geçti.

Onun acıyan her yerini sevgiyle öptü ve okşadı. Her çürüğü. Her kesiği. Yumuşak ağzı sanki acıyı emiyormuş gibi adamın etinin üzerinde gezindi. Birini yerleştirdi elini onun diğer tarafına koydu ve saçları yüzünün etrafına düşene kadar kendini yukarı ve onun üzerine itti. Sonra dudaklarını belli belirsiz onunkilere doğru indirdi.

İlk fırçanın tadı ambrosia gibiydi. Tatlı. Çok tatlı. Dilinin ucu utangaç bir şekilde ağzının üzerinde gezindiğinde damarlarında ateş dolaştı. Kızın eli yatağa yatırdı ve yanağını avuçladı. Parmakları hafifçe okşadı

ağzının köşesindeki kesiğin etrafını öperken çenesinin üzerinden geçip şakağına doğru ilerledi.

ters çevirebilmek, sıkıca tutabilmek ve bacaklarının arasından kayabilmek için her şeyini verebilirdi. Bu ona kesinlikle

Bu cehennem çukurundan siktir olup gitmeleri için teşvik ediyordu, çünkü bunu yaptıklarında, şu anda hayalini kurduğu her şeyi ona yapacaktı.

Nazik bakımlarına devam etti, dokundu, hafifçe okşadı ve okşamalarını dudaklarıyla takip etti. Adamın hırpalanmış yüzünün ve karnının hiçbir kısmı onun tatlı sevişmelerinin dışında kalmadı. Onun ağrılarını dindirdi ve acısını uzaklaştırarak yerine sıcak bir zevk koydu.

Sonunda başını onun göğsüne koydu ve elini hafif, rahatlatıcı bir karnının üzerinde kaydırды. Adam elini kaldırdı

elini tuttu ve parmaklarını onun saçlarının arasına soktu, ona dokunmak kadar basit bir şeyden zevk alıyordu.

Düşünemiyordu. Sadece hissedebiliyordu. Yumuşak ve memnun, göğsünde yatan kadını bedenine sarılmıştı. Diğer eliyle onun elini kapadı ve sıktı, hissettiklerini dile getiremiyor. Kadın da sanki sessizliğini anlamak.

Orada dinlendiler, parmakları birbirine kenetlendi ve kendilerini bekleyen cehennem bir anlığına unutuldu.

BÖLÜM 26

MARLENE arabasını Sam'in arabasının önüne çekti ve aceleyle ön kapıya yöneldi. Kapıyı çalma zahmetine girmede, sadece içeri itti ve Sophie'nin adını söyledi.

Sophie kucağında Charlotte'la köşeyi döndü ve Marlene gelininin gözlerine yansıyan endişeyi gördü. Kollarını uzattı ve hem anneyi hem de çocuğu kucağına almaya gitti.

"?" diye sordu Sophie'ye.

Sophie cesur bir gülümseme gönderdi. "Asıl soru, sen nasılsın? Onca işinin arasında bunu nasıl bu kadar sık yapabiliyorsun anlamıyorum. oğullarının gitmesi ve güvende olup olmadıklarını bilmemek." Omuzlarından hızlı bir ürperti geçti ve Marlene elini uzatıp Charlotte ondan.

"Oh, ben iyiyim. Endişeliyim elbette ama buna alışıyorsun." Torununa gülümsedi. Sevgi, çok güçlü, Kalbinden bir sel gibi aktı. "O çok güzel, Sophie."

Sophie gülümsedi ama bu, Marlene'in hissettiğini bildiği yorgun bir gülümsemeydi. Marlene omuzlarını dikleştirdi ve gelinine baktı. "Birkaç gün için ihtiyacın olan şeyleri toplamanı istiyorum. Sonra sen ve ben Rachel'ı almaya gideceğiz ve benim deyimimle Kelly karargâhında saklanacağız. Sam'in savaş odasının burada olduğunu biliyorum ama dürüst olmak gerekirse, benim evim her zaman Kelly Merkez. Böyle bir zamanda aileler birbirlerine kenetlenmelidir."

Sophie'nin gözlerinde ve omuzlarında rahatlama parlıyordu. biraz sarktı. "Kulağa harika geliyor, Marlene. Şu anda yalnız olmak... berbat bir şey."

Marlene güldü. "Tabii ki . Yeni bir bebeğiniz var. Yorgunsun. Ve kocan da onu kurtarmak için gitti."

Kimseye ihtiyacı olmadığını düşünen aptal oğlum. Eşyalarını topla. Büyük bir partisi olacak. Frank'in aklını alacağız. Muhtemelen her şey bitmeden binadan kaçacak. ile."

Sophie tüm yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle gülümsedi. "Charlotte için ihtiyacım olanı almam için bana birkaç dakika verin."

Sophie eşyalarını toplamaya giderken Marlene kanepeye yerleşti ve uyuyan torununa baktı. Doğrusunu söylemek gerekirse Rachel için daha çok endişeleniyordu, bu yüzden gelinlerinden önümüzdeki birkaç günü yalnız geçirmesine izin vermeye niyeti yoktu. Ethan hâlâ Çoğu gün Rachel'a yakındı ve göreve gittiğinde Marlene onun yalnız olmadığından emin oluyordu. Başta Garrett olmak üzere tüm aile onu kontrol ederdi.

Rachel ve Garrett arasında özel bir bağ vardı ve Garrett kayıplara karışmış, Ethan da bilinmeyen bir duruma sürüklenmişti, Marlene, Rachel'ın ne kadar üzüleceğini düşünmekten hoşlanmıyordu.

Rachel ya da Sophie'nin bilmesini istemediği şey ise ne kadar endişeli olduğuydu. Sophie'ye o şarkıyı verdi. Ama bir anne hiç oğullarına veda etmeye alışır mı? geri gelecekler miydi? Bu, her gün yaşadığı bir endişeydi.

Garrett yalnız ve kendi kendine yetebilen biriydi. Kararlı biriydi. İşler sarpa sardığında ona her zaman güvenilebilirdi. Ama şimdi ihtiyacı olan oydu ve Marlene midesindeki hastalık hissinden kurtulamıyordu.

Sophie omzuna kocaman bir bebek çantası ve diğer elinde de içinde eşyalarının olduğu bir başka çantayla döndü. "Ben hazırım."

Marlene ayağa kalktı. "Benim minibüsü alacağız. Frank'e Charlotte için bir araba koltuğu taktırdım, böylece her şey hazır."

Kadınlar aceleyle evden çıktılar ve Marlene, Charlotte'u arkadaki koltuğuna oturttu. Sophie'nin çantalarını arka bölmeye attılar ve Marlene

Sürücü tarafına. Sophie onu durdurdu ve kocaman bir sarılmayla kendine çekti.

"Teşekkür ," diye fısıldadı Sophie. "Sam'e gitmesini söyledim. |

gitmesini istedim. Ama o gittikten sonra tek düşünebildiğim, o evde tek başıma kalmak istemediğim ve korkunç bir şey oldu diye aklımı kaçıracak kadar endişelendiğim oldu."

Marlene onun sırtını sıktı. "Bir şey değil, tatlım. Aile bunun için vardır."

Uzaklaştığında, Sophie'nin gözlerinde yaşlar parıldıyordu. Sonra gülümsedi. "Biliyor musun, buna alışmaya başlıyorum. Hiç gerçek bir ailem olmadı. Bu... güzel bir his."

"Hadi o zaman. Duygusal kız gibi davranmayı bırakıp Rachel'i almaya gidelim."

On beş dakika sonra Marlene arabasını Ethan ve Rachel'in evinin garaj yoluna çekti. O dışarı çıkamadan Rachel ön verandaya çıktı, yüzü solgun ve gözleri sıkıntılıydı.

Marlene, Sophie'ye, "Sen burada Charlotte'la kal," dedi. "Ben minibüsü çalışır halde bırakacağım. Bir dakikadan fazla kalmayız."

Aceleyle dışarı çıktı ve Rachel onu merdivenlerin dibinde karşıladı.

"Bir şey duydun mu? var?"

Marlene onun iki elini de kendi ellerinin arasına aldı ve şöyle diledi

Rachel'in gözlerinde hâlâ gizlenen gölgelerden kurtulmak için her şeyi yapabilirdi. "Hiçbir sorun yok, bebeğim. Hiçbir şey yok. Sadece böyle zamanlarda ailenin bir arada kalması gerektiğine karar verdim. Kızlarımı almaya ve önümüzdeki birkaç gün boyunca Frank'i evden ve evden kovacağız. Şimdi git çantayı hazırla. Sen de benimle geliyorsun. Şu anda hiçbiriyalnız olmamalıyız."

Rachel'in gözlerindeki rahatlama şaşırtıcıydı. Sanki en kötüsünü duymaya hazırlanmış gibiydi.

"Garrett için çok endişeleniyorum. Ve şimdi de Ethan. Tanrım, Marlene, ne olmuş olabilir? Bilmemekten nefret ediyorum."

Marlene, Rachel'in ellerini birbirine doğru çekti ve biraz daha sıktı. "Eve, bize geliyorlar Rachel. Tıpkı

Yaptın. Benim çocuklarım savaşıdır. Sizin için savaştılar. Başkaları için savaşır. Birbirleri için de savaşacaklar. Şimdi git eşyalarını topla. Sophie ve bebek bizi minibüste ."

Rachel başka bir şey söylemeden döndü ve aceleyle merdivenleri . Marlene içini çekti, kendini toparladı ve beklemek için minibüse geri döndü. Birkaç dakika sonra Rachel koşarak dışarı çıktı ve Charlotte'un taşıyıcısının yanındaki orta koltuğa tırmandı.

Marlene önce Sophie'ye, sonra da omzunun üzerinden Rachel'a baktı. "Pekâlâ kızlar. Hadi eve gidelim."

İki kadın da gülümsedi ve Marlene garaj yolundan çıkarıp eve doğru döndü.

Marlene'in evinin önüne geldiklerinde, Rusty'nin ön basamaklarda oturuyor olması onu şaşırttı. Minibüs durduğunda ayağa kalktı ama kadınların inip çantalarını almalarını izlerken olduğu yerde kaldı.

Marlene, Rusty'ye seslenerek, "Charlotte konusunda biraz yardıma ihtiyacım var," dedi.

Rusty ilerledi ve Marlene'in kucağındaki bebeğe biraz tereddütle baktı. "Onu almamı ister misin?" Önce Sophie'ye, sonra tekrar Marlene'e baktı.

Marlene bebeği Rusty'nin kollarına yerleştirdi, başını desteklemesi konusunda gerekli talimatları verdi ve sonra onu eve doğru kışkırttı. Marlene yavaşça arkasını dönüp evin merdivenlerini Rusty'nin gözlerinde dehşet ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı.

Marlene, Rachel ve Sophie'nin eşyalarını taşımalarına yardım etmek için arka tarafa giderken başını salladı. "Yemin ederim, bir

"Genç bir kız kucağına bir bebek alır ve bu şeytan çıkarma ayini gibidir." Sophie ve Rachel kahkahalara boğuldu.

Marlene, "İşte böyle, bu daha iyi," dedi. ikisinin de kollarını sıktı. "Bir cenaze törenine gidiyormuşuz gibi görünüyoruz."

Eve doğru ilerlerken, Frank verandada belirdi. Kollarını Rachel ve Sophie'ye uzattı.

ve ikisini de göğsüne çekerek sıkıca kucakladı. "Kızlarım nasıl?"

Rachel yumuşak bir sesle, "Daha iyi," dedi.

Frank onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, güzel. Daha sonra ızgarayı . Akşam yemeğinde biftek yeriz diye düşündüm."

"Kulağa harika geliyor," dedi Sophie.

"Ve sen," dedi Frank Sophie'ye. "Biraz dinleneceksin, genç bayan. Yorgun görünüyorsun. Torunum çok tatlı ama sana bakılırsa gecesiyle gündüzünü karıştırmış."

Sophie ona alaycı bir gülümseme verdi. "Korkarım haklısın."

"Çantalarınızı verandaya bırakın. Bir dakika içinde getiririm." dedi. Ve her iki kadını da hâlâ yanında tutarak döndü ve onları evin içine çekti.

Marlene bir an durup ailesinin en iyi yaptıkları şeyi yapmalarını izledi. Sonra gözlerini göğ'e çevirdi. "Oğullarıma iyi bak," diye fısıldadı. "Onları eve, bize getir. Bu aile onlarsız bir bütün değil."

BÖLÜM 27

SARAH yatağın yanında yere oturmuş, Garrett yanında uyuklarken dizlerini göğsüne çekmişti. Korkmak istemiyordu ama gerçek şu ki dehşete düşmüştü. Kendisinin ve Garrett'ın kurtarılacağına inanmak istemiyordu ama çabalarına rağmen, şüphe sinsice zihnine sızdı.

Yine de şimdiye kadar haklıydı. Uzun gün boyunca, onları esir alanlar onları karanlıkta ve sessizlikte yalnız bırakmışlardı. Kapıdan hiçbir ses duyulmuyordu. Yiyecek yoktu. Su yoktu. Yemek henüz onu rahatsız etmiyordu ama susamıştı.

Tuvaletini yapabileceği bir yer olmadığı için iyice aşağılanmış bir halde, köşeye çömelmeden önce Garrett uyuyana kadar bekledi. Eğer Garrett uyanık olup da onun bu utancına tanık olsaydı ölürdü.

Başını dizlerinin üzerine koydu ve ileri geri sallandı, odaklanmaya ve paniğin kendisini ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı. Garrett'ın ona güçlü ihtiyacı vardı, çaresiz değil.

Yaralarının boyutunu bilmemek onu çok endişelendiriyordu. Arada sırada, onun sesini duymak için üzerine eğiliyordu. nefes alışının güven verici sesleri. Ve sonra nöbetine devam etti, oturdu ve bekledi. Garrett'ı, onun kendisini izlediği gibi izliyordu.

Garrett kıpırdandı ve kadın onu görmek için başını kaldırdı. Başını kaldırıp etrafına bakındı. Bakışları onunkileri buldu ve sanki orada ve güvende olduğundan emin olmak istercesine elini uzattı. Kadın elini tuttu ve sıktı.

"?" diye fısıldadı.

"Ben iyiyim. Merak etmeyin. Sadece ağrım var. O an hissettiğim kadar kötü olduğunu sanmıyorum."

Adamın sesine zorla kattığı neşe kalbini eritti. Onun moralini yüksek tutmak ve iyimser kalmasını sağlamak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

"O zaman biraz kış tekmelemeye hazırsın," diye alay etti.

"Ne bekliyorsun? Eminim aramızda yapabiliriz kapıyı kır."

"Belki de henüz o kadar neşeli değil," dedi kuru bir sesle. "Oturmama yardım eder misin? Kaburgalarımı test etmek istiyorum."

Dizlerinin çöktü ve adamın kolunu omuzlarına doladı. "Hazır mısın?"

"Hazır."

Oturur pozisyona geçerken bir kez homurdandı. "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Bir süre orada oturup nefesini tuttu ve sonra elini göbeğinin üzerinde gezdirdi. "Ben iyiyim. Sadece Sanırım morarmış. Bir şey kırmadan beni için oldukça dikkatli görünüyorlardı. Zaten hiçbir şey kırılmamış gibi. Sadece sert ve ağrılı."

Adamın kolunu omuzlarında tuttu ve onun yanına yaslandı. Kollarını onun beline doladı ve başını ona yasladı.

"Korktuğunu biliyorum, Sarah. Ama bunu atlatacağız. Söz veriyorum. Ekibim gelecek."

Dudaklarını kısa bir süre için birbirine bastırdı ve sonra ona aynı şeyi söylediği önceki geceden beri aklını kurcalayan soruyu sordu. "Nasıl bilecekler? Yani, bizi nerede bulacaklarını nasıl bilecekler?"

Yüzünü kızın başına çevirdi ve dudaklarını kızın şakağına bastırdı. "Takip cihazı. SOS sistemimiz, tabiri caizse. Barikata çarptığımızda aktif hale getirdim ve SUV'un ön koltuğunda."

"Demek biliyordun," diye mırıldandı.

"Kötü durumda olduğumuzu mu? Evet. Ve eğer yanlış bir alarma dönüşseydi, her zaman kontrol edebilirdim, ama Bu durumla ilgili hiçbir şey berbat görünmüyordu."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Sana kelimelerle aranın iyi olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

"Her zaman," diye mırıldandı.

Çenesinin altına uzandı ve yukarı doğru itti. "Buraya gel," dedi ağzını indirirken.

İsteyerek gitti, dudaklarını onunkilerle birleştirdi. Daha önce ona karşı son derece nazik davranmış, onu incitmek istememişti.

Rahatlık ve sevgisini sunmak istemişti. Şimdi, o onu umutsuzca öptü, sıcaklığına ve rahatlığına ihtiyaç duyuyordu.

Elinin yüzünü kavrayacak şekilde yukarı kaymasına izin verdi ve ağzından beslenirken onu orada tuttu. Adam da en az onun kadar sabırsız, aç ve biraz da vahşiydi. Onun nefesini aldı, geri verdi ve sonra tekrar aldı; sıcak, nemli hava alışverişi, onunla geçirdiği her anla birlikte büyüyen kaşıntılı arzuyu artırdı.

Geri çekildi ve ona bakarak yanağını okşadı. "Umarım bu, kötü bir durumda olduğumuz ve buradan çıkamayacağımızı düşündüğün için delirdiğin ve başka türlü hayal bile edemeyeceğin şeyler yaptığın durumlardan biri değildir. Çünkü bebeğim, buradan çıktığımızda iki gün boyunca hiçbir şey yapmayacağım.

seni seviyorum. Ve bunun seninle hiçbir ilgisi olmayacak. senin içinde olmayı nefes almaktan daha çok istediğim gerçeğinden başka bir şey değil."

Nefesi hıçkırdı ve kekeledi. Göğsü daraldı ve adamın bakışlarının yoğunluğu altında yutkundü. Sonra yüzüne dokunmak için uzandı ve parmak uçlarının çenesinin güçlü hatlarını izlemesine izin verdi.

"Seni öptüm çünkü istedim. Bu yarın da değişmeyecek."

"Bu iyi bir şey," diye homurdandı.

Onu tekrar öpmek için eğilmişti ki kapının dışından bir ses kaskatı kesilmesine neden oldu.

"Arkama geç," diye emretti. "Şimdi yap. Sakın ses çıkarma. Konuşma. Tepki verme. Görünmezmişsin gibi davran. Anladın mı?"

Her bir parçası deli gibi tartışmak istiyordu ama adamın dediğini yaptı ve arkasına geçip

kendini duvara yaslayabildiği kadar küçülttü.

Kapı patlayarak açıldı ve beraberinde kör edici bir ışık getirdi. Garrett ayağa fırladı ve o nasıl olduğunu bilmiyordu.

O kadar hızlı ve kolay yapmıştı ki. Çok acı verici olmalıydı.

Neredeyse sıradan bir pozda duruyordu ama elleri iki yanında yumruk olmuştu. Ellerini iki yana açmıştı.

Kapı aralığından iki adam odaya girdi ve Garrett'ı kollarından tuttu.

Savaş, sessizce vasiyet etti. Kabul etme. Ama Tanrım, adam isteyerek gitti ve kadın nedenini biliyordu. Kapı kapanırken gözlerini kapattı ve içinde öfke kabardı. Onların dikkatini üzerine çekecek bir şey yapmak istemiyordu. Onlara karşı gelmedi, çünkü ona zarar vererek misilleme yapacaklarından korkuyordu.

Kötü huylu bir ur gibi kabaran hıçkırığını bastırmak için yumruğunu ağzına bastırdı. Ağlamayacaktı. Umutsuzluğa teslim olmayacaktı. Garrett'ın ona ihtiyacı olacaktı.

Güçlü ve istikrarlı. Onun gibi. Onu yüzüstü bırakamazdı. Onun için bu kadar fedakârlık yaparken olmazdı.

Ayağa fırlayarak kapıya koştu ve kulağını dayayarak duymaya çalıştı. Bilmek zorundaydı. İstemiyordu ama ona ne yapıldığını bilmeyi Garrett'a borçluydu.

Seslerin mırıltısı sonsuza dek devam etti. Onlar Onu kırık dökük bir İngilizceyle sorguluyorlardı ve onun cevapları da kesik kesik, kayıtsız, git kendini becer'in incelikli bir versiyonuydu. Verdiği her olumsuz yanıtta sonra, onu dövdüklerini duymayı bekleyerek gerildi.

Ama sorgulama devam etti. Saatler gibi gelen bir süre boyunca kapıya yaslandı. Bacakları uyuşmuş, dizleri titriyor ve tüm vücudu ter içinde kalmıştı.

Ve sonra başladı. Şiddetin ilk sesi ona ulaştığında irkildi. Baş dönene kadar nefesini tuttu. Daha fazla soru. Başka bir saldırı. Bu sefer daha yavaş ve görünüşe göre daha ölçülüydüler.

Tüm bunlar olurken Garrett sessiz kaldı ve nasıl olduğunu bilmiyordu. Bir insanın iradesi nasıl bu kadar güçlü olabilirdi ki böyle bir acıya katlanıp çığlık atma dürtüsüne boyun eğmezdi? Sonunda sandalyelerin sürtünme sesini ve kapıya yaklaşan ayak seslerini duyduğunda, uzak duvara, paletin yanına uçtu. Ve bekledi.

Kapı hızla açıldı ama bu kez sadece bir adam vardı ve Garrett'tan iz yoktu. Uzun bir süre ona baktı. ve sonra odayı geçti. Adam ağzından İspanyolca bir şeyler kaçırdı ve kadın başını kaldırıp bakmadı, adamın bakışlarıyla karşılaşmayı ya da ne kadar korktuğunu görmesine izin vermeyi reddetti.

Uzandı ve bir eliyle saçlarını yakaladı, diğer eliyle de kolunu kavradı. Onu ayağa kaldırdı ve kapıya doğru itti, tutuşu hiç gevşemedi. Işık onu kör etti ve gözlerini kapattı ve sonra hızla kırıştırdı, onu odaya girmeye zorlarken uyum sağlamaya çalıştı.

Tökezleyerek ilerledi ve Garrett'a ilk kez iyice baktığında nefesi kesildi. Bir sandalyeye bağlanmıştı, kolları arkasındaydı ve tamamen savunmasızdı. Burnundan ve ağzından kan akıyordu. Yorgun ve bitkin görünüyordu ama o an Başını kaldırdı ve onu gördü, gözlerine ölümcül bir şey girdi.

Gözleri keskinleştirdi ve daha önce yarı baygın görünürken, şimdi tamamen uyanık ve gergindi, bakışları her ayrıntıyı alıyordu.

Garrett'ın yanında duran adam elindeki silahı yere bıraktı. Elinde bir tahta parçası, yüzü ifadesiz bir şekilde Sarah'ya yaklaştı. Sarah onun yanından geçip Garrett'ın bakışlarıyla buluştu ve gücünün her zerresini ona aktarmaya çalıştı. Korkusunu göstermesine izin ve bu en zor şeydi. hiç yapmamıştı. Ve ona sessizce çılgınca bir şey yapmaması için yalvardı. Onların gazabını çekmemesi için. Daha fazla dayanamazdı.

Adam avını takip eden bir kedi gibi onun etrafında dönüyordu. Açık ve müstehcen bir tavırla vücudunu bir aşağı bir yukarı süzdü ve

Sonra yaklaştı, eli kızın yanağına dokundu. Kız irkilmedi ama ona da bakmadı.

Sonra Garrett'a döndü ve bir yandan da elini onun yüzünde tutarak elmacık kemiğini aşağı yukarı okşadı.

"Adamlarım senin kadınına sahip olmak için çok hevesliler," dedi . "Onları reddetmem için bana hiçbir sebep vermediniz."

Bu adam neredeyse mükemmel bir İngilizce konuşuyordu, aksanı hafifti. Buradaki otorite figürünün o olduğı açıktı. Garrett'a en çok zararı verenin o olduğı da açıktı. Dizini onun hayalarına saplamamak için elinden geleni yaptı.

Ama orada öylece durmuş, Garrett'a bakıyor ve ona iyi olduğunu söylüyordu.

"Bana bilmek istediklerimi söyle yoksa onu onlara bırakırım."

Garrett'ın burun delikleri alevlendi. Bakışları o kadar ölümcüldü ki, kadın bu etkiyle titredi.

"Sana söyleyeceğim," dedi sonunda. "Onu rahat bırak. Ondan istediğini asla alamayacaksın. Sana istediğini verebilecek olan benim. fidye."

Adam gülümsedi, gözleri zaferle parlıyordu. "Benim gibi düşüneceğini hissetmiştim." Döndü ve hemen öne çıkan adamlarından birine parmaklarını şıklattı.

Diğer adam Sarah'nın kolunu tuttu ve onu odaya doğru sürükledi. Sarah başını çevirdi ve bakışları son bir kez Garrett'inkileri buldu. Şaşkınlıkla ona göz kırptı. Neredeyse bu hareketi kaçıracaktı, o kadar hızlı yapılmıştı ki. Ve aynı hızla Garrett'ın odağı tekrar onu esir alan kişideydi.

Sarah kendini bir kez daha karanlık odaya itilmiş ve kapı arkasından kapanmış buldu. Tökezleyerek geri döndü

Bu sefer yatağın üzerine uzandı ve sıkı bir top gibi kıvrıldı.

Garrett'ı gördüğünde içinde bir şeyler kırılmıştı. Midesindeki bulantı arttı ve

öğürürken köşeye kaçtı. Çıkacak bir şey yoktu ama midesi hâlâ iğreniyordu. Kuru kabarmalar vücudunu sarstı ve derin nefesler aldı, ancak idrar ve terin iğrenç kokusu onu daha da hasta etti.

Sonunda kontrolünü kazanıp içindeki korkunç burkulmayı durdurabildiğinde, palete geri süründü ve güçsüz ve titreyerek utanç içinde yere yığıldı.

Onlar Garrett'la dönmeden önce toparlanmalıydı, tabii dönerlerse. Bunlar onurlu adamlar değildi. Onlara istediklerini verdikten sonra onu öldürmeyeceklerini nereden bilecekti?

Hayır, bunu düşünemezdi. Düşünemezdi. Garrett ona söz vermişti ve o da ona inanıyordu.

Orada yatıyordu, gözleri kapalıydı, derin nefesler alıyordu ve midesindeki korkunç düğümü görmezden gelmeye çalışıyordu. Bu sefer onların yaklaştığını duymadı. Kapının aniden açılması onu ürküttü ve bir dirseğinin üzerinde doğruldu, diğeriyle gözlerini korudu. Garrett odanın içine doğru itilirken ama bu kez yere düşmedi. O

Kapı arkasından kapanana kadar meydan durdu ve sonra odayı taradı. Onu arıyordu.

Yavaşça ona doğru yürüdü ve sonra yattığı paletin önünde dizlerinin üzerine çöktü. Kadın kollarını açtı ve Hıçkırıklarını geri yuttu. Onu kendine yaklaştırdı ve bir iniltiyle ikisini de palete geri indirdi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı tekrar tekrar. "Sana dokunmayacaklarını, korkmayacağını ummuştum. Çok korkmuş olmalısın, biliyorum ama seninle gurur duyuyorum."

Geri çekildi ve ellerini adamın yüzünde gezdirerek kanı sildi, kanın ellerini ve kıyafetlerini kirletmesini umursamadı.

"Fena değildi," dedi hemen. "Güç kullanarak bir yere varamayacaklarını anladılar. Bu yüzden seni içeri çektiler. Daha iyi bir rol . Daha fazla dayak yemiş gibi davranabilirdim. O zaman seni rahat bırakırlardı. Belki."

Sözcükler ağzından döküldü ve onu susturmak için parmağını dudaklarının üzerine koydu. Özür diliyordu. Tanrım. Parmağını dudaklarıyla değiştirdi ve onu şefkatle öptü, morarmış ve hırpalanmış ağzının üzerine küçük küçük öpücükler kondurdu.

Uzun bir süre sessizlik içinde, birbirlerine dolanmış bir şekilde yattılar ve ara sıra öpüştüler.

"Şimdi ne olacak, onlara bilmek söyledin mi?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Onlara hiçbir söylemedim. Sadece bize biraz zaman kazandırmaya çalışıyordum. Ekibimin buraya gelmesi için zaman. Şimdi pes ettim çünkü bunun bir saçmalık olduğunu anladıklarında buradan gitmiş olmalıydık."

Sesi o kadar emin geliyordu ki, bu onun sarsılan güvenini artırdı.

"Dinlenmeye ihtiyacın var," dedi. "Takımınız buraya geldiğinde kış tekmelemeye yardımcı olabilmeniz için."

Kıkırdadı. "Emin olabilirsiniz."

"Garrett?"

"Evet, bebeğim."

"Gerçekten iyi misin? Yani, o kadar da kötü değilmiş gibi görünmesi için bana iyi olduğunu söylemene gerek yok. Bilmek istiyorum."

Hoşnutsuz bir ses çıkardı. "Daha iyiydim. Ama ben daha kötüydim. İyi olacağım."

"Sert çocuk," diye azarladı.

"Kıçına bahse girerim," dedi yine.

"Buradan çıktığımızda ne istiyorum biliyor musun?"

"Ben mi? Çıplak mı?"

Kızardı ve başını onun omzuna gömdü. "Bunun dışında."

Güldü. "Tamam, pes ediyorum."

"Üç çeşit et yemeğinizden biri. Tavuk, domuz eti ve biftek iyi gider diye düşünüyorum."

"Tabii ," diye nefes aldı. "Ketçapla birlikte."

"Patates kızartması," dedi hülyalı bir şekilde.

"Ve çikolatalı kek." "Karamelli bir şey."

"Karamel sever misin?" diye sordu.

"Oh evet. Benim favorim. Karamelli her şey."

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "İtiraf gereken bir şey var." Merakla başını kaldırdı.

"Hani adada sana çikolata getirmiştim ya?"

"Evet."

"Benim de zulamda çikolata ve karamel vardı ama en sevdiğim karamel olduğu için sana çikolatayı teklif ettim."

"Bunun için kızgın olmalıyım. Karamel biriktirmek günahtır."

"Evet,  yle olmalısın," diye kabul etti. "Bunu telafi edeceğim. Gerçi. Gelmiş geçmiş en iyi karamelli şekerlemeleri yaparım. Et dışında pişirebildiğim tek şey bu."

"Num num?"

"Evet, şey, gerçek adının ne olduğunu bilmiyorum.  zerine karamel dökülmüş graham kraker kırıntıları ve en üstte ince bir çikolata tabakası. O kadar güzeller ki yerken tek söyleyebileceğiniz şey num num num."

G ld ğ nde omuzları sarsıldı ve onu sıktı. Adam irkildi ve kadın geri çekildi, dudaklarında bir özür vardı. Adam parmağını kızın ağzının üzerine koydu. "Hayır, söyleme. Bana dokunmandan hoşlanıyorum. Ben iyiyim. Gerçekten."

"O karamelli num numlardan istiyorum," diye fısıldadı.

Adam onu tekrar öpmek için eğildi. "Onları alacaksın."

BÖLÜM 28

SARAH kapının dışından gelen ayak sesleriyle -ağır, aceleci ayak sesleriyle- uyandı. Ama onu potansiyel tehditten daha çok endişelendiren şey Garrett'in uykudan uyanmamış olmasıydı. Son derece uyanıktı ve herhangi bir sesi hemen algılayabiliyordu ama hareketsiz yatıyordu. Onu uyandırmak için elini indirdi ve baygın olup olmadığını merak etti ve tam kapı açılırken elini geri çekti.

Bu kadarı . Piçler onunla bir raunt daha yapmayacaklardı. Ayağa fırladı ve odanın içinde uçarak adamla Garrett'in arasına girdi.

"Yeter, seni piç," diye tısladı. "Al beni. Ona zaten yeterince şey yaptın. Onu öldürürsen senin ne işine yarar? Eğer eğlenmek istiyorsan beni al ve en kötüsünü yap. Ben zaten oradaydım ve hayatta kaldım ve senin gibi bir pisliğin beni kırmasına da izin vermeyeceğim."

Adamın dikkatini amacından kararlı bir şekilde tişörtünü çekiştirdi. Gömleği yukarı kaldırmış ve sütyenini kenara itmişti.

Adam uzanıp bileğini tutarak daha fazla etini açmasını engellediğinde, hepsini çıkarmak için gereken buydu.

"Beni al," dedi umutsuzca. "Ben razıyım. Ne istersen yapacağım. Seninle kavga etmeyeceğim. Sadece onu rahat bırak."

Gözlerinde yaşlar birikti ama Garrett için gelen adamla meydan okurcasına yüzleşirken onları sıkarak geri çekti.

"Sarah, tatlım, sorun yok. O benim çocuklarımdan biri," dedi Garrett arkasından.

Garrett'in ayağa kalkmaya çalışırken bir dirseğine yaslandığını görmek için arkasını döndü. Sonra hâlâ bileğini tutan adama döndü.

"Sarah," dedi adam nazikçe. "Artık her şey yolunda. Benim adım Rio. Sen ve Garrett için geldim. Her şey yoluna girecek."

O konuşurken, kıyafetlerini dikkatlice geri çekti. az önce yaptığı şey karşısında şok olmuş ve dehşete düşmüş bir halde duruyordu. Rio'nun arkasında başka bir adam kapıdan içeri daldı.

ve hızlıca geri adım attı. Farkına vardıkça dizlerinin bağı çözüldü. Geldiler. Tıpkı Garrett'ın söz verdiği gibi.

Rio düşmeden önce yakaladı ama o kollarını savurdu. "Hayır, hayır, ben iyiyim. Garrett'ı görmem gerek. O yaralı. Benim için endişelenme. Lütfen sadece ona yardım et."

"Kimse ona dokunmasın, Rio." Garrett'ın yumuşak bir sesle yaptığı uyarı odada yankılandı. "Adamlarının bildiğinden emin ol."

İki adam arasında anlayışlı bir bakış geçti ve Rio arkasındaki adama geçmesini işaret etti.

Sarah geri ve telaşla başlayan hareketliliği izlerken kendine sarıldı.

İkinci adam yanında durdu ve silahını kaldırarak açıkça onu korudu. Kadın başını kaldırdığında adam saygıyla başını salladı. "Ben Terrence, hanımefendi. Sizi eve götürmek için buradayız."

Hâlâ uyuşmuş halde döndüğünde Rio'nun Garrett'ın ayağa kalkmasına yardım ettiğini gördü. Garrett'ın kendini toparlayabilmesi için bir süre öylece durduklarında Rio'ya iyice yaslandı.

" ne kadar kötü?" Rio acımasızca sordu. "Sana söylemek zorundayım, bok gibi görünüyorsun, dostum."

Garrett sırttı. "Bana ne kadar güzel görüldüğümü söyleseydin daha çok endişelenirdim."

Terrence homurdandı. "Daha güzel ahmaklar görmüştüm."

"O kadar da kötü değil. Onlar lanet olası amatörlerdi," dedi Garrett. "Sanırım bunun için minnettar olabilirim. Beni epey hırpaladılar ama çoğunlukla çürükler var."

Sarah her şeyi çalışarak başını salladı. Sanki bu büyük bir şakaymış gibi etrafta dikiliyorlardı. "Yapmalıyız Git," diye ağzından kaçırdı. "Burada güvende değil. Bir hastaneye ihtiyacı var."

Garrett boştaki kolunu ona uzatarak, "Buraya gel," dedi.

Bir anda kendini onun yanına attı ve can havliyle ona tutundu. Tanrım, kendini tutmaya çalışıyordu ama histerinin bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissedebiliyordu. Gülse mi ağlasa mı bilemiyordu.

Onu kendine doğru çekti ve başının üstünden öptü. "Artık güvendesiniz. Ekibim burada. Bize bir şey olmasına izin vermeyecekler."

Garrett onun vücudundaki ihanet dolu titremeyi hissetti ve pamuk ipliğine bağlı olduğunu . Bir adım öne çıkmaya çalıştı,

Hâlâ onu yanında tutuyordu ama vücudu yediği dayaklardan dolayı soba gibi yanıyordu ve her kası protesto çığlıkları atıyordu. Çok uzun süredir hareketsizdi ve hareket etmek neredeyse imkânsızdı.

Rio'ya, "Yardıma ihtiyacım olacak," dedi.

Rio kaşlarını çatı ve Garrett onun, Garrett'ın kendi başına çıkıp gidemeyeceğini kabul etmesinin kötü bir şey olduğunu düşündüğünü biliyordu.

Terrence'a, "Önce Sarah'yı dışarı çıkar," dedi. "Rio ve ben hemen arkanızda olacağız." Sonra Sarah'ya baktı. "Onunla git, tatlım. Çok uzakta olmayacağım."

Terrence'a biraz endişeyle baktı ama bir adım attı.

Garrett'tan uzaklaştı ve sonra iri adamın peşinden odadan çıktı.

"Ne oldu böyle?" Rio açık açık sordu.

"Okudular. Aptal herifler bizi bir barikatta yakaladı. Yedi silahlı adama karşı yapabileceğim pek bir şey yoktu ve yanımda korumam gereken Sarah vardı. I

SOS'i etkinleştirdi ve sonra bize mümkün olduğunca çok zaman kazandırmaya çalıştı."

"Ona zarar verdiler mi?" Rio yüzünde derin bir kaş çatmayla sordu.

"Hayır, onu yalnız bıraktılar. Beni dışarı çıkarmak için onu sürüklediler.

Beni konuşturma yöntemlerinin işe yaramadığını anladıklarında işbirliği yaptı. Onu korkuttu ama çok sert davrandı."

"Evet, anladım. Sanırım kapıdan içeri girdiğimde beni kabul ederdi."

Garrett yumuşak bir sesle, "Hiç bir şey görmemiştim," dedi. "Onun için bunu yapmak. Nasıl bir cesaret gerektirdiğinin farkında bile değilsin."

"Sanırım biliyorum. Daha önce de yaralanmıştı."

Garrett başını salladı. "Benim için... bunu yapmaya istekli olduğunu. Kahretsin ama aynı anda hem öfkelenim hem de dehşete kapıldım. O..."

"Evet," diye onayladı Rio. "Vahşi."

Rio ilerlemeye başladı ama Garrett geri çekildi. "Van size bilgi verdi mi ya da siz ne biliyorsunuz bilmiyorum ama bizi Marcus Lattimer tuttu. Hikâye bu. Sarah onun kız kardeşi ve bilmiyor. Ona söyleme şansım olana kadar öğrenmesini istemiyorum."

Rio başını salladı. "Van bana özeti verdi. Adamlarım bilgilendirildi. Sorun yok. Kimliğinizi açığa çıkarmayacağız. Şimdi buradan siktir olup gidelim. Tahmin etmem gerekirse, kardeşleriniz gelip Meksika'yla savaş başlatmadan önce fazla zamanımız yok."

Garrett sırtıttı. "Aile . Kimse Kelly'lere bulaşamaz."

Rio'nun yardımıyla Garrett odadan çıktı ve ekibin geri kalanının toplandığı evin önüne doğru yürüdü. Kendisini ve Sarah'yı esir tutan adamların cesetlerinin yanından geçtiler ve Garrett, Sarah'nın çıkarken gördükleri karşısında kaşlarını çattı.

Rio başını salladı. "Terrence onun bütün o saçmalıkları görmesine izin vermezdi. Erkeğimi bundan daha iyi tanıyorum. O gerçek bir kadınlar söz konusu olduğunda koruyucu."

Evden çıktıklarında Garrett Rio'nun elinden kurtuldu ve temiz havayı içine çekti. Otomatik olarak Sarah'yı aradı ve onun bir kenarda durduğunu gördü, kolları kendi etrafına sarılmıştı. Solgun ve tamamen kaybolmuş görünüyordu. Terrence üzerine eğilmiş, alçak sesle onunla konuşuyordu ama Garrett onun duyduğundan bile emin değildi. Rio'nun ekibinin diğer üç üyesi dağılmış ve dikkatli bir şekilde nöbet tutuyorlardı.

Başını kaldırıp onu görür görmez kaçmaya başladı ve ona doğru koştu. Çarpışma için kendini hazırladı ve Ama kadın onun önünde durdu ve sonra dikkatle onun kucağına girdi.

Yüzünü onun göğsüne gömdü ve kollarını onun beline doladı. Bir yaprak gibi titriyordu.

"İz sürmeliyiz," diye fısıldadı usulca.

Ürperdi ve başını eğerek ona baktı. "Burada gereğinden bir dakika daha fazla kalmak istemiyorum."

Garrett, Rio'nun bakışlarını Sarah'nın başının üzerinden yakaladı ve başını ciplerin olduğu yöne doğru eğdi. Rio başını salladı ve sonra Sarah'ya doğru bir adım attı.

"Sarah, seni güvenli yere, aracın içine götürmeliyiz. Benimle gelir misin?"

Rio, Sarah ile arasında bir adım mesafe bıraktı ve sesini ölçülü tutmaya dikkat etti. Sarah Rio'nun bakışlarına bile karşılık vermedi. Yanaklarında bir kızarıklık belirdi ve Garrett'in kalbi onun gözlerindeki aşağılanma karşısında sıkıştı. Onun için yaptıklarından dolayı utanç duyması, onun için fedakârlık yapmaya hazır olması Garrett'i hasta etmişti. İlk fırsatta onunla içten bir konuşma yapacağından emindi çünkü onu korumaya çalıştığı için utanmasına asla izin vermeyecekti.

"Peki ya sen?" diye sordu Garrett. "Geliyorsun, değil mi?"

Sözcükleri düzgün çıkmasına rağmen sesinde korku vardı. Kadının eli onun kinde titredi ve adam güven verici bir şekilde sıklı.

"Geliyorum. Önce senin içeri girmeni istiyorum. Arkaya gitmem gerekecek ve ortada korunaklı bir yerde istiyorum. Her iki yanında da adamlar olacak. Rio'nun takımı." Sesini alçalttı.

"Sana zarar vermeyecekler."

O da geri sıklı. "Biliyorum. Sen onlara güveniyorsan, ben de güveniyorum. Ben sadece çok ..." Sesi kesildi.

"Evet, ben de tatlım. Ben de. Ama bunu başaracağız. Ve sonra verdiğim küçük bir sözü yerine getireceğim.

yapıldı."

Kaşları soru sorarcasına kırıştı.

"Sen. Ben. Çıplak. Ben senin içinde. Oraya ulaşabildiğim kadar çok."

Yanaklarına renk geldi ve sözlerin duyulmadığından emin olmak için telaşla Rio'ya . Rio'nun ifadesi hiç değişmedi. Sarah arkasına baktı, yanakları hâlâ kızarmıştı ama gözlerinde sıcaklık vardı. Rio, Sarah'nın yaşadığı şoku biraz olsun hafifletmek için ona paylaştıkları ve paylaşacakları şeyleri bilerek hatırlatmıştı.

Garrett'a dönüp baktığında dudaklarında bir gülümseme parladı.

"Rio ile git. Güvende olduğunu bilirsem kendimi daha iyi hissedeceğim."

Başını salladı ve elini onun elinden çekti. Bir dakika bile gitmesine izin vermek istemiyordu ama adamlarından rapor alıp bu lanet ülkeden defolup giderlerken onun kamyonunda, gözetim altında olmasını istiyordu. Meksika'da olması hiç de iyi bir şey değildi.

Rio'nun Sarah'yı cipin arka koltuğuna oturtmasını ve Terrence'ın kapının önünde nöbet tutmasını izledi. Sonra Rio, Garrett'ın durduğu yere doğru yürüdü.

"Tamam dostum, plan nedir? Hastaneye gitmen ve eğer gitmezsen Sarah mutlu olmayacak. Senin için çok endişeleniyor."

"Siktir et hastaneyi."

"Kadınının önünde kışını kırbaçlattırma bana. Bu küçük düşürücü olur."

"Endişelenmemiz gereken hastaneden daha önemli konular var Bunun yanı sıra, Sarah'nın insan içine çıkmasını istemiyorum."

"Sarah'nın hastaneye gideceğini kim söyledi?"

Garrett gerildi ve Rio'yu bakışlarıyla sabitledi. "O benimle kalıyor."

"Bunu dile getirmekten nefret ediyorum ama söylenmesi gerekiyor. Bu görevi bırakıp KGI'dan başka birinin devralmasına izin vermelisin. Yaralandın ve tüm görev tehlikeye girdi.

Rio'nun kışını tekmelememek için kendini zor tuttu, bu sırada neredeyse ölüyor olsa bile. Ve Rio bunun onu kızdırdığını biliyordu çünkü Garrett'ı kara gözlerle izliyor, her tepkisini inceliyor ve kendini daha da haklı olduğuna ikna ediyordu. Belki de öyleydi. Aynı durumda olsalardı muhtemelen ekip üyelerinden birine de aynı vaazı verirdi.

"Lanet olsun Garrett," diye küfretti Rio. "O zaman başınıza büyük bir bela aldınız. Resnick, Sarah'ın nerede olduğunu öğrenmek için ensemizde soluyacak-"

"Lattimer'in kız kardeşini arıyor olması ve senin ona kim olduğun konusunda yalan söylüyor olman da var. Senin için neyin daha önemli olduğunu bulmalısın dostum. Lattimer'ı mı yakalamak yoksa Sarah'ya sahip olmak mı? Çünkü içimden bir ses ikisini de elde edemeyeceğini söylüyor."

Sarah benim gittiğim yere gider. Hikayenin sonu. Bu benim görevim ve ne halt edeceğimi bulacağım. Ama Tanrı aşkına, Meksika'dan siktir olup gidebilir miyiz?"

"Patron sensin," Rio. "Buradan otuz mil güneyde bekleyen bir helikopterim var. Arabaları bırakıp Corazol sınırını atla. Orada senin için tıbbi bakım bulmamıza yardım edebilecek bir bağlantım var. Yolda bir de

Van'la temas kurmaya çalışın çünkü hepsi sıcak gelecek."

Garrett sessizce, "Ve evi aramam gerekiyor," dedi. O yapabiliirdi

Annesi ve baldızlarının nasıl hissettiğini ancak hayal edebilirim. Ethan ve Sam'in ikisi de giderdi. Biliyordu çünkü onların yerinde olsa o da kardeşleri için aynısını yapardı. Rachel muhtemelen

Özellikle de zor zamanlar geçiriyordu. Ethan'la aynı anda hiç gitmeyecekleri ayarlamaya çalıştılar.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Rio sordu. Kalan adamlarına işaret etti. "İz sürelim."

Garrett öne doğru deneysel bir adım attı ve sonra bir adım daha. Rio ona ayak uydurdu ve üçüncü sıradaki koltuğu yatırmak için arkayı açtı. Ekipmanı diğer adamlarından biri, onu diğer araca aktardı. Kısa süre sonra Rio, Garrett'in içine girip uzanabileceği kadar geniş bir alana sahip oldu.

Sarah koltuğunda döndü ve Garrett'in ilerleyişini izledi. İçeri girdiğinde alnından ter damlıyordu ve gibi hissediyordu.

"Suyunuz var mı?" Sarah hâlâ Garrett'in arkasında duran Rio'ya bakarak usulca sordu. "İkimiz de bir şey yiyip içmedik."

"Elbette," dedi Rio. "Bizi yola çıkarırken Terrence'a çantasından biraz çıkarmasını söyleyeceğim. Tamam mı bebeğim?"

Başını salladı. "Teşekkür ederim." "Her şey hazır mı, dostum?" Rio sordu.

"Evet," dedi Garrett. "Bizi yola çıkar ve bana lanet olası bir uydu telefonu getir."

BÖLÜM 29

SARAH başını arkaya yasladı ve gözlerini kapattı. İliklerine kadar yorgundu ve Garrett için duyduğu endişe beynini kemiriyordu. Rio, Garrett bakmıyorken ona bir ağrı kesici enjekte ederek onu kızdırmıştı ama Sarah bunu yaptığı için memnundu. Yollar berbattı ve arkada yatmak ve her tümsek ve çukurda sarsılmak dayanılmaz olurdu.

En azından şimdi uyuşturucunun neden olduğu bir uykuya dalmıştı. Birkaç dakikada bir omzunun üzerinden bakarak herhangi bir rahatsızlık belirtisi olup olmadığını kontrol etti. Yüzünde hiçbir gerginlik yoktu ve huzurlu görünüyordu.

Yanında Rio oturuyordu, bakışları sürekli sağa sola ve onun gibi omzunun üzerinden Garrett'ı kontrol etmek için aralıklarla gidip geliyordu. Arabayı Terrence kullanıyordu ve Decker olarak anıldığını duyduğu bir başka ekip üyesi de ön koltukta oturuyordu. Kelimenin tam anlamıyla.

Alton ve Browning diğer ciple onu takip ettiler.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu kısık bir sesle.

Rio'bakışları ona takıldı ve dikkatini çektiği için pişman oldu. Onun önünde neredeyse soyunduğu için ölmek istiyordu. Kesinlikle göğüs dekoltesini görmüştü.

"Corozal."

"Belize?"

Başını salladı. "Sınırdan çok uzakta değiliz. Baktan yollarda bile birkaç saat. Garrett'ın orada bir doktora görünmesini istiyorum."

"Ailesi orada olacak."

Rio'yu duyduğundan beri bu bir soru değildi. Garrett'ın kardeşlerinden biriyle konuşuyordu. Ama bu bir bilgi edinme yoluydu çünkü ailesiyle tanışma fikri onu çok germişti.

"Oh, kesinlikle," dedi Rio. "Muhtemelen bizden önce orada . Meksika'ya gidiyorlardı ve ben Garrett'ı çıkardığımızı haber verdikten sonra rotalarını Corozal'a çevirdiler."

Utanç bir kez daha bastırana ve kadın gözlerini kaçırana kadar onu incelemeye devam etti.

"Sarah."

Bakışları tekrar ona kaydı.

"Orada yaptığın şey çok cesurcaydı. Garrett'ın seni dizlerine mi yatıracağını yoksa ayaklarını mı öpeceğini bildiğini sanmıyorum. Utanç ya da mahcubiyet olmamalı. Bugün saygımı kazandın ve

Dostluğuna değer verdiğim ve birlikte çalışmaktan son derece gurur duyduğum bir adama böylesine özen gösterdiğiniz için minnettarım."

Boğazı düğümlendi ve gözleri şiddetle kaşındı. Onları silmek istedi ama bu hareket duygularının ne kadar titrek olduğunu ele verirdi.

"Şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum," diye mırıldandı.

"Garrett

Muhtemelen öfkeliydi. Dikkatleri üzerime çekmemem için bana birkaç kez söz verdirdi. Beni korumaya o kadar kararlıydı ki. Ama yapamadım," dedi acı içinde. "Onu zaten iki kez dövmüşlerdi. Düşündüm ki... seni duyduğumda, ona tekrar zarar vermelerine izin veremeyeceğimi biliyordum. Eğer bu... bedenimi feda etmek anlamına geliyorsa... bunu yapmaya hazırdım."

"Çoğu insan böyle bir fedakârlığı asla yapmaz." "Tanrı aşkına, sana göğüslerimi gösterdim" dedi.

Tiksinti.

Sırıttı, beyaz dişleri parladı. Olağanüstü yakışıklıydı ve gülümsediğinde karanlık bir savaşıdan çok çekici birine dönüşüyordu.

"Ve bir beyefendi olarak, ne kadar muhteşem oldukları konusunda yorum yapmayacağım."

Homurdandı ve gözlerini devirdi, ama gülümsedi, daha önce olduğundan biraz daha hafif ve daha az utanmış hissediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi. "Geldiğin için. Garrett geleceğini söylemişti ama merak ettiğim zamanlar oldu. Sanki bir haftadır gibi hissettim."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Biz kendi başımızın çaresine bakarız. Onun için gelmememiz mümkün değil."

"Böyle bir sadakate paha biçilemez."

Başıyla onayladı ve sonra döşeme tahtasına uzanıp paketleri. "Hâlâ aç mısın? Daha önce pek bir şey yemedin. İyi olduğuna emin misin?"

Alnını ovuşturdu ve sonra parmaklarının arasında burnunun köprüsüne masaj yaptı. "Ben iyiyim. Sadece kızarmış. Sanırım başka bir şey yeseydim hasta olurdum. Başım beni öldürüyor."

Kaşlarını çattı. "Bana söylemeliydin. Sana bir iğne yapabilirim."

Başını iki yana salladı. "Hayır, bunun dışında kalmak istemiyorum. Bu fikir şu an beni korkutuyor. Sadece biraz ibuprofen harika olurdu. Sanırım kendime gelmem biraz alacak."

Çantasını karıştırdı ve eline birkaç hap sıkıştırdı. Sonra bir şişe suyun kapağını açtı ve ona uzattı. Kadın suyu içtikten sonra hapları uzattı ve kadın hapları geri atıp bir yudum suyla birlikte yuttu.

"Marcus'a haber verir misin? Kontrol etmediğim için çılgına dönecek. Ona çoktan güvende olduğumuzu söylediğini varsayıyorum. Mümkünse onunla konuşmak istiyorum," dedi.

Rio'nun yüzü ifadesizleşti. "Kardeşin güvende olduğunu biliyor. Raporlama işini Garrett halledecek. Biz Garrett için çalışıyoruz ama bu onun görevi. Görevi Marcus'tan o aldı."

Başını salladı. "Bilmesi yeterli. Garrett bunu halledecektir."

"Uyumayı deneyebilir misin?" Rio nazikçe sordu.

"Uzanabilirsin ve başını koymak için çantamı kapıya dayayabilirsin."

İç çekti. "Bilmiyorum. Çok yorgunum ama sanki bir daha hiç uyumayacakmışım gibi hissediyorum."

"Sana bir şey vereyim," dedi. "Sizi rahatlatacak ve dinlenmenizi sağlayacak. İçinde bulunduğun endişenin bir kısmını hafifletecek. hissediyorum."

Kadın tereddüt etti ve adam bastırdı. "Dinlenmeye ihtiyacın var, Sarah.

Ayakta duracak halin ve Garrett uyanıp seni bu halde gördüğünde çılgına dönecek ve o zaman ona ihtiyacı olan bakımı sağlamak için hiçbir umudumuz kalmayacak. O da Senin için endişeleniyorum."

"Çok kirliydi," dedi kaşlarını çatarak.

"Teşekkür ederim hanımefendi. Elimden geleni yapıyorum." "Pekâlâ," diye kabul etti.

"Kolunu yukarı çek," diye emretti çantasına geri dönerken.

Kadın razı oldu ve adam önceden doldurulmuş bir şiringanın kapağını açtı. Adam cildinin bir bölgesini alkolle temizlerken kadın şüpheyle baktı. Sonra o daha soru soramadan, adam

iğneyi koluna batırdı. Nefes nefese kaldı ve adam geri çekildiğinde ovuşturdu.

"Özür dilerim," dedi.

"Sadece beni sakinleştirmesi ve biraz rahatlatması gereken bir şey için çok fazla ilaç gibi geldi." "Oh, seni birkaç saat boyunca kış üstü yatıracak," dedi

Neşeyle.

Dünya çoktan bulanıklaşmaya başlamıştı ve göz kapakları ağırlaştı. "kışını tekmeleyeceğim," diye mırıldandı.

Rio onu pencereye doğru eğdi ve çantasını başının altına sıkıştırdı. Ona nazik bir gülümseme verdi. "İyi geceler, Sarah."

Donovan ve Ethan Kelly jetinin kapısına yaslanırken Sam huzursuz bir enerjiyle pisti arşınılıyordu. Sam birkaç dakika içinde üçüncü kez saatini kontrol etti ve nefesinin altında küfretti.

"?" diye sordu. "Neden bu kadar uzun sürdü? Umarım başları belaya girmemiştir."

Donovan, "Eğer yapsalardı bilirdik," dedi. "Rio bunu halledebilir.

Burada olacaklar."

Ethan sessiz kaldı, yüz ifadesi gergindi. "Garrett evi aradı. Kadınların üzüleceğini biliyordu. Eğer annemi, Rachel'ı ve Sophie'yi düşünüyorsa, o iyi."

Bir helikopterin uzaktan gelen sesi konuşmayı susturdu. Helikopter ağaçların yoğun olduğu alanın üzerinden geçene kadar uğultu daha da arttı. Birkaç dakika sonra helikopter jetin park ettiği yerden birkaç metre uzağa indi ve Rio kokpitten atladı.

Sam tekrar yola koyuldu, kardeşleri de peşindeydi. Sam ekip liderine seslenmeden önce motor sesinin kesilmesini bekledi.

"Ne oldu böyle? Garrett nerede?"

Rio, "Tıbbi yardıma ihtiyacı var," dedi. "Yaklaşık otuz mil ötede bir klinik var. Güvenli bir yer."

"Bu çok aptalca," diye araya girdi Ethan. "Onu jete bindirip eve, oradaki bir hastaneye götürebiliriz."

Rio başını salladı. "Böyle bir şey olmayacak."

"Nedenini açıklamak ister misin?" Donovan sordu.

Harap olmuş eski bir minibüs gıcırdayarak asfalta çıktı ve gürültüyle helikopterin indiği yere doğru ilerledi. Rio Terrence'a işaret etti, o da helikoptere daldı ve bir süre sonra kollarına kıvrılmış bir kadınla dışarı çıktı. Sam ve kardeşleri şaşkınlıkla onları izlerken Terrence kadını minibüse doğru taşıdı.

"Sarah mı o?" Donovan sordu. "O da yaralandı mı?"

Rio başını salladı. "Bakın bu uzun bir hikaye ve size anlatmayı çok ama şu anda Garrett'ı burada."

Sam kardeşlerine baktı ve sonra başını salladı. Garrett'in derme çatma bir sedye de yattığını görmek için aceleyle helikoptere doğru koşular.

Garrett, Garrett'in başının yanında oturma talihsizliğine sahip olan Browning'e, "Ben de yürüyebilirim," diye homurdandı.

Sam, "Evet, ama bana pek öyle görünmüyor," diye .

Kardeşini kasıtlı olarak iğnelemiş olsa da

Her zamanki gibi durduğunu görünce neredeyse sendeleyecekti. Kendini sabitlemek için kapı eşiğine tutunmak zorunda kaldı.

Donovan, "Lanet olsun Garrett, ödümüzü kopardın," diye küfretti.

Garrett başını kaldırdı ve üç kardeşinin helikopterin kapısında toplandığını gördü. "Vay orospu çocuğu."

Ethan ona sırtarak karşılık verdi. "Korkak gibi görünüyorsun."

Garrett Ethan'ı terslemek için ayağa kalktı ama bu hareket orta bölgesinde acıya neden olunca inledi. Yine de bir şey Yoksa kardeşleri onun canına . Helikopterin tavanına bakarken sırttı. Bazı şeyler hiç değişmezdi ve hiç değişmemesini umuyordu.

"Siz pisliklerden biri yardım etsin. Buradan yürüyerek , lanet olsun. Lanet olası bir sedyeye ihtiyacım yok."

Ethan kıkırdadı ama Garrett'ın tutması için elini uzattı. Donovan omuz attı ve Garrett'ın diğer eline uzandı. Kasları itiraz ediyordu ama helikopterden yere yığılmadan çıkabildiği için memnundu.

Ayakları yere basar basmaz etrafına bakındı ve "Sarah nerede?" diye sordu.

"Sakin ol. Terrence onu minibüse götürdü. Uyuması için ona bir iğne yaptım. Bir yaydan daha sıkı sarılmıştı," dedi Rio.

Garrett rahatladı ve sonra söz konusu minibüse iyice baktı. "Vay canına, Rio. Birinci sınıf yolculuk diye buna mı diyorsun?"

Rio kıkırdadı. "Her şey uyum sağlamakla ilgili. Yoldan çıkmış bir klinikte bir limuzinin görünmesini istemeyiz."

Sam kaşlarını çatarak, "Jet burada," dedi. "Sen seni eve götürmemize izin vermelisin. Bu halinizle bu işe devam edemezsiniz."

Garrett onu görmezden geldi ve minibüse doğru ilerlemeye başladı. Ethan onu takip etti ve sabitlemek için Garrett'ın kolunu kavradı. Kardeşinin yardımı için minnettardı ama bunu itiraf etmedi. Garrett'ın

İsteddiği son şey pistte yüzüstü düşmektir. Bu aşağılanmayla asla yaşayamazdı.

"Lanet olsun, Garrett," dedi Sam boyun eğerek. "Yemin ederim, zaten sert bir şekilde sürülmüş ve ıslak bir şekilde asılmış gibi görünmeseydin, kışını tekmelerdim."

Garrett döndü ve omzunun üzerinden ukala bir sırtış fırlattı. "Deneyebilirsin, ağabey. Deneyebilirsin."

Donovan başını salladı ve alayı minibüse kadar takip etti.

Garrett kafasını içeri Sarah'nın minibüsün zeminine kıvrılmış olduğunu gördü. Ön tarafta sadece iki koltuk vardı ve arka tarafın tamamı boştu. Soğuktan donmuştu ve yüz hatları sıkıca buruşmuştu ama en azından dinleniyordu. Son birkaç gün için zor geçmişti ve zaten yeterince şey yaşamıştı.

Minibüse girmeden önce tereddüt etti ve kardeşlerine döndü. "Bunu çabuk yapacağım. Gözden kaybolmamız gerek. Seninle eve gelmeyeceğim." Sam'in başlatmaya hazırlandığı protestoyu durdurmak için elini kaldırdı. "Siz üçünüz kışınızı kaldırıp eve gidin. Kadınların endişelenmediğinden emin olun. Kendilerini daha iyi hissetmeleri için ne gerekiyorsa söyleyin. Ailenin bu karışmasını istemiyorum. Kapımızın önüne getireceğimiz tehlikeyi bir düşünün. Lattimer bir joker. Bu işin bütün amacı onu ortaya çıkarmaktır. Ailemizi riske atacaktır hiçbir şekilde bunu yapmayacağım ve haklı olduğumu sen de çok iyi biliyorsun."

"Benim önerim Rio'yu Sarah ile bırakmaktır. Bırakın işi onun ekibi devralsın. Senin eve gitmen ve gerçek bir hastaneye yatman gerekiyor," dedi Sam.

"Ve sana şu anda söylüyorum, Sarah'yı terk etmeyeceğim."

Gözlerini kardeşlerine dikti. Donovan'ın başını salladığını ve teslimiyet içinde nefesini üflediğini gördü. Donovan biliyordu. Garrett'in o kadınla boyundan büyük işlere kalkıştığına dair çok iyi bir fikri vardı.

"Sarah için hala bir tehdit var, henüz tanımlayamadığım bir tehdit.

Ve bir an için hepimiz eve gidersek,

Resnick bir dakika içinde tepemize binmez mi? Kahretsin, muhtemelen şu anda buraya geliyordur. O ihtiyacım olmayan bir karmaşa."

"Ona yalan söylediğini unutuyor musun?" Sam alçak bir sesle sordu. "Ona karşı hislerin ne olursa olsun, kardeşini saklandığı yerden çıkarmak için yem olarak kullanılmanı affetmeyecektir. Hemen dışarı çık Garrett. Bırak Rio işini yapsın."

"Bana bir şey söyle Sam. Sophie'yi Steele'e ya da Rio'ya bırakır mıydın? Sen kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp eve dönerken, geri çekilip onların onu korumasına izin verir miydin?"

Sam'in gözlerinde anlayış parladı.

Garrett Ethan'a döndü. "Sen evde oturup ellerini ovuştururken bizim Rachel'ın peşinden gitmemize izin verir miydin?"

Duygusal olarak fazla ilgili olduğun için mi?"

"Tabii ki hayır," diye ısırdı Ethan.

"Lanet ," diye Sam. "Cevap veremeyeceğim lanet olası bir noktaya değinmek zorunda nefret ediyorum."

Garrett sırtıttı. "Evine git Sam. Senin bir karın ve yeni bir bebeğin var. Ethan'ın bakması gereken bir karısı var. Sarah'ya ben . Rio ve ekibi benimle kalacak. Onlara işlerini yapmaları konusunda güveniyorum ama Sarah konusunda güvendiğim tek kişi Ben."

Sam elini saçlarına götürdü ve iğrenir gibi bir ses çıkardı. "Tamam, Garrett. İstediyin gibi olsun. Başka bir şey yaptığından değil. Umarım ne yaptığını biliyordur. yapıyor."

Garrett sessizce, "Daha önce de incindi, Sam," dedi. "Bana güveniyor. Başka bir adama güvenmeyecektir."

"Evet, peki işler sarp sardığında ne yapacaksın?" Donovan sordu. "O sana güveniyor ve sen de bu güvene ihanet etmek."

Yaralarıyla hiçbir ilgisi olmayan bir acı göğsünden akıp gitti. "İşimi yapmanın bir yolunu bulmam gerekecek -doğru olanı yapacağım- ve onun Yapılması yaptığım için beni anlayabilir ve affedebilir."

BÖLÜM 30

SARAH kıpırdandı ve kendisini kalın bir sis gibi kaplayan sersemlik ve akşamdan kalma hissini göz kırparak dağıtmaya çalıştı. Ne olduğunu hatırlaması bile bir anını aldı.

Rio ona ilaç vermişti. Ayrıca artık seyahat ettikleri cipte ya da Belize'ye gitmeyi planladıklarını bildiği helikopterde de değildi.

Kendini yukarı doğru iterek etrafını kolağan etti. Bakışları hemen, eski bir kamyonete benzeyen aracın yan tarafına sırtını dayamış oturmakta olan Garrett'a kilitlendi. Kısa bir süre etrafına bakındığında Rio'nun da arkada oturduğunu, Terrence ve başka bir ekip üyesinin de adını . Browning ve Alton öndeydi, Browning sürüyordu.

Sonra onu samimi bir değerlendirmeye inceleyen Garrett'a baktı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Bu çok saçma bir soru," diye . "soru, sen nasılsın?"

Bir sırtış attı ve yanındaki küçük boşluğu okşadı. Sürünerek yanına geldi ve onun yanına sokuldu.

"Bana yakın olmanı tercih ederim," diye mırıldandı. "Ve ben iyiyim.

Sadece ayağa kalk. Birkaç gün ağrım ama hepsi o kadar."

Onun kendi kendine koyduğu teşhise şüpheyi yaklaştı ama tartışmadı. Yaptığı tek şey, dudakları şüpheyi kıpırdayan Rio'ya ters ters bakmak oldu.

"En azından bir kliniğe gidiyor, değil mi?"

Rio başını salladı. "Evet hanımefendi. İstese de de." O da başını salladı. "Güzel."

Garrett kuru bir sesle, "Burada söz sahibi olduğuma sevindim," dedi.

Başını Garrett'ın omzuna yasladı. "O zaman ne yapacağız? Yani, nereye gideceğiz? Sanırım senin

Marcus'u kontrol et. Onunla aranızdaki anlaşmanın ne olduğunu bilmiyorum ama o işlerin başında olmaya çok alışkındır."

Kolunu ona dolayabilmek için hareket etmeden önce bir an gerildi. "Bırak Lattimer için ben endişeleneyim, tamam mı? Rio ve ekibi bizimle kalacak, böylece daha önceki gibi durumlarla karşılaşmayacağız."

İçini çekti ve her şeyi itiraf etmesi gerektiğini biliyordu. Daha önce... daha önce kendini tutmasının birkaç nedeni vardı. İlk başta Garrett'a güvenebileceğinden tam olarak emin değildi. Bu durum ortadan kalkmıştı ve şimdi güvendiği tek kişi oydu. Ve utanmıştı. Derinden.

Başına gelenler yüzünden küçük düşmüştü ve ihanete uğramışlık duygusu o kadar uyuşmuştu ki kimseye söylemeyi aklına bile getiremiyordu. Marcus'a, özellikle de Marcus'a.

Garrett'ın tam olarak neyle bilmesi gerekiyordu, çünkü Allen'ın kardeşinin onu bulması için birini tuttuğunu söylediği andan itibaren biliyordu. Stanley Cross için bir tehditti. Eğer tanıklık etmesi için mahkemeye çıkarılırsa Marcus'a karşı Stanley'nin kardeşini öldürdüğü için, tüm kirli hikaye ortaya çıkacaktı. Allen ölmüştü ama Stanley ölmemişti, ve tecavüzdeki rolünden dolayı hala sorumlu tutulabilir.

"Sarah?"

Garrett'ın sesindeki soru ona bildiğini söylüyordu. onu rahatsız eden bir şey vardı. Ama şimdi ona söyleyemezdi. Daha sonra öğrenecek olsalar bile adamlarının önünde söyleyemezdi.

Garrett'ın bir şey olmadığını anlaması için başını salladı. Ve daha sonra, onunla ilgilendikten sonra, sırlarının sonuncusunu da açıklayacaktı.

BÖLÜM 31

"Tamam, artık doktor ölmediğime dair sizi temin ettiğine göre, herkes bebek bakıcılığını bırakabilir mi?" Garrett Rio'nun onu muayeneye götürdüğü küçük, kırsal klinikten çıktıklarında homurdandı.

Sarah gözlerini devirdi. "Tüm bu morlukların hiçbir şey olmadığını söyleyemem."

"Kırık kemik yok," diye hatırlattı Garrett ona. "Muhtemelen birkaç kaburgam kırılmıştır ama bu daha önce yapmadığım bir şey değil."

Güneşin altında, onları Corozal'dan otuz mil uzağa götüren minibüsten bir adım ötede durdular. Rio ve adamları kenarda dururken Garrett minibüse yaslanmış, ekip liderine bakıyordu.

"Tamam, şimdi ne olacak? Sanırım vahşi doğada bizi saklayabileceğiniz bir yeriniz vardır. Donovan bizi Alaska'ya gönderecekti ama o artık yok. Çok riskli. Sarah'nın o kadar uzun süre açıkta kalmasını istemiyorum."

Ayrıca Lattimer'ı çekebilecekleri bir yer olması gerekiyordu. Bu çılgınlığa ne kadar çabuk son verirlerse Sarah o kadar çabuk güvende olacaktı ve o zaman aralarındaki bu şeyi ele alabilecekti.

"Aslına bakarsanız var," dedi Rio. "Patronların bile bilmediği birkaç güvenli yere sahip olmak her zaman işe yarar."

Garrett ona bir bakış attı. Rio omuz silkti. "Her olasılığa karşı plan yapmazsam aptalın teki ."

Garrett bu mantığa karşı çıkamazdı.

"Belize Nehri üzerinde, en yakın köyden birkaç mil bir yerim var. İyi stoklanmış, izole edilmiş ve bize birkaç kaçış yolu sağlıyor. Orada bir helikopterim ve bir teknem var. Hava, su ya da karayoluyla her an kaçabiliriz."

"ne kadar büyük?" Garrett sordu. İsteyeceği son şey, yakın mesafede beş adama daha çelme takmaktı.

Rio sıırttı. "Yeterince büyük. Ayrıca, evin etrafında bir çember . Kimse bir adım bile yaklaşamayacak. biz istemediğimiz sürece."

Ağrı kesicilerle donanmış olarak, pek de ideal olmayan yollarda yaptıkları yolculuk, olabileceği kadar kötü değildi. Yine de Rio'nun güvenli evine giden dolambaçlı yola saptıklarında Garrett kendini yeniden dayak yemiş gibi hissetti.

Yoldan görülemeyen büyük bir güvenlik kapısı vardı. Her bir direğe güvenlik kameraları monte edilmişti.

Rio kapıyı uzaktan kumandayla açarken Garrett kaşlarını kaldırdı.

"Sana tam olarak ne kadar ödüyoruz, dostum?" Garrett şaka yaptı.

Rio homurdandı. "Yeterince değil."

Yol yarım mil uzunluğundaydı ve evin sık ağaçlarla çevrili ve korunaklı bir tepenin üzerinde durduğu yere kadar eğimin etrafında dönüyordu.

Garrett burayı gördüğünde ısıık çaldı. Bir kulübe ya da mağaraya daha çok benzeyen taş bir bina bekliyordu. Rio ve adamlarının, görevde olmadıkları zamanlarda mağaralarda yaşayan, kendi içlerine kapanık yalnızlar olarak ün .

Rio mahremiyetini seviyordu -belli ki- ama bir izbede acı çekmeyeceği de kesindi.

Minibüsten indiklerinde "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldandı.

Ağaçların sağladığı bariyere ek olarak yüksek bir çit de evi çevreliyordu. Ev modern ve şıktı ve en az üç bin metre karelik bir alana yayılmıştı. İçeri girdiklerinde Garrett evin ne kadar temiz ve verimli görüldüğüne şaşırdı ama hemen dikkatini çeken şey yüksek teknolojikli gözetleme teçhizatı oldu.

bilgisayar sistemi ve kapının hemen içinde bulunan silah dolabı.

Garrett, "Van kendini kremlerdi," dedi.

Rio güldü. "Öyle . Eşyalarım dokunduğu için kıcına tekmeyi basmak zorunda kalırdım."

Sarah ve Garrett'a kataloglardan fırlamış gibi görünen bir mutfağa girmeleri için rehberlik etti. Tüm modern aletler, granit tezgahlar ve altı gaz brülörlü profesyonel sınıf bir ocak.

"Mutfak tamamen dolu. Yenilebilir bir şeyse muhtemelen bende vardır. Dondurucu ve buzdolabında gerekli tüm gıda maddeleri var.

Kilerde temel ihtiyaçlar. Bolca şişe suyu. Musluktan su içmeyin. En iyi suya sahip değiliz."

Garrett'ın hemen onayladığı geniş oturma odasına doğru ilerlediler. Farklılıkları fark edip etmediğini merak ederek Sarah'ya yandan bir bakış attı.

"Bu tür bir yerde saklandığınızda saklanıyorsunuz" dedi. "Herhangi birinin oturma odasını görebileceği ya da uzaktan size ateş edebileceği herhangi bir açık alan yok. Tüm pencereler ışığın girmesine izin verecek şekilde yüksek ama burası tamamen güvenli bir oda."

"Öyle mi?" diye mırıldandı. "Ya el bombaları varsa?" Rio güldü. "O zaman KYAG zamanı."

Sarah'nın kaşlarını kaldırması üzerine Garrett, "Kıcına veda zamanı öpücüğü ver" dedi.

"Ah, çok kısa ve öz."

Rio onları uzun bir koridora yönlendirirken, "Yatak odaları bu tarafta," dedi. "Her birinin kendi banyosu var ve ana süitte jakuzili küvet ve ayrı bir duş var. İstediginizi seçin ve kendinizi evinizde hissedin."

"senin evin, değil mi?" Sarah yumuşak bir sesle sordu.

"Sadece güvenli bir ev değil. Yani burası senin güvenli yerin."

Rio bir dakika sessiz kaldı. "Evet, öyle. Yalnız kalmak istediğimde gittiğim yer, ama hey, erkek dediğin rahatını da sever."

Sarah yüzünü buruşturdu. "Rahatsız ettiğimiz için özür dilerim. Ama özel kaçamağınızı bizimle paylaştığınız için teşekkür ederiz."

O zaman ona gülümsedi ve eğilip saçlarını sevgiyle karıştırdı. "Şey, eğer sadece Garrett olsaydı onu bir yerde bir kulübede sakladı. Çok daha fazlası onun kazanan kişiliğiyle uyumlu. Ama ben bir bayana böyle davranamazdım."

"Oh, Tanrı aşkına. Buraya kusacağım," diye homurdandı Garrett. "Yapacak daha iyi bir işin yok mu senin?"

Rio tekrar sırttı ve adamlarını toplamak için koridora geri dönmeden önce iki parmakla selam verdi.

Garrett ve Sarah ana süitin kapısında duruyorlardı ve Garrett onun içeri girmesini bekliyordu. "Bu Çok güzel," dedi odanın ortasında bir daire çizerken.

Garrett çantalarını yere bırakarak onu ürküttü. Çantalara baktı, Garrett'a baktı ve sonra yanaklarına renk geldi.

"Ben diğer yatak odalarından birini alacağım," dedi. çantasına doğru ilerledi. "Bunu alabilirsin. Fazla odaya ihtiyacım yok."

Kız çantasını almak için eğilmeden önce bileğini yakaladı ve sonra birbirlerine yaslanana kadar onu kendine doğru çekti. "Burada benimle kalıyorsun."

Titredi ve gözleri hafifçe buğulandı, Vücudunu hemen dikkat kesilmesini sağlayan aç bir bakış.

"Şu yatakta. Benimle," dedi başıyla yatağı işaret ederken. Odanın ortasındaki büyük kral yatak. "Bacakların sarılmış, ben içindeyim. Küçük düşündüm son birkaç gündür. Esaret altında geçirdiğim iki gün boyunca beni ayakta tutan şey buydu."

Nefesini içine çekti ve gergin bir şekilde dudaklarını yaladı, dudakları dolgun, parlak ve karşı konulmazdı. Sonra bir elini göğsüne koydu ve ona şüpheli bir bakış attı.

"Sevişemeyiz, seni aptal. İhtiyacın olan şey banyo, yemek ve dinlenmek. Kuvete girmeli ve ıslanmalısın. Ben de gidip bize yiyecek bir şeyler hazırlayayım. En sevdiğinden yaparım diye düşündüm. Et, et ve daha fazla et."

"Mmmm, kulağa hoş geliyor. Ama ben şöyle düşünüyorum. Bence o banyoyu benimle birlikte yapmalısın ve sonra ikimiz de düzeltecek bir şeyler buluruz."

Bir dakika boyunca ona baktı ve sonra yanından geçip banyoya doğru gitti. Adam onun baştan çıktığını görebiliyordu. Onu daha yakına çekti ve kulağına mırıldandı. "Sen, ben, bolca sıcak su. Sırtını yıkayacağım. Ve ön tarafın. Ve her yerini arasında."

Adam dişlerini lobuna batırıp, onu heyecanlandırmaya yetecek bir güçle ısırırken, nazikçe titredi.

"Ve bil diye söylüyorum, Sarah, seninle sevişeceğim. Bu süreçte beni öldürse bile umurumda değil. Ben sana sahip olacağım. Benim yatağında, benim kollarımda, senin tenin benimkine değerken uyuyacaksın. Uyumadan önce hissettiğin son şeyin benim içimde olmam olmasını ve uyandığında bildiğin ilk şeyin ben olmasını istiyorum."

Ona doğru eğilirken yumuşak, nefesli, tamamen kadınsı bir ses çıkardı ve adam acı verici bir şekilde sertleşti. Tanrım, ama o

ona dokunmak istedi. Dilini dudaklarının arasında gezdirmek istedi.

burnunun ucundan ayak parmaklarına kadar ve onun her nefis santimini tadın.

Tanrım, ya bırakacaktı ya da pantolonunun içine boşalacaktı.

"Ben gidip suyu akıtayım," dedi. "Sen otur ve dinlen beklerken."

Onun patronluk taslamasına sırtıttı. "Evet, hanımefendi."

Sarah onu yatağa oturtmak için itti. Adamın rahat ettiğinden ve ayaklarının yerden kesildiğinden emin olunca banyoya gitti. Yükseltilmiş bir platform üzerindeki devasa küveti gördüğünde gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu bir Tüm banyonun en önemli parçasıydı ve iki kişiden fazlası rahatlıkla sığabilirdi. Belki de söz konusu kadın arkadaşlığı olduğunda Rio birden fazlasını tercih ediyordu.

Kara gözlü, sessiz adamın özel hayatı söz konusu olduğunda daha neşeli olduğu fikrine hafifçe güldü.

Dürtüyle çekmecelerde kibrit ya da çakmak aradı ve uzun saplı bir mum çakmağı bulunca çok sevindi. Suyu akıtmaya başladı ve sonra banyonun etrafındaki rastgele noktalara yerleştirilmiş mumları yakmak için etrafta dolaştı. Yapılacak kızca bir şey gibi görünüyordu ama sonra bir adam tüm evin sahibiydi ve mumlar kız gibi kokmuyordu. Koku daha topraksı ve erkeksiydi. Ona açık havayı hatırlatıyordu.

Yaptığı işi incelemek için geri çekildi ve sonra bir inilti çıkardı. Baştan çıkarmaya kararlı gibi görünüyordu. Sonra kıkırdadı. Garrett onunla sevişmeye niyetli olduğunu açıkça belirtmişken baştan çıkarmakla suçlanamazdı.

Ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirirken küvetteki suyun derinleşmesini izledi. Hangisinin onu daha çok gerdiğinden emin değildi. Garrett'la sevişme fikri mi, yoksa kendini bir erkeğe tamamen ve bütünüyle teslim etme konusunda daha temkinli olmaması mı? Ona güvenmekten.

Omuz silkti. Gerçek şu ki, Garrett'tan korkmuyordu. Ona karşı son derece hassas ve açık sözlü davranmıştı. Aralarında bir yangın gibi alevlenen karşılıklı çekimden saklanmamıştı. Aralarındaki dürüstlüğe değer veriyordu ve ona güveniyordu - başka bir erkeğe hiç düşünmediği bir şekilde.

Havluları koyduktan ve sabun ve sabunları düzenledikten sonra

Şampuan öylece durdu, suyu kapattı ve Garrett için geri döndü.

Onu sırt üstü yatmış, gözleri kapalı bir halde buldu ve bir an için orada durup onu izledi. Özümseyerek onunla ilgili her şey. Geniş göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyordu ve tuhaf bir şekilde savunmasız görünüyordu, bu da ona son derece sevimli geliyordu.

Yatağa uzandı ve onun üzerine eğilerek saçlarının omzuna düşmesine izin verdi. Bir parmağını onunkine sürttü.

Çene çizgisi ve göz kapakları aralandı. Parmağını dudaklarının üzerinde gezdirirken tembel bir bakışla onu izledi.

"Banyo hazır," diye mırıldandı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Soyunurken yardıma ihtiyacım olabilir," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

"Tabii ki biliyorsun," diye mırıldandı ama ağzının kenarlarında bir gülümseme belirdi.

Yataktan geri çekildi ve adamın kenara doğru yuvarlanıp ayaklarını koymasını izledi. Ona yardım edip etmeyeceğinden emin olamadan bekledi ve önünden yürümesine izin verdi.

Etrafına bakınırken "Burası güzelmiş," dedi.

"Çok kızsı değil mi?"

Dönüp ona baktı. "Hayır, hiç de kız gibi değil. Sen beğendiğin sürece ben de beğenirim."

Hiç vakit kaybetmeden gömleğini çıkardı. Karnını renklendiren çok sayıda çürüğü görünce yüzünü buruşturdu. Paskalya yumurtasına benziyordu. Adam pantolonunu çıkarmaya başladığında, kadın arkasını döndü ve sonra yaptığı hareketin saçmalığı karşısında başını salladı. Arkasına dönüp baktığında bir

Suyun tırmanırken arka tarafının en iyi görüntüsü.

Lanet olsun ama adam tuğladan bir ev gibi yapılmıştı. Sert hatlara sahipti, beli ve kalçaları zayıftı, omuzları genişti ve ağzını sulandıran kaslı bir sırtı vardı. Ne zaman kendini suya bırakmak için döndüğünde, adamın dalgalı, rengi solmuş sıkı karnını ve kasıklarındaki koyu renkli kılları gördü. Yarı ereksiyon halindeki adam bile etkileyiciydi.

Küvet ne kadar büyük olursa olsun, her santimini dolduruyor gibiydi.

Suya battı ve minnettar bir iniltiyle gerindi. "Kahretsin ama bu iyi hissettiriyor."

Sudan buhar yükseldi -sıcak olduğundan emindi- ve başını arkaya yaslayıp gözlerini kapattı.

Ne yapması gerektiğinden emin değildi -tamam, biliyordu ama kendini çok garip hissediyordu- gömleğini karıştırdı.

Sonunda arkasını döndü ve soyunabilmek için uzak köşeye doğru yürüdü. Cesaretini kaybetmemeyi umuyordu.

Çünkü o sıcak banyoyu şu anda her şeyden daha çok .

"Sarah."

Adamın sesini duyunca döndü ve onun yarı kapalı gözlerle kendisini izlediğini gördü.

"Buraya gel."

Başını soru sorar yana eğerek küvete döndü.

"Şu anda fantezimin ne olduğunu bilmek ister misin?" diye sordu.

Kaşları havaya kalktı ve başını salladı.

"Tam orada, izleyebileceğim bir yerde soyunmanı istiyorum."

Sinirle yutkundu. "Kıyafetlerimi çıkardığımda bunun bir fantezi olduğunu düşünmeyebilirsin."

Kadife bakışları vücudunu , her sinir ucuna ateş dokunuyordu. "Çok güzel bir vücudun var, tatlım. Mükemmel. Seninle tanıştığımdan beri bununla ilgili terli fantezilerim var. Ve sahilde o küçük kıyafeti giydiğin gün. Çok mütevazıydı ama beni daha da çıldırttı çünkü altında ne olduğunu hayal edip duruyordum."

Sesinin alçak perdesinden büyülenmiş ve gözlerindeki yalın gerçeğe ayak parmaklarına kadar ısınmış bir halde şortunun düğmelerini açmak için uzandı. Adamın bakışları, şortunun düğmelerini açıp kalçalarının üzerinden aşağıya doğru kaydırırken her hareketini takip etti.

Tişörtünün eteklerini kavradı ve başının üzerinden yukarı doğru çekerek onu sadece sütyeni ve külotuyla bıraktı. Bir an durup adamın tepkisini ölçtü ama tek gördüğü saf, katıksız bir erkek takdiri idi.

Sırada hangisinin olduğundan emin değildi, sütyen mi külot mu, bu yüzden zihinsel olarak yazı tura attı ve sütyen kazandı. Kopçayla boğuşmak için arkasına uzandı, çünkü orada askıları indirip sonra da döndürerek önden çözmekten daha az seksi bir şey olabilir mi?

Bant serbest kaldı ve kuplar gevşedi, ancak askıların üzerine düşmesine izin vermeden önce onları göğüslerinin üzerinde çok kısa bir süre tuttu.

Omuzlarına. Sonra kollarını indirirken yere düşmesine izin verdi.

Şimdi onun bakışlarına karşılık veremedi ve bunun yerine başparmaklarını külotunun dantelli bandına geçirirken aşağıya baktı.

Küçük bir kıpırdanmayla iç çamaşırını bacaklarından aşağı indirdi ve düşmesine izin verdi.

"Buraya gel," dedi seksi, boğuk bir sesle.

Başını kaldırıp baktığında Garrett'ın gözlerinde yırtıcı bir parıltı vardı. Ona onun olduğunu söyleyen bir bakış. iddia etmeyi planlıyordu. Ama bu bakışı seviyordu. Daha önce hiç kimse ona bu kadar yoğun bakmamıştı. Sanki kendisine ait olanı almaya cüret ediyormuş gibi. Sanki onu tek bir ısırıkta yutmak ve tadına varmak istiyordu.

Küvetin kenarından geçmesine yardım etmek için elini kaldırdı.

Parmaklarını onun parmaklarının arasından geçirdi ve Buharlı su. Su ayak bileklerinin üzerinden akmaz, aldığı zevkle inledi.

Onu öne, kendisine yaklaştırdı ve sonra diz çöküp yüzünü ona dönene kadar aşağıya, kalçalarının arasındaki suya çekti. Boynunu avuçlamak için uzandı ve sonra onu öpücüğünün içine çekti. Diğer göğsünün kabarıklığını buldu, birini kavradı ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirdi. Anında sertleşti, sert ve hassas bir noktaya dönüştü.

Geri çekildiğinde ikisi de zor nefes alıyordu. Heyecandan gözleri kamaşmış, göz bebekleri büyümüş ve gözleri maviden çok siyaha .

"Arkanı dön," diye emretti.

Kadın buna uydu ve adam onu bacaklarının arasına çekti, ta ki sırtı göğsüyle birleşene ve dokunuşu ve kokusuyla sarmalanana kadar.

"Rahatla," diye mırıldandı. "Bunu bir süre kullanabiliriz."

İkisi de yaslanana kadar onun kucağına daha da eğildi, su boyunlarına vuruyordu. Adamın elleri tembel tembel kadının vücudunda aşağı yukarı, beline doğru geziniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor, göğüslerini avuçlayıp meme uçlarını dikleştiriyordu.

Onun hafif okşamalarıyla sakinleşen kadın gözlerini kapadı ve kendini onun dokunuşuna ve rahatlatıcı sıcak suya bıraktı.

Dokunuşu daha da cesaretlendi, kalçalarının birleştiği yere kadar indi ve tepedeki buklelerle alay etti. Kızın nefesi kesildi

Acı içinde ve vücudu titrerken onu beklenti içinde tuttu -Ona daha yakından dokunmasını istiyor ve buna ihtiyaç duyuyordu.

Sabırlıydı, tembel daireler çiziyor, parmaklarını bacaklarının arasındaki kapalı dikişin üzerinde gezdirmek için aşağıya dalıyordu. Kadın

içini çekti ve daha kolay erişmesini isteyerek kalçalarını ayırdı. Yavaşça bir parmağını kıvrımlarının arasında gezdirdi ve klitorisinin üzerine hafifçe sürttü.

Zevk vücuduna yayılırken nefesi kesildi ve gerildi, damarlarında ve tüm zevk noktalarında karıncalanarak ve yanarak . Göğüsleri gerildi ve sızladı, eşit ilgi istiyor.

"Başını omzuma yasla," diye fısıldadı. "Seni boşalttığımda yüzünü görmek istiyorum."

Adam boynunu okşarken başı geriye düştü ve yüzünü başka tarafa çevirdi. Parmakları sihirliydi, onu zirvesine çok yaklaştırıyor ve sonra yavaşlatıp kollarında kemiksiz kalana kadar aşağı indiriyordu.

Orta parmağı daha aşağıya kaydı, birkaç santim girmeden önce girişini daire içine aldı, alay etti ve okşadı. Nefesleri hızlı ve sığ gelmeye başladığında, klitorisine geri döndü ve tatlı noktasını bulurken doğru miktarda baskı uyguladı.

Boynundaki nabız noktasını yaladı ve sonra hafifçe ısırdı, etinde tüyler diken diken olurken dişleri . "Benim için gel, Sarah. Tam buraya. Hemen şimdi kollarımda. Benim için bırak, bebeğim."

Adamın parmakları daha da ısrarcı hale geldikçe, kadın ona doğru kıvrıldı ve elinin içine doğru eğildi. Ona nasıl dokunacağını, ne kadar sert baskı uygulayacağını ve ne zaman bırakacağını çok iyi biliyordu. Adamın ağzı tekrar kızın boynunda eridiğinde, kızın orgazmı hızlı ve sert bir şekilde vücudunda patladı. Dalga dalga yoğun, akıl almaz bir zevk dalgası içinden kıvrılıp geçti

Leğen kemiği ve uzuvları boyunca yayıldı, ta ki akılsız ve gevşek olana kadar.

Adam omzunun kıvrımına öpücükler yağdırırken yavaşça kendine geldi.

"Bu ," diye mırıldandı. Genişçe esnedi ve adam nazik elleriyle vücudunu okşarken tatlı bir esinti içinde süzüldü.

Adamın ereksiyonu kadının sırtında sertleşmişti. Bir dağlama demiri gibi sıcaktı. Kalın ve büyüktü.

"İnanılmazsın," dedi içtenlikle. "Orada yaptığın şey, Sarah. Aşağılandım. Kendini benimle tehlike arasına soktuğun için sana çok kızgıyım ve bunu bir daha yaparsan kışına şaplak atarım. Ama onunla bu şekilde yüzleşmek için gösterdiğin cesarete hayran kaldım."

"Korkmuştum," diye itiraf etti. "Ama ne yaparlarsa yapsınlar, senin gelenler kadar kötü olamayacağını düşündüm. Ben hayatta kalırdım. Bunu bir kez yaptım. Tekrar yapabilirim."

Onu kendine yaklaştırdı ve yüzünün yan tarafını öperken ona sarıldı. "Teşekkür ederim. Çok öfkeliyim. Hayretler içindeyim. Ama teşekkür ederim."

Bir süre daha ıslandılar, Sarah onun göğsüne yaslanmış, sevişmelerinin ardından memnun bir şekilde gevşedi. Sonunda, etraflarındaki su soğurken, kıpırdandı ve kendini yukarı doğru itti. Garrett'a yardım etmek için döndü ama Garrett kansız parmaklarıyla küvetin kenarlarını kavradı ve kalkmak için zorlandı. küvet.

Yüzü solgunlaştı ve dudakları kâğıt inceliğinde bir çizgi oluşturdu.

Bir an durduğunda nefesleri düzensiz bir şekilde fışkırıyordu. nefesini tutmaya çalışıyordu. Aceleyle küvetten çıktı ve askılıktan bir havlu aldı. Ona yardım etmek için oradaydı. küvetten çıktı, ona bir yararı dokunmadı. Ama ona en az onun kendisine baktığı kadar iyi bakmaya kararlıydı.

Havluyu yavaşça adamın vücudunda ıslaklığı sildi. Son derece tahrik olmuştu ve siki göbeğine doğru kalkmıştı. Bakmamak için ciddi bir çaba sarf etmesine rağmen,

Havluyula onu temizlemeye devam ederken bakışları birden fazla kez ona kaydı.

Sonunda daha fazla dayanamayacak gibi görünüyordu. ile Boğuk bir iniltiyle onun bileğini kavradı. "kurulanmanı bitir. Ben yatak odasında olacağım."

Adam banyodan sert adımlarla çıktı ve onu çırılçıplak ve hâlâ sırlıklam halde . Havluyu etrafına sardı ve malzemeye sıkıca sarıldı.

Korkmuyordu. Ne olacağını biliyordu. Daha da ötesi, ne yapmak istediğini biliyordu. Garrett'in harekete geçmesini beklemek istemedi. O bir olmak istemiyordu pasif katılımcı.

Aceleyle saçlarını kuruladı ve düğümler çözülene kadar taradı. Kapının arkasındaki kancaya asılı bir bornoz vardı ve ne kadar büyük olursa olsun Rio'ya ait olmalıydı.

Banyodan çıkıp yatak odasına girmeden önce elbiseyi giydi ve kemerini bağladı. Garrett yatağın üzerinde yatıyordu, havlusu hâlâ kalçalarına sarılıydı. Gözleri kapalıydı. Ve kaşlarını çatarak adamın göbeğindeki morluklara .

Hırpalanmış ve yaralanmış olsa bile güzel bir adamdı. Verdiği savunmasız pozdan etkilenen kadın onun yanındaki yatağa sürünerek uzandı. Adamın gözleri açıldı ve kadın yanında diz çökerken ona odaklandı.

Adam konuşmaya başladı ama kadın onu susturmak için ağzını onunkine yaklaştırdı.

Tıpkı hücrede kilitliken yaptığı gibi, onun acılarını yatıştırmaya çalıştı. Ama bu sefer keşfedilme korkusu yoktu. Kaderlerinin belirsizliği yoktu. Hiçbir şeyi saklaması için bir neden yoktu.

Garrett, kız uzaklaşırken yüzünde titreşen bir dizi duyguyu izledi. Eli göğsünde aşağı yukarı kayarak karnının altında durdu. Parmakları Ona karşı titredi, tahmin etmesi gerekirse kısmen gerginlik ve kısmen heyecan.

Biraz utangaç bir tavrıla, uçları düşene kadar havluyu çekti ve onu tamamen bakışlarına maruz bıraktı. şehvet dalgası vücudunda patlarken aleti yukarı doğru fırladı. Vücudundaki her kas protesto çığlıkları atıyordu ama şu anda umurunda bile değildi.

Gözlerinde onu aynı anda hem umutlandıran hem de nefesini kesen amaçlı bir bakış vardı. Sonra başını eğdi ve sanki bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilmiş gibi alt dudağını ısırđı. Neredeyse rehberlik için ona bakıyor. Ya da izin. Onu incitmekten mi korkuyordu?

"Benimle seviş Sarah," diye fısıldadı. "Dokun bana. Çok iyi hissediyorsun. Ne istersen yap. Bana zarar vermeyeceksin."

Yalan söylüyor olabilir ya da belki de doğruyu söylediğini umuyordu. Tek bildiği, bir sonraki nefesini ister gibi onun ağzını üzerinde istediğiydi.

Onu tekrar öptü, bu sefer göğşünün ortasından. Kadın adamın orta kısmına doğru hassas bir yol çizerek öperken, eli aşağı kaydı ve parmakları adamın ereksiyonunu evreledi.

Ah kahretsin.

İnledi ve huzursuzca kıpırdandı, her kıpırdanışında hissettiği acıyı görmezden geldi.

Sonra onu serbest bıraktı ve çürük kaburgalarının her bir bölgesini öperken elini tekrar yukarı kaydırđı. Küçük kelebek öpücükleri, her biri öyle bir zevk veriyordu ki adamın başı dönüyordu.

Acının her parçasını sevdi, acı sessizce uzaklaşıp yerini ılık bir coşkuya bırakana kadar okşadı ve okşadı. Dili göbeğinin etrafında ıslak bir yol izene ve altındaki hassas deriye ulaşana kadar ağzı aşağılara indi.

Kasıklarına kadar yaladığında tereddüt etti ve nefesi göğşünde yakalandı ve sonunda ereksiyonunu kavrayana kadar tutuldu. Parmakları onu bir kez daha çevrelerken ve elini nazikçe yukarı aşağı hareket ettirirken sarsıntılı nefesler verdi.

Tekrar ağzını indirdi ve dudaklarını sadece horozunun tabanının üstünde. Beklentiden çılgına dönmüştü. Her nefes bir öncekinden daha sığı ve vücudundaki her sinir ucu çılgılık atıyordu. Huzursuzca hareket etti, vücudunun protestosunu görmezden geliyordu. Cildi kaşınıyordu ve sanki içi dışına çıkacakmış gibi canlıydı.

Ve sonunda ağzını ereksiyonun tepesine kaydırıp ve parmak eklemlerine kadar ılık, ıslak bir kayma yaptı. Adam zaten sertti ama dili adamın boyuna değdiği anda taş gibi sertleşti, aleti o kadar sertleşti ki zevk kadar acı da veriyordu ve Tanrım, adam daha fazlasını istiyordu.

Tekrar yukarı doğru süzüldü, her santiminin tadına baktı. Ağzı, hayatında tanıdığı en tatlı zevkti. Acıyı alıp götürdü ve yerine ruhuna kadar hissettiği bir sıcaklık koydu.

Ona dokunmak zorundaydı. Elleri kıvrıldı ve kaşındı. Çılgınca. Bir tanesini kadının başına dayamak için kaldırdı ve sonra saçlarına daldı, onu ederken ensesine doğru ovuşturdu ve aşağı doğru hareket . Kadını itmeye dikkat ediyordu. Zihni ve bedeni onun içine daha fazla dalmak için çılgılık atıyordu.

Kendisinin her parçasını paylaşmıştı. Bunu başlatmanın onun için ne kadar zor olduğunu biliyordu. Tadına baktı, tadını çıkardı. Eli yumuşadı, önce ensesini yumuşakça sıktı. saçlarının arasından bir kez daha başının arkasına doğru kaydırıp. Saçlarının parmaklarının etrafındaki hissini seviyordu. Onun tenini daha çok istiyordu.

Kadın onu daha derinden emerken, adam tekrar gözlerini kapadı ve boynunun yan tarafına doğru kaymaya başladı. Adam kulağının hemen altındaki deriyi okşadığında kadın ürperdi. Bir an orada oyalandı ve kadın onu derinlere çekmek için tekrar eğildiğinde, adam boğazının çukurunda ve sonra köprücük kemiğinde bir çizgi izledi.

Göğüsleri adamın ulaşabileceği bir yerde sallanıyordu. Bornozu açılmıştı ve baştan çıkarıcı kabarıklıkları görebiliyordu. Yumuşak etini avuçlamak ve başparmağını meme ucunun üzerinde gezdirmek, büzüştüğünü ve yastığa karşı sertleştiğini hissetmek istedi. Ama o

Ondan vermeye istekli olduğundan daha fazlasını almak istemiyordu ve yüzden boynunun etini okşamakla ve ereksiyonuna karşı yutkunurken boğazının yukarı ve aşağı çalışmasını izlemekle yetindi.

Serbest kalması artıyordu ve tatmin olmak istediği kadar anı da yaşamak istiyordu. Bu kadar çabuk bitmesini istemiyordu.

Adam kızın çenesine dokundu ve kız anında hareketsiz kaldı. Döndü, adamı ağzından bıraktı ve gözleri usulca parlayarak onunla yüzleşti.

"Durmali mıyım?"

"Kesinlikle hayır." Patlayıcı engel olamadı ve ifadesini düzeltmeye çalıştı. "Sadece bir an için. Bu çok erken. Bu kadar çabuk bitemeyecek kadar güzel."

Dudakları, erkeğini memnun ettiğini bilen bir kadının şehvetli gülümsemesiyle yukarı doğru kıvrıldı. Onu izlemeye devam ederken eliyle okşadı, yavaş ve ritmik hareketlerle yukarı aşağı hareket etti.

"Daha aşağı," dedi boğuk bir sesle. "Bana daha aşağıdan dokun. Parmaklarını etrafımda dolaştır, tatlım. Seni her yerde istiyorum."

Kadın elini aşağıya doğru kaydırdığında inledi. ve sonra taşaklarını avuçlamak için bıraktı. Elindeki ağırlığı ölçerek nazikçe sıktı ve parmaklarını kesenin üzerinde gezdirdi.

"Ağzınla," diye fısıldadı. "Ağzını kullanırken yap."

Başını tekrar eğdiğinde saçları bir perde gibi düştü. Adam saçlarını kenara itti ve kadının ağzını sikinin etrafına kapatırken görmek istedi. Eliyle taşaklarına masaj yapıp yuvarlarken, ağzıyla sıkı bir baskı uygulayarak ıslak bir şekilde uzunluğunu emdi.

Nefesi uzun bir tıslamayla kaçtı ve vücudundaki her kas gerildi. Zedelenmiş ve ağrıyan kasları itiraz ettiği için baskı acı vericiydi ama ağzından aldığı zevk inkâr edilemeyecek kadar fazla olduğu için onu devam etmeye zorladı.

"Yaklaştım," diye uyardı. "Ağızına boşalmamı istemiyorsan elini kullanabilirsin."

Boğazının arkasından kısık bir mırıltı sesi çıkardı ve sonra onu bütününüyle içine aldı. Ağızının arkasına ve başının karşısında yutkunduğunu -bir davet- hissetti. Tanrım, dayanamayacaktı.

İpek gibi, onun horozunun üzerinde duyusal bir şekilde süzüldü, dili alt taraf boyunca erotik bir şekilde sürtündü. O artırdı

hızını artırdı ve artan çılgınlıkla neredeyse delirene kadar baskıyı sıkılaştırdı.

"Sarah."

Kadının adı dudaklarından serbest kalması da hızlanmıştı. ateş fişkırdı ve damarlarında cıva gibi hızla ilerledi. Kadının sırtına doğru fişkırdı

Boğazına ve ardından serbest bıraktığı ılık sıvı ağızına ve horozunun üzerine kaplandı. Yutkundu ve aşağı doğru hareketine devam etti, onu aldı ve her santimin tadını çıkarır gibi tuttu.

Hiçbir şey bu kadar iyi olmamıştı. Süzülüyordu, acı çekmiyordu, ondan başka her şeyden kurtulmuştu.

Yavaşça, yumuşak emme hareketleriyle son salınımını da ondan aldı. Sonra onu dikkatlice ağızından çekti ve yüzünü ona dönerek yanağını uyluklarına koydu ve elini kalçasından karnına doğru kaydırды.

Kadın ona gülümsedi, gözleri yumuşak ve hoşnuttu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi, tekrar tekrar okşadı.

"Bu inanılmazdı," diye mırıldandı.

"Sana zarar vermedim mi?"

Sesinde endişe vardı ve bile sanki onları silebilecekmiş gibi elini çürüklerin üzerinde kaydırды onun dokunuşuyla uzaklaştı.

"Ağızına girdikten sonra zevkten başka bir şey hissetmediğime yemin ederim."

Tekrar gülümsedi. "Buna sevindim. Acını bir süreliğine istedim."

"Bundan daha fazlasını yaptın," dedi usulca. "Bana çok özel bir şey verdin. Unutacağımı sanma."

Kızın yanakları güzelce renklendi ve adam parmaklarını kızın şakaklarında gezdirdi.

"Hadi yemeğe gidelim," diye önerdi. "Sanırım açlıktan ölüyorsun ve sana karamelli şekerleme sözü verdim."

Parmaklarını onunkilerle birleştirdi ve sıktı. "Verdiğin tüm sözleri tuttun Garrett."

BÖLÜM 32

Akşam yemeği eğlenceliydi. Sarah bunun hayatta ve güvende olmanın verdiği rahatlamadan mı yoksa Garrett'in arkadaşlığından bu kadar hoşlanmasından mı kaynaklandığından emin değildi. Garrett karamelli num numlar üzerinde çalışırken Sarah'yı üç etli akşam yemeğinden sorumlu tuttu.

"Bence sen daha iyi ," dedi adamın karıştırdığı karameli koklarken.

"Bu hassas bir iş," diye savundu.

Homurdandı ve tavuk göğsü ile domuz pirzolasına bakmak için fırını açtı. "Neredeyse bitti. Peki ya sen?"

Bunun üzerine tencereyi ocaktan aldı ve kraker kabuğunu oluşturduğu turta kalıbının yanına götürdü. Karışımı dikkatlice kabın içine kaşıkladı ve ardından tencereyi lavaboya bıraktı.

"Çikolatayı dökmeden önce soğuması gerekiyor, böylece önce biz yiyebiliriz" dedi.

Masayı hazırladılar ve Garrett et parçalarının yerleştirilmesine yardım etti. Oturduklarında Sarah'nın midesi guruldamaya başlamıştı. Açlıktan ölüyordu!

Yemeğini yerken bakışlarının Garrett'a kaymasını engelleyemiyordu. Birlikte tutsak olduklarında Onu sevdiğini kendine itiraf etti. Kısa bir süre için bunun sadece duygusal bir tepki olup olmadığını merak etmişti. O bok çukurunda ölme ihtimalleri vardı. Ama şimdi ona bakarken, ona karşı olan hislerinin bu kadar kolay açıklanamayacağını fark etti.

Kelimeler dilinde dans ediyor, serbest bırakılmak için can atıyordu ama onun için bir iş olduğu gerçeğinin derinden farkındaydı. Ağabeyi için çalışıyordu. Ona karşı son derece korumacı olan bir ağabey.

Evet, ona söyleyecekti. Belki şu anda değil. Doğru zamana kadar bekleme fikrine hep gülmüştür. Birine onu sevdiğini söyleme zamanı. Böyle bir şey için her zaman iyi değil miydi? şimdi bunun o kadar kolay olmadığını fark etti.

Kendini bu hale getirmekte belirgin bir zorluk vardı. Başka birine karşı savunmasızdın. Ruhunuzu taşımak diğer kişiye sizin üzerinizde güç verir.

"Ne düşünüyorsun?" Garrett sordu.

Düşüncelerinden sıyrıldı ve sonra gülümsedi. "Karamelli bir num num için hazır olduğumu düşünüyordum."

"Çikolatayı hemen eriteceğim ve sonra üzerine dökeceğim. Buzdolabında otuz dakika beklettikten sonra içine dalabiliriz."

Adamın mutfağa geri dönüşünü izledi. şimdiden yürüyüşü daha yumuşaktı ama yine de yürüyüşündeki hassasiyeti hissedebiliyordu. Gerçi Garrett acı üzerinde duracak bir tip değildi. Ona göre bu sadece bir rahatsızlıktı.

Başını kaldırdı, onu bakarken yakaladı ve dudakları yukarı kaktı

bir gülümsemeye dönüştü. Bu onun nefesini kesti. Nabızı hızlandı ve her atışını fark edene kadar tenine çarptı. Bakışları şehvetli bir vaatle parlıyordu.

Alt dudağını ısırdı ve titredi. Ona hâlâ anlatması gereken çok şey vardı. Tercihen onlar olmadan önce cinsel bir ilişkiye dalmış.

Gülünç derecede sersemletici bir heyecan omurgasından yukarı fırladı ve yüzünü bir sırtışa zorladı. Cinsel ilişki. Sakin bir şekilde

cinsel bir ilişki düşündüğünü ve dahası, şimdiye kadar saldırgan olanın kendisi olduğunu söyledi.

Ayağa kalkmak ve vurgu yapmak için çift yumrukla evet işareti yapmak gibi saçma bir dürtü duydu.

Allen ve Stanley Cross'un yaptığı şey cinsel cazibe ya da hatta seksle ilgili değildi. Güçle ilgiliydi ve kendi iradesini daha zayıf birine kabul ettirme yeteneği. Allen ona tecavüz etmişti çünkü bunu yapabiliirdi. arzuyla boğulmuş.

Garrett onu istiyordu. Onu arzuluyordu. Ama onu korkutmaktan korktuğu için kendini tutuyordu. Bu gerçeği sevimli buluyordu ve bu onu daha da çok istemesine neden oluyordu.

Garrett'ın tatlıyı buzdolabına yerleştirmesini izledi ve masaya döndüğünde nefesi boğazında düğümlendi.

"Peki önümüzdeki otuz dakika kadar ne yapacağız?" diye sordu.

"Yapmak istediğim şey otuz dakikadan çok daha uzun sürecek."

Aman Tanrım. Hormonları çığırından çıktı.

"Belki sadece konuşabiliriz," diye mırıldandı. Ona hâlâ anlatması gereken çok şey vardı. Tercihen kendini ve adını unutacak kadar anlamsızlaşmadan önce.

Ona yaklaştı, elini yüzüne koydu, elmacık kemiği üzerinde ve sonra saçlarında gezdirdi.

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Derin bir nefes aldı. "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kaşları endişeyle çatıldı ve parmakları kızın yüzünde sabitlendi. "Tamam. Dinliyorum."

Sarah etrafına bakındı. Eve vardıklarından beri Rio'yu ya da adamlarını görmemişti ama yine de tedirginlik ya da duyulma korkusu. Garrett'a baktı ve alt dudaklarını gergin bir şekilde çiğnedi.

"Yatak odasına geçebilir miyiz? Burası... özel."

Garrett'ın endişeli bakışı daha da derinleşti ama soru sormadan döndü, kızın elini tuttu ve nazikçe ona doğru çekti. Yatak odası.

İçeri girdiklerinde kapıyı kapattı ve onunla yüzleşti. "Senin için en rahatı hangisi ise."

"Sen otur," dedi. "Yatağa. Üzerime tercih ederim. Bu benim için... zor..."

Garrett yatağa doğru döndü ama parmaklarını birleştirdi ve onu da yanına çekti. Kenara oturdu ve sonra onu bacaklarının arasına yerleştirdi. Her ikisini de tuttu

ve gözlerinin içine baktı. Sonra da sıktı. Sadece basit bir destek jectiydi ama onun için dünyalara bedeldi.

"Bunu Marcus'a bile hiç söylemedim," dedi açık yüreklilikle. "Eninde sonunda söyleyebilirdim ama Allen'a yaptıklarından sonra söyleyemeyeceğimi biliyordum. Çılgına dönerdi. Allen'ın bana tecavüz ettiğini yüksek sesle söylemek yeterince kötüydü. Diğerlerine söylemenin utancına katlanamazdım."

Garrett'in yüzü karardı. "Gerisi mi? Yani daha fazlası mı var?"

Yavaşça başını salladı ve gözlerinin kenarları yaşardı. Sabit nefesler aldı ve yanmayı engellemek için gözlerini kırptırdı.

"Anlat bana," dedi nazikçe.

"Bilmen gerek. Stanley Cross'un beni bulması için birini tuttuğunu söylediğin anda sana . Çok utandım."

Garrett'in başparmakları usulca bileklerini ovuşturdu ve bakışları onunkilerden hiç ayrıldı.

"O... o oradaydı. Allen'ın bana tecavüz ettiği gece. O ... yardım etti."

Garrett'in dudakları hırıltıyla kıvrıldı ve burun delikleri . nefesinin hızla kesildiğini hissetti ve çenesinin gerildiğini gördü. "Orospu çocuğu sana da mı tecavüz etti?"

Sarah gözlerini kapadı ve başını salladı. "Hayır. Şey, evet, ama fiziksel anlamda değil. İçime girmede ama o da . Allen'ı izledi ve güldü. Sonra Allen işi bitirebilsin diye kollarımı tuttu. Allen

Stanley işim bittiğinde yüzüme tükürdü ve Allen'a yeni bir asistan tutmasını çünkü elindeki asistanın artık kendisine meydan okuyamadığını söyledi."

Garrett nefesinin altında uzun ve sert bir şekilde küfretti ve parmakları kızın ellerini sıkıca kavradı.

"Marcus'un Allen'ı öldürdüğü gece, binadan kaçarken Stanley oradaydı. Asansörden indiğimde beni durdurdu. Orada ne halt ettiğimi sordu. Ya Allen'ı benim öldürdüğümü düşüneceğini ya da en azından

kimin yaptığını gördüğümü biliyorum. Allen'la birlikte bana yaptıklarının duyulmasını istemeyeceğini de biliyorum."

Kelimeler aralarına kel bir şekilde dökülürken Garrett'ın pençesinde titredi.

"Sana daha önce söylemem gerektiğini biliyorum," dedi usulca. "Marcus'un beni korumak için seni gönderdiğini öğrenir öğrenmez. Sen

bu bilgiye ihtiyacım vardı. Adadaki kulübeme giren kişinin Stanley'nin beni öldürmek için gönderdiği biri olduğundan emindim. Bu yüzden ayrıldım ve bu yüzden sonunda Marcus'un yardımını kabul ettim."

Garrett onu kollarının arasına çekerken yumuşak bir sesle, "Buraya gel," dedi.

Kadının vücudunda daireler çizdi ve ona sıkıca sarıldı. Bu onu tatmin etmemiş gibi görünüyordu. Onu kucağına göğsüne bastırana kadar aşağı çekti. Uzun bir an boyunca sadece ona sarıldı ve saçlarına şefkatli öpücükler kondurdu.

Gerginlik onun içinde kaynıyordu. Kasları derisinin altında titriyordu ve öfkesini kontrol altına almak için verdiği savaşı tam anlamıyla hissedebiliyordu.

"Seni korumak için elimden gelenin en iyisini yapacağım, Sarah. Buna inanmana ihtiyacım var." Geri çekildi ve Sarah bakışlarına karşılık verene kadar çenesini dürttü. "Ayrıca senin sadece bir iş olmadığına da inanmanı istiyorum. Bu benim için kişisel bir şey. Seni çok önemsiyorum. Aramızda bir bağ var. Açıklayamadığım bir bağ. Nedeniyle de pek ilgilenmiyorum. Değer verdiğim insanları hayatım pahasına korurum."

Gözyaşları parıldayarak görüşünü bulanıklaştırdı. Adam gözünün önünde yüzerken kalbi tekledi ve düzensiz bir şekilde zıpladı. Titreyen parmaklarını onun yüzüne kaldırdı ve elmacık kemiğinin çizgisini izledi.

"Sana zarar vermeye çalışan herkesi öldüreceğim. Ve inanabilirsin, eğer başka bir şeye inanmazsan. Stanley Cross seni incittiği güne pişman oldu."

Onun sesindeki şiddetten ürperdi. Ona inanmıştı. Gözlerinde apaçık gerçeklerden başka bir şey yoktu.

Alnı onunkine değene kadar başını öne eğdi. Ağzları sadece bir nefes . Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken gözlerini kapattı.

Sıcak dudakları nemli izleri öpüp uzaklaştırdı. O kadar O kadar nazikti ki göğsü dayanılmaz bir duygu kabarmasıyla gerildi.

"gelenler için üzgünüm, Sarah," dedi. Sesi, boğazını düğümleyen aynı duyguyla gergindi. "Çok özür dilerim. Eğer onu alabilseydim alırdım."

Ağzını onunkiyle aynı hizaya gelene kadar kaydırıldı. "Ama yerine yenisini koyabilirsin," diye fısıldadı.

"Emin misin?"

Başını salladı. "Sana ihtiyacım var Garrett. Sadece sana. Korkmuyorum.

Seninleyken kendimi çok güçlü hissediyorum."

İki eliyle yüzünü çerçeveledi ve onu uzun ve yavaş bir şekilde öptü, dili derinlere inerken ağzının içinde. İç çekti ve onun karşısında eridi, sıcaklığı iliklerine kadar işledi.

Adam uzaklaştığında, gözlerinde onu şaşırtan şey gördü. Kararsız görünüyordu. Ve şimdi ona usulca bakarken tereddüt ediyordu.

"Sorun nedir?" diye sordu.

"Korkuyorum."

Gözleri büyüdü. "Korkmak mı? Neyden?"

Bir parmağıyla şişmiş ağzına dokundu ve parmağını dikiş boyunca köşeye ve tekrar doğru gezdirdi. "Yanlış bir şey yapmaktan . Seni incitmekten korkuyorum. Korkuyorum. Seni korkutmak. Sarah, tatlım, seni o geceye geri döndürecek bir şey yaparsam ölürüm. Bunu senin için düzeltmek için her şeyi yaparım."

O zaman gülümsedi ve bir an için burnundaki sızıdan ve boğazındaki sert düğümünden nefes alamadı. "Olacaksın. Oh, Garrett, mükemmel olacaksın."

Kollarını adamın omuzlarına doladı ve ona sıkıca sarıldı. Yüzünü onun boynunun kenarına gömdü ve kokusunu içine çekti. Adam yavaşça kollarıyla onun vücudunu çevreledi

ve ona sarıldığı gibi şiddetle sırtına sarıldı. Sonra dudaklarını kızın boynunun kıvrımında gezdirdi ve omzuna doğru bir dizi minik öpücük bıraktı.

Çok uzun zamandır hissetmediği bir şekilde kendini özgür hissetti. Sanki içinde bir şeyler gevşemiş ve bastırđıđı pek çok şey fokurdayarak dışarı çıkmıştı.

Dikkatlice Garrett'tan uzaklaştı ve bir kez daha önünde durmak için onun kucağından kaydı. Bu onun için önemliydi. Sevişmelerinde eşit olmak için. Garrett'ın son derece hassas olacağından hiç şüphesi yoktu. Ama o değildi her fırsatta ikna edilmesi gereken solgun bir ninny olacaktı.

Normal, sağlıklı bir kadındı. Daha önce de sevgilileri olmuştu. Tutkuya yabancı değildi. Bunu yapabiliirdi.

Bakışları Garrett'ın yoğun mavi gözlerinden hiç ayrılmadan soyunmaya başladı. Yavaşça. Telaşsızca. Her seferinde bir parça çıkarıyor, yere düşen her parçayla onun ilgisini ölçüyordu.

Gözleri alev alev yanıyordu. Alevler içinde kalmamış bir mucizeydi. bir kurdun avını izlediği gibi izledi, bakışları bir boya fırçası gibi vücudunu okşayarak yayıldı. sıvı ateş.

Sonunda külotunu indirdi ve ayaklarının dibine bıraktı. Sonra sütyeninin askılarını omuzlarından aşağıya doğru çekti, ta ki kupları göğüslerinden ayrılana kadar. Sadece bir saniye sonra sutyeni bir kenara fırlattı ve adamın karşısında çıplak ve titreyerek durdu - korkudan değil - asla korkudan değil.

"Ne kadar güzel olduğun hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu kısık sesle.

"Şu anda öyle hissediyorum," diye fısıldadı. "Bana bakma şeklin kendimi dünyanın en güzel, en arzulanan kadını gibi hissettiriyor."

"Olması gerektiği gibi."

Tıpkı onun yaptığı gibi, yataktan kalktı ve yavaşça soyunmaya başlarken ondan sadece bir ayak uzakta durdu. Kot pantolonu yere düştü ve onu boxer külotuyla bıraktı. O da

malzeme arkasını ve kasıklarını sararak fiziğinin saf güzelliğini ortaya çıkarıyordu. Kadının bakışları adamın şişkinliğine ve iç çamaşırının sınırladığı kalın ereksiyona takılmıştı.

Gömleğini başının üzerine çekti. Göğsündeki ve omuzlarındaki kaslar gerildikçe muhteşem bir şekilde dalgalanıyordu. Kadın Kendine engel olamadı. Ona dokunmak zorundaydı.

Avuçlarını adamın geniş göğsüne bastırdı ve omuzlarına doğru düzleştirdi. Titredi ve irkildi, nefes alış veriş çığ ve sertti, göğsünden işkence gibi sesler çıkarıyordu. Adamın tepkisi onu şaşırttı ama gözlerine baktığında, kendi içinde de aynı çaresiz ihtiyacın ortaya çıktığını gördü.

Adamın vücut ısısı sarana kadar daha da yaklaştı. Adamın etine ilk dokunuşu bir elektrik şokuydu. Adam zayıf ve sertti, kaba ve kıllıydı. Bir kedi gibi kendini onun her tarafına sürtmek istedi.

Garrett, "Beni öldürüyorsun, tatlım," diye . "Tanrı merhamet etsin ama beni öldürüyorsun."

Gülümsedi ve iç çamaşırının bel bandına uzandı. Kadın kalçalarının üzerinden aşağı doğru inmeye başladığında nefesini içine çekti. Ereksiyonu serbest kaldı ve karnının yumuşaklığına çarptı. Nereye gittiğini umursamadan kumaşı bıraktı. Ona dokunmak istiyordu. Bu acil, huzursuz bir ihtiyaçtı ve onu ele geçirdi. Parmak uçlarını hafifçe adamın yanlarında gezdirdi ve adam karşılık olarak titrediğinde sırıttı. Parmak uçları göğsünde dans etti ve sonra karnına, oradan da daha aşağılara kaydı.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Garrett, kadının ellerini sikinden uzaklaştırırken. "Eğer üzerimde nefes alırsan, boşalacağım ve sonra o kadar aşağılanacağım ki bir daha asla tekrar ayağa kaldırabilirim."

Güldü ve bir adım geri çekildi, böylece , her şeyine bakabilecekti. Ama o çok güzeldi. Onun hakkında bunu çok düşünüyordu ama bu çok doğrudu. O mükemmel bir erkek örneğiydi. Sert. Sert. Güçlü. Her anlamda bir savaşçı

kelimeyi. Onda kolay olan hiçbir şey yoktu. Vücudunda yumuşak bir yer olduğundan şüpheliydi. Ve onun ellerinin üzerinde olmasını nefes almak istediğinden daha çok istiyordu.

"Dokun bana," dedi acıyan bir sesle. "Seni hissetmek istiyorum."

Ellerini kızın boynunun yanlarından geçirdi ve yüzünü çerçeveledi. Adamın ağzı, kızın nefesini kesen harareti bir telaşla kızın ağzına indi. Ağız onunkinin üzerinde çok nazikti ama aynı zamanda ısrarcıydı.

Dudaklarını nazikçe yalayan dilinin sıcaklığı omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Sanki tadına baktığı lezzetli bir ikrammış gibi onun tadına baktı. Ve sanki bunu çökertici bulmuş gibi, daha fazlasını isteyerek içeri doğru itti. Kadın onun ilerleyişine karşılık verdi, dilini onunkinin sertliğine sürttü.

Bir parça karamel vardı, tatlı hazırlarken gizlice tadına baktığının kanıtı.

Alt dudağını hafifçe emdi, çekti ve bir kez daha içeri girerken . Sonra geri çekildi ve Üst dudağını kemirerek, onu minik öpücüklere boğduğu köşeye kadar ilerledi. Ağız ağzından çenesine doğru kaydı ve kulağına doğru bir çizgi çizdi.

Kulak memesini dişlerinin arasında emerken bile nefesi kulağının narin kabuğuna üfledi.

"Bütün gece senin tadını çıkarmak istiyorum," dedi sert, boğuk bir sesle. "Bunu yavaştan alacağım. Mükemmel olmasını istiyorum. Çok mükemmel. Artık benim olduğuna göre, vücudunun her santimini öpeceğim. Sana dokunmak, seni tatmak ve

"Seni asla incitmeyeceğimi kalbinde hissedene kadar seni seviyorum."

Bacakları jöleye döndü.

Sorun değildi çünkü eğilip kolunu titreyen bacaklarının altından geçirdi ve onu kollarının arasına aldı.

Döndü ve yatağa doğru birkaç adım yürüdü ve onu nazikçe yatağa yatırdı.

Adam kızın tepesine dikilmiş, sanki onu yiyip bitirmek üzere olduğu bir ziyafetmiş gibi ona bakıyordu. Bakışları sanki ona sabitlenmişti.

tamamen ona dalmıştı. Sadece ona. Bu baş döndürücü, sersemletici bir duyguydu ve kanında heyecan karıncalanmalarına yol açıyordu.

Yatağa, onun yanına sürünerek girdiğinde şilte eğildi. İlk başta ona dokunmakla yetindi. Tıpkı onun istediği gibi. Ve ah ama elleri harikaydı. Kadın Doğru. Yumuşak değillerdi - bunu zaten biliyordu. Ama vücudunda saygılı bir şekilde aşağı yukarı kaymaları sanki kendisine saygı gösterilen bir tanrıçaymış gibi hissetmesine neden oldu.

Vücudu onunkinin yarısını örtecek şekilde üzerine çıktı ve yüzündeki ciddi ifadeyle gözlerinin içine baktı. "Eğer herhangi bir zamanda gitmeyen bir şey yaparsam bana söyle. Hemen duracağım."

Ağlamak istedi. Üzgün olduğu için değil. Ya da korktuğu için. Ama ona kendini çok korunmuş ve el üstünde tutulmuş hissettirdiği için. Korku ve utançtan, endişe ve korkudan hoş bir değişiklikti.

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum," diye fısıldadı. "Şimdi öp beni."

Dudaklarını başka bir yakıcı, ruh burkucu öpücükle yakalamak için ağzını indirirken vücudu onunkiyle aynı hizada bastırdı.

Göğüsleri adamın göğsüne bastırıyor, hafif tüyler meme uçlarını sert noktalara kadar okşuyordu.

Bir eli vücudunun üzerinde geziniyor, kıvrımlarında, bacağından aşağı iniyor, sonra tekrar omzuna çıkıyor ve sonra saçlarına dolanıyordu. Onda hiçbir aciliyet duygusu yoktu. Acelesi yoktu - gerçi vücudunun ihanet dolu titremesinden kontrol için ne kadar çok savaştığını anlayabiliyordu. Kadın ağzı onunkini ele geçirirken yuttuğu bir mutluluk iç çekişi çıkardı.

Onu istiyordu. Sadece istemedi, sahip olmak zorundaydı. Her şeyi istiyordu. Onun vücudunu. Onun dokunuşunu. Şefkatini. Sevgisini.

Yer değiştirdi ve siki leğen kemiğinin üzerinde durdu, sıcak ve zonkluyordu, çok sert ve yine de saten gibi pürüzsüzdü. Ama hiçbir şey yapmadı

işleri bu kadar çabuk bitirmek için harekete geçti. Kendini bir kez daha yukarı ve onun üzerine itti ve başını eğerek boynuna sokuldu. Kulağının altındaki hassas teni okşadı ve omzuna doğru bir yol çizdi ve ardından binlerce ürperti yaydı.

Yumuşak, ağzı açık öpücükler etini okşadı, göğüslerine daha da yaklaştı. Nefesini tutmuş, adamın ağzının meme ucuna kapanmasını bekliyordu ama adam alay etmeye ve dikkatini dolgun kabarıklığa vermeye devam etti.

Hem zevk hem de hayal kırıklığı içinde inledi.

Sonra dilini aureole boyunca ve nihayet ağrıyan meme ucunun üzerinde sürükledi. Büzüştü ve yukarı doğru itildi, o kadar sıkıydı ki acı veriyordu. Sonunda ona dönmeden önce tomurcuğun etrafında nemli bir daire çizdi. Dudakları meme ucunun üzerinde kapandı.

ve dişlerinin arasında tutarak emdi.

Yataktan kalktı, adamın omuzlarını çılgınca kavradı, tutunacak bir şey, parmaklarının kazacağı bir şey Zevkini sessizliğe doğru soluk soluğa haykırdı. Adam onun göğsüne gülümsedi ve sonra dikkatlice geri çekilip bakışlarını onunkilere sabitledi.

"Güzel sözlerle aram pek iyi değildir," diye itiraf etti biraz mahcup bir sesle. "Sanki daha iyi olmalıymışım gibi hissediyorum.

şiiirler besteliyorsun ya da doğru şeyler söylüyorsun. Çok güzelsin ve kendini bana verdiğin gerçeği ... Söyleyecek söz bulamıyorum."

Onun sabit bakışları altında daha da eridi. Elini onun yanağını okşamak için kaldırdığında, ona duyduğu tüm sevginin gülümsemesine karışmasına izin verdi. "Bana bakışın, bana dokunuşun, bana kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor."

Onu tekrar öptü, öncekinden daha şiddetli bir şekilde. Nefes nefese. Ta ki içinde filizlenen huzursuz, ağırlı ihtiyaçla kıpırdanana kadar. Daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

Vücudundan aşağı doğru kaydı, ağzı göğüslerinde ve sonra karnında gezindi. Bacaklarının birleştiği yerde durdu ve kasıklarındaki kılların hemen üzerindeki bölgeyi nazikçe öptü.

Ürperdi, iç çekti ve sonra bacaklarını bilinçsiz bir davetle ayırarak yukarı doğru eğildi. Adam onun yayılmış bacaklarının arasına girecek şekilde kendini yeniden konumlandırdı ve kadın yine nefesini tutarak onun karanlık başının klitorisinin üzerinde yumuşak nefesini hissedinceye kadar alçalmasını izledi.

Ve sonra diliyle ona dokundu. Klitorisinin üzerinde basit bir fiske vurdu ve kalçaları yukarı doğru fırladı. Dizleri kontrolsüzce titredi ve parmakları yanlarında sıkı yumruklar halinde kıvrıldı.

Nazik parmaklarıyla onu daha da ayırdı ve Dilini onun titreyen etinin üzerinden geçirerek açıklığına götürdü. Yavaş, alaycı bir ritimle daireler çizdi ve sonra tekrar klitorisine doğru yaladı. Bir an için geri çekildi ve parmaklarıyla şişmiş yumru ile oynadı, sadece yeterince baskı uyguladı onu delirtmek için. Adam onu sadece bir dokunuşla öldürürken, tatlı ve yavaş olana nasıl dayanabilirdi?

Ağzını parmaklarının az önce oynadığı yere bastırdı ve onu yumuşak bir şekilde öptü, kadın kasılıncaya ve kasılıncaya kadar emdi.

"Garrett."

Ne için yalvardığından emin olmasa da, dudaklarından yumuşak bir yakarışla onun adı döküldü.

"İyi misin?" diye sordu başını kaldırırken. "Oh evet," diye nefes aldı.

Dikkatini nazik sevişmesine geri verdi, ancak bu sefer bir parmağını kıvrımlarında gezdirdi. Ve ağzı klitorisine döndüğünde, parmağını onun içine soktu.

Damarlarında şimşekler çaktı. Orgazmı keskin ve patlayıcı bir şekilde yükseldi. Adam ağzıyla daha fazla baskı uyguladıkça, kadın alevler içinde kaldı. Yoğun bir zevk selinden sonra sel onun içinden ve üzerinden geçti.

Adamın artık bacaklarının arasında olmadığına farkına varması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Adam onun yanında yatıyor, tembel tembel ona bakıyor, yüzünde kendini bir memnuniyet ifadesi belirliyordu.

" hoş geldin."

ve onun kollarına d6nerek sıcak bedenine s6rt6nd6. İ çekti ve yanağını onun omzuna koydu.

"İyi hissediyor musun?" "Mmm."

Saçlarından bir tutamı kaldırıp parmaklarının arasından d6şmesine izin verirken hafifçe kıkırdadı. "İşimiz bitmedi. Bitirmeye yakın bile değiliz. yapıyor."

"ok g6zel şeyler söylüyorsun."

Yanağını avuçladı ve onu uzun uzun 6pt6. Yer değıştirdiğinde, onun sertliğinin içine işlediğini hissedebiliyordu. göbek.

"Asker arasına prezervatif koyduğunu sanmıyorum." Geriye çekildi ve sonra güld6. "Asker kıyafeti mi?"

Omuz silkti. "Siz ne derseniz deyin. Siz Denizciler her şeye hazırlıklı değil misiniz?"

"Ah evet, görev sırasında rutin olarak durup sevişiriz," dedi kuru bir sesle.

Kadın kıkırdadı ve adamın karnına bir yumruk attı.

"Ukala." "Bende iki tane var. Onlardan en iyi şekilde yararlanmamız gerekecek." "Nedense bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Ben de," diye mırıldandı onu altına alırken.

Her şeye yeniden başladı, bir karşılık sağladı ve içindeki ateş i körükledi. D6nüşümlü olarak onu anlamsızca 6p6yor ve nefes nefese kalana kadar vücudunu yalıyordu. ve tepeden tırnağa seğiriyordu.

Kadının üzerinden yuvarlanırken, "Bu düşünceni unutma," diye mırıldandı.

Adamın yataktan sarktığını ve kot pantolonunu karıştırdığını görmek için yana doğru baktı. Bir an sonra, yeniden onun üzerine çıktı ve elini saçlarında gezdirdi. "Şimdi. Nerede kalmıştık?"

Kendini cesur hissederek aşığı uzandı ve elini lateks kaplı ereksiyonun etrafına doladı. Ona doğru rehberlik etti ve sıcaklığı onu evrelediğinde her ikisi de nefeslerini tısladılar.

"Al."

"Burayı seviyorum," dedi kısık sesle. "Ben de öyle."

Kadının iki yanında dirseklerine kadar alçalarak öne doğru eğildi, son derece sabırlı ve dikkatli bir şekilde kadının içine doğru itti.

"Canını yakarsam beni durdur."

Buna karşılık olarak bacaklarını kaldırdı, beline doladı ve kalçalarını kavislendirdi. Hareketi onun vücuduna daha fazla gömülmesine neden oldu ve kadın iç çekti. Onun etrafında gerildi ve bu his çok lezzetliydi.

"Neredeyse bitti."

"Mmmm."

Adam son birkaç santim ileri fırladı ve kadının gözleri ağrıyan dolgunluk karşısında fal taşı gibi açıldı. Sıkı, çok sıkı. Onun sikine sarıldı. Vücudu ihtiyaçla sıkıştı ve amcığı onun uzunluğunun üzerinde titreşti ve dalgalandı.

"Benimle olduğunu söyle, Sarah. Artık kendimi tutamıyorum."

Kelimeler acı dolu bir telaşla çıkmıştı. Alnında boncuk boncuk ter vardı ve çenesi sımsıkı sıkılmıştı. Onun Parmakları adamın kollarından omuzlarına doğru dans etti ve kadın ellerini adamın boynuna doladı.

"Seninleyim Garrett. kadar. Bırak beni. Bana zarar vermeyeceksin. Bunu istiyorum. Seni istiyorum."

Bir iniltiyle geri çekildi ve tekrar ileri doğru itti. Tekrar itmeden önce sadece bir saniye durakladı. Ve sonra tekrar. Tüm bu süre boyunca onu izledi ve zihnini rahatlatmak için, onu bir bulut gibi saran her şeyi tüketen zevke teslim oldu. Gözlerini kapattı ve kendini geriye attı. kalçalarının bacaklarının arkasıyla buluşma sesi kulaklarının üzerinden erotik bir şekilde kayarken.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," dedi zorlanarak.

"Tekrar gelmeni istiyorum."

"Sadece durma," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Lütfen durma."

Kontrollden yoksun olanın kendisi olduğunu düşünmesi önemli değildi.

Şimdiden başka bir orgazmın eşiğinde sallanıyordu, bu seferki bir öncekinden daha yoğun, daha patlayıcıydı. Yukarı doğru eğildi, bacakları adamın beline o kadar sıkı ki vücudu gerginlikten ağrıyordu.

Daha sert itti ama tüm bu süre boyunca onu izledi ve parmakları hafifçe yanağını okşadı. Vücudu sıkılaştı ve gözlerini kapattı, bakışları ilk kez onu terk etti. Onun yakın olduğunu biliyordu ve onunla gitmek istiyordu.

"Daha sert," diye fısıldadı.

Boğazından boğuk bir ses kaçtı ve sonra ona uyarak vücuduna doğru ilerledi. Bir kez. İki kez. Adını haykırdı, kansız parmaklarıyla omuzlarını kavradı. Kadının adı adamın dudaklarından boğuk, çakıllı bir hırıltıyla döküldü. Orgazmı gerilmiş bir balon gibi üzerine patladı. çok uzak.

Nefes alamıyordu. Düşünemedim. İşlem yapamıyordu. Aklını başından alan coşkudan başka bir şey hissetmiyordu. Ve tüm bunlar olurken Garrett onu kendine yakın tuttu. Adını mırıldandı. Fısıltıyla söylenen yatıştırıcı sözler, harap olmuş hislerine merhem oldu.

Çok sert ve çok hızlı nefes alıyordu. Görüşünde parlak noktalar parladı ve gözlerini kapatarak onun altında eridi. Kemiksiz. Akılsız. O hareketsiz yatarken onun üstünde dinlenmeye geldi.

Göğsü onunkine doğru kabardı ve alını onunkine yaslandığında nemi hissetti.

Garrett, "Hiç senin gibi boşalan bir kadın görmemiştım," dedi. "Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, alınabilirdim," dedi.

mırıldandı.

Güldü. "Bu bir hakaret değildi. Şu anda kendimi Evrenin Efendisi gibi hissediyorum. Kadının sevişmesine bu şekilde tepki vermesi bir erkek için müthiş bir ego tatmini."

"Şimdi de bana kendini beğenmişlik taslayacaksın."

Sırıttı ve kızın burnunu öptü. "Oh, evet, öyleyim." Sonra ayıldı. "İyi misin?"

"Oh evet. Hiç bu kadar iyi olmamıştım."

Yana doğru yuvarlandı ve prezervatifi atarken bir anlığına ona sırtını döndü. Bir an sonra ona doğru döndü ve kollarını ona doladı. Kadın

Onun kucağına sokuldu ve başını omzuna koydu. Bir süre sonra sırtüstü dönerek onu da aldı, böylece kız onun yanına sıkıca sokulmuş oldu. Adamın kolu kızın etrafında sahiplenici bir şekilde kıvrıldı ve sessiz nefes alış verişleri odayı doldururken parmaklarını kızın kolunda aşağı yukarı gezdirdi.

"Sana Stanley'den daha önce bahsetmediğim için özür dilerim," dedi sessizce. "Bu aptalca. Özellikle de onun bir gün geldi. Sadece kimsenin bilmesini istemedim." Garrett

başını kaldırdı ve onun şakağına bir öpücük kondurdu.

"Sanırım ondan Allen'dan nefret ettiğimden daha çok ediyorum. Öyle değil mi?"

Aptal mı? Stanley bana tecavüz etmedi. Allen etti. Ama Stanley bütün o zaman boyunca yüzünde bir sırıtışla orada durdu. Bana yardım etmesi için ona yalvardım ve o orada öylece durup sanki onun gözünde değersizmişim, kullanılmayı hak ediyormuşum gibi bana baktı. Bu yüzden ondan hep nefret edeceğim. Orada olduğu için. Allen'ın yaptığı şeyi yapmasına izin verdiği için."

Garrett'in kolu onun etrafında sıkılaştı. "Bu kalmayacak, Sarah. Yemin ederim kurtulamayacak."

Her ne kadar Garrett'in onunla temas kurma fırsatı bulacağından şüphe etse de, yemini onu rahatlatmıştı. Stanley Cross. Bacaklarını gererek onunkilere doladı. Eli göğsünde gezinirken ayağını adamın kollarla kaplı bacağında aşağı yukarı gezdirdi.

"Bu geceyi bu kadar özel kıldığınız için teşekkür ederim."

Garrett onu tekrar öptü. "Yanıliyorsun, biliyorsun."

Kadın ayağa kalkarak şaşkınlıkla ona baktı.

"Bu geceyi özel kılan sensin," dedi alçak bir sesle. "Sen oldukça özelsin, Sarah."

Dudakları onunkilere değene kadar başını eğdi. "Sen de Garrett."

BÖLÜM 33

Ertesi sabah Garrett, Sarah'nın duş almak için banyoya girmesini bekledikten sonra yataktan kalktı ve aceleyle giyindi. Donovan'la konuşmak için biraz zamana ihtiyacı vardı çünkü oyalanmayı bırakıp bu işe bir son vermenin zamanı gelmişti.

Uydu telefonunu aldı ve güçlendirilmiş, kurşun geçirmez cam kapılardan çıkarak ana süitin dışındaki kapalı verandaya geçti. Pencerelemler renkliydi ve içerideki tek odaydı. aşağıdaki vadinin geniş bir manzarasını sunan bir ev.

Yine de gölgelerde, köşede kaldı ve Donovan'ı aradı.

"Bizi şimdiden özledin mi?" Donovan bir an sonra çizdi.

Garrett sessizce, "Vakit geldi," dedi. "Şu adrese bir e-posta gönder

Lattimer. Sarah'mış gibi davran ve ona haber ver. Ona ne söyleyeceğin umurunda değil, sadece onu buraya getir. Resnick'e haber ver ki yerinde olsun. Bu işin bir an önce bitmesini istiyorum.

Çok fazla risk var ve Stanley Cross burada joker. Sarah'nın ortadan kaldırılmasını istiyor."

"Allen Cross'un kardeşi mi?"

"Evet, Allen Cross Sarah'ya tecavüz eden orospu çocuğu ama kardeşi de oradaydı. İzledi. O da katıldı. Kardeşinin katilinin adalete teslim edilmesine yardımcı olabileceği Sarah'yı getirmek üzere bir kurtarma şirketi tutma hikayesi saçmalık. Ona zarar veremesin diye kızın ortalıkta görünmemesini

istiyor." "Kahretsin," diye mırıldandı Donovan. "Ne lanet bir pislik. I

Lattimer ile bu saçmalık sona erdiğinde küçük bir av gezisine çıkmasını oynayın."

Garrett sırtıttı. Donovan'da sevdiği biri, bazı suçlar söz konusu olduğunda çok kişisel bir adalet duygusuna sahip olmasıydı.

"Sarah konusunda ne yapacaksın, Garrett? Senin için çok şey ifade ettiği ortada."

"Sarah'yı bana bırakın," dedi sert bir sesle.

"E-postayı göndereceğim. Rio'yu uyarmalı ve tetikte olmalısın.

Lattimer'in gelmemesi bile mümkün. Onun peşinden adamlarını gönderebilir."

Garrett başını salladı. "Gelecektir. Sarah onun için kişisel bir şey. Allen Cross'u Sarah'yı incittiği için öldürdü. Kişisel olarak. Kolayca yapabilecekken yapması için başka birini göndermedi. Yüzünü tekrar ABD topraklarında göstererek büyük bir risk aldı. Belize'ye gelmek onun için hiçbir şey ifade etmeyecek."

"Hazır ol, Garrett. Lattimer amatör değil. Çok gri bir adalet anlayışı olan acımasız bir piçtir."

Garrett yıllar önce Lattimer'la karşılaştığı anı düşündü ve Lattimer'ın ateşlediği kurşunun bacağını parçaladığını hissetti. "Bana söylemiyorsun

Zaten bilmediğim bir şey. Bunun için çok uzun zaman bekledim, Donovan. Bunu mahvetmeyeceğim. Resnick'e de söyle, dikkatli olsa iyi olur. Eğer buraya bir Lanet olası aptal, Rio ve adamları istisna yapacaklar. Bu bizim şovumuz ve Resnick bizim kurallarımıza göre oynasa iyi olur."

"Ona haber veririm. Eminim sizinle temasa geçecektir."

Garrett telefonu kapattı ve haberi iletme için Rio'yu aradı.

SARAH kahvaltı için tabakları hazırlarken memnuniyetle mırıldandı. Yumurtaları ve pastırmayı dağıttı, sonra da fırına gidip kızarmış bisküvi tepsisini çıkardı. Orta Amerika'da çok uzak bir yerde olduklarını unutmak kolaydı. ve Garrett sadece iki gün önce üzücü bir esarete katlanmışlardı.

Uzun zamandır deneyimlemediği bir huzur, sıcak ve rahatlatıcı bir battaniye gibi üzerine çöktü. Kendini enerjik hissetti. Yaşadığını hissetti. Ve geleceği için umut hissetti.

Hepsi aptalcaydı. Bu baş döndürücü duygu onu sardı. Ama eğlenceli ve hafifti ve sırf keyif için gülmek istiyordu.

gölmekten. Bisküvi tepsisini tezgâhın üzerine koyarken gülümsedi ve sonra başını kaldırıp Garrett'ı karşısında buldu O yoğun mavi gözleriyle onu izliyordu.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sordu yanımıza gelirken.

Önceki geceyi hatırladığında vücudunu yeniden lezzetli bir heyecan kapladı. "Ben mutluyum."

Adamın yüzünde kısa bir gerginlik pırıltısı belirdi, sonra adam kadının durduğu yere doğru yürüdü ve kollarını ona doladı ve onu sırtına çekti. Boynunun yan tarafını öptü. "Mutlu olmana sevindim."

Kollarında döndü ve onu öpmek için parmak uçlarında eğildi. "Dün gece için teşekkür ederim. Dinlediğin için. Yargılamadan ya da tepki vermeden içimi dökmeme izin verdiğin için."

Onu sıktı ve uzun öptü, dudakları onunkilerin üzerinde eridi. "Sana dokunmayacak, Sarah. Bir daha asla."

"Marcus'a olduğunu anlattın mı? Endişelenmesini istemiyorum."

"O biliyor."

Gerçeklik, coşkusunun içine doğru ilerlerken uzun bir süre ona baktı. İşlerin hep böyle yürümesi ne garipti. Marcus'u düşünmek, tüm hayatının alt üst olduğu gerçeğini aklına getirmişti. Her şeye yeniden başlıyordu. sadece Marcus'un yardımına güveniyor.

Uzaklaştı ve bisküvileri bir tabağa koyduktan sonra onları masaya yerleştirmeye gitti. Garrett onu takip etti ve oturmaya gittiğinde elini bileğinin üzerine koydu, onu yerinde tutuyordu.

"Hey, sorun ne?"

İçini çekti ve sandalyesine oturdu. Çatalını aldı ve bir parça yumurta kırdı, sonra da tabağının etrafında. "Hayatım karmakarışık," dedi dürüstçe. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Uzun zamandır hayatta kalma modundaydım, sadece günü güne yaşıyordum, asla anlık olanın ötesini düşünmüyordum. Marcus benimle ilgilenmesinden başka bir şey istemezdi, beni bir yere yerleştirmesini ve orada hiç

Para ya da iş konusunda endişelenmek zorunda kaldım, ama bu nasıl bir hayat? Var olmak, ama yaşamamak. Boston'a geri dönemem. Stanley Cross'a yarın otobüs çarpsa bile dönmem."

"Bu yeterince hoş bir düşünce," diye girdi Garrett.

Gülümsedi. "Evet, öyle olduğunu kabul ediyorum. Ama ben onun hemen ölmesini istemezdim. Birkaç gün oyalanmasını ve acı içinde kıvranmasını isterdim."

"Acımasız olmana bayılıyorum."

"Senin neyini seviyorum biliyor musun?" diyerek konuyu bir anda değiştirdi.

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Muhteşem vücudum mu? Sana harika orgazmlar yaşatma yeteneğim mi?"

Güldü. "Bunun dışında." "Anlat."

"Acıma partisi düzenlemek gerçekten zor çünkü beni güldürmek ve gülümsetmek için ne söyleyeceğini çok iyi biliyorsun."

Gözleri ciddileşti. "Durumunu hafife almıyorum tatlım. Şikâyet etmek için bir nedeni olan varsa, o da sensin."

Başını iki yana salladı. "Hayır, ciddiylim. Nedense seninle konuşurken hiç o kadar kötü görünmüyor. Burada oturuyordum.

Bütün bunlar bittikten sonra ne halt edeceğimi düşünüyorum. Ama sonra düşünüyorum da, eğer sen olmasaydın. çünkü muhtemelen ölmüş olurdum. Ve hayat

... bu çok değerli, biliyor musun? Kötü olsa bile, yine de iyidir."

"Tam seni düşündüğüm anda, öyle bir şey yapıyorsun ya da ki, senin nasıl bir kadın olduğunu henüz anlayamadığımı fark ediyorum."

Adamın sesindeki bariz hayranlık karşısında yanakları ısındı.

"Sen de oldukça özel birisin Garrett."

Dudakları gerildi ve yemeğine baktı, bir lokma yumurta alıp ağzına attı.

"Bana sen ve Marcus'tan bahset. Koruyucu ailelerde büyüdünüz ama o sizin üvey kardeşiniz. Oldukça iyi görünüyor.

Şimdi senin için endişeleniyorum. Neden birlikte büyümediniz?"

Soru onu hazırlıksız yakaladı ve bir an için orada oturdu, çatalı ağzının ortasında donup kaldı. Çatalını tabağına indirdi ve bir an sessiz kaldı.

"Marcus ve ben bir babayı paylaştık. Onu hiç tanımadım ama duyduğuma göre gerçek bir piçmiş. Marcus ondan nefret ederdi.

Çünkü annemi bıraktığında Marcus'un annesine sadakatsizlik etmişti. Bunun benden nefret etmesi için yeterli bir sebep olduğunu düşünürdüm. Annem kendinden değildi.

Yeterli. Sorumluluk sahibi olmak ya da bir işte çalışmak gibi bir arzusu olmadığı için erkekten erkeğe gezen, kendisine bakacak birini arayan bir . Bana hamile kaldığında, sanırım benim onun yemek bileti olduğumu düşündü. Sorun şu ki, babam ikimizle de hiçbir şey yapmak istemiyordu. Onu tek kuruş almadan gönderdi ve

annem onun için sorun çıkarmaya kalkarsa onu öldüreceğini söylemiş. Tabii bu annemin tarafıydı ve bana bu hikayeleri anlattığında ben çok küçüktüm ama Marcus annemin bana hamile olduğunu öğrendiğinde babamın evine gittiğini ve babamın onu evden attığını doğruladı.

dışarı."

Garrett, "Kulağa gerçek bir iş parçası gibi geliyor," diye mırıldandı.

"Ben sekiz yaşındayken öldü ve koruyucu aile sistemine girdim. Bunları zaten biliyorsun. Marcus her zaman Suçluydu çünkü bir üvey kardeşi olduğunu biliyordu ve babamızın beni asla kabul etmeyeceğini de biliyordu.

Babamız öldükten sonra beni aramaya başladı. Beni bulduğunda, bana bir şeyler vermek istedi. Bir ev. Para. Arabalar. Suçluluk duygusunu mu yatıştırmaya çalışıyordu yoksa sadece

benim için en iyisini istiyordu. Bu durumdan rahatsızdım. İyi bir işim vardı. Bu işte asla zengin olamayacaktım ama mutluydum. Ve

Dürüst olmak gerekirse sadece beni önemseydiğini ve aradığını bilmek bile yeterliydi. Sekiz yaşımdan beri sahip birine aniden sahip olmuşum. Artı ..."

"Artı ne?" Garrett uyuyakaldığını söyledi.

Burnunu kırıştırdı. "Bunu seni aşağılamak için söylemiyorum çünkü kardeşim için çalıştığını biliyorum, ama onun mükemmel olmadığını da biliyorum. şüpheleniyorum. Bir sürü şey yaptığından şüpheleniyorum. Kötü şeyler. Babamız iyi bir adam değildi. Bir yanım bilmek istemiyor çünkü onu seviyorum ve o benim tek ailem. Kafamı kuma gömdüğüm için kendimi suçlu hissediyorum ama eğer bilseydim -Eğer onun korkunç şeyler yaptığını gerçekten bilseydim, bu beni mahvederdi."

Garrett nefesini dışarı üfledi. Lanet olsun ama bu berbattı. Bir yanıt vermek bile istemiyordu çünkü bu noktada söyleyeceğı her şey yalan olacaktı.

"Senin hakkında kötü düşünmüyorum," dedi aceleyle. "Yani, bunun bir iş olduğunu biliyorum. Sen sadece onun için çalışıyorsun."

"Sen sadece bir iş değilsin, Sarah. Eğer buna inanıyorsan yüzde yüz yanlış. İş umurumda bile değil. Umursadığım tek şey sensin ve Cross'un sana yaklaşmamasını sağlamak."

Yanakları pembeleşti ve gözleri yumuşadı. "Garrett, sana söylemek istediğim başka bir şey var. Benim de O hapishanedeyken sana söylemek istedim ve çok korktum. Bunun doğru zaman olduğunu düşünmemiştim ve belki şimdi de değildir. Ben sadece-"

Rio ve Terrence arka kapıdan içeri girdiklerinde Garrett kızgınlıkla başını kaldırdı. Sarah aniden ayağı kalktı, yanakları kızarmış ve parmakları gergin yumruklar halinde kıvrılmıştı. Ona ne söylemek üzereydi?

"Kahvaltı ister misiniz?" Sarah sordu. "Bol miktarda var ve diğerleri de yemek isterse biraz daha yumurta ve pastırması koyabilirim."

Rio kaşlarını kaldırarak Garrett'in çatık kaşları ve Sarah arasında baktı. "Bir şeyi bölüyor muyuz?"

"Evet."

"Hayır," dedi Sarah. "Gerçekten. Sadece yemek yiyor ve hiçbir şey konuşmuyorduk. Neden bize katılmıyorsun?"

Rio ya da Terrence'in cevap vermesine fırsat vermeden aceleyle buzdolabına gitti ve daha fazla yumurta ve

pastırmanın geri kalanı. Bir kutu daha bisküvi alıp hepsini tezgâhın üzerine bıraktı.

Rio ve Terrence yerlerine otururken Garrett, "Zamanlaman berbat," diye mırıldandı.

Rio bir kasede yumurta çırpma ile meşgul olan Sarah'ya baktı. "Van aradı. Resnick ekiplerinden birini gönderiyormuş. Bu hoşuma gitmedi ama muhtemelen destek işimize yarayabilir.

Lattimer'ın kaynakları var. Bunun için Steele'i çağırmanın kötü bir fikir olacağını sanmıyorum. Tüm bunlar olurken yapmak isteyeceğimiz son şey Lattimer'i hafife almak olur."

Garrett, "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap," diye mırıldandı. "Benim önceliğim Sarah. Senin görevin ikimizin de güvende olduğundan emin olmak. Steele'i çağırman gerekiyorsa, çağır."

Sarah onun ve Terrence'ın önüne iki tabak koymak için yürürken Rio kısa bir süre başını salladı.

"Peki ya diğerleri?" Sarah sordu. "Onlar aç değil mi?"

Rio, "Görev yerlerini terk edemezler," diye açıkladı.

"Terrence ve ben uzun sürmeyecek. Sadece ikinizi kontrol etmek ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedik."

"Biz iyiyiz," dedi Sarah nefes nefese ve Garrett'a onu gülümseten utangaç bir bakış attı.

Tekrar yerine oturdu, artık soğumuş olan yemeğiyle biraz daha oynadı ve sonra başını kaldırıp önce Garrett'a, sonra da diğerlerine baktı ve kaşlarını çattı. "Beni burada bulacaklarını gerçekten düşünüyor musunuz?"

Rio, Garrett'a onun bahsettiği "onlar"ın kim olduğundan emin olmadığını ve dahası sallantılı bir zemine girmeyeceğini açıkça belirten bir bakış fırlattı.

"Cross. Ya da işe aldığı kişileri kastediyorum," diye düzeltti, kimse ona hemen cevap vermeyince.

Garrett uzandı ve onun elini sıktı. "İmkânsız değil. Ama olası mı? Meksika'dan izimizi bulmak zaman alır ve bizi burada takip etmek için çok fazla kaynak gerekir. Yapılamaz demiyorum. Dünyanın en temiz çıkışına sahip değildik ve kardeşlerim Corozal'a

eminim yardımcı olmamıştır. Ancak nerede bilip bilmediklerinden bağımsız olarak, anlamamız gereken şey, o piçlerin sizi almasına izin vermeyeceğimizektir."

Garrett Rio'ya baktı. Hayır, Cross değildi ve Onları ilgilendiren şirket. Ama hiç kuşkunuz olmasın, Lattimer'in icabına bakıldıktan sonra listelerinde kesinlikle Cross vardı.

BÖLÜM 34

Marcus Lattimer'ın çenesindeki hafif şişkinlik, artan öfkesinin tek göstergesiydi. Az önce açtığı Sarah'dan gelen e-postaya soğukkanlılıkla baktı ve sandalyesinde arkasına yaslandı, gözleri konsantrasyonla kısılmıştı.

Birinin Sarah'yı ele geçirmiş olması onu şaşırtmamalıydı. Ortadan kaybolmakla pek de iyi bir iş yapmamıştı. Onu kendisine gelmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama nedenini anlamıştı. Sarah, Marcus tecavüzcüsünü öldürdüğü andan itibaren bir hedef haline gelmişti. Bu, hayatında kontrolünü kaybettiği birkaç andan biriydi. Yaptığı birkaç hatadan biriydi.

Allen Cross'u öldürdüğü için bir an bile pişmanlık duymamıştı. Ama her şeyi yanlış idare etmişti. O izin vermişti öfke onun eylemlerini yönetmek için. Aptalca. Yapması gereken şey Sarah'yı Boston'dan uzaklaştırmak ve yerleşmekti. Bir yere.

mutlu olacak ve ilgilenilecekti. O zaman Cross'la ilgilen. Sarah'nın haberi olmazdı ve o da ona geri dönebilirdi. Bir aile olabilirlerdi.

Lanet Culpepper. Marcus'un son hatalarından biri daha. Dikkatsizleşmeye başlamıştı. Culpepper, Marcus'tan önce ABD hükümetine bilgi ulaştırmış olmalıydı. birkaç gün önce ondan vazgeçmişti. Marcus'un uzun süre dayanmıştı. Ama böylesine korkunç koşullar altında kimse sonsuza kadar dayanamazdı.

Şimdi Marcus, Marcus'un tek ailesini sattığı için onu tekrar öldürmek istiyordu. Sarah, hiç kimseye zarar vermemişti. Zaten hayatında yeterince talihsizlik yaşamıştı. Bunu telafi etmeye o kadar kararlıydı ki, sonunda ona sadece daha fazla acı çektirmişti.

Her şey çok basitti. Çok kolaydı. Marcus, Sarah'nın önünde duran e-postayı yazdığından bile şüpheliydi. O bir

çok dikkatli. Bir e-posta aracılığıyla asla bu kadar açık detaylar paylaşmazdı. Asıl soru, Sarah'nın e-postada belirtildiği gibi Belize'de olup olmadığıydı. Bu bir tuzaktı. Buna şüphe yoktu. Ama onu gerçek bir yem olarak mı kullanıyorlardı yoksa Marcus'u körü körüne yakalamaya mı çalışıyorlardı?

Onu ilk hafife alan onlar değildi. Sonuncusu da olmayacaklardı.

Öne doğru eğildi ve güvenlik şefini çağırmak için masanın üzerindeki düğmeye bastı. Sarah'nın gerçek konumu hakkında mümkün olduğunca çok bilgiye ihtiyacı vardı. Eğer Belize'de değilse, içeri girebilir, savaşlarında bir kadını kullanacak kadar alçalan orospu çocuklarını yok edebilirdi. Eğer Belize'deyse... o zaman son derece dikkatli olması gerekecekti. Kendini ele vermeyecekti ama Sarah'nın kendi adına kurban edilmesine izin verir miydi?

Birkaç iyilik istemenin zamanı gelmişti.

BÖLÜM 35

Garrett ona Steele ve ekibinin sıcak bir şekilde geleceğini söylediğinde **RIO** hiç mutlu olmamıştı. Takım liderinin dudakları inceldi. ve çenesi gerildi.

Rio, "Birkaç balon asıp lanet olası bir parti ilan etmeliydik," diye mırıldandı.

Garrett ona sempati dolu bir bakış attı. Rio yalnız biriydi ve muhtemelen özel hayatını açmak yeterince zor olmuştu. Garrett ve Sarah için kutsaldı ama şimdi Steele ve tüm ekibine ev sahipliği yapmak zorundaydı ve iki ekip lideri arasında pek sevgi kalmamıştı.

"Ona bunun benim şovum olduğunu söyle. Benim girip yönetimi ele geçiremez."

"Biliyor," dedi Garrett. "Van açıktı. Doğru noktadasın. Bu bölgeyi biliyorsun. Tüm kaçış yollarını biliyorsunuz. Steele ve ekibi koruma ve destek sağlamak için buradalar."

Rio başını salladı ama hâlâ kızgın görünüyordu.

"İyi tarafından bak," dedi Garrett. "Van onları önce lanet Alaska'ya gönderdi. Steele muhtemelen Alaska'dan Orta Amerika'ya kışını taşımak zorunda kaldığı için daha mutlu değildir."

Rio sırtıttı. "Alaska, ha. Ouch."

Garrett, Rio'nun Steele'in rahatsızlığından ne kadar memnun olduğunu gözlerini devirdi.

"Steele ve ekibini çevreye yerleştireceğim. Ağaçlarda uyuyabilirler. Kuş bakışı vadi ve nehir. Eğer biri peşimizden gelirse, ya havadan ya da nehirden gelecektir. Her iki şekilde de onları buraya gelirler."

Garrett başını salladı. "Lattimer'in yüzünü gösterdiği ilk anda alaşağı edilmesini istiyorum. Rio, adamlarına dikkatli olmalarını söyle.

Lattimer acımasız bir piç. O hakkında hiçbir vicdan azabı yok

tehdit olarak algıladığı kişileri öldürüyor. Tek bir adam bile kaybetmek istemiyorum."

Rio'nun gözleri donuklaştı. "Zaten bir adam kaybettim. Bir tane daha kaybetmeyeceğim."

Aylar önce, Garrett'in annesi, Garrett'in babasının kalp krizi geçirdikten sonra kaldırıldığı hastaneden kaçırıldığında Rio'nun adamlarından biri öldürülmüştü. Ekip lideri için çok zor olmuştu. Adamının ölümü ve Marlene Kelly'nin kaçırılması nedeniyle büyük bir suçluluk hissetmişti.

Garrett elini Rio'nun omzuna koydu. "Bunun senin için berbat olduğunu biliyorum ama minnettarım."

"Tahmini varış süreleri nedir?" "İki saat."

Rio başını salladı. "nehirde buluşup görev yerlerini göstereceğim."

Garrett bir gülümsemeyi bastırdı. Rio ne zaman hoş geldin paspasını açsa, ilginç olacağı kesindi.

Rio'dan ayrıldıktan sonra Sarah'yı aramaya çıkan Garrett, onu Rio'nun kütüphanesindeki bir kanepeye kıvrılmış, elinde bir kitapla buldu. Rio'nun bu kadar rafine zevklere sahip olması onu hâlâ şaşırtıyordu. İyi stoklanmış kütüphaneye ek olarak, adamın kraliyet ailesini kıskançlıktan yeşertecek bir şarap mahzeni vardı. Rio'nun evini en çok sevdiği şeylerle doldurmak için bir ömür harcadığı belliydi. Sarah buranın Rio'nun sığınağı olduğunu söylediğinde doğru söylemişti. Onun evi. Hayatının geri kalanından uzak tuttuğu bir şey. Garrett'in ekip liderine yepyeni bir gözle bakmasını sağladı. Aynı zamanda adamlar hakkında ne kadar az şey bildiğini de fark etmesini sağladı.

KGI'nın çalıştırdığı kadın. "Hey," dedi kapı aralığından.

Başını kaldırdı, kitabını kucağına bıraktı. "Merhaba."

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı ve yanaklarına renk geldi. Onu gördüğüne sevindiği her halinden belliydi.

"Eğleniyor musun?"

Kadın davet etmek için kanepenin yanındaki boşluğa hafifçe vurdu ve adam da yanına yerleşti.

"Bu bir bakıma garip. İyi yemekler yediğim ve iyi kitapların tadını çıkardığım için kendimi neredeyse suçlu hissediyorum. Düşünüyorum da omzumun üzerinden bakıp endişeleniyorum."

"Bu benim işim," diye . "Seninki rahatlamak ve endişelenme."

Kollarına sokuldu ve başını onun omzuna koydu. "Beni şımartıyorsun, Garrett."

Bir eliyle saçlarını okşadı ve başının tepesini öptü. "Şımarık olmak kötü bir şey değil elbette."

İçini çekti ve yanağını adamın göğsüne sürttü. "Hayır, değil." Sonra başını o kadar sert kaldırdı ki neredeyse çenesine çarpacaktı. "Hey, hiç karamel num num almadım."

Kıkırdadı. "Hiçbir yere gitmediler. Tabii Rio ve adamları onları bulmadıysa."

Onun kollarından kurtuldu ve kapıya doğru koştu. "Onlar için Rio'yla savaşacağım."

Garrett onu takip etmek için ayağa kalktı ve yol boyunca sıırttı. Mutfakta Sarah buzdolabını açıp içine baktı, kaşları konsantrasyonla çatılmıştı. Sonra gözleri parladı ve içeri uzanıp turta kabını çıkardı.

Garrett tabağı ondan aldı, cam bir tabağa ters çevirdi ve her şey çıkana kadar hafifçe vurdu.

Sonra tabağı lavaboya fırlattı ve tatlıyı küçük parçalara ayırmaya başladı. Sarah, ona bir ısırık verene kadar sabırsızlıkla onun yanında bekledi.

Üzerine atladı ve ikramı kemirdi. Gözlerini kapadı ve inledi. "Aman Tanrım. Bu harika, Garrett.

Bana daha fazlasını ver."

Onu kenara itti ve birkaç büyük parça kopardı. ona şüpheyile bakarken kıkırdadı, sanki yemeğini koruyan bir hayvanmış gibi.

"Hepsi senin," dedi ellerini savunmak için havaya kaldırarak. Kızın ağzına bir lokma daha atmasını izledi

ve yumuşak bir iniltiyle gözlerini kapattı.

"Rio'nun bu evin sol kanadında kapalı bir havuzu var.

Yüzmeye gitmek ister misin?" diye sordu.

şekeri indirdi ve kaşlarını çatı. "Güvenli mi?"

"Öyle olmasaydı bunu önermezdim. Rio paranoyak bir piç. Burayı neredeyse girilemez hale getirdi."

"Bu hoşuma giderdi."

Garrett ona doğru yaklaştı ve bir sonraki cümleyi söylerken kasıla kasıla konuştu. "Skinny-dipping?"

Yanaklarına renk geldi. "Garrett! Kimsenin beni görmesini istemiyorum."

"Bu havuzun tamamen kapalı olduğunu söylemiş miydim? Seni benden başka kimse görmeyecek tatlım ve takım elbise giysen de giymesen de sonunda seni . Baştan takım elbiseden vazgeçersen işimi kolaylaştıracağını düşündüm."

Güldü. "İflah olmaz!"

"Evet hanımefendi, öyleyim," dedi. "Annem bunu birçok kez söyledi."

Başını salladı. "Tamam. Sıska daldırma o zaman. Ama başka biri beni görürse, seni öldürürüm."

Hırlayarak ağzını onunkine indirdi. "Seni başka biri görürse, onu öldürürüm."

"Hiç zamanımızın çoğunu aktarma yaparak geçirdiğimizi düşündün mü?" P.J. Cole'un yanındaki tekneye atlarken sordu. Onun arkasında Dolphin, Renshaw ve Baker bir sonraki tekneye dolurken, Steele iskelede durmuş nehri soğukkanlılıkla inceliyordu.

"Diyebilirim ki zamanımızın çoğunu

" diye mırıldandı Cole. "Önce lanet Alaska. şimdi de lanet olası orman. Lanet ormandan nefret ediyorum."

"Bunu söylüyorsun çünkü ormana son girdiğimizde vurulmuştun."

Cole, "Bu bir sekmeydi," diye belirtti.

P.J. omuz silkti. "Yine de bir kurşun yedin ve dışarı taşınmak zorunda kaldın."

Cole, suyun üzerinden sakın sakın bakan küçük kadına bakarken kaşlarını çatı. Steele gemiye tırmandı ve için hareket verdi. Lanet kadın yine onun zincirlerini çekiştiriyordu ve her zamanki gibi o da yemi güzelce yuttu.

"Acaba burada ne var?" dedi dönerken. "Alaska'da BAFB idi. Sanırım burada BAFS olacak."

"BAFS?" Cole temkinli bir şekilde sordu. Bilmek istediğinden bile emin değildi.

"Koca kışlı yılanlar," dedi neşeyle. "Burada anakondalar var. Bir adamı bütün olarak yutabilirler."

"Harika. Sadece harika."

"Çok kolay Coletraine," dedi Steele, sesinde parça eğlence vardı.

"Yılanlardan nefret ederim. Beni çok korkutuyorlar."

P.J. onun kolunu okşadı. "Seni koruyacağım Cole. Büyük kötü yılanların seni ele geçirmesine izin vermeyeceğim."

"Seni onlara yedirmek istiyorum."

Steele kıkırdadı ve tekneler suyun içinde sessizce süzülürken dikkatini tekrar nehre çevirdi.

"Umarım her nereye gidiyorsak biraz uyuyabiliriz," dedi P.J. esneyerek.

Steele dişlerinin arasından, "Konaklama Rio'ya bağlı olacak," dedi.

"Harika," dedi Cole asık suratla. "Sanırım adamın birinci sınıf konaklama anlayışı yastık yerine bir taşla sahip olmak."

"Rio'nun burada güzel bir yeri var," diye söze girdi P.J..

Steele bir kaşını kaldırırken Cole sertçe döndü. "Rio'nun elinde ne olduğunu nereden biliyorsun?"

P.J. omuz silkti. "Bana orayı anlattı. Güzel bir yere benziyor. Yıllarca üzerinde çalışmış. Oldukça da yüksek teknolojili."

"Rio ile gerçek bir konuşma mı yaptın?" Cole inanamayarak sordu.

"Evet, ."

Cole'un bakışları daraldı. "Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Konuşuruz."

"Konuşmak için ne zaman vaktiniz oluyor? Hepimiz bir görev için bir araya geldiğimizde, konuşmak için zaman kalmıyor. çene çalmak."

"Benim görevlerimiz dışında da bir hayatım var, biliyorsun."

Cole'un ağzı açık kaldı. Ekip üyelerinin iş dışında ne yaptıkları hakkında pek bir şey bilmediğini kabul ediyordu. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman bu iş için yaşıyor, yiyor ve nefes alıyorlardı. Bazen haftalarını birlikte geçiriyorlardı, gün içinde, gün dışında. Herhangi birinin ekip dışındaki hayatını hayal etmek zordu.

"Onu birkaç ay önce Colorado'dayken görmüştüm," dedi sabırsızlıkla. "O bölgede yaşadığımı bildiği için beni . Birkaç kadeh bir şey içtik. İş konuştuk."

Cole kaşlarını tekrar çattı ve haberi nasıl karşıladığını görmek için Steele'e baktı. Her zamanki gibi telaşsız görünüyordu ama Steele böyleydi işte. Onların özel hayatlarına asla karışmazdı. Bir görevdeyken kışları Steele' aitti. Soru sorulmazdı. Onun emirlerini sorgusuz sualsiz yerine getirirlerdi. Ama işleri bittiğinde her biri kendi yoluna giderdi ve Cole şimdiye kadar takım arkadaşlarının birlikte olmadıkları zamanlarda nasıl yaşadıklarını hiç düşünmemişti.

P.J. iyi görünümlü, çok formda bir kadındı. Zekiydi. Çivi gibi keskindi. Ve o da kendine . Kırmızı kanlı herhangi bir erkek onunla takılmak için dil.

Şimdi ne olduğunu merak etmek onu rahatsız edecekti. P.J. ve Rio arasında olanlar. Onu ilgilendiren bir şey değildi. P.J. sadece bir takım arkadaşıydı. Başka bir şey değildi.

Ama nehrin aşağısına doğru kayarlarken Cole, P.J.'i Rio'yla birlikte hayal etmekten kendini alamadı.

Kaşlarını daha sert çattı.

Otuz dakika sonra nehrin bir kıvrımına yanaştılar. Aysız bir geceydi ve herhangi bir kasabadan o kadar uzaktaydılar ki tüm bölge karanlık bir pelerinle örtülmüştü. Cole'un gözleri hızla alıştı ve rıhtımın diğer ucundaki hareketi yakaladı.

P.J.'yi geri itti ve onun önüne geçti, sonra Steele'e alçak sesle bir uyarı havladı ve tüfeğini çekti.

Rio gölgelerin arasından dalgalanarak çıktı ve bir selam mırıldandı

Steele ve ekibine. P.J. Cole'u itti ve sonra gözlerinden öfke fışkırarak Cole'un yüzüne baktı.

"Bu da neydi böyle, Coletraine? Bir daha böyle bir numara yaparsan taşaklarını keserim."

"Evet, temiziz."

Kahretsin, onu bunu yapmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Kızmaya hakkı vardı. Ona korunmaya muhtaç biriymiş gibi davranmıştı. Eşitmiş gibi değil.

"Gidelim," dedi Steele kısaca. "Keşif yapmak ve pozisyon almak için şafağa kadar vaktimiz var."

BÖLÜM 36

SARAH esnedi ve gözlerini zorlayarak açarken devasa bir esneme hareketi yaptı. Yatağının başucundaki saate göre öğleyi çoktan geçmişti. Öğle mi? Vay anasını.

Yukarı doğru fırladı ve yataktan fırlamaya başladı ama sonra tekrar yastığının üzerine yığıldı ve gözlerini tavana dikti. Neden acele etmek zorundaydı ki? Kesinlikle olması gereken bir yer yoktu. Ne isterse onu yapmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Güvende olduğunu bilmek güzel bir duyguydu ve yavaşlayabilir ve sürekli endişelenmeyi bırakabilirdi. o kadar uzun süredir onu rahatsız ediyordu ki, sadece olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu.

Bunun için Garrett'a teşekkür etmeliydi. Şey, ve Marcus, ama En çok da Garrett. Adam ona yeniden yaşamak istediğini hissettirmişti.

Gülümsedi ve tembelce esnedi. Bir sonra, sesler Banyodan gelen sesler kulaklarını tırmaladı ve Garrett'ın duş aldığını fark etti.

Kendini şeytani hissederek yataktan kalktı ve aceleyle banyoya girdi. Tabii duştaydı ve buhar yükselip duş kapılarını ve banyo pencerelerini buğulandırıyordu. Sırtarak geceliğini çıkardı ve duşun kapısını açtığı anda Garrett'ın gözleri kapalı, yüzü spreye dönük bir şekilde ayakta durduğunu ve suyun kaslı, zayıf vücudunun üzerinden aktığını gördü.

Öylece bakarken tüm nefesi kesildi. Adam çok güzeldi. Yüce Tanrım. Ama adam tek kelimeyle ölümcüldü.

Su, göbeğinden, kasıklarındaki koyu renkli kıllardan ve sonra kalın telli bacaklarından aşağıya doğru kaydı. Adamın üst bacağında daha önce fark etmediği büyük, çirkin bir yara izi görünce kaşlarını çattı. Eski ama büyüktü. Daha önce fark etmediği

iyi dikilmişti. Kenarları beyaz, ortası donuk pembe, hâlâ kızgın görünen bir yara dokusu kütlesi vardı.

Tekrar yukarı baktığında adamın gözlerinin açık olduğunu ve kendisine baktığını gördü. Aleti suyun altında seğirdi ve göbeğine doğru yükselene kadar sertleşti.

Gülümsedi.

Kaşlarını

çattı.

"Senin yanında kontrolümün bu kadar az olması iğrenç," diye mırıldandı.

Duşa girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Su adamın üzerinden sıçradı ve kadın ona yaklaşıp vücudunu onunkine bastırırken üzerine yağdı. Tenleri buluştuğunda ikisi de inledi. Adamın ereksiyonu aralarında sıkışmıştı ama kadın adamın uzunluğunun farkındaydı, karnına doğru titreşiyor, her an daha da kabarıyordu.

"Sana biraz yardım edebileceğimi düşündüm," dedi el bezi ve sıvı sabuna uzanırken.

"Senin yardımın her zaman işime yarayabilir."

Kollarını düşün duvarlarına dayanacak şekilde uzattı, böylece vücuduna tam erişim sağlayabildi. Sabunu beze sürdü ve adamın omuzlarından başladı. Yavaşça tüm vücuduna özen göstermiş, göbeğindeki hâlâ canlı olan morluklara özel bir dikkat göstermiştir.

Adamın arkasını gereğinden fazla yıkamış olabilirdi ama dolgun yanakları, zayıf kalçaları ve kaslı bacaklarıyla arasındaki tezat onu büyülemişti. Soluk küreler, bronzlaşmış kolları ve bacaklarıyla tam bir tezat oluşturuyordu. Eğilip onun kışından bir ısırık almamak için elinden gelen her şeyi yaptı.

Diz çöktü ve önce bir bacağını, sonra diğerini ovdu. Her seferinde bakışları adamın kasıklarından yukarı doğru itilen kalın sikine takılıyordu. Ekstra özel ilgiye ihtiyacı olduğuna karar verdi,

bezi bir kenara fırlattı ve ellerini tabanın etrafında kıvrarak ağzına doğru yönlendirdi.

"Lanet olsun," diye inledi Garrett.

Bir elini bıraktı ve kız onu ağzının derinliklerine çekerken ıslak saçlarına soktu. Titriyordu tepeden tırnağa ve sabırsızca dudaklarına doğru itti.

Kız daha kendini kaptıramadan Garrett ve onu kollarının arasına aldı. Onu kollarının arasına aldı. düşün duvarına dayadı ve açlıktan ölüyormuş gibi ağzını yalayıp yuttu.

"Burada prezervatif yok, lanet olsun," dedi hayal kırıklığı içinde.

, düşün kapısını açtı ve dışarı çıktı. Serin hava ıslak vücuduna çarptığında titredi. Garrett banyodan geçip yatak odasına girdi. O onu yatağa yuvarladı ve nefes almasına fırsat vermeden onu karnının üzerine çevirdi. Kız, adamın komodin çekmecesini açıldı ve sonra çarptı. Ellerini hissettim Kalçalarını kavradı ve onu yatağın kenarına çekti. "Bu son prezervatif," diye alay etti. "Yapsan iyi olur iyi."

Parmakları bacaklarının arasından geçti ve hazır olup olmadığını test edercesine içeri doğru itti. Kadın ıslanmıştı. Kesinlikle hazır. Adamın eli onu terk ederken sabırsızca kıvrandı.

Sert eller bacaklarını kavradı, onu ayırdı sonra arkadan içine soktu.

Anlık dolgunluk karşısında haykırdı. Taşaklarına kadar vücudunun içine gömülmesinin verdiği tarifsiz zevk. Gerginlik, hassasiyet. Kalbi hızla çarpıyordu. Kanı damarlarında dolaşıyordu. Kukusu zonkluyor ve onun etrafında kenetleniyordu. Her sinir ucu , en kısa sigortalar gibi .

"İyi misin?" diye mırıldandı kulağına yakın. Onun cevabını beklerken tamamen hareketsiz . Göğsü irkildi ve gözlerini kapattı, onun ilgisinin ve şefkatinin derinliği karşısında gülümsedi.

"Ben iyiyim," diye inledi. "Lütfen durma. Harika hissediyorsun."

Sonra kıkırdadı ve yavaşça dışarı çekti, uzunluğu altında kıvrana kadar şişmiş dokuları üzerinde dalgalanıyordu. Tekrar ileri doğru itti ve kalçalarını kızın kalçalarına bastırarak derinlik kazandı.

Elleri kadının sırtında gezindi ve eğilip kürek kemiklerinin arasını öptü. Dilini omzunun üzerinden boynuna doğru kaydırarak ve sonra ısırarak kadının omurgasında ürperti üstüne ürperti uyandırdı.

Ona doğru pompalamaya başladı, gürültülü şaplaklar odanın içinde erotik bir şekilde . Kadını çılgına çevirecek sabit bir ritim tutturdu. Onu

Orgazmın eşiğine geldiğinde duraklıyor, hızını ve gücünü değiştiriyor ve onu her şeye yeniden başlamaya zorluyordu.

Ağız kuruyana kadar çılgınca nefes aldı ve tek yapabildiği protestolarını mırıldanmak oldu. Yarım yamalak protestolar. Kendi kafasını karıştırmayı bile başardı. Dur. Durma. Durma. Beni öldürüyorsun. Bu harika hissettiriyor.

Sabırlıydı ve lanet bir makinenin dayanma gücüne sahipti. Nasıl bu kadar uzun süre dayanabildi? Kız Bitkin düşmüştü ve hâlâ yeni başlamış gibi onu beceriyordu.

Adamın vücudu kadınıninkini örtüyor, onu yatağa bastırıyordu. Vücudunda onun ve sıcaklığının sarmalamadığı hiçbir yer kalmamıştı. Kalçaları ritmik bir şekilde arkasına doğru hareket etti, onu daha sert ve daha ileri itti. Gözlerini kapattı, parmaklarını çarşafın içine soktu ve olabildiğince yükseğe Adamın ağırlığı üzerine baskı yaparken yapabiliyordu.

Bu sefer adamın durmayacağını anladığında, bitkin düşmüştü ve zevkten dönüyordu. Basınç arttıkça inledi. Yanmış. Keskin. Jilet gibi. Daha yüksek ve daha yüksek. Daha sert ve daha sert. Gücü kalmamıştı. Bu orgazm onu öldürecekti.

Yüksek bir feryat havayı böldü ve o olduğunu fark etti. Garrett ellerini başının iki yanındaki şilteye bastırarak kendini onun üzerinden yukarı itti ve başladı

ona sertçe çalışıyordu. Öncekinden çok daha sert. Adam da onun kadar yakındı.

Bacakları daha da açıldı ve adamın itme kuvveti, başı karşı tarafa geçene kadar onu yatakta yukarı itti. Yere baktı, acı içinde kamburlaşırken görüşü bulanıklaştı ve bulanıklaştı.

Sonra basınç, basınç altındaki bir lastik gibi aniden patladı. Bir rahatlama nefesi verdi ve sonra artçı şoklar onu parçaladığında inledi, acı verici, sinirli, çok iyi. Çok çok iyi.

Dişleri bir canavar gibi omzuna battı. Eşini işaretliyor ve kalçaları ona sıkıca bastırıyor, sanki ona kaçış olmadığını söylemek istercesine kendini derinlere hapsediyordu. Kız onundu. Onun bir parçasıydı.

Yorganın içinde eridi ve yanağını yatağa bastırarak şekilde yüzünü çevirdi. Gözlerini kapadı ve adam vücudunun üzerinde yayılırken usulca nefes aldı, siki hâlâ içine gömülüydü.

Sıkıştırılmış, doldurulmuş, örtülmüştü ve buna bayılıyordu.

Garrett onun omzunu öptü ama göğsü kabarırken üzerine uzanmaya devam etti. Sonunda kendini yukarı ittiğinde, kadın onun dokunuşundan mahrum kaldığını hissetti. Çıplak ve üşümüş hissetti. Titriyordu.

ve dönüp onun sıcaklığını aradı.

Yatağın yanında durdu ve prezervatifi hızla yuvarlayarak çöpe attı. Adam kendisine döndüğünde ona baktı ve gözlerindeki ifadeden büyük bir memnuniyet duyarak iç çekti. Hayır, kelimeler adamın ona bakışının, ona dokunuşunun, onu dünyada ondan başka kimse yokmuş gibi sevmesinin yerini tutamazdı.

Kelimeler tekrar köpürdü ve bu sefer ona söylemeye hazır olduğunu biliyordu.

Kadın adamın eline uzandı ve adam onun yanına yatağa geri sürünürken parmaklarını avucunun üzerinde kaydırıldı. Onun kollarına sürünerek yan tarafına sarıldı. Bir bacağını Vücudunun üzerinde, onu sık sık tuttuğu gibi sahiplenerek.

"Seni seviyorum," dedi usulca.

Adam onun altında gerildi ve kadın gülümsedi. Adam cevap vermeden önce parmağını dudaklarına götürdü.

"Şşşt. Bir şey söyleme. Lütfen. Sana söylemek istedim ama doğru zaman değildi. Belki şimdi de değil ama artık kendimi tutamıyorum. Ama mesele şu ki, cevap vermeni istemiyorum. Hiçbir şey söylemeni istemiyorum. Sadece seni ne kadar sevdiğimi bilmeni istiyorum. Senin için ne kadar minnettar olduğumu. Senin gibi bir adamın varlığına ne kadar şaşırdığımı."

üzerine doğru eğildi ve bildiği kadar ciddiyetle gözlerinin içine baktı.

"Ne olursa olsun bilmeni isterim ki sen tanıdığım en özel adamsın. Seni asla unutmayacağım. Birlikte geçirdiğimiz zamanı asla unutmayacağım. Bunu hiç düşünmemiştim. Birine tekrar güvenebilirdim. Bir şekilde bunu başardın. Kolay. Bunu ikinci doğa yaptın. Uzun süre düşünmeme bile gerek kalmadı. Sadece savunmamı aştın ve kendinizi evinizde hissedin."

Onu sıcak bir şekilde öptü, ağzını usulca onunkine bastırdı. "Seni seviyorum," diye tekrar fısıldadı. "O kadar çok acı çekiyorum ki. Allen ve Stanley Cross'un benden aldığı her şeyi geri almama yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Garrett onu kollarının arasına aldı ve nefes alamayacak kadar sıktı. "Sarah, ben-"

Kapı patlayarak açıldı ve Garrett Sarah'yı görünmemesi için altına aldı.

"Ne oluyor lan?" Garrett kükredi.

Rio kapı aralığında duruyordu, yüz ifadesi .

"Hareket etmeliyiz. Bütün orman yanıyor ve biz de onun yolundayız."

37. BÖLÜM

GARRETT kendini yataktan itti ve Sarah'yı örtmek için çarşafı yukarı çekti. Rio'nun durduğu kapıya doğru çıplak adımlarla yürüdü. "Anlat bana."

"Büyük yangın. Bize hızla ilerliyor. Duman helikopteri kullanmamızı imkansız hale getirdi. Botla gitmek zorundayız. Beş dakika içinde kamyonlarda buluşalım. Gidiyoruz."

Garrett küfretti ve yatağa doğru döndü; Sarah, yorganını çenesine kadar çekmiş, doğrulup oturmuştu. Gözleri geniş ve endişeliydi, parmakları çarşafın üzerinde bembeyazdı.

"Kalk ve giyin, tatlım. Hızlı hareket etmeliyiz."

Yataktan fırladı ve giysilerini çıkarmak için koştu.

"Çantanıza doldurabileceklerinizi alın. Geri kalan her şeyi bırak. Zamanımız yok," dedi kot pantolonunu çekerken.

Kadın eşyalarını çantasına yerleştirirken, Garrett kılıfını çıkardı ve Glock'unu içine soktu. Tüfeğinin kayışını omzuna attı ve bıçağını bulmak için ceplerini yokladı.

Sarah son derece kararlı bir sesle, "Ben hazırım," dedi.

Alnından öptü ve sonra onu salona itti.

onun önünde. Koridorda aceleyle ilerlediler, oturma odasından geçip Rio ve diğerlerinin beklediği garaja gittiler.

"Steele ve ekibi çıkışımızı koruyor. Sonra da bizimle nehirde buluşacaklar," dedi Rio iki kamyonu .

Karanlık garajdan çıkar çıkmaz Garrett havadaki puslu duman tabakasını gördü ve yanmış toprak kokusu burun deliklerine hücum etti. Uzakta, gökyüzü koyu bir duman tabakasıyla kaplanmıştı ve onlar

köşesinde, gökyüzüne doğru yükselen turuncu alevleri bir an için görebildiler.

Rio, yumuşak sürüşünden sıyrılırken hızlandı onları nehre olan engebeli, dar yola girdiler. Tümseklerin ve çukurların üzerinden kükreyerek geçtiler ve Garrett'in Sarah'nın etrafını sardı, böylece kendine zarar vermeyecek ya da yere düşmeyecekti.

İleride nehir görünürken aniden iki koyu renkli SUV araçlarının tam önüne geçerek yolu kapattı. Rio frene bastı, yana doğru savruldu ve Aynı anda geri vites taktı ve motoru çalıştırdı. Rio sol eliyle direksiyonu tutarken omzunun üzerinden bakmak için döndü ve geldikleri yoldan geriye doğru kükredi.

Garrett Sarah'yı yere itti ve silahını çekti, Terrance da aynısını yaptı. Rio'nun adamlarının geri kalanının bulunduğu diğer cip Rio'nun hemen arkasında geri geri gidiyordu. İki araç neredeyse ana yola dönmek üzereydi ki, başka cipler de önlerini kesmek için yola çıktı.

"Orospu çocuğu," diye küfretti Rio. "Bunun bir tuzak olduğunu biliyordum!"

Fren yaptı, vitesi boşa aldı ve tekrar ilerlemeye başladı. Önlerini kesen ilk araçlara yaklaşmışlardı ki bir patlama sesi duyuldu ve araç çılgınca sağa doğru . Rio kontrol için savaştı ve aracı kontrol altına almayı başardılar ancak çok geç kalmışlardı, bir ağaca çarparak durdular.

Araç çarpmanın etkisiyle savruldu ve Garrett'ı yolcu koltuğuna .

"Sarah!" diye bağırdı. "İyi misin? Yerde kal."

"İyiyim," diye karşılık verdi.

Rio, "Şerefsizler lastiğimizi patlattılar," diye .

"Kahretsin," diye mırıldandı Terrance.

Garrett, Terrance'ın neye küfrettiğini görmek için başını kaldırdığında, aracın hemen dışında, tüfekleri doğrudan kendilerine doğrultulmuş, ağır silahlı beş adam gördü. Biri tüfeğiyle dışarı çıkmalarını işaret etti.

"Siktir," diye Garrett.

Rio ellerini direksiyondan kaldırdı. "Umarım Steele ve arkadaşları bir an önce buraya gelirler. Bunu söylemek bana ne kadar acı verse de, kığımızı bu işten kurtarmak zorunda kalacaklar."

"Garrett?"

Sarah'nın korku dolu sesi döşeme tahtasındaki pozisyonundan yükseldi.

"Yukarı gel, Sarah," dedi Garrett. "Yavaşça. Ani hareketler yapma. Dışarı çıktığımızda burada kalmanı istiyorum. her zaman arkamda ve Rio. Anladın mı?"

Yavaşça koltuğa tırmanırken başını salladı.

Terrance kapısını açtı ve yavaşça dışarı çıktı. Rio da onu izledi, sonra Garrett dikkatle kendi tarafına geçti ve Sarah'ya işaret etti. Bileğinden tutup onu dışarı çekti ama tehditle yüzleşmek için dönerken onu arkasına sıkıştırmaya dikkat etti.

Arkalarında Rio'nun ekibinin geri kalanı kamyonlarından indi ve Sarah'nın etrafını arkadan sardı. Garrett Sarah'nın kendisine karşı titrediğini hissedebiliyordu ve onu sıktı. güven verici bir şekilde.

Onları silah zoruyla tutan adamların birkaç metre ilerisinde, araçlardan birinden başka bir kişi indi. Garrett'a doğru döndüğünde, Garrett'ın zihninde anında bir tanıma belirdi.

Marcus Lattimer gözlüklerini gözlerinden kaydırıldı ve yavaşça ona doğru yürüyen Garrett'a soğuk bir şekilde baktı.

Garrett, Sarah'yı daha sıkı kavradı.

Marcus da onu korkutmak istemiyormuş gibi yumuşak bir sesle, "Sarah, buraya gel," diye .

Sarah, Garrett'ın sırtına yaslanarak kaskatı kesildi ve sonra temkinli bir şekilde başını Garrett'ın yanından geçirdi.

"Marcus?" diye fısıldadı.

"Sen iyi misin?" Marcus talep etti.

"Tabii ki. Garrett bana çok iyi baktı."

"Garrett'tan uzak dur," diye emretti Marcus. "O arkadaş değil, Sarah. Bana ulaşmak için seni kullanıyor."

Sarah bir adım öne çıktı ama yüzü şaşkınlıkla buruştu. "Anlamıyorum. Onu sen işe aldın, Marcus. O sadece senin onu tuttuğun işi . Beni korudu."

Marcus elini uzattı ve Sarah elini tutar tutmaz onu kendi tarafına çekti.

"Yalan söyledi," dedi Marcus kısaca. "Onu ben işe almadım. Büyük olasılıkla ABD hükümeti için çalışıyor. Beni ortaya çıkarmak için ne gerekiyorsa yapardı, buna e-postalarına girip beni ortaya çıkarmak için mesajlar göndermek de dahil."

Sarah'nın kafası daha da karışırken Garrett'in midesi bulandı.

"Hayır, Marcus, yanılıyorsun. Garrett beni kullanmadı. Beni korudu. O..." Arkasını döndüğünde Perili gözler Garrett'in üzerindeydi. Garrett soğukkanlılıkla ona baktı ve Sarah'nın yüz ifadesinde bir şeyler kayboldu. "Bu doğru mu?" diye fısıldadı Garrett'a donuk donuk bakarken.

Garrett, "Hayır, bu kesinlikle doğru değil," diye homurdandı.

"O zaman neden Marcus'un seni işe aldığını söyledin? Marcus tutmadığını söylüyor."

Garrett burada her şeyi açıklayacak değildi. Steele ve ekibinin

hızlı hareket ediyor. Resnick'in bir kez olsun doğru zamanda sahnede olması güzel olurdu.

"Kardeşin bir hain," diye tükürdü Garrett.

Marcus, Sarah'yı kendine çekerken bile tek kaşını kaldırdı. Eli rahatlatıcı bir şekilde Sarah'nın omzuna kaydı ve güven verici bir şekilde sıktı. En azından piç kurusu Sarah'yı gerçekten önemsiyor görünüyordu. Ona zarar vermezdi.

"Seni şimdi hatırlıyorum," dedi Marcus rahatça. "Libya'da vurduğum deniz piyadesiydin."

Garrett'in burun delikleri alevlendi ve Marcus'a doğru hırladı, "Birçok Amerikan askeri senin kışını kurtarmaya çalışırken hayatını kaybetti."

Marcus sakince, "Hükümetinizden bir şey yapmasını istediğimi hatırlamıyorum," dedi.

Sarah Garrett ve Marcus'a baktı, şaşkınlığı ve incinmişliği her geçen dakika artıyordu. "Neler oluyor?" diye mırıldandı.

Marcus nazik gözlerini ona çevirdi. "Özür dilerim Sarah. Bir sürü düşmanım var. Benim için hiçbir şey düşünmeyen adamlar.

Bana karşı savaşlarında kadınları kullanmaya tenezzül ediyor. Benden önce sana için çok üzgünüm. Seni dünyada incitmek istemezdim."

Doğrulamak için Garrett'a döndü ama onun soğuk bakışları her şeyi anlatıyordu. Marcus'tan nefret ediyordu. Rio'ya ve onun adamlarına baktı, hepsi de onu korumaya yemin etmişti. Her zaman kardeşini ortaya çıkarmak için onu kullanıyorlardı. En çok korktuğu şey . Marcus'a karşı kullanılmıştı. Ama bu korktuğu gibi yargı sistemi değildi. Bunlar kardeşini soğukkanlılıkla öldürmeyi düşünmeyen adamlardı. Onları doğrudan ona yönlendirmişti.

Midesi bulanıyordu. Garrett'a başka birine güvenmeyi hiç düşünmediği kadar güvenmişti. Onunla sevişmişti. Ona her şeyini vermişti ve tüm bunlar olurken Garrett kardeşine karşı hastalıklı bir kan davasına bulaşmıştı.

Ona, onu sevdiğini söylemişti. "Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

Fısıltıyla söylenen kelimeler acı verici bir telaşla döküldü. Garrett irkildi ve ısıltılı bakışlarını ona doğru kaldırdı. "Sarah-"

Toprak her yöne uçarken Sarah'nın yanında yer patladı. Bir tüfek atışının uzaktan gelen sesi yankılandı ve Sarah orada öylece durup ayaklarının üzerindeki toprağa bakarak afalladı.

Garrett ve Marcus aynı anda ona doğru hamle yaptılar, ama Marcus önce davranıp onun önüne atladı ve Onu çevirerek adamların arasında sıkışmasını sağladı.

Marcus'un vücudu bir başka atışla ona doğru savruldu. sesi duyuldu ve Marcus acı içinde homurdandı. Görmek istediği için Marcus'u itti. Bildiği bir sonraki şey, Garrett'ın

Onu Marcus'tan uzaklaştırdı ve yere fırlattı, dünya etrafında çıldırırken büyük bedeni onu kapladı.

"Saat üç keskin nişancı var!" Garrett kükredi. " alın!"

Ortalık karıştı. Sarah Garrett'ı itti ama olduğunu ne görebiliyor ne de duyabiliyordu. Silah sesleri geliyordu. Kulaklarında yüksek sesle, onu diğer her şeye karşı sağıyordu. Göğsü Marcus'un sadece bir adım ötede yerde yattığını ve ağzından kan damladığını görmek için yana bakarken acı içinde sıkıldı.

P.J. silah sesini duydu ve bakışlarını o yöne çevirdi.

Silah sesi. Ateş eden kişi yakındaydı; en fazla yirmi metre. Tabancasını çekti ve ağır örtünün içinden gizlice ilerledi, bakışları kalın yaprakların her santimini alırken burnu titriyordu. Telsizle konuşmaya cesaret edemedi. Keskin nişancı duyabilirdi.

Onu görmeden önce kokusunu aldı. Aptal pislik. Kokusu yaprakların arasından yayılıyordu. Ter kokuyordu. Ter kokuyordu. Profesyonel değildi, bu da onun için meydan ortadan kaldırıyordu. Bu bir bebeğı alt etmek gibi olacaktı.

Arkasından yaklaştı, onu duymamış olmasından öğrenmişti. Tabancasının namlusunu adamın kafasına dayadı. "Yere yat, pislik!"

Adam etrafında döndü ve ona saldırmaya çalıştı. Kadın Gözlerini devirdi, ayağını uzattı ve yıldırım gibi bir hareketle yere düşerken kolunu geri çekti. Kadın adamın üstüne düştü, adamın kolu acı içinde bükülmüştü. Yüzü çamur içindeydi ve namlusu sırtına saplanmıştı.

Onu itti ve tüfeğıne tekme attı. Teçhizatına daha iyi bakmadığı için adam vurulmalıydı. Böyle güzel bir silahı kötüye kullanmak günahtı. Adamın üzerine otururken tabancasını boynunun yan tarafına sapladı.

"Konuş orospu çocuğı. Kimin için çalışıyorsun?"

Adam ona tükürdü ve o da yumruk attı. "Beni kızdırıyorsun. Beni taşaklarını kesmek zorunda bırakma."

Bıçağına uzandı ve ışıktaki hınzırca parlayana kadar çevirerek açtı.

"Ben olsam onu dinlerdim. Sinirlendiği zaman oldukça acımasız oluyor," dedi Cole.

P.J. başını kaldırdığında takım arkadaşının birkaç metre ötedeki bir ağaca yaslanmış olduğunu gördü, gözlerinde eğlence parlıyordu.

Bakışlarını mahkûmuna çevirdiğinde onun gözlerindeki inançsızlığı gördü.

Fermuarının düğmesini kesti ve bıçağı kullanarak pantolonunu açtı. Kadın iç çamaşırına nefesini içine çekti ve kadın hızlı bir şekilde malzemeyi aletini örtüyordu.

Ona acıyan bir bakış fırlattı. "Gurur duyulacak çok şey olduğundan değil, ama yine de çoğu erkek onsuz yapmamayı tercih eder. Gerçi sizin durumunuzda bunun pek bir fark yaratacağını sanmıyorum."

Adamın yüzü öfkeyle kızardı ve onu üzerinden yuvarlamaya çalıştı. Kadın yumruğunu adamın hayalarına indirdi ve tabancanın kabzasını adamın çenesinin üzerine indirdi.

"Şimdi, tekrar deneyelim. Bana kim olduğunu söyle ve ya da aletini kesip sana yediririm." "Şimdi, P.J.," diye azarladı

Cole, "bunu da koleksiyonu?" Altındaki adama başını salladı. "Eskiden sık kıskançlığı falan olduğunu düşünürdüm. Şimdi sadece onun kötü bir kaltak olduğunu biliyorum. Sikleri topluyor, bilirsin, ganimet gibi. Onları , bir hayvan postu gibi bronzlaştırıyor ve sonra duvarına asıyor. Bana sorarsanız biraz iğrenç ama herkesin hobileri vardır."

"Yalan söylüyorsun," diye soluk soluğa bağırdı adam. Ama yüzünden terler boşandı ve dehşet içinde bıçağa bakarken gözleri yuvalarından fırladı.

"Seninkinin övünülecek bir şey olmadığını kabul ediyorum, ama eminim duvarımda bunun için bir yerim vardır," dedi omuz silkerek. Pantolonuna bir kesik daha attı ve burnuna keskin bir sidik kokusu geldi.

"Lanet olsun, altına işedi Cole. Bu işi biraz daha zorlaştıracak."

"Tamam, !" diye bağırdı adam. "Stanley Cross beni işe aldı. Daniels sürtüğünü ortadan kaldırmamı istiyor. Nasıl olduğu umurunda değil. Onun ölümünün fotoğraflı kanıtını getirmemi istedi. Eğer yaparsam, bana bir milyon ödeyecek."

P.J. arkasına yaslandı ve hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade takındı. "Kahretsin."

"Alın şunu !"

Cole kıkırdadı. "Genelde P.J.e bulaşmam. Aletime biraz düşkünüm."

P.J. yuvarlandı ama tabancasını adamın kafasına dikkat etti. "Kalk ayağa, pislik."

P.J. Cole'un durduğu yere doğru yürürken, sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle mırıldandı. "Dick koleksiyonu, Rutherford?

Bu kadar hevesli olmanıza gerek yoktu."

Kıkırdadı. "Siz erkekler onlara ne kadar düşkün olsanız da, aletini tehdit edersem daha çabuk öteceğini düşündüm."

Garrett ondan uzaklaşır uzaklaşmaz **SARAH**, Marcus'un yanına koştu. Marcus kısmen yan yatmıştı ve göğsüne bulaşan bol miktarda kan karşısında dehşete kapılarak onu sırt üstü çevirdi.

"Marcus," diye yalvardı. "Lütfen konuş benimle. Sana yardım getireceğim."

Marcus'un göz kapakları titredi ve odaklanmamış bakışlarını ona yöneltti. "Güvendesin. Önemli olan tek şey bu."

Gözyaşları sessizce yanaklarından aşağı süzüldü. Etraflarında olup bitenleri görmezden geldi. Her yerde erkekler vardı.

Marcus'un adamları gözaltına alınırken Garrett çoğunu yönetti. Sadece Garrett'ın ekibi olamayacak kadar çok adam vardı. Marcus haklıydı. Garrett ona ulaşmak için onu kullanmıştı.

"Lütfen iyi ol, Marcus. Sahip olduğum tek şey sensin. Seni seviyorum. Hepsi benim hatam. Sana söylememeliydim. Söylememeliydim."

kendi savaşını verdim."

Marcus onun gözyaşlarını silmek için elini kaldırdı. "Hayır, Sarah. Onlarla çok uzun süre savaşmak zorunda kaldın. Bir evin olmalıydı. Benim. Seni seven bir baba. İkimiz de buna sahip değildik,

Korkuyorum. Ama sizin için daha fazlasını yapabilirdim. Özür dilerim. Seni seviyorum, biliyorsun. Şimdiye kadar sevdiğim ve bana karşılık veren tek kişi sensin."

Garrett, "Sarah'ya ateş eden keskin nişancı gözaltında," dedi.

Marcus bakışlarını Garrett'a doğru kaydırđı. "Kurşunu yiyen kişi olmaya çalıştın."

"Evet," diye onayladı Garrett.

"Benim günahlarım bana ait. Sarah onlar için cezalandırılmamalı."

"Evet, bunu ben de biliyorum."

Marcus'un yüzü acıyla kasıldı ve öksürdü, kan ağzından dökölüyordu. "Götürün onu buradan. Bunu görmesine gerek yok."

Sarah Marcus'un üzerine eğildi ve onu kollarının arasına aldı.

"Hayır!" dedi şiddetle. "Seni bırakmayacağım." Döndü, öfkeli bakışları Garrett'a yöneldi. "Ölmesine izin mi vereceksin?"

Garrett yumuşak bir sesle, "Helikopter çağırdım," dedi. "Bu çok zor.

duman yüzünden. Onlarla nehrin aşağısında buluşmamız gerekecek."

"Bunu duydun mu, Marcus? . Sana yardım getireceğiz."

Marcus başını salladı. "Artık çok geç, Sarah."

Sıcak gözyaşları yanaklarından süzöldü. "Hayır. Hayır, çok geç olmasına izin vermeyeceğim." Eğildi ve dudaklarını onun yanağına bastırdı. "Seni seviyorum, Marcus. Ne yaptığın umurumda değil. I

Seni seviyorum. Beni duyuyor musun?"

Hafifçe gülümsedi ve yüzü çabayla beyazlaştı. "Sen babamın yaptığı en iyi şeysin. Her şey ... başka .. yanlış. Nasıl ... döndüğünü ... bilmiyorum. Yaptığın gibi."

Şiddetle titreyen elini yanağına dokunmak için kaldırdı ve sonra gözlerini kapatarak onun altında hareketsiz kaldı.

"Marcus?"

Adı kırık dökük, tanımadığı bir sesle çıkmıştı.

"Marcus? Oh Tanrım..."

"Sarah, tatlım."

Garrett ellerini onun omuzlarına koydu ama kadın dokunuşuna dayanamayarak omuz . Yüzünü ellerinin arasına gömdü ve dizlerinin üzerinde ileri geri sallanarak ağladı.

Tanımadığı adamlar Marcus'un üzerini battaniyeyle örtmeye geldiğinde çılgına döndü. "Ona dokunmayın! Uzak dur ondan."

Battaniyeyi çekip indirdi ve sonra kendisi düzeltti, çenesine kadar çekti, böylece kan örtüldü ama adam dinlenmiş görünüyordu, yüz ifadesi şaşırtıcı derecede huzurluydu.

"Sarah," dedi Garrett sessizce. "Gel tatlım. Buradan çıkmamız gerek."

Nereye gitmesi gerekiyordu? Düşünceler kasvetliydi. Zihni uyuşmuştu ama bir düşünce açıldı. Garrett olduğunu söylediği kişi. Ona yalan söylemişti. Ona güvenmişti ve o da bu güveni ihlal etmişti.

Boğazında bir inilti zonkladı ve acıyla dışarı çıktı. Adam ona yardım etmeye çalıştı ama kadın adamın elinden kurtuldu.

"Dokunma bana. Benden uzak dur."

Kızın itirazlarına aldırmadan onu aldı ve kamyonlardan birine taşıdı. "Burada kal," dedi acımasızca ve kapıyı kapattı, onu yalnız bıraktı, uyuşmuş, o kadar harap olmuştu ki bir daha hiçbir şeyin doğru olacağını hayal bile edemiyordu.

BÖLÜM 38

GARRETT, Adam Resnick'e yaklaşırken uzun uzun küfretti. Resnick sigara izmaritini kısa bir mesafeye fırlattı. ve hemen bir tane daha yaktı, etrafındaki manzarayı derin bir nefes aldı.

"Lanet , Garrett. Lattimer'ı canlı istedim. Bu berbat bir durum. Adamları benim için bir bok yapamaz."

"O piçi ben öldürmedim."

Steele ve ekibi, kirli ve üstü başı perişan bir adamı da yanlarında sürükleyerek sık ağaçların arasından çıktılar. Onlar yaklaştıkça P.J. sıırttı ve adamı ileri doğru itti.

"İşte keskin nişancın, Garrett. Aptal pisliği tespit etmek kolay oldu. Stanley Cross'un onu Sarah'yı öldürmesi için tuttuğunu söylüyor. O da ölümüne dair kanıt istedi."

"Tanrım," diye küfretti Resnick bir sigara daha yakarken. "Tüm görevim lanet olası bir amatör tarafından mahvedildi."

"Kapa çeneni, Resnick. Tüm bunların nasıl geliştiği konusunda hiç mutlu değilim," diye tersledi Garrett.

"Beni terk etmeseydin, bunlar ," diye tersledi Resnick. "Beni yüzüstü bırakıp gitmen de neyin nesiydi? Bu çok planlı bir görevdi. Sen talimatlarıma harfiyen uyması gerekiyordu."

Garrett orta parmağını kaldırdı ve uzaklaştı. Sarah'nın oturduğu kamyonun birkaç adım ötede durdu. Yüz hatları solgun ve çizgiliydi, acı gözlerini kaplamıştı ve adam ona bakmaya dayanamıyordu. Ne karmaşa ama. Bencil piç kurusu kardeşi sonunda vicdanını bulmuş ve Sarah'ya sıkılması gereken kurşunu sıkırmıştı. İnanılır gibi değildi. Garrett'in o orospu çocuğuna minnettar olması gereken bir şey daha vardı.

Sarah o anda döndü ve onun bakışlarıyla karşılaştı. Gözleri buza döndü ve dudakları kıvrıldı, sonra da ona daha fazla bakmayı reddederek başını çevirdi. Tanrım, ondan nefret ediyordu. Ondan nefret ediyordu. Her sebepten.

Resnick arkasından, "Garrett, onu içeri almam gerekecek," dedi.

Garrett etrafında döndü. "Ne oluyor lan? Onun kardeşinin işiyle hiçbir ilgisi olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Ama ben daha çok onun bana söyleyebilecekleriyle ilgileniyorum. e-postalara erişmem gerekecek. Onu sorgulamam . Bunu benim için olması daha zor hale getirme. Böyle olması gerektiğini biliyorsun."

"Bu harika," diye tısladı Garrett. "Ona ihanet ettiğim için zaten benden nefret ediyor. Şimdi de kardeşi öldü ve bu benim suçum ve sen onu sorgulamak için alıp götüreceksin." Resnick sessizce, "Bu olaydaki rolümü açıklayacağım," dedi. "Bir fark yaratacağından şüpheliyim. Ve sana yemin ederim ki, seni döngü, yolun her adımında. Onu biraz rahat bırak, Garrett. Şu an çok kızgın. Söyleyeceğin hiçbir şeyi dinlemeyecek. Onu güvende tutacağım. Ona iyi davranacağım. Ve her şey bittiğinde sana haber vereceğim."

Garrett tekrar Sarah'ya baktı ve Resnick'in haklı olduğunu anladı. Eğer şimdi zorlarsa, onu kaybedecekti. Sonsuza kadar. Diğer meselelerle ilgilenirken ona sakinleşmesi için birkaç gün verecekti. Özellikle de bir Stanley Cross.

"Onun için geleceğimi söyle Resnick. Gitmesine asla izin vermeyeceğimi söyle. Sakın onu terk ettiğimi düşünmesine izin verme."

"Evet, evet," diye homurdandı Resnick. "Ona tüm bunları anlatacağım duygusal bok. Tanrım, dostum. Sen ve kardeşlerin kadınlarla beni delirtiyorsunuz."

Garrett Resnick'e onu sevdiğini söylemek istedi ama bunu onu bir sonraki görüşüne saklamayı düşündü. Umarım o zamana kadar bugünün şokunun bir kısmı geçmiş olur ve olayları daha tarafsız bir gözle değerlendirebilirdi. Aksi takdirde, önünde uzun ve zorlu bir mücadele olacaktı.

Ondan vazgeçmek bir seçenek değildi. O ona aitti, onun kollarında, onun yatağında. Daha azına razı olamazdı.

"Buradan siktir olup gitmemiz gerek," dedi Resnick. "Sen ve adamların da gitmelisiniz. Buradaki hükümet ancak bu kadar anlayışlı olabilir. Lattimer ve adamları lanet olası dünyayı ateşe vererek milyonlarca dolarlık zarara yol açtılar bile. Bunu kontrol altına almaları günler sürecek."

"Burada kalıp Rio'ya yardım etmeliyim. Her şeyini kaybedebilir."

Resnick başını salladı ve Sarah'nın oturduğu kamyonete doğru ilerlemeye başladı, iki adamı da peşindeydi. Garrett izledi, yumrukları

Resnick yumuşak bir ses tonuyla Sarah ile konuşurken yanlarını sıkıca kavradı. Bir süre sonra, Sarah'yı kamyondan indirip bekleyen teknelerden birine götürdü.

Sarah hiç mücadele gücü kalmamış yaşlı bir kadın gibi kaskatı yürüyordu. Bakışları yere sabitlenmişti ve bir kez bile Garrett'a dönüp bakmadı.

Resnick'in diğer adamları elleri arkadan kelepçeli keskin nişancıyı götürdü. Resnick'in ekibinin geri kalanı hızla Olay yerini etkili bir şekilde temizlediler ve Marcus'un cesedini taşıdılar. Beş dakika sonra sadece Garrett ve adamları kalmıştı.

Rio dumana doğru döndü ve sonra tekrar evine yöneldi.

"Sence evini alır mı?" Garrett sessizce sordu.

Rio omuz silkti. "Eğer , öyledir. Yapabileceğim pek bir şey yok. Her zaman yeniden inşa edebilirim."

"Buradan gerek," dedi Steele sert bir sesle. "Yerel halk ortaya çıktığında burada olmak istemiyorum."

"Sen git," dedi Rio. "Adamlarım ve ben kalıp her türlü tehlikeyi göze alacağız. Burada bağlantılarım var. Bize bir şey olmaz." Garrett'a baktı. "Sen Steele ve ekibiyle git. Ülkeden siktir olup gidin. Tekne sizi nehrin aşağısında bekleyen bir helikoptere götürecektir."

"Emin misin?"

Rio, "Evet, eminim," dedi.

Garrett, Steele ve ekibine kendisini takip etmelerini işaret etti.

rihtıma. Aceleyle aşağı indiler ve kalan son tekneye bindiler. Rio tekneyi kullanan genç adama Kriole dilinde bir şeyler söyledi ve tekne rihtımdan uzaklaşırken Garrett'a el salladı.

"Öylece gitmesine izin mi vereceksin?" P.J. talep etti. Garrett irkilerek P.J.'ye döndü, dudakları hırıltı şeklinde kıvrılmıştı. "Ne demek istiyorsun?"

"Ona nasıl baktığını gördüm ama yine de Resnick denen o pisliğin onu alıp gitmesine izin verdin."

"Geri çekil, Rutherford. Ne sikimden bahsettiğini ."

"Erkekler çok sik kafalı," diye mırıldandı. "O sadece kardeşinin ölümünü izledi. Tabii ki üzgün. Ama sana yanında ihtiyacı var, Resnick onu eğitirken yüzlerce kilometre uzakta değil."

"Sarah'nın peşinden gitmeden önce yapmam gereken birkaç şey var," dedi Garrett sert bir sesle.

P.J. homurdandı ve arkasını döndü. Garrett'ı şaşırtan bir şekilde Steele de yüzünü buruşturarak ona baktı.

"Sen de mi?" diye mırıldandı Garrett. "Senin lanet bir makine olman gerekiyor. İhtiyacım olan son şey senin de kıcımların dibinde dırıldır etmen."

Steele'in yüzünde bir eğlence pırıltısı belirdi ama sessiz kaldı ve dikkatini kıyı şeridine çevirerek herhangi bir tehdit olup olmadığını izledi.

Nehrin bir mil yukarısına çıktılar ve daha içerilere doğru sürüklenen parmaklardan birine saptılar. Suyun sığılığı birkaç metreye kadar inerken, yan kolda keskin bir viraja yaklaştılar. Keskin bir sola dönüp koya doğru sürüklenirlerken bir helikopter görüldü.

Garrett, Steele ve ekibiyle birlikte teknedan indi ve helikoptere doluştular. Helikopter yükselip yere yaklaştığında Garrett pencereden dışarı baktı ve Sarah'nın nasıl olduğunu merak etti. Resnick ona iyi bakacağına yemin etmişti ve Garrett de bakacağını biliyordu. O

o ve kardeşlerinin onu etiketlemekten hoşlandığı gibi bir pislik değildi.

Korkakça bir çıkış yolu seçmiş olabilirdi ama Sarah'yla tekrar yüzleşmeden önce halletmesi gereken çok şey vardı. Onunla işleri berbat etmeyi göze alamazdı. İlk önce yapması gereken ona yönelik tüm tehditleri ortadan kaldıracaktı. Ancak o zaman ona davasını savunabilirdi.

Belki o zaman kederi bu kadar çığ, acısı bu kadar keskin olmazdı. Belki o zaman daha iyi bir bakış açısına sahip olurdu.

Kesin olarak bildiği bir şey vardı ve Sarah ona gözlerinde acı ve ihanetle baktığı anda bunu anlamıştı. Onu seviyordu ve onun hayatında olmasından daha azı olamazdı. Öleceği güne kadar. Başka bir alternatif düşünemezdi. Onu ikna etmek için hayatının geri kalanını gerekse bile, bunu yapardı.

BÖLÜM 39

RUSTY okul binasından öğrenci otoparkına doğru yürüdü. Bugün yine boktan bir gündü. Boktan bir yıl olacak. Son senesi. Bir insanın son senesi için çok şey yapılırdı. Büyülü. Hayatının zamanı gibi bir şey. Bir homurtuyu zar zor tuttu. Tek iyi Matt Winfree'nin şimdiye kadar ağzını açmamış olmasıydı. Sean ona her ne söylediye işe yaramış gibi görünüyordu. En azından şimdilik.

Bunun yerine o ve grubu ondan vebadan kaçır gibi kaçtı.

En azından arabasını geri almıştı. Neredeyse yeni gibiydi. Marlene ve Frank'in olanlardan sonra arabasını geri almasına izin vermeyeceklerinden korkmuştu. Ama tek kelime etmemişlerdi. Sadece anahtarları vermişler ve ondan başka kimsenin kullanmasına izin vermeyeceklerini söylemişlerdi. Ona göre hava hoş. Böyle bir şey yapmazdı. Yine aptalca bir hata.

Düşüncelerine o kadar odaklanmıştı ki, seslerin mırıltısını duyana kadar otoparkın ön kenarında duran adamları görmedi. Başını kaldırıp baktığında ağzı açık kaldı ve ilk düşüncesi oh olsun oldu. Şimdi ne yapmıştı?

Kelly kardeşler -neredeyse hepsi- müthiş bir sıra oluşturmuşlardı. Garrett bile oradaydı ve Güya herkes onun boka battığından endişelendikten sonra çok gizli bir göreve gitmiş.

Sam en solda duruyordu. Ethan onun yanındaydı ve Donovan ile Garrett birlikte duruyordu. Üzerlerinde asker kıyafetleri, botlar falan vardı. Lanet olsun, ciddi bir kış tekmelemeye hazır gibi görünüyorlardı. İç çekti. Muhtemelen onunkini.

"Winfree, tam da adam," diye Garrett.

Oh lanet olsun. Bu daha da kötüydü. Kardeşler onun ötesine bakarken Rusty gözlerini sıkıca kapattı. Sonra yavaşça etrafına bakındı ve Matt'in birkaç metre ötede durduğunu, altına yapacakmış gibi baktığını gördü. Belki de bu o kadar da kötü olmazdı.

"Buraya gel evlat," dedi Sam, duymazlıktan sert bir sesle.

"Evet, efendim?" Matt temkinli bir şekilde yaklaşırken sordu.

Ethan hırslayarak, "Kız kardeşimizle uğraştığını duydum," dedi.

Çatık kaşlı kardeşlere ağız açık bakarken Rusty'nin gözleri beklenmedik bir şekilde yaşardı.

Donovan dudağını geriye kıvırdı ve bir adım öne çıktı. Matt on santim kadar küçüldü ve daha da solgunlaştı. "Senin gibi serserilere ne yaptığımızı biliyor musun?" Donovan sordu.

"Hayır efendim."

"İnsanları döven küçük pisliklere hiç saygım yok. kadınlar," diye hırladı Garrett. "Özellikle de ailemin bir parçası olan bir kadın. Sana küçük bir tavsiye vereyim Winfree. Rusty'den uzak dur. Çok, çok uzaklara. Eğer seni onun yanında yakalarsam, hatta onun adını birine söylersen, seni Vücudun için karanlık bir delik bul ve güven bana, kimse seni bulamayacak. Anladın mı beni?"

Matt'in başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor, gözleri öylesine açılmıştı ki, far ışığına tutulmuş bir geyiğe benziyordu. Rusty gözlerini sildi, ağlamamaya kararlıydı. Ama lanet olsun ki göğsü yerinden fırlayacak gibiydi. Kız kardeşleri. Ona kız kardeşleri demişlerdi. Ailelerinin bir parçası. Onu savunuyorlardı. Kahretsin, az önce bir adamı öldürmekle tehdit etmişlerdi. onunla tekrar uğraştı.

Matt arabasına doğru koşarken kadın hayretle onlara baktı. Bir an sonra, lastiklerin gürültüsüyle kükreyerek park yerinden çıktı.

"Bunu yaptığına inanamıyorum," diye fısıldadı. "Benim için."

Sam yüzünü buruşturdu ve ona doğru bir adım atarken ifadesi yumuşadı. "Her kelimesinde ciddiydik. Sen bizim kardeşimizsin."

Annem seni kanatları altına aldı ve onun hatunu olarak kalacaksın. Kimse Kelly'lere bulaşamaz, hem de hiç kimse. Bunu ezbere bilecek kadar uzun süredir etrafımızdasın. Artık bir Kelly'sin ve kimse seninle uğraşamaz."

Rusty, bunun doğru olup olmadığını ya da onun dehşete düşüp düşmeyeceğini düşünmeden kendini Sam'in kollarına bıraktı, neredeyse ikisini de Onu o kadar sıkımişti ki, nefes alabilmesi bir mucizeydi ve hiç hissetmemişti hayatında daha iyi bir şey.

Kardeşler. Koruyucu ağabeyler. Aklım almıyor. Onu umursamaları onu şaşkına çevirmişti. Ve hayal edebileceğinden çok daha iyi hissetti.

"Teşekkür ," dedi onu daha sıkı kavrarken. "Hiç kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Sonunda uzaklaştığında, iki yanağından aşağı süzülen gözyaşlarından utanmıştı. Burnu sümüklüydü ve muhtemelen gülünç görünüyordu.

"Diğer kardeşlerine sarıldın mı?" Garrett çizdi.

Bir an için ona şüpheyle baktı. Rachel'a karşı yeterince nazikti ve Rusty onun hem Rachel'a hem de Sophie'ye karşı sevecen ve aşk dolu olduğunu görmüştü, ama gerçek şuydu ki, o ödünü kopardı. Ama kollarını açtığında, tüm korkusunu unuttu ve kendini onun kucağına bıraktı.

Hepsi teker teker, ağlamaklı ve sümüklü bir hale gelene kadar ona sarıldılar. Her taraflarına ağladı ve onlar da iç çektiler.

hoşgörüyü, tıpkı ağabeylerin yapması gerektiği gibi. Hayatının en güzel günüydü.

BÖLÜM 40

"**Peki** şimdi ne yapacaksın?" Donovan, Garrett'la nihayet yalnız kaldıklarında sessizce sordu.

Garrett savaş odasındaki kanepeye çöktü ve yorgun gözlerle küçük kardeşine baktı. "Boston'a gidip Stanley Cross'un canına okuyacağım ve o küçük piçin bir daha asla Sarah'yla bir şey yapmaya kalkışmamasını sağlayacağım."

Donovan sıkıca, "Ben gidiyorum," dedi.

Garrett başını salladı. "Rio bir süre önce aradı. O da katılmak istiyor.

O küçük orospu çocuğuna bunu ödeteceğim."

Donovan omuz silkerek, "Onu her zaman ortadan kaldırabiliriz," dedi. "Cesedinin asla bulunamayacağı yerler var."

"Beni kışkırtmayın. Hayatımda hiç soğukkanlı bir cinayet işlemeyi düşünmedim, ama şimdi bunu yaparım ve pişmanlık duymam."

"Peki ya sonra? Sonra ne olacak?"

Garrett, Donovan'ın ne sorduğunu biliyordu. "O zaman Sarah'nın peşinden gidiyorum. Onu yanımda eve getireceğim. Onsuz geri dönmeyeceğim."

"Anlamıştım."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum," diye mırıldandı Garrett.

"Onun için kıcıımı yırtıyorum. Onsuz bir hayat düşünemiyorum. Beni affetmeyebilir. O zaman ne halt edeceğimi bilmiyorum."

Donovan kuru bir sesle, "Sen hiçbir zaman pes edecek bir tip olmadın," dedi. "Sen inatçı bir piçsin."

Güvenlik kapıları açıldı ve Sam içeri alındı. Garrett,

"Çocuk görevinde olduğunu sanıyordum," dedi.

Sam kaşlarını çatı ve Donovan ile Garrett tedirgin bakışlar fırlattı.

"Joe yaralandı. Bacağını kırdı. Uçakla Fort Campbell'a götürülüyor."

"Kahretsin," diye küfretti Donovan. "Peki ya Nathan?"

"Nathan'dan haber yok. Annem bir süre önce aradı. Ona tek söyledikleri Joe'nun çatışmada yaralandığı olmuş. Onu iyileştirmişler ve üsse götürüyorlarmış. Yarın orada olacak."

"Hepsi bu mu? Nasıl kırdı? Kurşunla falan mı?" Sam hayal kırıklığı içinde, "Ona hiçbir şey söylememişler," dedi. "O kızgın ve ordunun kışını tekmelemeye hazır. Yarın onu hizaya getirmek için yanına gideceğim yoksa kendini parmaklıklar ardında bulacak."

Donovan durumun ciddiyetine rağmen kıkırdadı. Sonra Garrett'a baktı. "Bekleyelim mi? Boston'a gitmeden önce Joe'yu görmek ister misin, yoksa şimdi mi gitmek istersin?" "Boston'a ne bok yemeye gidiyorsun?"

Sam
Talep edildi.

Garrett sessizce, "Bitmemiş bir iş," dedi. "Kahretsin. Kışınızı hapisten kurtarmam için beni aramayın."

"Onu öldürmesine izin vermeyeceğim," diye söz verdi Donovan. "Rio ve ben orada olup bitene şahit olacağız. Size garanti ederim ki Cross birkaç kat merdivenden düşecek. Belki birden fazla kez."

Sam kıkırdadı ve başını salladı. "Seni çağırmaya bile edemiyorum. Yaptığı şey için o piçten ben de bir parça isterdim."

"Joe'nun bekleyeceğiz. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Doğru," dedi Garrett. "Van, Kelly jetinin yakıtını doldur ve gitmeye hazır hale getir. Rio'ya neler olduğunu haber vereceğim, böylece bizimle orada buluşabilir."

Tüm Kelly ailesi ertesi gün üsse akın etti.

Rusty bile geldi ve Marlene belli ki çocuklarının Rusty'nin okuluna geldiğinden haberdar olmuştu çünkü bütün öğleden sonra durmadan onlara baktı.

En azından üsteki askeri personelin önünde onları öpmemiş ve yanaklarını sıkmamıştı.

Sophie küçük Charlotte'u sarıp sarmalamıştı ve Garrett çocuğun o pembeler içinde çok sevimli göründüğünü kabul etmek zorundaydı. Tıpkı annesi gibi güzel bir kızdı. Garrett, Sam'e annesine çekmediği için ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu.

Babacığım. Sam sadece sırtı ve tüm kalbiyle kabul etti.

Rachel Garrett'a o kadar sıkı sarılmıştı ki Döner dönmez onu görmeye gitmediği için anında suçluluk duydu. Sarah'yı düşünmekten ve durum raporu almak için beş dakikada bir Resnick'i aramaktan kafasını kaldıramamıştı.

"Hey, tatlı bezelye," mırıldandı Rachel'ın kulağına, ona sarılırken. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Ben senin için endişeleniyorum."

Uzaklaştı ve adam onun zaten koyu kahverengi olan gözlerindeki endişeyi görebildi. Kadının daha da dolgunlaştığını ve gözlerinin altında kalıcı morluklar gibi duran gölgelerin hafiflediğini görmek onu memnun etmişti. Mutlu görünüyordu. İçerik.

"Harika görünüyorsun," dedi. "Gördüğüm kadarıyla Ethan sana çok iyi bakıyor."

Gülümsedi, tüm yüzü aydınlandı. Rachel güzel bir kadındı ama gülümsediğinde güneş biraz daha parlıyordu sanki. Ethan ve Sam, Rachel ve Sophie için iyi bir seçim yapmışlardı. Garrett şimdi Sarah'yı eve getirip ailesiyle tanıştırmak için sabırsızlanıyordu. Onu çok seveceklerdi. Bunu biliyordu. Ve o da onları sevecekti.

"Seni affedecektir, Garrett," dedi Rachel, sadece onun duyabileceği kadar yumuşak bir sesle. "Donovan bana olanların bir kısmını anlattı.

Ona kızma. Ona yavru köpek bakışı attım."

Garrett güldü ve ailesinin geri kalanının neler olduğunu anlamak için ona bakmasına neden oldu. Sesini alçalttı ve Rachel'ı yana çevirdi. "Sen şeytansın Rachel. Bunu yaptığında Van'ın sana karşı koyamayacağını biliyorsun."

"Mesele de bu zaten," dedi muzip bir sırıtışla. Sonra hafifçe ayıldı. "Onu çok seviyorsun."

Garrett içini çekti ve tekrar yanlara baktı. Duygularından utanıyor değildi. Sadece henüz onları dünyayla paylaşmaya hazır değildi. "Evet, biliyorum. Berbat ettim Yine de."

Rachel onun koluna dokundu ve sonra kollarını sıkıca sarılarak ona sarıldı. "Acı hakkında çok şey biliyorum. Ve affetmeyi."

Garrett onun sırtını sıktı. ", tatlı bezelyem. Ethan sana sahip olduğun için çok şanslı."

"Seni seviyorsa affedecektir. Şu anda acı çekiyor, ama sensiz olmanın daha çok acı verdiğini anlayacaktır."

"Umarım haklısındır. Ben inatçı bir orospu çocuğuyum. Eve onsuz dönmeyi planlamıyorum."

"Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum. Onu sevdiğine göre harika bir kadın olmalı diye düşünüyorum."

Garrett, "Seni seviyorum ve sen ," dedi.

Gülümsedi. Doktor, Kelly'lerin saklandığı bekleme alanına girkonuşmaları yarıda kesildi.

Marlene hemen atağa geçti ama Frank de çok geride değildi.

"Oğlum nasıl?" diye sordu.

"Durumu oldukça iyi," dedi doktor muayene ederken.

Toplanan aile üyeleri. "Bir mermi fibulayı parçalamış ve kemiğin yeniden yapılandırılması için onu kısa süre içinde ameliyata alacağız."

"Ameliyata almadan önce onu görebilir miyiz?"

Marlene endişeyle sordu. "Burada olduğumuzu bilmesini istiyorum."

Doktor kıkırdadı. "Oh, burada olduğunu biliyor. Sanırım tüm üs burada olduğunuzu biliyor. Onu beş dakikalığına görmene izin vereceğim. İyileşme sürecinden çıktığında onu tekrar görebilirsiniz."

Tüm aile küçük doluşmuş, Joe birkaç yastığa yaslanmış, bacağı

kırığı sabitlemek için sıkı bir gazlı bezle sarılmış.

"Anne, baba!" Anne ve babası odaya girdiğinde tüm yüzü aydınlandı, kardeşleri de hemen arkalarındaydı. "Kahretsin, hepiniz

gelmek zorunda değildim."

Sam . "Sanki biz gelmeyecekmişiz gibi, küçük kardeşim. Bu sefer kendine ne yaptın böyle?"

Garrett, Marlene'in telaşlanmasını, gıdaklamasını ve öpüşmesini izledi.

ve okşadı. Joe her Geyi, sanki yine yarası olan küçük bir çocukmuG gibi yerken sırttı.

"Seni tekrar görmek çok güzel evlat," diye Frank. "Yine de seni hastanede görmek zorunda kalmamayı tercih ederdim."

"Joe, Nathan hakkında bir şey biliyor musun?" Marlene endişeyle sordu.

Joe yüzünü buruşturdu ve başını salladı. "Üzgünüm anne. O benimle değildi. Ortam oldukça gergindi. Birbirimizden ayrılmıştık.

iki takım. Bizim takım saldırıya uğradı. Kurşun yedim. İki adamımız öldü. Nathan'ın takımını bilmiyorum. Kimse bana bir bok söylemedi."

"Özür dilerim," dedi Marlene usulca. "Ekip üyeleriniz için üzgünüm."

Joe arkasına yaslandı, yüzü acı ve yorgunluktan bembeyaz olmuştu. "Evet, berbat bir durum. Bu görevden sonra eve dönüyorduk. Çoğumuz çıkıyorduk. Son haftalar boyunca başka hiçbir şey konuşmadık. Hepimizin planları vardı. Şimdi ikisi eve gelmiyor ve üçümüz hastanedeyiz. Ben şanslıyım. hayatta olmak için, sanırım."

"Sanırım eve düşündüğünden daha çabuk döneceksin," diye araya girdi Ethan. "Seni taburcu etmeleri biraz zaman alabilir ama bundan sonra hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olabilirsiniz."

"Nathan ve benim birlikte dışarı çıkmamız gerekiyordu," Joe sıkılmış bir çenenin içinden söyledi. "Bu berbat bir şey. Böyle olmaması gerekiyordu."

Marlene onun yanağını tekrar öperken, "Hayatta olduğun için çok mutluyum," dedi. "Dualarımın kabul olmasına çok az kaldı. Bebeklerim ait oldukları yere, evlerine döndüler."

Hemşire kafasını kapıdan içeri uzattı ve toplanmış olan Kelly'lere dikkatle baktı.

Frank ayağa kalkarken, "Gitme vaktimiz geldi Joe," dedi. "Yine de burada olacağız. Hiçbir yere gitmiyoruz. Ameliyattan çıktığında görüşürüz."

Garrett öne çıktı ve Joe'nun elini tuttu. "Hey dostum, birkaç günlüğüne gidiyorum. Halletmem gereken bazı yarım kalmış işler var. Yakında döneceğim. Annem aracılığıyla seni kontrol edeceğim."

Joe da onun elini sıktı. "Nathan herhangi birinizle temasa geçerse bana haber ver. Bana söz verin."

"Evet, tabii, sorun değil. Kendine iyi bak, küçük kardeşim."

Joe ona ters ters baktı ve tersledi. "Lanet olası hastaneden çıktığımda sana göstereceğim bebeğim."

Hemşire Kelly'leri kapıdan çıkarıp bekleme alanına geri . Marlene bir sandalyeye çöktü ve derin bir iç çekti. Endişeli görünen Rusty, Marlene'in yanına oturdu ve kolunu onun omuzlarına doladı. "O iyi olacak, Marlene."

Marlene Rusty'ye gülümsedi. "Yapacağını biliyorum bebeğim. Yine de çocuklarım için her zaman endişeleneceğim. Korkarım bu bir annenin laneti."

Rachel, Marlene'in diğer yanına otururken, "Ben seninle ve Frank'le kalacağım," dedi. Ethan'a baktı ve o da başını salladı. "Elbette kalacağız."

Marlene kaşlarını çatarak Sophie ve Sam'e baktı. "Torunumu öpmeme izin verin ve sonra onu ait olduğu yere, evine götürün. Olması gereken son yer hastalık ve mikrop dolu bir yer. Öğrenir öğrenmez sizi arayacağım. herhangi bir şey."

Garrett eğildi ve annesinin yanağına bir öpücük kondurdu. "Van ve ben gidiyoruz. Seni ararım."

Marlene onun yanağını okşadı ve sonra elini yüzünde onu inceledi. "Yorgun görünüyorsun evlat. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Çok fazla çalışıyorsun."

"Seninle tanışması için eve özel birini getiriyorum. Onu seviyorum ve sen de seveceksin."

O geri çekilirken annesinin ağız bir karış açık kaldı. "Neden böyle şeyleri en son öğrenen hep ben oluyorum?"

Garrett gülümsedi. Bunu yüksek sesle söylemek bile ona daha fazla kararlılık aşılamıştı. Sarah buraya, onun yanına aitti. Ailesiyle birlikte. Etrafı sevgi ve kabulle çevriliydi. Sadece bunu görmesini sağlamalıydı.

BÖLÜM 41

SARAH her şeyin başladığı sahil evinin verandasında . Yorulmuştu. Uyuşmuştu. Bitkinliğin de ötesinde. Zihni kaos içindeydi. Ve aldığı her nefeste Garrett'ı özliyordu.

Adam Resnick birkaç gün boyunca, çok kibarca da olsa onu sorgulamıştı. Her ihtiyacının karşılandığından emin olmuştu. Ona hizmet edildi, beklendi, önemli bir misafir gibi davranıldı. CIA'in en çok aranan adamının kız kardeşi yerine.

Kardeşi hakkındaki gerçeği duymak canını acıtmıştı. Onun bazı şüpheli faaliyetlere karıştığını biliyordu ama boyutunu öğrenince şok olmuştu. Yaptığı şeyleri bilmek onu dehşete düşürmüştü. Öldürdüğü insanlar. Mahvetmekten sorumlu olduğu hayatlar. Sonunda kulaklarını tıkamış ve Resnick'ten Marcus'un işlediği suçları anlatmayı bırakmasını istemişti.

Onlara yardım edememişti. Eğer bir yolu olsaydı ederdi. Ama Marcus ona hiçbir zaman bilgi vermemişti. İlişkilerini tamamen saklamıştı.

ondan ayrı. Hayatının bu yönünün ona hiçbir şekilde dokunmamasına dikkat etmişti.

Hatta Resnick'e offshore hesabının numarasını bile vermişti, çünkü Marcus bu hesaba para yatırmıştı. Şimdi biliyordu ki

Tam olarak nasıl aldığını bilmese de, onu bir daha kullanmak istemiyordu.

Sonuç olarak, kişisel hesabında kalan bin dolardan az parayla beş parasız kalmıştı. Eğer Resnick ona gitmek istediği herhangi bir yeri ayarlamayı teklif , buraya geri dönmeye parası yetmeyecekti.

Hayatını düzene sokmak ve parçaları istediği yer burasıydı. Burası hayatının geri dönülmez bir şekilde değiştiği yeri. Evet, Allen Cross ona tecavüz ettiği anda her şey değişmişti, ama ada ona yeni bir hayat vermişti.

Garrett bunu onun için yapmıştı. Sonra da Allen Cross'un yapamadığı bir şekilde onu ezmişti. Bu ironinin zirvesiydi.

Üç gün boyunca güvertede oturmaktan ve suya boş boş bakmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bundan sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bir noktada bir karar vermek zorunda kalacaktı. Hayatını saklanarak geçiremezdi.

Kafasını kaldırıp Garrett'in kumların üzerinde kulübesine doğru yürüdüğünü görmek onu şaşırtmamalıydı. Ama şaşırttı. Dönüp kulübeye kaçmamak ve kapıyı arkasından kilitlememek için tüm iradesini kullanması gerekti.

Bunun yerine olabildiğince sakın bir şekilde oturdu ve onun yaklaşmasını izledi.

Kot pantolon ve tişört giymişti. Yüzünün asıklığına ve ayaklarını aralıklarla sallamasına bakılırsa, kasabadan buraya gelirken tenis ayakkabılarının içine bir sürü kum kaçmıştı. Belli ki burada geçirdiği zamandan hiçbir şey öğrenmemişti.

Adam yaklaştığında elinde bir şey gördü. Adam yaklaşırken kendini başka tarafa, suyun üzerine bakmaya zorladı.

Bir an tereddüt etti ve sonra onun yanındaki basamağa yerleşti. Tıpkı haftalar önce yaptığı gibi. Elindeki nesneyi kurcaladı ve sonra kadın ne tuttuğunu görmek için aşağı bakana kadar uzattı.

Dudaklarında bir gülümseme titredi. İçi bu kadar acırken nasıl gülümsemek isteyebilirdi ki?

"Bu sefer büyük silahları getirdim," dedi karamelli çikolatayı kaldır. "Bu sefer kaçmak yok."

Kucağına koydu ve onun yaptığı gibi suya bakmak için döndü.

"Seni seviyorum, Sarah."

Nefesini içine çekti ve yeniden parçalandığını hissetti. Acı kalbini parçaladı ve bir yaranın gidebileceği kadar derin kanlı bir kesik bıraktı. kadar kaskatı kesilmişti ki titriyordu. Ayağa fırlamaya başladı ama adamın parmakları

Bileğini tuttu ve onu oturmaya zorlayana kadar çekiştirdi.

"Lütfen," diye yalvardı usulca. "Beni dinle."

Ona bakamazdı. Soğukkanlılığını koruyamadı. Gözyaşlarını uzak tutmak için gözlerini kapattı.

Geçen hafta yeterince kan kaybetmişti. Başı hala ağrıyordu. ve sinüsleri boka batmıştı. Artık ağlamayacaktı. "İncinmiş ve ihanete uğramış hissettiğini biliyorum."

"Nasıl hissettiğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi acı bir şekilde.

"Bir fikrim var. Resnick seni götürdüğünden beri hissettiklerime yakın bir şeyse, bunun oldukça korkunç olduğunu biliyorum."

Onun sözlerini duymazdan geldi. Gözlerini tekrar suya dikti, onu öldürse bile bunu atlatmaya kararlıydı.

İç çekti. "En başından başlayayım. Bana soruldu Çünkü Resnick kardeşinizle görülecek kişisel bir olduğunu biliyordu. Altı yıl önce, bir göreve liderlik ettim. kardeşini kurtarmak için, yanlış insanlarla anlaşma yaptığında. Karşılığında, silah sağladığı birkaç terörist şebekeyi çökertmek için CIA ile birlikte çalışacaktı.

"İçeri girdik ve Lattimer bize ihanet etti. İki adamımı öldürdü ve beni bacağımdan vurdu. Resnick ondan nefret ettiğimi biliyordu ve bu yüzden Lattimer'in Cross'u öldürdüğü ve senin kaçtığın bilgisini aldığına, benden seni takip etmemi, kardeşin ortaya çıkana kadar sana yakın durmamı istedi."

"Beni kullandın," dedi acı içinde. "Ve şimdi o öldü." Garrett nefesini tekrar dışarı üfledi. "İncindiğini biliyorum, Tatlım. Olanları değiştirmek için her şeyi yaparım ama öldüğü için üzgün değilim. Beni affetmen için sana yalan söylemeyeceğim. O birinci bir piçti. Yine de, hayatını kurtardığı için her zaman minnettar olacağım.

Onun ölümü ile senin ölümün arasında bir seçim yapmamı ister misin? Onunkini seçerim."

Gözlerinden yeni bir damla yaş akarken bakışları titredi.

"Mesele Şu ki, seni ilk gördüğümde benim için değişti. Aramızdaki bu bağı hissettim ve seni güvende tutmaya kararlıyım. Seninle ilk tanıştığım andan itibaren bir Şekilde benim olmuŐtun. Sen adadan ayrıldıktan sonra Resnick'i ektim. Ona işin canı cehenneme dedim. Sadece güvende olmanı ve sana yönelik her türlü tehdidi ortadan kaldırmak istedim.

"Sana aşık oldum, Sarah. Sana aşık oldum ama hala yapmam gereken bir iş vardı. Lattimer birçok masum insanın ölümünden sorumluydu. Onu indirmeye yemin etmiŐtim. I Seni seviyordum ama görmezden gelemedim. Senin için değil. Hiç kimse için. Onun senin kardeşin olduğunu ve kendi tarzında seni sevdiğini ve koruduğunu biliyorum. Sen sevdin ve onu korudum. Bunu anlıyorum ama yaptığı onca Şeyden sonra çekip gitmesine izin veremezdim."

Sarah gözyaŐlarına karşı gözlerini kapattı. Sözlerinin acısına karşı. Garrett'in ateşli sözleri ruhunun derinliklerine işlerken parmaklarını sıkıca yumruk yaptı.

"Onun iyi bir adam olmadığını biliyorum," diye fısıldadı.

Garrett kızın yumruklarından birine uzandı ve parmaklarını parmaklarının arasından geçirmeden önce elini nazikçe açtı. "Biliyorum.

Olanlardan sonra bana güvenmiyorsun Sarah. Cross'un yaptıklarından sonra güvenin senin için büyük bir Şey olduğunu biliyorum. Ben sadece Doğru olanı yapmak için bir Şans. Bana güvenebileceğini göstermek istiyorum. Seni seviyorum. Seni yanımda istiyorum. Ve hayatımda olman için ne gerekiyorsa yapacağım. Her zaman."

BakiŐlarını onunkilerle buluŐturmak için kaldırdı ve gözlerine yansıyan derin acıyı gördü. O da acı çekiyordu. O da onun gibi acı çekiyordu.

"Ne soruyorsun, Garrett? Bizim için ne görüyorsun? Sana söylemek zorundayım. Berbat durumdayım. Bir işim yok. Bin dolardan daha az param var. Hâlâ tecavüze uğradığım gerçeğiyle yüzleşmeye çalışıyorum. Bunu derinlere g md m ve sadece günden güne var oldum."

Ona bakarken gözleri yumuşadı. "Benim gördüğüm, bana her baktığında beni yere seren güçlü, dirençli bir kadın. Ben çok incinmiş birini görüyorum.

Kötü bir şekilde tekrar güvenmekten korkuyor. Sevgi dolu bir ruha sahip, kendisine en kötüsü gösterilmesine rağmen insanların içindeki en iyiyi görmeye çalışan birini görüyorum. Bizim için ne görüyorum? Ben

Son nefesimi verene kadar benimle olacaksın, beni mutlu edeceksin. Birlikte yaşadığımızı, güldüğümüzü, çocuklarımız olduğunu görüyorum.

Sonunda. Gün batımının tadını çıkarmak ve birlikte yaşlanmak."

Sesi boğuklaştı ve duygusallıktan titredi. "Tatlım, beş kuruş paran olmaması umurumda değil. Bir işin olup olmaması da umurumda değil. Bunlar da gelecek. Tek istediğim benimle olman, böylece bu işi birlikte çözebiliriz.

Birlikte her şeyi yapabiliriz. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin. Her yanında olacağım. Aşk böyle bir şeydir."

Birbirine dolanmış parmaklarına baktı ve adamın başparmağının elinin üstünü okşamasını izledi.

"Korkuyorum, Garrett. Kendimi... yalnız hissediyorum. Önceden de yalnızdım ama Marcus vardı ve gerçekten birine ihtiyacım olduğunda soru sormadan yanımda olacağını hep biliyordum. Bu

Geçen hafta kimsem olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldım. Ne yapmak istediğime dair hiçbir fikrim yok. Sadece uyuşmuş hissediyorum.

ve aynı zamanda dehşete düştüm."

Onu kollarının arasına çekti ve sıkıca kendisine sarıldı.

"Ben de çok korkuyorum," diye itiraf etti. "Beni affetmeyeceğinden ve anneme seni yanımda götürüleceğime dair söz verdikten sonra eve dönmek zorunda kalacağımdan ölesiye korkuyorum. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyor, biliyorsun. Şimdiden düğünümüzü planladığına eminim."

Sarah ona gülümsedi ve başını salladı.

Bir parmağını çenesinin altına soktu ve gözlerinin içine bakabilmek için onu yukarı doğru itti. "Seni seviyorum, Sarah. Sanırım o gözlere baktığımda sana aşık oldum. ve korkmama kararlılığını gördüm. Seni incittiğimi biliyorum tatlım. Seni bir daha incitmeyeceğime söz verebilirim. O şekilde değil. Ama sana karşı dürüst olmalıyım. Pişman değilim.

Ne olduğunu, sadece senin de dahil olman gerektiğini. Ben böyle biriyim. Çok güçlü bir adalet duygusuna sahibim."

"Gerçekte kimsin sen Garrett? Kardeşim için çalışmadığın belli. CIA için mi çalışıyorsun? Seni hiç görecek miyim?"

Kadının yanağını avuçladı ve yüzünü hafifçe okşadı.

"Hükümet için sözleşmeli işler yapıyoruz. Ayrıca özel sektörde de çalışıyoruz. Kendim için çalışıyorum. Ben ve benim Kardeşler. Rehine ve kaçak kurtarma gibi işler yapıyoruz. Beni görüp görmeyeceğine gelince? Beni çok fazla göreceksin. O kadar çok ki, seni rahat bırakmam için bir görev almamı isteyeceksin. İşim benim için önemli Sarah. Kim olduğumun bir parçası. Ama benim için en önemli şey sensin."

Adam vurgulamak için parmağını kıza doğru uzattı ve kız kalbinin etrafındaki buzun bir kısmının kırılıp erimeye başladığını hissetti.

"Sen her zaman önce geleceksin. Sen ve çocuklarımız. İşimde risk var mı? Elbette var ve senden üstlenmeni istediğim çok şey olduğunu biliyorum. Ama üstlendiğim her görevde hedefim aynı olacak. Eve, sana dönmek. Her zaman."

Öne doğru eğildi ve alnını onun çenesine dayadı. "Kulağa çok kolaymış gibi geliyor."

Onu tekrar kollarının arasına aldı ve öyle sıkı sarıldı ki zar zor nefes alabildi. "Seni seviyorum. Bence sen de beni seviyorsun. Daha basit ne olabilir ki? Geri kalan her şeyi halledeceğiz. Birlikte."

Başını tekrar yukarı kaldırdı ve o yoğun mavi gözlerde boğulurken derin bir nefes aldı. "Seni gerçekten seviyorum, Garrett. Bana yalan söylediğin için senden nefret ettiğimde bile seni sevdim. Seninle olmak istiyorum. Sadece çok bunalmış hissediyorum. Hayatımı asla toparlayamayacakmışım gibi. Her şey kontrolden çıkmış gibi hissediyorum."

Adam onun yanağına dokundu ve kadın adamın gözlerindeki duygu selini görünce şok oldu. Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlardı ve konuştuğunda sesi kırıldı.

"Şu anda ilk adım deneyeceğini söylemek," dedi. "Benimle eve gel. Birlikte ilişkimiz üzerinde çalışalım. Orada ne yapmak istediğinize karar verebilirsiniz. Tecavüz hakkında biriyle konuşmak istersen, sana bir avukat buluruz.

Çok iyi bir danışman. Mevcut alanınızda çalışmaya geri dönmek istiyorsanız, bunu yapabilirsiniz. Ya da öğretmen olmak için eğitim alabilirsiniz. Sadece otuz dakika uzaklıkta harika bir üniversitemiz var. Mesele şu ki, seçeneklerin var, Sarah. Dünyadaki tüm seçeneklere sahipsin. Senden tek istediğim, bunların bir parçası olmama izin vermen. Sorunların üstesinden birlikte gelelim."

Kollarını onun boynuna doladı ve ona sarıldı. Herhangi bir yerinin ona dokunmamasından memnun değildi, sürünerek Kucağına oturdu ve iki aşk böceği gibi birbirlerine çarpana kadar göğsüne .

"Hâlâ Stanley var," diye iç geçirdi.

Adam gerildi ve hafifçe uzaklaştı. Bakışları tekrar buluşana kadar çenesini yukarı kaldırdı. "Stanley senin için bir daha asla sorun olmayacak."

Adamın sesindeki inanca kaşlarını çattı. Sonra gözleri şüpheyile kısıldı. "Ne yaptın sen?"

"Ben, Rio ve kardeşim Donovan o küçük pisliğin icabına baktık diyelim. Merdivenlerden düşmüş olabilir. İki kere. Ya da en azından hikaye bu ve ben buna sadık kalacağım."

Çaresizce güldü, bu görüntüden böylesine tatmin olduğu için dehşete düşmüştü ama aynı zamanda umutsuzca tüm bunlara tanık olmayı diliyordu. Sonra onu tekrar sıkıca kavradı.

"Seni seviyorum, Garrett. Seviyorum. Birlikte olmamızı istiyorum. Beni o kadar da korkutmuyorsun. Bana işlerin gerçekten yoluna gireceğini düşündürüyorsun."

"Yapacaklar, tatlım. Götürecekler. Seni eve götürmek istiyorum. Sen ailemi seveceksin, onlar da seni sevecek. Benim de halletmem gereken bazı şeyler var. Mesela şu anda iki erkek kardeşim ve en büyük erkek kardeşimin karısıyla yaşıyorum. Biraz kalabalık," dedi hayıflanarak. "Sam-o benim

En büyük kardeş, tüm aile için bir kompleks inşa etmeye başladı. Gerçekten etkileyici. İhtiyacımız tüm tesislere sahip olacağız. Özel bir uçak pisti, bir helikopter pisti, eğitim tesisleri, bir silah poligonu ve en önemlisi, hepimizin kendi evi olacak. İşte burada sen devreye giriyorsun. Bende bir katırın dekorasyon anlayışı var."

Sarah gülümsedi ve kalbinin her hafiflediğini hissetti. "Seni uyarmalıyım, kız gibi zevklerim var. Oturma odamın kamuflajla dekore edilmesine izin vermeyeceğim. Oh, ve Patches." O endişeyle ona baktı. "O benimle döndü. Onu da eve getirebilir miyiz?"

Gülümsedi. "Evet, sen ve Patches bir paket anlaşmasıdır. Senin için bir kediye katlanabilirim."

"Ve kız gibi mi? Evinizin kız gibi olmasından rahatsız olmuyor musunuz?" sordu sırtarak.

Hayal kırıklığına uğramış gibi davrandı. "Sanırım kız gibi yaşayabilirim."

"Sahip olacağın tüm kızlar için buna ."

Gözleri öyle bir sevinçle parladı ki, kadının nefesi . "Sana yeni bir yeğenim olduğunu söylemiş miydim? Çok güzel bir kız. Kızlarımız kadar güzel değil ama bir kız kadar sevimli. düğmesi."

Heyecanına engel olamayarak onu tekrar sıktı. "Bütün hafta boyunca geleceği çok korkuyla düşündüm. Sen bana geleceğin harika şeylerle dolu olacağını düşündürdün."

Elini kızın saçlarının arasına soktu ve parmaklarını nazikçe saç tellerinde gezdirdi. "Sana ciddi bir söz veriyorum. İkimiz de yaşadığımız sürece, her günümü sana harika şeyler vererek geçireceğim. Bir kadının olabileceği kadar sevildiğinden bir an bile şüphe duymayacaksın."

Gülümsedi ve sinirlenerek nemli yanaklarını sildi. "Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum. Artık eve gidebilir miyiz?"

Onu öptü, sıcak ve tatlı, dudaklarının onunkilerin üzerinde erimesine izin verdi. Ağzının içine bir nefes çekti ve kendini bıraktı

ona karşı gevşek. "Sabırsızlanıyorum."

Onu sıkıca kendine yasladı ve gökyüzü altın ve pembe renklerle parıldayana ve güneş ufukta ateşli bir yarım küre kadar merdivenlerde oturdular. Bu, güneşli günlerin ilkiydi. çok daha fazlası gelecek. İlerleyen yıllarda sık sık Isle de Bijoux'ya döndüler. Her ne kadar günbatımının tadını Çok sayıda yer olsa da hiçbiri her şeyin başladığı yer olan burası kadar güzel değildi.

PAMELA CLARE'IN BİR SONRAKİ I-TEAM ROMANININ
ÖZEL ÖN İZLEMESİ İÇİN OKUMAYA DEVAM EDİN
KIRILMA NOKTASI

BERKLEY SENSATION'DAN MAYIS 2011'DE GELİYOR!

ZAC kolunu Natalie'nin omuzlarından çekip otel odasının kapısını açtı ve Glock'unu çıkardı, Kapının hemen içinde durmasını işaret etti. Hızla odayı , yatağın altını ve duş perdesinin arkasını kontrol ettikten sonra başıyla her şeyin yolunda olduğunu işaret etti.

Eşya çantasını yere bıraktı, kapıyı , kilitledi ve kapı muhafazasını yerine kaydırıldı. Sonra geriye doğru birkaç adım attı ve yatağın üzerine oturdu, bir kez daha hareketsizdi. Bakışları sanki cehennemdeki tüm zebanilerin her an kapıya hücum etmesini bekliyormuş gibi kapıya sabitlenmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı, yüzü solgundu, gözlerinde perili bir bakış vardı.

İçinden bir ses onu böyle görmekten acı duyuyordu, gülümsemeleri genç kızlık kalbinin daha sert çarpmasına neden olan kızı, şimdi hırpalanmış ve dehşete düşmüştü. Yine kendini onu teselli etmek isterken ama ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemezken buldu. WitSec'te geçirdiği yıllar suçluları korumakla geçmişti, kendi postlarını kurtarmak için tanık olan insanları -uyuşturucu satıcıları, haydutlar, kalpazanlar. Bir meth satıcısından sonra yeni bir kimliğin avantajını kullanarak bir Zac, suç dolu hayatına temiz bir sayfa açarak WitSec'ten ayrılmış ve kendisine daha uygun olan kaçakları yakalamak için çalışmaya başlamıştı. Masumları koruma konusunda hiç deneyimi yoktu.

Suç kurbanlarını rahatlatmak.

Ona ne yaptıklarını bir tek Tanrı biliyordu. Ona ulaşması için geçen beş gün içinde, onlar ...

Oraya gitme, McBride.

Zac hayal gücünü dizginledi, çağrıştırdığı görüntülerden iğrendi. Glock'u kılıfına soktu ve kızın önünde diz çöktü. "Hey, yan odada üzerinde adın yazan bir duş var; sıcak su, havlu, sabun."

Bakışlarını kapıdan ona çevirdi, sonra başını salladı. "Hiçbir yere , değil mi? I ... Yalnız kalmak istemiyorum."

Lobide gördüğü küçük dükkâna gidip ikisine de birkaç kişisel malzeme almayı ve ona giyecek düzgün bir şeyler almayı planlamıştı. Ama bunun yerine oda servisine ihtiyaçları olanı getirtecekti. Onun elini tuttu ve sıktı. "Hemen geliyorum."

Natalie ayağa kalkmak için kendini zorladı; duşun cazibesi bile onu ele geçiren garip uyuşukluğu kırmaya yetmiyordu. Son yirmi dört saat boyunca tek yaptığı koşmak olmuştu. Şimdi zar zor hareket edebiliyordu.

Banyoya girdi, ışığı yaktı, sonra kapıyı arkasından kapattı ve kıyafetlerini yere bırakarak soyunmaya başladı. Kapının diğer tarafından Zac'in sesini duydu, derinden gelen ses güven vericiydi. Muhtemelen komutanına nerede olduklarını bildirmek için arıyordu, böylece birileri gelip onları alabilir ve sınırdan geri götürebilirdi.

Aynadan kasıtlı olarak kaçınarak - orada bulabileceklerinden korkuyordu - duşu açtı, spreyin altına girdi ve bir haftalık ter, kir ve korkuyu alıp götürmesine izin verdi. Saçlarını iki kez şampuanladı,

Saç kremiyle masaj yaptı, sonra sabunlu bir bezle cildi pembeleşene kadar ovdu; yeniden temiz olmak istiyordu, temiz hissetmeye ihtiyacı vardı. Sonra saçlarını ve vücudunu duruladı, köpüklerin giderden aşağı süzülüşünü izledi.

Her şey bitti. Yaşıyorum. Eve gidiyorum.

Bu düşünce boğazına bir yumru oturttu ama hemen ardından bir başkası geldi. O kadar çok insan eve gitmiyordu ki.

Gözyaşları yüzünden aşağı döküldü. O otobüste kaç kişi ölmüştü? Yirmi beş mi? Otuz mu? Hepsi gazeteciydi, hepsi dünyayı daha iyi ve daha güvenli bir yer haline getirmek istedikleri için oradaydı. Acımadan öldürülmüşlerdi. Vuruldu.

Çığlıklar. Uçan camlar. Kan.

Oh, Tanrım, hayır! Hayır! Hayır!

Benim bir karım var ve- Bam! Bam!

Bam! Bam!

Banyo eriyip gitmiş gibiydi ve tekrar otobüsteydi. Zac'in kapıyı çaldığını duymadı, ona seslendiğini duymadı, suyu kapatıp etrafına bir havlu sarana, güven verici sözler mırıldanana, onu kollarına alıp yatağa taşıyana kadar orada olduğunu bilmiyordu.

Yanına oturdu, ona sarıldı, saçlarını öptü, sözleri ona ulaştı ve onu şimdiki zamana geri getirdi. "Sorun yok, tatlım. Bırak içini döksün."

İstese de ağlamayı durduramazdı, geçen haftanın dehşetini hıçkırıkla hıçkırıkla söylerken vücudu titriyordu, yüzü Zac'in göğsüne yaslanmıştı, onun kucaklamasının gücü bir sığınaktı. Ne kadar zaman geçtiğini söyleyemedi. Yavaş yavaş gözyaşları dindi, kendini bitkin ve utanmış hissetti.

Burnunu çekti. "Özür dilerim."

"Üzgün olman için bir neden yok." Ona bir mendil uzattı, bakışları yumuşaktı. "Eğer bu konuda konuşmak istersen, ben buradayım."

Natalie başını salladı. Dünyada en son isteyeceği şey yapmak istediği şey konusunda konuşmaktı. Ama sonra kelimeler kendiliğinden geldi, önce yavaşça, sonra içinden yuvarlanarak, yeni bir gözyaşı dalgası getirdi. "Neden beni öldürmediler? Beni neden öldürmediler, Zac?"

Bu soru onu rahatsız ediyordu. Bir cevaba ihtiyacı vardı.

Onu kollarının arasına aldı, saçlarını okşadı. "Bilmiyorum, tatlım."

"Bütün o insanlar..." Keder kalbini sıkıca kavradı - ve başka bir duyguyu da. Suçluluk duygusu.

"Onların ölmesi ve senin yaşaman senin suçun değil." Onun aklını mı okumuştun?

Geri çekildi ve adamın gömleğinde ıslak bir leke gördü. "Tişörtünü ıslattım."

"Gözyaşları muhtemelen bu gömleğin bildiği en iyi şey." Ayağa kalktı ve gömleği başının üzerine çekti, kadının omzuna yaptığı bandaj hâlâ yerindeydi. "Fırsatın varken biraz uyumaya çalışmalısın."

"Bizi almaya ne zaman gelecekler?"

Kaşlarını çattı. "Kim bizi almaya ne zaman gelecek?"

"Diğer Marshal'lar, Dışişleri Bakanlığı ya da her kim için çalışıyorsanız. İyi adamlar."

Bir elini tıraşsız çenesinde , yere baktı. "Kimse bizi almaya gelmeyecek."

Küçük bir adrenalin yükselmesi hissetti. "Ne demek istiyorsun?" "Kimse için çalışmıyorum." Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ben yapmadım

Buraya ABD Polis Teşkilatı için geldim ve Dışişleri Bakanlığı için de gel. Senin için geldim, Natalie."

'i "HE New Pss- CtiaNtGELtNG Novsc raori İÇİN Loolf

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

NALINI SINGH

Play of Passion

SnowDancer sürüsünün iz sürücüsü olan Drew K incaid, hayvan yarılarının kontrolünü kaybeden re'gue changelings'i dizginlemek zorunda. Ama hayatındaki hiçbir şey, şimdi bir kadının kalbini kazanmak için vermesi gereken savaşta ona destek olmamıştır.

makes fii5 body ignite . . ve kim ateşi yakar- köle onun woif.

Teğmen Indigo R iviere

özellikle hissedilen türden deri privayetleri ve Kendisini arzularken bulmayı beklediği son kişi, mağaradaki en hınzırca oyuncu erkektir. Dv- erythiag the kaows onu geri çekmeye zorluyor... ama shu- Drew'un iradesine güvenmiyor.

Şimdi, SnowDancer'ın en inatçı iki kurdu, ölümcül tehlike evleri olarak adlandırdıkları vury'de kol gezerken bile kendilerini ateşli ve seksi bir Anne oynarken buluyorlar.

NATIONAL BESTSELLING AUTHOR OF
FRAGILE AND THE MISSING

SHILOH WALKER

Chains

Üç wonnen büyüü bir hayat sürmektedir... Ta ki trajik bir gece normallik umutlarını yıkana kadar.

Şimdi, on beş yıl sonra, wonnen'lar memleketleri Madisnn, Ohin'e geri dönüyorlar; burada her biri kendi yolunda tehlikeli olan erkekler var. Ve eğer wumenlerin her biri arzularına yenik düşerse, aradıkları güvenliğe de kavuşabilirler.

SHILOH WALKER'S JOVELS İÇİN 7KAISE

"Sıcak ve ateşli."

—*Fresh Fiction*

*Titiltating."

"Heyecan verici,"

—id'—r Boot Ret'im

penguen.com

M523T0709

Maya Banks'in Berkley kitapları

ONUN ZEVKI İÇİN
TATLI TESLİMİYET
BENİMLE OLSUN
TATLI İKNA TATLI
BAŞTAN ÇIKARMA
TATLI AYARTMA

EN KARANLIK SAAT
KAÇACAK YER YOK
SAKLANACAK

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.